

DANKANS HISTERS

PĒDĒJĀS DIENAS

The Last Days, Duncan Heaster. Latvian edition. Carelinks, PO Box 152,
Menai NSW 2234 AUSTRALIA www.carelinks.net email
info@carelinks.net

PĒDĒJĀS DIENAS

Ievads

I daļa: Pēdējo dienu tēli

1. nodaļa: Plūdi.
2. nodaļa: Bābele.
3. nodaļa: Sodoma.
4. nodaļa: Jēkabs un Ēzavs.
5. nodaļa: Pashā un iziešana.
6. nodaļa: Arābu iebrukumi Soģu laikos.
7. nodaļa: Arābu iebrukums ķēniņu laikā.
8. nodaļa: Asīriešu iekarotāji.
9. nodaļa: Babilonijas iebrukums.
10. nodaļa: Pirmā Kristus atnākšana.

II daļa: Sagaidāmā pilnīgā iznīcināšana nākotnē.

11. nodaļa: Pilnīgā iznīcināšana Eļļas kalna pravietojumā.
12. nodaļa: Vispārējā iznīcināšana Daniēla grāmatā un Jāņa Atklāsmes grāmatā.

III daļa: Izraēla grēku nožēla.

13. nodaļa: Līdzība par kāzām.
14. nodaļa: Līdzība par vīģes koku.
15. nodaļa: Izraēlas grēku nožēlošana.
16. nodaļa: Ēlijas kalpošana.

IV daļa: Kunga Jēzus atnākšana un Tiesa.

17. nodaļa: Kunga Jēzus atnākšana.
18. nodaļa: Kristus tiesa.
19. nodaļa: Gudrās un nesaprātīgās jaunavas.

V daļa: Pēdējo dienu eklēsija.

20. nodaļa: “Viņa apsolītā atnākšana”.
21. nodaļa: Nezāles un kvieši.
22. nodaļa: Pēdējo dienu atkāpšanās no ticības?
23. nodaļa: Grēka cilvēks.
24. nodaļa: Vēstules pēdējām dienām.

25. nodaļa: Kunga Jēzus vēstījumi.

VI daļa: Valstība.

26. nodaļa: Valstības tēli.

27. nodaļa: Valstība – garīgā puse.

28. nodaļa: Tūkstošgade – kur ir tās atšķirība?

29. nodaļa: Tautas Tūkstošgades periodā.

30. nodaļa: Dabas radība.

31. nodaļa: Dieva paradīze.

I pielikums: “Vai to ir maz, kas tiks izglābti?”

II pielikums: Zvērs

III pielikums: Antikrista princips.

Ievads

Gan Vecajā, gan Jaunajā Derībā laiku pa laikam mēs lasām paziņojumus, kāda milzīga atbildība gulstas uz tiem, kuri dzīvo pēdējās dienās pirms “Tā Kunga dienas”.

Autors ir pārliecināts, ka atbilstoši Dieva gribai visi notikumi – plūdi, Jeruzalemes izpostīšana un tās atjaunošana, pirmā Jēzus atnākšana, notikumi m.ē. 70.gadā – risinājās aptuveni tajā laikā, kad arī tiem bija jānotiek pēc to priekšstata, kas uzmanīgi studē Bībeli. Tas viss ir labs piemērs, vēl vairāk tad, kad tiek runāts par otro Tā Kunga atnākšanu saskaņā ar Dieva gribu. “Jo Dievs Tas Kungs neko nedara, neatklājis Savu noslēpumu praviešiem, Saviem kalpiem” (Amosa 3:7). Svēto Rakstu mērķis – “noslēpumu” atklāšana mums. Tas Kungs pārmet mums par nepilnīgu interesi attiecībā uz pravietojumiem (Lk. 12:56), jo tieši tāpēc Izraēla nepamanīja sava Mesijas atnākšanu un Viņa atnesto pestīšanu.

Un tāpēc no pravietotā vārda mums jāzina aptuvenā Kunga atgriešanās (sīkāk par to rakstīts 3. Pielikumā); un šīs grāmatas mērķis ir apskatīt un izprast tās Rakstu vietas, kurās teikts par šo laiku. Šī darba kodols sastāv no pārliecības, ka pēdējās dienās vajadzētu tikt veiktiem vairākiem uzbrukumiem Izraēlai, un galvenokārt, no arābiem. Jādomā, ka pravietojumi sastādīti tā, lai mēs nevarētu precīzi noteikt notikumu hronoloģisko secību tieši pirms pašas Kristus atnākšanas. Notikumi, bez šaubām, attīstīsies tik ātri, ka jebkāda hronoloģija zaudēs jēgu.

No šīs pieejas, no mana redzes punkta ar dažādu ticamības pakāpi, arī ir veidoti visi pieņēmumi šajā grāmatā, tāpēc arī tiem jāizraisa veselīgas, Bībelē pamatotas diskusijas un debates mūsu vidū. Dažas šajā grāmatā iztirzātās domas, iespējams, jau ir bijušas kādreiz citu Kristadelfiešu izteiktas, to atkārtošana tikai lieku reizi apstiprina to pareizību.

Dotajā pētījumā es ļoti bieži un dažādos apstākļos lietoju vārdus “arābs, arābi”, ar kādiem apzīmēju jebkurus Ābrahāma pēcnācējus, izņemot ebrejus. Pie šīs kategorijas pieder gandrīz visas Vidusjūras tautas, kā arī Krievijas dienvidu musulmaņu iedzīvotāji. Kad tika rakstīta šī grāmata, ļoti interesanti bija vērot lielas musulmaņu apvienības koncentrēšanos ziemeļos un ziemeļaustrumos no Izraēlas, kam kaut kādā veidā vajadzēja gala iznākumā nodibināt draudzīgas attiecības ar katolisko Eiropu.

“Bēdu un ciešanu diena”, par ko mūsu savienībā notiek tik daudz strīdu, šajā grāmatā tiek apskatīta 5.daļā. Tās tuvošanās jau ir manāma. Kad es runāju par viltus mācībām, es nedomāju tos, kas saka, ka mums ir jāpaklanās izdaudzīnātajai “Trīsvienībai”. Esmu pārliecināts, ka neviens no mums tik zemu nekritīs. Nē, es runāju par Bībeles “mācību”, par to

mācību, kas nosaka uzvedības normas, dzīves un ticības likumus. Jebkuras pazīmes mūsu atsalšanai attiecībās ar Dievu dotajā gadījumā tiek uzskatītas par viltus mācību, piemēram, par šādu viltus mācību ir uzskatāma mantkārība, naudas kāre.

Uzskatu, ka no grāmatas būs skaidrs, ka es ticu tam, ka visam Atklāsmes grāmatā rakstītajam noteikti jāpiepildās pēdējās dienās. Tomēr tas nenozīmē, ka esmu pret Apokalipses skaidrošanu no “vēsturiskā” redzes viedokļa, kura klasisks piemērs ir “Eirēka” – grāmata, kuru vajag izlasīt katram uzņēmīgam Bībeles piekritējam. Vienkārši esmu pārliecināts, ka katram Bībeles pravietojumam ir ne tikai viena papildīšanās. Šajā grāmatā netiek pieminēti katoļu un jo vairāk musulmaņu skaidrojumi, un ne jau tāpēc, ka skaitu sevi augstāk par šāda veida disputiem, - vienkārši šai tēmai bijis veltīts jau tā tik daudz Kristadelfiānisma literatūras. Ļoti liela ir varbūtība, ka šie divi milzīgie šīs pasaules spēki (katoļisms un musulmanisms) pēdējās dienās veidos spēcīgu aliansi pret Izraēlu un Patiesību.

Pravietojumu pētījumi var kļūt gandrīz vai bīstami valdzinoši. Mums pastāvīgi jāglabā apziņā viss praktiski izrietošais no mūsu izpratnes, ka “Tā Kunga atnākšana tuvojas”. “Cik stipriem tad jums jābūt svētā dzīvē un dievbijībā”... Būt modriem, stingriem ticībā, gaidīdami To, “centieties, ka Viņš jūs atrod ar mieru sirdī, neaptraipītus un nevainojamus” pasaulē. Apziņa par acīmredzamu Tā Kunga atnākšanas tuvumu palīdzēs mums iegūt tādu garīgumu, kāda mums tā trūkst. Jēkabs deva “pavēles” vai “norādījumus” (1. Moz. 49:33), paredzot nākotni, zinot, ka pati nākotne liks mums rīkoties atbilstoši šai nākotnei. “Tā saka Tas Kungs: sargiet tiesu un uzturiet taisnību! Jo tuvu pienākusi ir Mana pestīšana, lai īstenotos, un Mana taisnība, lai kļūtu skaidri redzama” (Jes. 56:1).

Dankans Histers

I.DAĻA

PĒDĒJO DIENU TĒLI

Ievads

Jo uzmanīgāk mēs iedziļināties Rakstos, jo skaidrāk un saprotamāk kļūst redzams visa tajos sarakstītā veselums un kopsakarība. Tā kļūst saprotams, ka pati pēdējā “Tā Kunga diena” daudzējādā ziņā būs līdzīga visām Viņa iepriekšējām “dienām”, un Viņa īpaši redzamajām izpausmēm cilvēku darbībā. Tas būs laiks, kad “piepildīsies Dieva vārdi” (Atkl. 17:17), lai “piepildās viss, kas ir rakstīts” (Lk. 21:22, 32) – rakstītais pravietojumos. Tāpēc nebūs lieki ieskatīties Vecās Derības vēsturiskajās nodaļās, kura tēlos pravieto par to, kam jānotiek Kunga Jēzus atnākšanas laikā. Sākumā iepazīsimies ar šo Vecās Derības vēsturisko daļu. Īpaši spilgtiem pēdējo dienu tēliem arī ir veltīta šī grāmatas daļa.

1. NODAĻA: PLŪDI

Rakstos ir īpaši uzsvērts, ka Noas dienas ir pirmtēls mūsu ēras 70.gadu pēdējām dienām. Īpaši skaidri tas atspoguļots Mateja evaņģēlija 24:37: “Jo, kā bija Noas dienās, tā būs arī Cilvēka Dēla atnākšana”. Mēs apzināties, ka m.ē. 70.gadu notikumi un Kunga “atnākšana” norāda uz pēdējām dienām. Nav pārsteidzoši, ka dažos fragmentos Izraēlas tiesāšana m.ē. 70.gadā ir aprakstīta simboliskā valodā par plūdiem, kas vēlreiz pasaka to, ka šie notikumi attiecas uz pēdējām dienām.

- Otrās Pētera vēstules 3.nodaļā ir aprakstīta jūdaisma sagraušana m.ē. 70.gada ugunīs, pretnostatot to izpostīšanai ar ūdeni Noas laikos. Šajā nodaļā ir pieminēts, ka būs jaunas debesis un jauna zeme (Jes.65:17), jo Kunga Jēzus atgriešanās laikā tiks sagrauts viss, kas pastāv tagad.
- Praviēša Nahuma grāmata apraksta pār Izraēlu tuvojošos tiesu kā zemestrīci un visu iznīcinošus plūdus, lielos plūdus. Tā pati rakstu valoda, kas izmantota plūdu aprakstīšanai 1. Mozus grāmatā.
- Praviēša Daniēla grāmatā aprakstīts, kā romieši m.ē. 70.gadā izposta “pilsētu un svētnīcu ... tam gals būs plūdos” (Dan. 9:26). Zīme, ka plūdi uznāks pēkšņi kā Noas laikos.
- Praviēša Jesajas grāmatā tiesa pār Izraēlu salīdzināta ar “Noas ūdeņiem”. Plūdu beigas, Izraēlas tiesāšanas beigas priekšvēstī otro atnākšanu.

- Tās Kunga Jēzus līdzības gaismā par cilvēku, kurš uzcēla savu māju uz smiltīm, kā dēļ tā tika izpostīta uznākot lietavām(Mat. 7:25,27), mēs redzam tiesas pār Jūdas namu m.ē. 70.gadu tēlu. Tie, kuri cēla uz smiltīm, nepievēršot uzmanību Dieva vārdam, bija jūdi. Šo celtnieku ietiepība aprakstīta arī Mat. 21:42; Ap.d. 4:11; 1. Pēt. 2:7; Mihas 3:10; Jer. 22:13.
- Plūdu ūdeņi pārklāja zemi piecus mēnešus. Jeruzalemes aplenkums m.ē. 70.gadā ilga tikpat, un tas notika trīs gadus pēc Romas kampaņas pret Izraēlu sākuma. Šī kampaņa sākās m.ē. 67.gadā. Trīsarpus gadus ilgās Izraēlas ciešanas sasniedza kulminācijas punktu m.ē. 70.gadā, un tas norāda uz tikpat ilgu ciešanu periodu pēdējās dienās. Plūdi simbolizē tiesāšanas perioda pēdējos mēnešus. Sīkāk tas ir iztirzāts 2.daļā. Katastrofai un nelaimēm, kas ilga 5 mēnešus un ir aprakstītas Atkl. 9:10, var būt tas pats pamats.

Un tā, Izraēlas stāvoklis m.ē. 70.g. nesa sevī Noas laiku pirmtēlu un attiecas uz pēdējām dienām. Uz to norāda sakars starp tā laika posmu un mūsu pēdējām dienām, kā redzams 2. Pētera vēstulē 3 un Kristus Eļļas kalna sprediķa pravietojumā.

Visi fakti ir būtiski

Var apskatīt to, kas uzrakstīts par plūdu laikiem 1. Mozus grāmatā, lai gūtu pārliecību par to, ka katra šī apraksta detaļa attiecas uz mūsu laiku, jo mēs izjūtam to pašu spriedzi, ko Noa izjuta lietūs gaidās. Atzīmēsim, ka Jēzus atgriešanās ir aprakstīta kā lietūs 2. Sam. 23:4, Hoz. 6:3; Joēla 2:23.

- Demogrāfiskais sprādziens mūsdienās atbilst tam, kas notika Noas laikā. Tad dzīves ilgums noveda pie tā, ka katra sieviete varēja dzemdēt līdz 200 bērniem. Neeksistējot mūsdienām raksturīgajiem bremsējošajiem faktoriem, kā: nelabvēlīgs klimats, dzīves telpa, 6 000 gadu ilgo cilvēku sugas deģenerāciju, ir pilnīgi iespējams, ka desmit paaudžu laikā no Ādama līdz Noam pasaules gaismu ieraudzīja tikpat daudz cilvēku, cik visā periodā pēc tam.
- Dzīves ilgums noveda pie zināšanu un prasmes uzkrāšanās mākslā un zinātnēs. 1. Moz. 4:22 stāsta par Tubal-Kainu (Noas laikabiedru), “kas bija visādu vara un dzelzs rīku kalējs”, bet Jūbals bija “tēvs tiem, kas spēlēja cītaras un stabules” (1. Moz. 4:21).
- Dievs redzēja, ka “cilvēka sirds tieksmes ir ļaunas no mazām dienām” (1. Moz. 8:21), bet ne no dzimšanas – tas liecina par to, ka Dievs lielāku uzsvāru liek uz dzīves apstākļiem (kā ietekmējošu faktoru) nekā uz cilvēka iekšējīgo grēcību. Tas apstiprina to, ka pats bīstamākais laiks bija tieši jaunība. Bet kā ir tagad?

- Nav šaubu, ka pirmā lielā Kaina uzceltā pilsēta (1. Moz. 4:17) kļuva par citu pilsētu prototipu. Sarežģītā, egoisma pilnā pilsētas dzīve, kā tas varētu likties Noas laikā, pilnībā atkārtojas mūsdienīgajā pasaulē.
- "...tiek atriebts... Lamehs septiņdesmit septiņkārt" (1. Moz. 4:24) – šī lielišanās ir kara sagatavošana. Atriebšanās gars savu "tiesību" aizstāvēšanas kontekstā – vai tas neatgādina šo zemi šodien?
- Uzsverot to, ka kāds ir "tēvs telts iemītniekiem; tēvs tiem kas spēlē; visādu rīku kalējs" (1. Moz. 4:20-22), parāda, ka, tāpat kā mūsdienās, tāpat arī tolaik pastāvēja apvienības un komerciālie karteļi.
- "bet zeme bija ... pilna varas darbu" (1. Moz. 6:11), un tam nav vajadzīgi komentāri. Tie paši vārdi ir sastopami Ecēh. 8:17. Pants no 1. Moz. 6:13 vēlreiz atkārtojas Ecēh. 7:2,3,6, kas dod sapratni, ka Ecēhiēls apraksta m.ē. 70.g. notikumus. Plūdi – skaidrs m.ē. 70.g. pirmtēls, un fragmentiem kas attiecas uz to, arī ir jābūt ar tā saturu.
- "Ļauni ļaudis vai uzbrucēji" ir attiecināmi uz iedomīgām cilvēku grupām, kas dižodamies aizskar citus cilvēkus. Ījaba 22:15-17 mēs atrodam tam apstiprinājumu. Salīdziniet to ar savstarpēju rēķinu kārtošānu noziedzīgu grupējumu starpā un iebiedēšanu Amerikās un daudzās trešās pasaules valstīs.
- Ījaba 22:15-18 ir vārdi, kas raksturo cilvēkus kā ļaunus un bezdievīgus tieši plūdu priekšvakarā, jo tie piepildīja savus namus ar materiāliem labumiem, t.i., materiālā labklājība visiem stāvēja augstāk par pašizliedzīgu kalpošanu Dievam. To pašu mēs vērojam šodien.
- Viena no nedaudzajām sievietēm, kuras minētas kā Noas laikabiedres, bija Ada ("rota"). Tieši tādas sievietes Dieva dēļi ņēma par sievietēm, "kas tiem labāk patika" (1. Moz. 6:2). Un vai tāds lietu stāvoklis neatspoguļo mūsu laikus? Atzīmējiet, ka trīs Svētajos Rakstos pieminētie laika posmi ir tieši saistīti ar pēdējām dienām – Sodoma, Noas laiks, Izraēla pirms m.ē. 70.gada. Šajā laikā uzplauka amorāla uzvedība un dzīves veids. Tagad mēs redzam to pašu ainu.
- Kunga Jēzus eklēsiņas (draudzes) iekšienē notiekošais norāda uz drīzu Viņa atnākšanu. Pirms plūdiem Dieva dēļi apprecēja cilvēku meitas (1. Moz. 6:2), patiesie ticīgie apprecējās ar tiem (tām), kas nebija patiesībā (kā mēs teiktu). Tā ir ļoti nopietna problēma arī šajās dienās. 1950.-jos gados viena no sešām laulībām bija ar neticībnieku, bet 1980.-jos – viena no četrām.
- Un vai tad no tā nav skaidrs, ka mēs ieejam pēdējās dienās? Tomēr apzīmējums "Dieva dēļi" visbiežāk attiecas uz Izraēla tautu (Jes.

43:6,7; 63:8; Jer. 31:20; Ecēh. 16:20; Mal. 1:6; 3:7). Arī šeit skaidri norādīts, ka jauktās laulības ebrejiem būs viena no galvenajām problēmām pēdējās dienās.

- Dieva dēlu atkāpšanās no ticības un pasaules atteikšanās klausīties Noas pareģojumā (2. Pēt. 2:5) noveda pie eklēsiķu samazināšanās, līdz palika tikai 9 spēcīgi locekļi. “Metuzāls” nozīmē – “kad viņš nomirs, tas atnāks” – pieņemams, ka viņš nomira dažas dienas vai nedēļas pirms plūdiem. Mēs varam iedomāties, kā ļaudis viens pēc otra pameta baznīcu, līdz ar Nou palika tikai vecākais brālis (Metuzāla vecvectēvs) un viņa trīs ticīgie dēli (bez šaubām, viņam bija arī citi bērni, kuri nenoturējās pret pasaulīgo ietekmi). Mūsu eklēsiķu skaitliskā samazināšanās un vispārējās vienaldzības augšana pret sprediķošanu nedrīkst likt mums vilties un šķelties, - neskatoties uz visu negatīvo, Svēto Rakstu Labā Vēsts ir jāaiznes pasaulei. Un Labajai Vēstij ir noteikti jāsaturs informācija par to, ka mēs dzīvojam pēdējās dienās. Vienīgi tie, kas pārdzīvoja “pēdējo dienu” kārdināšanas pirms plūdiem, kļuva par vienas ģimenes locekļiem. Noa ir saukts par “astoto” (2. Pēt. 2:5), - šķirstā izglābās astoņi cilvēki, viņš bija “astotais” viņu vidū. Ģimenē vieglāk pārdzīvot pēdējās dienas. Tie trīs, kas izbēga Sodomā tiesai (vēl viens pēdējo dienu prototips), bija vienas ģimenes locekļi. Apsveicams ir fakts, ka mūsu brālības visstiprākie ticības biedri nāk visbiežāk no ticībā spēcīgām ģimenēm.

Dieva sirdij, kā mēs teicām, ir daudz iemeslu sarūgtinājumam. Dievs vēro mūs un grib, lai garā mēs atdalītos no šīs bezcerīgās pasaules.

Lietus gaidās

Uzmanīga 1. Moz. 7:7,10,13,16 lasīšana sniedz mums izpratni, ka Noa šķirstā iegāja divreiz – pirmo reizi septiņas dienas pirms plūdiem un otru reizi pēc tam, kad viņš šķirstā ieveda visus dzīvniekus. Ieejot šķirstā otru reizi, viņš aizbultējās. Pirmajā Pētera 3 Pēteris izvirza pieņēmumu, ka šķirsta nozīmē ir divējāda – pastāvēšana Kristū caur kristīšanos un glābšanās no nelaimēm un bēdām, kas uznāks pasaulei pēdējās dienās. To paredz ar Noas ieiešanu šķirstā pirmo un otru reizi. Ja mūsu kristīšanās līdzinās Noas pirmajai ieiešanai šķirstā, tad mūsu sajūtas Kristus atnākšanas gaidās ir līdzīgas tām, kad Noa pacietīgi un godīgi gaidīja, - septiņas dienas viņš gaidīja lietu (otrās atnākšanas pirmtēls). Pēc grēku piedošanas mums jādzīvo tā, it kā otrajai atnākšanai jābūt ne vēlāk kā pēc nedēļas.

Noam un viņa ģimenei viss norisinājās vienas nedēļas laikā – tikai dažās dienās un stundās. Taču apziņas dzīlēs viņi izjuta visa notiekošā realitāti. Metuzāla nāve pirms viņu ieiešanas šķirstā atgādināja viņiem par

to, cik ātri paiet laiks. Mūsu jūtām jābūt tikpat spēcīgām, kā tām, kas valdīja pār viņiem šķirstā. Nekad iepriekš viņi nebija izjutuši tādu atsvešināšanos no pasaules, kurai bija palicis tik maz laika baudām. Vai gan viņi maksātu par savām mājām, fermām, materiālajām bagātībām, ja zinātu, cik maz laika viņiem atlicis? Šajā faktā mums ir dota laba mācība. Šo pasaulīgo cilvēku prāts būtu šķirsta varā, viņu ticības simbola varā, ticības, kas gājusi mazumā pēdējos gados. “Ticībā Noa, dievbijīgs būdams, saņēma Dieva aizrādījumu par vēl neredzamo un savā gādībā uztaisīja šķirstu sava nama glābšanai” (Ebr. 11:7). Šeit ir piemērs mums – mums jābūt uzticīgiem patiesībai – šķirstam, Kristum, mūsu Kungam un Viņa baznīcai.

Bēgšana no vētras

Dzīvnieki bija savākti no visas pasaules. Tie nevarēja būt svētie – svētos pārstāvēja Noas ģimene. Tāpēc var pieņemt, ka dzīvnieki ir to cilvēku no pasaules pirmsēls, kas pārdzīvos tiesu, pateicoties savai saskarsmei ar mums. Šis pieņēmums mūs uzmundrina un atbalsta patiesības sludināšanas darbā. Iespējams, ka ne visi pieņems kristības, bet daudzi cilvēki kļūs par lieciniekiem, un viņiem parādīsies cerība pārvarēt pasauli un dzīvot nākošajā gaišajā laikmetā, līdzīgam tam, kas sekoja lielajiem plūdiem. Šķirstā nokļuva daudz vairāk šķīsto dzīvnieku nekā nešķīsto. Apustuļu darbos 10 Pēteri piemeklē vīzija, ka šķīstie dzīvnieki personificē ebrejus, bet nešķīstie – pagānus (citas tautas). Vai tas nozīmē, ka lielākā daļa ebreju pārdzīvos Dieva tiesāšanu, kas sagaida pasauli, salīdzinot ar citām tautām? Zinot, ka ļoti daudziem ebrejiem būs jāmirst tajās dienās, var domāt, ka tikai nedaudz cilvēku no citām tautām to visu pārdzīvos.

Tas ļauj mums paskatīties uz Zelta Tūkstošgades iedzīvotājiem citā gaismā. Ja katrs svētais valdīs pār nedaudziem mirstīgajiem, kā apstiprina Atkl. 5:10 un līdzība par desmit un piecām pilsētām, tad pilsētu apdzīvotībai nevajadzētu būt lielai. Visa tauta pulcēsies Jeruzalemē uz Būdiņu svētkiem (Cah. 14), kas arī liek domāt, ka iedzīvotāju skaits būs mazāks par patreizējo skaitu. Viss, kas palika aiz šķirsta sienām, tika iznīcināts plūdos. Kā tas notika, mēs varam tikai minēt un nojaust. Tā arī pēdējās dienās ir sagaidāma pilnīgi visa uz zemes esošā iznīcināšana, pāri paliks tikai saujiņa izdzīvojušo cilvēku. “Tā Viņš iznīcināja visu dzīvo, kas bija zemes virsū, no cilvēka līdz pat lopiem, rāpuļiem un putniem gaisā visi tika iznīcināti. Palika vienīgi Noa un tie, kas bija ar viņu šķirstā” (1. Moz. 7:23). Nākošo tiesu pārdzīvos tikai neliels skaits cilvēku un dzīvnieku. Tas, ka vīģes koks palika dzīvs, liecina par to, ka nebija pilnīgas iznīcības. Tamlīdzīga iznīcināšana ir it kā tā pirmtēls, kas būs pēdējās dienās. “Es aizraušu, jā, tiešām Es rautin aizraušu visu, kas zemes virsū ... Es atstāšu zemi bez cilvēkiem un lopiem, bez debesu putniem un

jūras zivīm; Es likšu lai pazūd visa apgrēcība, tāpat arī visi bezdievīgie, tiešām, Es iznīdēšu ļaudis virs zemes! ... Jo šī diena ir niknuma diena, tā ir skumju un baiļu diena ... mākoņu un miglas diena ... Es iedvesīšu ļaudīm bailes, ka tie staigās apkārt taustīdamies kā akli ...” (Cefanjas 1:2,3,15,17). Tas līdzinās valodai, kādā aprakstīti plūdi; aklo ļaužu apraksts ir saistībā ar Cah. 14:12, kur atainots tas, kas notiks ar Izraēlas iekarotājiem – “... viņu acis sāks trūdēt savos dobumos”. (Akluma skartie Sodomas iedzīvotāji kļuva par vēl vienu pēdējo dienu prototipu). Jes. 54:9,10 ir apsolīts, ka otrās atnākšanas laikā izraudzīto cilvēku atlikuma labā nenotiks absolūta iznīcināšana. “Tas notiks kā Noas plūdu laikā. Kā Es toreiz zvērēju, ka Noas ūdeņi vairs nepārplūdinās zemi, tā Es tagad zvēru – uz tevi vairs nedusmošos un tevi nerāšu. Lai arī kalni atkāptos un pakalni sakustētos, bet Mana žēlastība neatkāpsies no tevis un Mana derība nešķobīsies,” saka Tas Kungs, tavs apžēlotājs”. Notiks katastrofa, līdzīga tai, kas bija uz zemes plūdu laikā. Tas notiks ar Izraēlu pēdējās dienās, bet mums tas nav jāuzskata par pārkāpumu attiecībā uz Dieva derību un tās attiecībām ar ticīgajiem, ar patieso Viņa tautu. Ebr.11:1,7 pasvītrots, ka Noa patiesi noticeja Dieva pravietojumam par plūdu uznākšanu un dievbijīgi sagatavoja šķirstu sava nama glābšanai. Fiziskā pasaule ap mums izmainīsies līdz nepazīšanai, sekojoši, mums labāk samierināties ar domu, ka viss ap mums pastāvošais pāries.

Noam vajadzēja uztaisīt “šķirstu sava nama glābšanai ... [lai] kļūtu ... taisnības mantinieks” (Ebr. 11:7). Mēs zinām, ka šķirsts simbolizē Kristu. Par Noas atbildi tam kļuva viņa gatavība, cik iespējams drīzāk atdalīties no pasaules, t.i., viņa personīgais taisnīgums. Viņš nopietni uztvēra brīdinājumu, ka grēcinieki drīz tiks iznīcināti. Protams, ka Noa bija grēcīgs kā mēs visi, tomēr viņš ticībā sauca pēc Dieva, lūdza Dievu skaitīt viņu par pravieti, lai izglābtos grēcīgo tiesas laikā. Un tā viņš kļuva par pravieti! Viņš parādīja savu ticību fiziskā darbībā, pateicoties kam Dievs Nou attaisnoja – viņa ticība noveda pie šķirsta taisīšanas, kā mūsu ticība ved pie kristīšanās Kristū. Caur Kristu Dievs “izklīdināja tos, kas ir lieli savā sirdsprātā” (Lk. 1:51). Tas ir citāts no 1. Moz. 6:5 – tā ir atsauce uz cilvēka sirds grēcīgumu, kas valdīja pirms plūdiem. Ir skaidrāks par skaidru, ka mēs plūdu notikumos saskatām divkāršu priekšvēstījumu: mūsu glābšanu no grēcīgo tiesāšanas un pēdējo dienu notikumus, kad fiziskā glābšana tiks pavēstīta. Mēs atrodamies Noas stāvoklī. Mēs skaidri varam saredzēt tiesu, kurai tiks pakļauts grēks. Pēc savas dabas mēs esam daļa no tā grēka, ko notiesās. Par mūsu atbildi nedrīkst kļūt pārliecība par savu personīgo taisnīgumu, kas var rasties mūsu fiziskās atdalīšanās no pasaules rezultātā. Mums jāiedvesmojas no Kristus atgriešanās realitātes, no pārliecības, ka Kristus taisnīgums sedz mūs, ka nenovēršamā grēka iznīcināšana mūs neskars. Līdz Kristus atgriešanās

brīdim ir palicis pavisam maz laika, tāpēc mums jāapgūst Noas mācība: mazāk uzmanības veltīt savām lietām un “kļūt taisnības mantiniekiem”.

2. NODAĻA: BĀBELE

Jahves atnākšana, lai iznīcinātu ļaunos cilvēku nodomus Bābelē, norāda uz Viņa gaidāmo tiesu pār cilvēces ļaunajiem darbiem. Par to rakstīts 1. Moz. 11. Par cilvēku izcelsmi, savukārt, rakstīts 1. Moz. 10. “Un, kad nu tie pārcēlās austrumu virzienā, tad tie atrada līdzenumu ...” (1. Moz. 11:2) – šis pants norāda uz augošo arābu cilšu ekspansiju. Īpaši ir uzsvērts Nimroda spēks: “tik varens mednieks Tā Kunga priekšā” (1. Moz. 10:9). Tulkojumā no ebreju valodas “Nimrods” ir viens no Kungam Jēzum dotajiem vārdiem Jes. 9:5. Tādējādi, Nimrods izrādās ir anti-Dieva vai anti-Kristus prototips, ar ko viņš arī bija ļoti pazīstams savā laikā (1. Moz. 10:9). 1. Moz. 10:10,11,12 raksturotas celtnes Babilonijas/Asīrijas pilsētās. Redzot, ka “viņa ķēniņa valsts sākums bija Babilonijā” (1. Moz. 10:10), nav pamata šaubām, ka kad viņi “teica cits citam: iesim un taisīsim ķieģeļus”, lai uzceltu Bābeles torni, tas bija teikts Nimroda laikā (1. Moz. 11:3).

Šajā laikā “visai pasaulei ... bija viena mēle un vienāda valoda” (1. Moz. 11:1). Tulkojumā no ebreju valodas vārdam “valoda” ir arī cita, mums neparasta nozīme – mērķis, vēlēšanās, kas jāsaprot kā viņu kopējo vēlēšanos uzcelt Bābeles torni. Visu zemes valodu sajaukšana (vārds “Bābele” skan līdzīgi senebreju vārdam “sajaukt”) parāda, ka visas ģimenes dzīvoja vai nu Bābeles rajonā, vai arī tām tur bija savi pārstāvji. Patiesībā šis tornis, “ko cilvēku bērni cēla” (1. Moz. 11:5), bija uzticības parādīšana Bābeles ķēniņam.

“Iesim!”

Trīskārt 1. Mozus grāmatā (11:3,4,7) mēs lasām frāzi “iesim, celsim!” aicinājuma kontekstā celtniecībai un Dieva iedarbībai cilvēku lietās. Nevar būt sakritība, ka līdzīga idioma sastopama divas reizes Jēk. 4:15; 5:1- arī šeit ticīgos brīdina necelt savas materiālās labklājības “Bābeles torņus” un pieminēkļus cilvēku sasniegumiem, jo viss tas tiks pēkšņi iznīcināts, Kungam Jēzum atgriežoties. Tas, kas uzrakstīts 1. Mozus grāmatā, mudina domāt, ka pēdējās dienās mazitīgos pēkšņi pārsteigs Nimroda savienība, no kuras tiem būs materiāls ieguvums.

“Iesim un taisīsim ķieģeļus!” burtiski nozīmē “kļūsim balti” (attīrīsimies), jo ķieģeļus vienmēr taisīja no balta māla. Mūsu priekšā paveras lieliska aina – tornis no baltiem ķieģeļiem, un tas atstaro saules gaismu – tornis bija daļiņa reliģiozās simbolikas, iespējams, kā izsmieklis par templi.

Šim iespaidam ir Bībeles apstiprinājums Caharijas 5. Šī nodaļa apraksta ebreju un kristiešu ticības atkritēju korupciju. Sestā nodaļa stāsta par īsta dievnama celtniecību Jeruzalemē, bet piektajā nodaļā sniegts “Sineāras zemē” ceļamā viltus tempļa apraksts (Cah. 5:11). 1. Moz. 11:2 mēs lasām par līdzenumu Sineāras zemē, uz kura tika uzcelts templis.

Reliģiskais simbolisms

Ar torni saistītās reliģiskās asociācijas pastiprinās, saskatot šī pirmā Bābeles ķēniņa līdzenumā uzceltā torņa līdzību ar ķēniņa Nebukadnēcara Duras līdzenumā, arī Babilonijā, izveidoto statuju. Iespējams, ka runa ir par vienu un to pašu vietu. Tēmas turpinājumu var rast tagadējos arābu līderos (“Bābeles ķēniņos”), kas izrāda lielu interesi par lieliem monumentiem un plaša vērīga reliģiskiem projektiem. Sadams Huseins (Irākas prezidents), kurš tiecas kļūt par Nebukadnēcara sekotāju, cenšas restaurēt Bābeli un visu laukumu apbūvēt ar viņu pašu slavinošiem kvazireliģiskiem torņiem un obeliskiem. “Iesim un taisīsim ķieģeļus un dedzināt tos dedzināsim!” (1. Moz. 11:3) – simbolizē to, ka Jēkaba vajāšana no Lābana (“Baltā”) puses ir Izraēlas vajāšana no arābiem (īpaši pēdējās dienās) pirmtēls.

Ir arī citas atsauces uz Izraēlas vajāšanu Bābeles pierakstos – ķieģeļu un piķa izmantošana milzīga reliģiska simbola izbūvē atgādina Izraēla darbu Ēģiptē (tas pats ebreju vārds “ķieģeļi” sastopams 2. Moz. gr. aprakstā. “Zemes piķis kaļķu vietā” (1. Moz. 11:3) – tas arī atgādina Izraēla uzturēšanos Ēģiptē. Vārdiem “ķieģeļi, māls, piķis” ir tā pati nozīme 2. Moz. 1:14; 2:3 un 1. Moz. 11:3. Mūsu priekšā ir aina, kā ar piķa palīdzību tika darināts Mozus grozs.

Pirmajā Moz. 10 mēs uzzinām par arābu darbības pastiprināšanos – Bābele tika celta arābu aizbildniecībā. Pēdējās dienās tāpat ir sagaidāms arābu pārsvars pār Izraēlu, tās koalīcijas pārsvars, kuras priekšgalā ir arābi.

Milzis no māla

No apdedzināta māla un piķa uzceltais un Tā Kunga atgriešanās laikā sagrautais milzis saistāms ar Bābeles statuju (sapnis, ko iztulkoja Daniēls). Tai kājas bija darinātas “no mīkstiem mīcītiem māliem” (tulk. no ebreju – “arābs”). Jes. 41:25 ir vēl viena atsauce uz otro atnākšanu – “...viņš ir atnācis, viņš piesauc Manu Vārdu; viņš samīn valdniekus, kā podnieks samīn un samīca mālus”. Domājams, ka tēls Daniēlā 2 tulkojams kontekstā ar arābu ekspansiju. “Un ... tie savas teltis pārcēla austrumu virzienā ... un tur apmetās” – 1. Moz. 11 var attiecināt uz arābiem, kas uzskaitīti 1. Moz.10.

Viņu nolūks bija: “Celsim sev pilsētu ar torni” (1. Moz. 11:4). Kungs Jēzus sauc torni par “templi” (Mat. 21:33), uzturot spēkā domu, ka

Bābeles tornim bija reliģiska ievirze. Nevar neatzīmēt, ka mūsu dienās arābu līderi cenšas atjaunot Bābeli un citas vēsturiskas pilsētas, ar to akcentējot savu vienotību un saikni ar senās Bābeles slavu, kura apspieda Izraēlu.

Seno Bābeli cēla ar piķa palīdzību. Ebreji to dēvēja par bitumu, kas burtiski nozīmē “tas, ko dabū”, un arī šodien par arābu naudu tiek finansēti daudzi celtniecības projekti.

“Celsim sev pilsētu ar torni, kura virsotne sniedzas debesīs!” (1. Moz. 11:4) – ne pavisam neveiksmīgs tulkojums. Ebreju “augstums” – “roš” – Bībelē pareizi tulkots kā “priekšnieks” vai “valdnieks Roša” (Ecēh. 38:2). Galvenais šī torņa celtnieks bija iecerējis sasniegt debesis. Tie, kuri uzmanīgi studē Bībeli, tūlīt pievērsīsies Jes. 14, kur cits Bābeles ķēniņš saka to pašu: “es kāpšu debesīs un uzcelšu savu troni augstu pār Dieva zvaigznēm, es nometīšos uz saiešanas kalna pašos ziemeļos!” (Jeruzaleme, Ps. 48:3)... Bet nu tu esi nogāzts mirušo valstībā ... lai tie no jauna atkal neceļas, neieņem zemi un to nepiepilda ar drupām!” (Jes. 14:13,14,15,21).

Šie vārdi ir skaidrs mājiens uz celtniecības plānu, par ko stāstīts 1. Moz. 10:9,10. Šis “Bābeles ķēniņš” no Jes. 14 var būt vai nu Nebukadnēcars, vai arī Sanheriba, divu tipisku “pēdējo dienu” iekarotāju, tēls.

Daniēls 2

Paralēle ar Jes. 14 apstiprina, ka šis tornis bija ar reliģisku simboliku. Statuja no Daniēla 2 vedina uz pieņēmumu, ka valdnieka Rošas prototips ir Nimrods, pirmais Bābeles ķēniņš. Daniēls, izskaidrodams redzējumu, atsaucās uz to, ka statujas galva bija Bābeles ķēniņš, kurš tolaik bija Nebukadnēcars. Ir tiešs sakars starp statujas galvu un tās kājām – māls, no kā bija taisīta tēla pēdas, tika izmantots Bābeles torņa, t.i., “Bābeles ķēniņa”, celtniecībā. Nebukadnēcara tēls Duras līdzenumā bija izgatavots no zelta, bet mums jāatceras, ka gan galva, gan kājas – viss tiks sagrauts Mesijas atgriešanās laikā, neatkarīgi no tā, no kā izgatavota tā vai cita statujas daļa.

Ir atzīmēts, ka kānaāna ciltis pilsētu sienas bija ļoti augstas – “ar nocietinājumiem līdz pat debesīm” (1. Moz. 11:4 salīdz. ar 5. Moz. 1:28). Tas vēlreiz uzsver saikni starp Bābeli un kānaāna ciltīm (t.i., arābiem). Zīmīgi, ka Dievs nolēma, ka “... turpmāk nekas, ko tie nodomājuši, vairs nebūs tiem neiespējams” (1. Moz. 11:6), līdzīgi teikts 5. Moz. 1:28, runājot par Kānaānas zemes nocietinātajām pilsētām.

“...Sev sagādāsim vārdu un netiksim izkaisīti pa visu zemi” (1. Moz. 11:4) – tas skan tā, it kā viņi labi apzinātos viņiem draudošās tiesas neizbēgamību. Ir milzīgs skaits norādījumu uz to, ka tautām būs redzama

Kristus atgriešanās vai izteiktas Viņa klātbūtnes pazīmes, vēstījot tām par Dieva tiesas tuvošanos.

Plūdi

Atmiņas par plūdiem vēl bija dzīvas tās Bābeles paaudzes apziņā. Pēc plūdiem zeme bija sadalīta (1. Moz. 10:25,32). Iespējams, ka pilsētas un torņa celtniecība bija iecerēta tieši ar nolūku, lai tauta neizkaisītos pa visu zemi, tāpēc arī bija kā apzinīgs nesamierināšanās akts ar tuvojošos tiesāšanu? Mēs jau zinām, ka plūdi ietvēra sevī pēdējo dienu notiesāšanu, no kā centās izbēgt Bābeles torņa būvētāji. Rodas jautājums, kāpēc viņi bija pārliecināti, ka tiesa neies secen? Ķeruba parādīšanās virs Jeruzalemes (“Cilvēka Dēla zīme debesīs”), kad visiem jau redzama Kunga nākšana, liekas, ir vienīgais vērā ņemamais izskaidrojums šai pārliecībai.

Tas, kas rakstīts par tēlu Daniēla 2, tieši skar Izraēla zemi, un mēs pielīdzinām statujas tēlu Bābeles tornim. Torņa uzbūvēšana arī ir saistīta ar Izraēlas vajāšanu – 2. Moz. tam ir daudz apstiprinājumu. Iemesls torņa celšanai bija novērst domstarpības un “sagādāt” kopēju “vārdu” (1. Moz. 11:4). Tādi pravietojumi, kā 83.psalma, norāda, ka par iemeslu pēdējam arābu iebrukumam Izraēlā kļuvs vēlēšanās apvienoties un izvairīties no arābu tautu apspiešanas. Bet divas reizes uzsvērts, ka Tā Kunga “parādīšanās” rezultātā “tos izklīdināja no tās vietas pa visu zemes virsu” (1. Moz. 11:8,9). Kļūst redzama sakarība ar to, kā mazs akmens sadauzīja milzi (statuju) un tā atlūzas izkaisīja pa visu zemi.

Var izsekot sakarībai starp Dieva iejaukšanos Bābeles torņa celtniecībā un Viņa “atnākšanu” Sodomā. “Un Tas Kungs nonāca, lai apraudzītu pilsētu un torni ... (Viņš “redzēja to ļaunos nolūkus”) ... iesim, nolaidīsimies ...” (1. Moz. 11:5-7). Tas sasauca ar sekojošu pantu: “Es iešu un lūkošu, vai viņi ir darījuši pēc tās brēkšanas... Un divi eņģeļi nonāca vakarā Sodomā” (1. Moz. 18:21;19:1).

Mums ir mūsu Kunga apstiprinājums, ka Kunga “atnākšana” Sodomā bija Viņa otrās atnākšanas pirmtēls. Situācijas līdzība ar Viņa “noiešanu” Bābelē norāda, ka mēs notiekošo varam uzlūkot tamlīdzīgi.

Bābeles cēlāji

“Tas ir tikai sākums viņu rīcībai, un turpmāk nekas, ko tie nodomājuši, vairs nebūs tiem neiespējams (1. Moz. 11:6) – šis pants, acīmredzot, norāda uz arābu un Izraēlas attiecībām. Viņus atbalsta pasaule, viņiem piemīt līdz šim neredzēta prāta vienotība, un tas palīdz arābu /Bābeles cēlājiem nostiprināties ar nolūku pilnīgi sagraut ebrejus (Izraēlu). Ebreju vārds, kas šeit tulkots kā “sākums”, tulkojams arī kā “apkaunot”, tā pasvītrojot celtnieku darbības reliģisko aspektu torņa būvēšanā.

Daniēla 12:1 šis periods aprakstīts, ka “bēdu laiki, kādi vēl nav bijuši, kamēr vien dzīvo tautas”. “Kamēr vien dzīvo tautas” – šis raksturojums var attiekties uz Bābeles laiku, kad tautas bija izšķirtas. Ja šeit patiesībā ir norāde uz Bābeli, tad nav šaubu, ka Bābeles torņa celtniecība ir priekšvēstnesis uzbrukumiem Izraēlai. Bābele ir Izraēla tautas ticības atkrišanas simbols Jes. 24:1: “Redzi, Tas Kungs izposta zemi un padara to tukšu. Viņš pārvērs tās seju un izklīdina tās iedzīvotājus”. Tiesa, kas nāca pār Bābeles torņa arābu cēlājiem, gaida arī pēdējo dienu neticībā iestīgušo Izraēlu.

Dievs “nonāca” izjaukt viņu plānus, un tieši tā Viņš rīkosies pēdējās dienās. 1. Moz. 11 nav norādes uz to, ka tornis patiesībā tika sagrauts. “Tāpēc tās vietas vārds tika nosaukts: Bābele” (1. Moz. 11:9) – šis pants norāda uz to, ka, zināmā mērā, neliela daļa darbu bija pabeigta uz šīs hronikas pieraksta laiku. Tas, ka sajaucās viņu valoda, noveda pie viņu “izklīšanas”, sekojoši, valodu sajaukšanas rezultātā “Tas Kungs tos izklīdināja no tās vietas pa visu zemes virsu” (1. Moz. 11:7,8).

“...viņi mitējās celt pilsētu (1. Moz. 11:8) – var iedomāties arī pakāpenisku darbu pārtraukšanu, bet ne acumirkliņu iznīcināšanu. Lata, kuru sargāja Enģeļi, vajātāji (tipisks pēdējo dienu piemērs) Sodomā “nevarēja pat vārtus atrast”, kad “nonāca” Tas Kungs. Viena no “sērgām”, ar ko Dievs ķers Izraēlas arābu iekarotājus, būs “liels apjukums, tā ka viņi ķersies pie rokas cits citam un cits pret citu pacels savu roku” (Cah. 14:13). Tā tika apturēti iepriekšējie arābu iebrukumi (Soģu 7:22; 2. Laiku 20:23). 83.psalms apraksta, kā arābu sadraudzības valstis uzbrūk Izraēlai pēdējās dienās (p.3-5,13), bet nobeigumā psalmu dziesminieks lūdz ar viņiem izrīkoties kā ar Orebu un Zebu (12.p.), kuri tika uzvarēti, jo Dievs saveda viņu karaspēkus vienu pret otru (Soģu 7:22-25).

Tam visam sekas būs, ka milzu statuļa tiks sagrauta un izkaisīta pa zemi, kā tas notika ar Bābeles torņa cēlājiem. Ir vēsturisks turpinājums tam, kā dažādas tēla daļas saspieda cita citu; to apvienošanās pēdējās dienās parāda, ka tas notiek to galvas un kāju, uz kurām tas stāv, ietekmē; un par šo apvienību tas tiks sagrautas, Kristum atgriežoties. Mēs dodam pamatojumu ticībai tam, ka tēla galva un kājas ir arābu spēku pārstāvji, jo īpaši – pēdējo dienu “Bābeles ķēniņi”.

Nākošajās 1. Mozus grāmatas nodaļās ir sniegta iespējamā hronoloģiskā līdzība ar pēdējo dienu notikumiem:

- 10.nodaļa – arābu ekspansijas pastiprināšanās;
- 11.nodaļa – Dieva nosodījums Bābelei;
- 12.nodaļa – Ābrahāms atstāj Bābeli, ar to ieliekot pamatu: “Izeita no viņas, Mana tauta” (Atkl. 18;4) pēdējo dienu notikumiem;
- 13/14.nod. – Sineāra atdzima arī citu Sodomas gūstekņu konfederācijā (Jeruzalemes, Jes.1:10?), paņemot Latu (Izraēlas

atkāpšanās no ticības?). Atzīmējiet, ka ar “zemes piķa bedrēm” no 14:10, kas, iespējams, bija arī Bābelē, domāts “zemes piķis” no 11:3. Ābrahāms (ticīgā Izraēla?) un nedaudzi (pa pusei ebreji?) arābu draugi aizstāv Sineāras konfederāciju un glābj Latu;

- 15.nodaļa – derība noslēgta;
- 16.nodaļa - Hagara (arābi) aizbēg no Sārajas;
- 17.nodaļa – derība atjaunota;
- 18/19.nod. - Sodomas notiesāšana, pārējo ebreju atsvabināšana, otrās atnākšanas prototips;

11. un 19.nodaļās ir skaidra norāde uz otro atnākšanu.

3. NODAĻA: SODOMA

Mūsu Kungs skaidri apzinājās, ka Sodomas iznīcināšana bija to notikumu pirmtēls, kas norisināsies otrās atnākšanas laikā: “Kā tas bija Lata dienās ... dienā, kad Lats izgāja no Sodomas, uguns un sērs lija no debesīm ... Tāpat būs tajā dienā, kad parādīsies Cilvēka dēls. Ja kāds tai dienā atrodas uz jumta, bet viņa lietas ir istabā, tas lai nekāpj zemē tās paņemt ... Pieminiet Lata sievu! ... viņā naktī divi gulēs vienā gultā: vienu paņems un otru atstās” (Lūkas 17:28-34). Un ne tikai Sodomas pilsēta ar sevi pārstāv pēdējo dienu pasauli, tas, ka Eņģelis izsauca Latu no Sodomas, - ir prototips tam, ka Eņģeļi “paņems” mūs no šīs pasaules, lai tiktos ar Kungu Jēzu. Elpu aizraujoši ir tas, ka Sodomas notiesāšanas pirmtēls rāda mūsu priekšrocības – tās paaudzes priekšrocības, kas savas dzīves laikā redzēs Kristus otro atnākšanu. Pirmā gadsimta ticīgie varēja būt pārliecināti, ka Sodomas vēsture atspoguļo Jeruzalemes tiesāšanu m.ē. 70.gadā. Vecās Derības pravieši Jeruzalemi saistīja ar Sodomu: Jes. 1:10; Am. 4:11; 5. Moz. 29:23; Jer. 23:14; Raudu dziesmas 4:6; Ecēh. 16:46. Jeremijas 4.un 5.nodaļās doti pravietojumi, kas attiecas uz Izraēlas tiesāšanu pēdējās dienās (Jer. 4:28 = Mat. 24:30). Pravieša Jeremijas 5:1 mēs lasām it kā Dieva uzsaukumu Sodomas ticīgajiem, lai novērstu iznīcināšanu: “Eita un pastaigājiet pa Jeruzālemes ielām, palūkojiet, apjautājieties un pameklējiet, vai jūs atradīsiet kādu, kas dara pēc taisnības, ir uzticīgs un patiess un domā par ticību, - tad Es tai piedošu!” Tas ir saistībā ar Sodomu, Jeruzalemi un pēdējām dienām. Palikušajiem ticīgajiem žēlsirdīgi tika atļauts atstāt Sodomu, viņiem Dievs atlika tiesu, ticīgo kristiešu atlikums arī saņēma atļauju aiziet no Jeruzalemes pirms romiešu iebrukuma m.ē. 70.gadā pēc Tā Kunga rīkojuma: “Tad lai tie, kas ir Jūdejā, bēg kalnos, kas ir pilsētā, lai iziet ārā (no Jeruzalemes)” (Lk. 21:21). 1.Moz. 19:17 Latam arī tika piedāvāts glābties “kalnos”.

Pateicoties Ābrahāma lūgšanai, sākotnējā Dieva iecere tika izmainīta, un ne visa Sodoma tika notiesāta. To pašu mēs redzam Jeruzalemē m.ē. 70.-jos gados. Vecajā Derībā Sodoma ir Jeruzalemes pirmtēls, bet atšķirība ir vēsturiskajā faktā, ka Sodoma ir pilnīgas izpostīšanas simbols. Toties Jeruzaleme nākotnē būs Valstības galvaspilsēta (5. Moz. 29:23; 32:32; Jes. 13:19; Jer. 49:18; 50:40; Am. 4:11; Cef. 2:9). Pāvils domā, ka tas notiks, pateicoties tam, ka sīka daļiņa ebreju sekoja Patiesībai, tieši tāpēc Jeruzalemi neskāra Sodomas liktenis (salīdz. Rom. 9:29 ar Jes. 1:9). Izraēlas ticīgie palīdzēs glābties no pilnīgas iznīcināšanas. Taču tiem, kas dabiski un garīgā veidā noliedza Dievu, būs sliktāk “nekā šādai pilsētai” (Lk. 10:12). Jer. 20:16 mēs lasām to garīgo un fizisko ciešanu aprakstu, kādas bija jāizcieš Sodomas iedzīvotājiem, kad Dieva tiesa brāzās pār viņiem: “Lai tās (pilsētas) rīt agri dzird vaimanas un pusdienas laikā kara troksni!” (1. Moz. 19:23,24 – kad sākās tiesa). Tas viss sagaida pēdējo dienu atraidītos.

Pravieša Cefanjas 1:17,18 ir dažas norādes uz Sodomu, pasvītrotot to, ka Sodomas izpostīšana pavēstī Izraēlas sagraušānu pēdējās dienās: “...tie (ļaudis) staigās apkārt taustīdamies kā akli (kā tas bija Sodomā), jo viņi ir grēkojuši pret To Kungu ... (“Sodomas ļaudis ir grēkojuši pret To Kungu”). Tā Kunga dusmības dienā viņus neglābs ne viņu sudrabs, ne zelts, un visu zemi aprīs Viņa niknuma uguns, jo ātru galu Viņš atnesīs visiem zemes iedzīvotājiem” (Cef. 1:17,18).

Sodoma ir Jeruzalemes prototips pēdējās dienās, taču tas nenozīmē, ka mums aina uzskicēta detaļās. Tas, kas uzrakstīts 1. Moz., apkopo agrāk aprakstīto: “Bet Sodomas ļaudis bija ļoti ļauni un grēcīgi Tā Kunga priekšā” (1. Moz. 13:13). “Tā Kunga priekšā” nozīmē, ka “zeme bija samaitāta Dieva priekšā un pilna varas darbu” (1. Moz. 6:11) – tas ir vēl viens skaidrs pravietojums par pēdējām dienām. Lats (vai Ābrahāms?) paziņoja tautai par Dieva prasībām pret viņiem, bet tie apzināti runāja pretī Viņa gribai. Rom. 3:19 teikts, ka “visa pasaule vainīga Dieva priekšā”, to pierāda fakts, ka viņiem bija iespēja zināt un saprast Dieva vārdus (Rom. 2:12,13).

Īpašais Sodomas grēks ir zināms – “Sodomas pilsētas vīri” pieprasīja, lai Lats izdod tiem atnācējus: “Liec tiem iznākt pie mums, un mēs iepazīsim tos” (1. Moz. 19:5). Lats lūdzās viņus neizdarīt tādu ļaunumu: “Brāļi, nedariet taču tādu grēku!” viņš pat piedāvāja tiem savas meitas, atminot to nolūkus (1. Moz. 19:7,8). Ņemot to visu vērā, Jūda ticīgos brīdina, ka Sodomas sods sagaida tos no jaunās Izraēlas, kas ir nosvieduši malā savu atbildību Dieva priekšā. “Tā Sodoma, Gomora un apkārtējās pilsētas, kuras šiem līdzīgi padevās netiklībai un nomaldījās pretdabīgās miesas kārtībās, ir noliktas par atbaidošu

piemēru mūžīga uguns soda izciešanai” (Jūdas v. 7) – par piemēru mums. Vai Sodoma ir izņēmums?

Nav šaubu, ka Sodomas grēkā krišanas seksuālie aspekti atgādina mums tagadējās pasaules morālo degradāciju. Par to runāja Kungs Jēzus, atzīmējot, ka “Lata dienas” ir laika perioda pirms Viņa atnākšanas pirmtēls: “Kā tas bija Lata dienās: ēda, dzēra, pirka, pārdeva, dēstīja un būvēja” (Lk. 17:28). Viņu aizraušanās ar ikdienas lietām tika uzskatīta par grēcību. Viena no mūsu pasaules (t.sk. arī daudzu Kristadelfiešu) raksturīgām iezīmēm ir “maizes pilnība” (Ecēh. 16:49), t.i., pārpilnība. Viņi “pirka, pārdeva” norāda, ka droši vien Sodoma bija liels tirdzniecības centrs, kas ātri un veiksmīgi attīstījās, - viņi “dēstīja un būvēja” (Lk. 17:28) – liek domāt, ka Sodoma bija plaukstoša pilsēta. Tā rezultātā, cilvēki “bija lepni un darīja negantības” (Ecēh. 16:49,50). Uz citu rēķina iegūtā bagātība noveda pie nelikumībām: “Redzi, tas bija tavas māsas Sodomas noziegums: lepība, maizes pilnība un dzīve bez bēdām; tāda bija viņas un viņas meitu dzīve. Bet nabagam un trūkuma cietējam tā nesniedza palīdzīgu roku” (Ecēh. 16:49). Egoistiskā, naudas kārā pasaule bija un ir kā lamatas Dieva bērniem. Jeremija Jeruzalemes praviešos redzēja “tiešām ko šausmīgu: laulības pārkāpšanu un dzīvi vienos melos”, viņš teica (Jer. 23:14).

Aicinājums Latam – iziet no Sodomas – arī ir prototips aicinājumam mums būt gataviem nākošajai tiesai. Mēs saprotam, ka Lats nebija garīgi stiprs cilvēks, viņam “bezdievju netiklā dzīve sagādāja ciešanas”; viņš “...mocījās savā taisnajā dvēselē dienu no dienas” (2. Pēt. 2:7,8) – tas liek mums iegrimt pārdomās. Tas, ka viņš atnācēju (Eņģeļu) vietā piedāvāja savas meitas, arī ir bezdvēseliskuma izpausme (1. Moz. 19:8). Bet Ābrahāms lūdza Dievu pasaudzēt Sodomu kaut desmit taisno dēļ (1. Moz. 18:32). Pēdējo dienu ticīgo augstais garīgums nav apšaubāms, tomēr Jēzus atnākšana viņus var pārsteigt pēkšņi, kā tas notika ar Latu. Un kā gan atlikušajiem ticīgajiem jāsagaida mūsu Kunga Jēzus spožā slavā nākošā diena?

“Lats dzīvoja Sodomas pievārtē” (1. Moz. 19:1) liek domāt, ka viņš kalpoja pilsētas administrācijā. Neskatoties uz to, viņš uzsvēra savu atsvešināšanos, ar ko izsauca savu kolēģu neapmierinātību. Tieši pirms Eņģeļu aiziešanas viņi teica: “Tagad mēs tev vairāk ļauna darīsim kā tiem” (1. Moz. 19:9). Atzīmēsim, ka sākumā Lats dzīvoja “līdzenumā”, vēlāk viņš savu mājokli pārvietoja tuvāk Sodomai, beigu beigās viņš “izplēta teltis līdz Sodomai” (1. Moz. 13:12). Psalmā 1:2 ir norāde, ka Lata atkāpšanās no ticības auga augumā: taisnajiem nevajag staigāt, stāvēt, sēdēt ar ļauniem cilvēkiem – citiem vārdiem, taisnajiem ir jāmacās no Lata kļūdām. Lata virzīšanās austrumu virzienā ir saistīta ar interesantu tēmu 1. Mozus grāmatā – visi ticības atkritēji tā vai citādi bija

saistīti ar Austrumiem (1. Moz. 4:16; 11:2; 13:11; 28:14; 29:1; Jes. 2:6). Un tas nav vienīgais norādījums Rakstos uz to, ka daudzi pēdējo dienu svētie, kurus pārstāv Lats, garīgi nebūs sagatavoti Kunga atgriešanās brīdim. Lats pārcēlās uz Sodomu, Izraēls atradās Ēģiptē līdz savai iziešanai (1. Moz. 47:11). Pēdējo dienu eklēzijas labklājība ir pamats tam, lai visu šo prototipu gaismā mēs ieietu lielo bēdu periodā.

Tomēr 2. Pēt. 2:7,8 mēs lasām, ka Lats “mocījās savā taisnajā dvēselē dienu no dienas, redzēdams un dzirdēdams viņu negantos darbus”. Viņš redzēja, ka nav viņa spēkos ietekmēt pie pilsētas grēcīgās dzīves pieradušo ģimeni, ka nav viņa spēkos visu pamest un aiziet. Beigu beigās viņš nolēma palikt turpat, negribēdams no šīs pilsētas aiziet. Tā bija viņa izvēle (1. Moz. 13). Lata raksturam piemita zināma divkosība – kas raksturīga arī mums, mūsdienu pārstāvjiem, - dvēseles ciešanas apkārtējās pasaules grēcīguma dēļ un tajā pašā laikā iekļaušanās šajā pasaulē, atkarība no materiālās ietekmes, kaitējot garīgumam. Lats gribēja nodot savas meitas Sodomas vīriem, un tas atbilst Kunga Jēzus pravietojumam, ka daudzi pilnīgas iznīcināšanas laikā cits citu nodos, “un viņa paša māju ļaudis būs cilvēku ienaidnieki” (Mat. 10:36), nesaprašanās gars ielauzīsies pat visgarīgākajās ģimenēs. Par cēloni kļuš tas, ka iepriekšējos gados ģimenē pietrūka savstarpējas sapratnes. Ne velti Pāvils bija pret precībām pēdējās dienās (1. Kor. 7:28).

Bija pavēlēts: “... vai tev te vēl ir kāds znots vai dēli, vai meitas, vai cits kāds, kas pieder tev šinī pilsētā? Izved tos no šīs vietas” (1. Moz. 19:12), un tas norāda uz to, ka Lats deva priekšroku iet pie savu meitu vīriem nekā pie precētajām meitām, un visdrīzāk no Sodomas izgāja kopā ar viņu neprecētās meitas – jaunavas (1. Moz. 19:14). Viņam nebija nolūka runāt ar precētajām meitām un dēliem – iespējams, ka to garīgais līmenis bija pārāk zems. Bet varbūt arī tāpēc, ka Lats vienkārši nenovērtēja, cik viss notiekošais patiesībā ir nopietni. Enģeļu vārdi vēstī: “...kāds, kas tev pieder šinī pilsētā ... izved tos no šīs vietas!” (1. Moz. 19:12). Lats pārcēlās uz Sodomu nolūkā uzlabot materiālo stāvokli – Lata sievas piemērs ir brīdinājums tiem, kas dod priekšroku pasaules materiālismam un tur to augstāk par Valstības realitāti (Lk. 17:31,32). Bet Enģeļi runāja par garīgi sagatavotiem cilvēkiem kā vienīgajiem Lata sekotājiem: ja ir “cits kāds, kas pieder tev šinī pilsētā ... izved tos no šīs vietas!” Tas vēlreiz pasvīturo to, cik svarīgi ir vienam otru informēt, pārliecināt, jo mēs redzam mūsu Kunga dienas tuvošanos, ar to parādot savstarpēju uzticību, kas arī ir veselīgas eklēzijas raksturīga pazīme. Tie, kuri izlēmuši nodalīties no atbildības par saviem brāļiem, - ģeogrāfiski vai kādā cita veidā – visu šo neuzņem nopietni.

Pilsētas iedzīvotāju jūtas bija aizskartas tāpēc, ka Lata apmeklēja Enģeļi. Un viņi bija sadusmojušies uz viņu vēl pirms tam, kad viņš tika aicināts iziet no pilsētas. Lata vajāšana pēdējās dienās arī ir zīmīgs fakts.

Trešajā nodaļā vēstīts, ka arī mūs gaida vajāšanu periods pirms Kristus atnākšanas, un šajā laikposmā mēs sagaidām arī aktīvu liecināšanu. Mēs varam iedomāties šo baismīgi spokaino ainu, kā Lats klejo pa pilsētas ielām, apmeklējot tos, kas, pēc viņa domām, varētu ieklausīties aicinājumā, un viņa aizkaitinātie aklie vajātāji nespēj viņu notvert. Atkl. 11:8 stāstīts par pēdējo dienu liecinieku nedzīvajiem ķermeņiem, guļošiem Sodomas ielās, - brīdinājums, ka daudzi mīrs šī lielā notikuma laikā (21:16).

“Bet viņš likās savu znotu acīs smieklīgs” (1. Moz. 19:14), t.i., Lata labā vēsts tika uztverta kā joks. Iespējams, ka mūsu pēdējais vēstījums pasaulei tiks novērtēts tamlīdzīgi; jāatceras, ka Lata aiziešana no Sodomas nozīmē aicinājumu uz tiesu, bet tie, kurus viņš vedināja iziet no pilsētas kopā ar viņu, pārstāv citus ticīgos. Ceturtajā nodaļā ir līdzīgs tiesas scenārijs, kur tie, kas vēlas atsaukties aicinājumam atstāt pasauli, tiek vērtēti ka pieņemtie, bet pārējie, kas atteicās paklausīt vai pakļauties aicinājumam, sodīti (pēc tiesas), saņemot pasaules mocības. Līdzība par gudrajām un nesaprātīgajām jaunavām ir vēl viens tam apstiprinājums. Lata vērsšanās pie tiem, kas, domājams, zina patieso Dievu, - atstāt pilsētu nekavējoties – var būt saistāma ar mūsu lūgšanām vērstām pie vājtīcīgajiem, nekavējoties atsaukties aicinājumam atstāt pasauli. Skumji, bet daļa no viņiem atteiksies ar vieglu sirdi.

Sadursme ar aklajiem pēdējo dienu kontekstā saistās ar Cah. 14:12, kur Dievs smagi pārmāca (ar mēri) visus, kas cīnās pret Jeruzalemi. Lats pārstāv taisno ebreju atlikumu pēdējās dienās, kas neveiksmīgi lūgtin lūdza pārējos ļaudis sadzirdēt Tā Kunga aicinājumu: “Lats izgāja” aklu, uzbudinātu Sodomas ļaužu pārpildītajās ielās, cenšoties to vidū izplatīt no Eņģeļiem saņemto vēstījumu (1. Moz. 19:14).

Lats izpildīja savu liecību, un viņam bija teikts iziet no pilsētas, “ka tu neej bojā šīs pilsētas nozieguma dēļ” (1. Moz. 19:15) – kopā ar abām savām meitām (kas dzīvoja pie viņa) viņi apzināti izlēma atstāt pilsētu. Tas, ka viņas neatskatījās, līdzīgi savai mātei, parāda zināmu garīgās izaugsmes līmeni – iespējams, ka viņas vēl joprojām bija jaunavas, jo negribēja precēties ar Sodomas vīriem, kas “bija ļauni un grēcīgi Tā Kunga priekšā” (1. Moz. 13:13). Pavēle atstāt Sodomu sasauca ar 4.pantu no Atkl. 18 un attiecas uz Bābeli: “Es dzirdēju vēl citu balsi no debesīm saucam: “Izeita no viņas, Mana tauta, lai jums nebūtu dalības viņas grēkos un jūs neķertu viņas mocības”. Ievērojiet, ka aicinājums Latam arī nāca no Eņģeļa. Bābele ir tieši saistīta ar Sodomu Jes.13:19 un Jer. 50:40, un pārstāv pēdējo dienu arābus ģeogrāfiskajā un kultūras aspektos, tāpēc nav pārsteidzoši, ka tādas arābu tautas, kā Edomas, Moāba un Amona arī ir saistītas ar Sodomu (Jer. 49:18; Cef. 2:9). Izraēlas atkāpšanās no ticības ir saistīta ar arābiem – Sodoma vienlaicīgi ir arābu un ebreju tautu pārstāve.

Par sagaidāmo izpostīšanu ir rakstīts: “Es sodīšu viņu ... ar lietusgāzēm un ar smagu krusu. Uguns un sērs kritīs ...” (Ecēh. 38:22), - šeit atkal ir izsekojama sakarība ar Sodomu. Tajā pašā laikā Gogs un viņa līdzskrējēji sāks karot viens pret otru (Ecēh. 38:21), tas saistīts ar Caharijas pravietojumu, ka pēdējo dienu arābu iekarotāji izdarīs to pašu (salīdz. ar Soģu 7:22). Dieva uznāciens pret Gogu Joēla 2:3; 4:2 ir aprakstīts ar līdzīgiem vārdiem un attiecas uz arābu iebrukumu un Izraēlas izpostīšanu pēdējās dienās.

“Briesmonis” simbolizē visus Izraēlas ienaidniekus.

Bābeles krišana Atkl. 18 arī atgriež mūs pie pierakstiem par Sodomu. Sevišķi spilgti tas izpaužas sekojošos pantos.

Bābele (Atklāsmes grāmatā)	Sodoma
<p>“Nāc, es tev rādīšu, kādu sodu saņem lielā netikle, kas sēd pie lielajiem ūdeņiem,” t.i., Bābele (17:1)</p> <p>Zvērs, kas atbalsta Bābeli, “kas bijis, bet kura tagad nav un kas atkal būs” (17:8).</p> <p>“Jo viņas grēku darbi sniedzās līdz debesīm, un Dievs ir pieminējis viņas noziegumus” (18:5).</p> <p>“Kā viņa centās pēc goda un greznuma (18:8).</p> <p>“Viņu sadedzinās ugunī” (18:8).</p> <p>“Viņas mokas nāks vienā dienā: nāve, sēras un bads” (18:8).</p> <p>“Lielā pilsēta Bābele” (16:19).</p> <p>“Liela krusa ar daudz mārciņu smagiem graudiem krita no debesīm uz cilvēkiem” (16:21).</p> <p>“...tie redzēs viņas liesmu dūmus; attālus stāvēdami aiz bailēm no viņas mokām (18:9,10).</p> <p>“Visi zemes tirgoņi raud un sēro par viņu; tie sauks: vai! vai! lielā pilsēta, vareņā pilsēta Bābele, vienā</p>	<p>Dievs parāda Ābrahāmam, kāda būs tiesa Sodomai.</p> <p>Sodoma un apkārtējās pilsētas bija stipras, pēc tam izputinātas pirms Ābrahāma, un atkal atjaunotas.</p> <p>“Brēkšana par Sodomu ... patiešām ir liela, un viņu apgrēcība ir ļoti smaga ... brēkšana, kas aizsniegusi Mani” (1. Moz. 18:20,21).</p> <p>“Lepnība, maizes pilnība” (Ecēh. 16:49).</p> <p>Sodoma nozīmē “degošā”.</p> <p>“Un Viņš izpostīja šīs pilsētas un visu apgabalu un visus pilsētas iedzīvotājus, arī zemes augus” (1. Moz. 19:25).</p> <p>Sodomas pilsēta.</p> <p>“Bet Tas Kungs lika līt sēram un ugunij pār Sodomu un Gomoru no Tā Kunga debesīm” (1. Moz. 19:24).</p> <p>Ābrahāms stāvēja attālus un redzēja kā dūmi ceļas virs Sodomas (1. Moz. 19:28).</p> <p>Sodoma bija tirdzniecības centrs (Lk. 17:28).</p>

<p>stundā sodība ir nākusi pār tevi” (18:11-19).</p> <p>“Stiprs eņģelis pacēla akmeni dzirnakmens lielumā un meta to jūrā, sacīdams: “Tā ar spēku metīs Bābeli, lielo pilsētu, un tās nebūs nekad vairs” (18:21).</p> <p>“Dūmi no viņas paceļas augšup mūžu mūžos” (19:3).</p>	<p>Sodoma nogrima Nāves jūrā, un to neatrast.</p> <p>“Un viņš (Ābrahāms) skatījās uz Sodomu un Gomoru un visu tā apgabala apkārtni, un redzi, no zemes pacēlās dūmi, it kā kāda cepļa dūmi” (1. Moz. 19:28).</p>
--	--

Mums ir dots apstiprinājums faktam, ka aicinājums Latam aiziet no Sodomas ir vienlīdzīgs Eņģeļu aicinājumam mums iziet no šīs grēcīgās pasaules. Kungs Jēzus teica, ka Sodoma simbolizē mūsdienu pasauli otrās atnākšanas priekšvakarā (Lk. 17:28). Arī Bābele ir pēdējo dienu prototips. “Izeita no viņas, Mana tauta” (Atkl. 18:4) – šis Eņģeļu aicinājums mums attiecināms uz otro atnākšanu, un tam ir vēsturiska atsauce uz katolicisko atkāpšanos no patiesās ticības. Uzaicinājums pirmā gadsimta ebrejiem atstāt Romu, bet pēc tam patiesajiem ticīgajiem iziet no katolicisma bija vērsts uz šo vārdu izpildīšanu, mums jāiziet no pasaules pēc Eņģeļu uzaicinājuma. Mūsu paklausība kļūs par Dieva agrīno aicinājumu Savai tautai iziet no šīs pasaules izpildīšanu. Bībeles aicinājums “ejiet prom no manas tautas vidus” balstīts uz zemes atdošanu (Cah. 2:6,7). “Klau, Ciāna, kas tu dzīvo pie Bābeles meitas, steidzies projām!” (Cah. 2:11). Šī situācija atgādina Lata stāvokli Sodomā. Šīs pasaules vieglā dzīve pievilks jauno Izraēlu, kad Eņģeļi sauks tautu uz tikšanos ar mūsu Kungu.

Bībelē bieži pieminēts, ka pasauli nepieciešams atstāt nekavējoties, - Eņģeļi “skubināja Latu” (1. Moz. 19:15-17,22). Iespējams, ka jo drīzāk mēs atsauksimies aicinājumam, jo lielāka būs mūsu cerība būt pieņemtiem Valstībā. Lats negribēja doties uz Coāru, ar Eņģeļi apsprieda savas bailes iet kalnos. Būtu muļķīgi, ja mēs sāktu prātot, parādoties Eņģelīm, un diskutēt ar Viņu, kas būs, kā un kāpēc tā, bet ne citādi. Pastāvīgas pārdomas par šo brīdi un patiesa Kunga mīlestība ļaus mums bez kavēšanās atsaukties Eņģeļa aicinājumam.

Eņģeļi “satvēra viņu (Latu) pie rokas” (1. Moz. 19:16), no ebreju valodas šis izteiciens ir tulkojams “parūpējās”, t.i., uzmundrināja, iedvesmoja. Tiesas troņa ainu aprakstā teikts, ka Eņģeļi bieži saka ticīgajiem savas parādīšanās brīdī: “Nebīsties”. Un tāpēc arī mums ir cerība, ka Eņģeļi parādoties, lai mūs stiprinātu un iedvesmotu, teiks to pašu arī mums. Mēs nedrīkstam aizmirst, ka Tas Kungs bija žēlīgs pret Latu. “Žēlastība” ebreju valodā nozīmē arī līdzjūtību, līdzcietību. Ja mēs

saglabājam labas attiecības ar mūsu Sargeņģeli, mēs arī varēsim cerēt uz žēlastību. Lata sieva atskatījās, un mums nav jāaizmirst, kas ar viņu notika. Tā ir pamācība mums. Ģimenes saites un materiālisms kļuva šai sievietei par iemeslu neieklausīties Dieva norādījumā. Eņģelis lūdza Latu “neskatīties atpakaļ” un nepalikl līdzenumā (1. Moz. 19:17). Bet Ābrahāms raudzījās uz degošo Sodomu un palika nesodīts, acīmredzot tāpēc, ka neizjuta mīlestību pret visu to, kas tur palika (1. Moz. 19:28). Tomēr Lats mīlēja šo pilsētu, kaut arī viņa dvēsele cieta. Tas, ka mēs esam novērsušies no šīs pasaules ceļiem, nenožīmē, ka mēs esam garīgā drošībā. Mūs it kā vilina un pievelk ielu vienādība, stereotips un pat tas, kas ir pretīgs pēc savas būtības šajā dzīvē. Mēs izjūtam nepārvaramu vēlēšanos ieraudzīt šā laikmeta beigas un ieiet Valstībā.

Lats gribēja palikt nelielā pilsētiņā līdzenumā, bet viņam ausīs atbalsojās pavēle: “...neskaties atpakaļ un nepaliec visā šinī apgabalā stāvam, glābies kalnos, ka tu netiktu iznīcināts” (1. Moz. 19:17). Viņš nenovērtēja, cik reāla un nopietna ir Eņģeļu atnākšana – un tas kļuš par nopietnu klupšanas akmeni (kārdināšanu), kad Lata pirmtēls iemiesosies mūsos. Vienīgais, kas mūs var glābt, tā ir dzīve ar apziņu, ka mums jābūt nodalītiem no pasaules, kurā mēs dzīvojam. Mums pastāvīgi jāatceras, ka esam aicināti iziet no šīs pasaules un neatskatīties: “Neviens, kas savu roku liek pie arkla un skatās atpakaļ, neder Dieva Valstībai” (Lk. 9:62). Tas, ka mēs, tēlaini izsakoties, esam sākuši art, nožīmē mums jaunas dzīves sākumu pēc tam, kad Eņģelis mūs ir pasaucis un mēs esam atbildējuši viņa aicinājumam.

Lata atbilde Eņģeļa aicinājumam ilustrē cilvēka dabas pretrunīgumu. Viņš cenšas saprast, ka Eņģelis ir izglābis viņa dzīvību, un tomēr it kā šaubās: “...Tu man esi lielu žēlastību parādījis, saglabādams manu dzīvību, bet es nevaru glābties kalnos; es miršu, iekāms ļaunums mani sasniegs” (1. Moz. 19:19). Aicinājums mums arī var tikt pavadīts ar sāpju un zaudējuma sajūtām. Lats domāja, ka viņš būs lielākā drošībā, atradami nelielajā pilsētiņā līdzenumā, it kā Sodomas iedzīvotāji domātu tikai par Lata sagūstīšanu.

Tas viss pierāda, ka Lats nesaprata Eņģeļa teikto, jo Sodamai bija lemts būt izpostītai jebkurā brīdī kopā ar tiem, no kā baidījās Lats. Vai nu viņš tam neticēja, vai arī domāja, ka iznīcināšana nebūs pilnīga. Neuzmanīga attieksme pret Eņģeļa vārdiem gandrīz maksāja viņam dzīvību. Nav grūti iedomāties, kā Eņģeļa atnākšanas laikā ticībā vajš cilvēks sāks uztraukties un šaudīties apkārt, slikti apjēdzot viņam teiktos vārdus. Mīlestība pret Dieva vārdu, dievbijīga iedziļināšanās tajā šodien palīdzēs mums izvairīties no tamlīdzīgām grūtībām.

Lats gribēja pamatot savu uzvedību: “...es tanī (pilsētā) gribu paglābties, tā ir tik maza. Tur es būtu glābts” (1. Moz. 19:20). Viņš gribēja paslēpties. Sodomas iedzīvotāji bija pārņēmuši visas viņa domas.

Enģelis deva Latam iespēju atbrīvoties no Dieva dusmām, taču viņu bija pārņēmušas bailes cilvēku priekšā. Tas mums liekas vienkārši neprāts. Tomēr Lats ir to ticīgo prototips, kuri dzīvos Kunga Jēzus otrās atnākšanas laikā. Viss ir atkarīgs no mūsu vēlēšanās visu atstāt un sekot Enģelim. Mēs, līdzīgi Latam, nelielā mērā izjutīsim šaubas. Viņš pat mēģināja pielīdzināt savas cilvēciskās vēlmes ar Enģeļa vēlēšanos: “Tu lūdz mani cik iespējams ātri atstāt Sodomu – nu ko, es došos uz Coāru, tas neprasīs daudz laika”.

“Saule uzlēca pār zemi, kad Lats nonāca Coārā” (1. Moz. 19:23), un šis pants sasaucas ar Kunga otrās atnākšanas aprakstu. Maleahija 3:20 tā salīdzināta ar sauleslēktu. “Bet viņa (Lata) sieva paskatījās atpakaļ!” (1. Moz. 19:26). Mēs it kā redzam Lata sievu, kura nožēlo to, kas viņai bija tik dārgs. Kungs Jēzus par to saka tā: “Pieminiet Lata sievu! Kas savu dzīvību centīsies paturēt, tas to zaudēs” (Lk. 17:32-33).

“Uzmanait un sargaities no mantkārības, jo neviens nedzīvo no tam, ka viņam ir daudz mantas” (Lk. 12:15). Jūtas, kas bija pārņēmušas Lata sievu, bija tik stipras, ka viņa apstājās un uz mirkli atskatījās uz to pilsētu, kuru tā mīlēja. “Saule uzlēca pār zemi, kad Lats nonāca Coārā (1. Moz. 19:23), no tā jasecina, ka liesmu mēles bija redzamas lielā attālumā. Salīdziniet šo ainu ar notikuma aprakstu, kā jaunavas izgāja sagaidīt Kungu naktī (Mat. 25).

Lata sieva gāja aiz viņa, tāpēc Lats nevarēja redzēt to, kā viņa pārvērtās sālsstabā. Tikai pēc soļu skaņas viņš varēja nojaust notikušo, bet Enģeļa vārdi viņam bija daudz svarīgāki: “Neskaties atpakaļ!” Mūs var pārņemt kārdinājums – ko darīt, - paklausīt Enģeļa aicinājumam vai arī dot priekšroku savai ģimenei. 5. Moz. 29:23 un Cef. 2:9 stāstīts, ka Sodoma bija pārvērsta sāls tuksnesī, bet 1. Moz. 19:25 teikts, ka uguns iznīcināja “arī zemes augus”, pārvēršot visu sāli. Kalni un zeme dega tik ilgi, kamēr pārvērtās sāli. Ir pamats domāt, ka tāpat kā Sodoma pārvērtās sāli, tā arī Lata sieva tika sodīta, pārvēršot to sālsstabā, - ar uguni. Šis piemērs parāda mums, ka tos, kas nolieguši patiesu dzīvi, piemeklēs apkārtējai pasaulei sagatavotais sods. Var būt, ka šeit ir runa par uguni šī vārda burtiskā nozīmē.

“Pieminiet Lata sievu!” – tas ir brīdinājums, kas atgādina par pēdējām dienām. Viņa atstāja Sodomu, un tas izskaidrojams ar pietiekami spēcīgu viņas vīra Lata ietekmi. Viņa neieklausījās Dievā. Tas pasaka to, ka Valstībā nevienai neizdosies ieiet, aizsedzoties ar savu vīru garīgo ēnu. Tikai personīgai atbildei uz apsolījumiem ir nozīme. Nav šaubu, ka Ābrahāms visu šo laiku bija savas ģimenes aizbildnis, lūdza par viņiem viņu gājiena laikā uz Kānaānu. Taču Izraēla Dieva reālā esamība neskāra Lata sievas dvēseli, dzīve Sodomā apzīmogoja viņas garīgo stāvokli. Daudzi no mums atrodas tieši tādā stāvoklī. Ābrahāms ir mums piemērs – visu savu dzīvi viņš bija klejotājs-piligrīms, un, raugoties uz degošo

Sodomu, viņš nesajuta zaudējuma sāpes. Ābrahāms pacēlās kalnos un no turienes skatījās uz uguns pārņemto Sodomu. Ja Lats būtu kalnos, tas dotu viņam drošības garantiju (1. Moz. 14:10), otrā Tā Kunga parādīšanās lika viņam aiziet kalnos (1. Moz. 19:10), t.i., uz to vietu, ko Ābrahāms izvēlējās no sākuma. Ja mēs saprotam, ko sevī ietver šī pasaule, tad Lata pārdzīvojumi nav priekš mums.

“Dievs pieminēja Ābrahāmu, un Viņš izveda Latu no šīs posta vietas, kad Viņš tās pilsētas bija izpostījis, kurās Lats bija dzīvojis” (1. Moz. 19:29). Ar mīlestību augšup vērstās lūgšanas pēdējās dienās var kalpot mūsu vājāko brāļu un mūsu glābšanai. Ābrahāma lūgšanām par Sodomas glābšanu, ja tajā atradīsies desmit praviešu, nebija atbildes rīcības. Taču Dievs uztvēra viņa lūgšanu patieso garu, un Lats tika glābts – būtu netaisnīgi iznīcināt praviešus (taisnos) kopā ar netaisnajiem. Mūsu patiesā garīgā mīlestība pret brāļiem un māsām, izteikta intensīvās lūgšanās par viņiem, tiks uzklautā pēdējās dienās.

4. NODAĻA: JĒKABS UN ĒZAVS

Ieskatoties 1. Moz. 32 alegoriskajā nozīmē, ir grūti neatzīmēt bēdas, kas pēdējās dienās uzbruka Jēkabam no arābu rokas. Viņa dvēseles cīņa pārtapa lielā ticībā. Daudzi pēdējo dienu prototipi iedvesmo mūs uz lūgšanu par garīgā un dabiskā Izraēla grēku nožēlu.

Jēkaba bēdu cēlonis bija laupīšanas un medības dēļ laupījuma (Ecēh. 38:12). Jēkaba lūgšana sasauca ar ebreju grēku nožēlošanu: “Tu, mana tēva Ābrahāma Dievs un mana tēva Īzaka Dievs, Tu, ak, Kungs, kas esi sacījis man: atgriezies savā zemē un pie savas cilts (sākot no 1948.gada) ... es esmu pārāk niecīgs visas tās žēlastības un uzticības priekšā, ko Tu Savam kalpam esi parādījis: ar spieķi rokā es pārcēlos pāri šai Jordānai (salīdziniet ar ebrejiem emigrantiem, kas atbraukuši uz Izraēlu) ... Izglāb mani no mana brāļa rokas, no Ēsava rokas (no arābiem), jo es bīstos no viņa ... Jo Tu esi sacījis: Es darīdams darīšu labu tev un vairošu tavus pēcnācējus kā jūras smiltis” (1. Moz. 32:10-13). Ebreji atkal piegriezīsies saviem tēviem, pateicoties Ēlijas kalpošanai, kuram “būs jāpiegriež tēvu sirdis bērniem un bērnu sirdis saviem tēviem” (Mal. 3:24).

Sekojošais pieņēmums balstīts uz 1. Moz. 32 teikto:

- Jēkabs īstenībā redzēja Eņģelus. “Šī ir Dieva karapulka noietne”, viņš sacīja (1. Moz. 32:3). Ja Cilvēka Dēls parādīsies virs Izraēlas un vedīs Izraēla ciltis pie grēku nožēlas, tas būs burtisks Eņģeļa-ķeruba redzējums; Jēkabs ieraudzīja Eņģeli, kad viņam klājās grūti.

- Zīmīga ir Jēkaba samierināšanās Ēzava priekšā: “Sakiet tā manam kungam Ēsavam: tā saka tavš kalps Jēkabs ... es sūtu šo vēsti savam kungam, lai atrastu žēlastību tavās acīs ... varbūt viņš mani saņems draudzīgi” (1. Moz. 32:5,6,21). Tagadējo ebreju attieksme pret arābiem ir izmainījusies. Jēkabs sūtīja Ēzavam dāvanas – tā dara arī mūsdienu ebreju, bieži nogludinot savu arābu kaimiņu agresīvās tieksmes.
- Jēkabs sadalīja savus spēkus, paskaidrodams to tā: “ja Ēsavs uzbrūk vienam pulkam un to sakauj, tad atlikušais var mesties bēgt” (1. Moz. 32:9). Joābs lietoja līdzīgu taktiku, kad viņam likās, ka arābu konfederācija varētu uzvarēt Izraēlu. Tas arī saista Ēzavu (2. Sam. 10:6-11) ar arābu tautu.

Ja Jēkaba lūgšana nebūtu uzklausīta, viņu varētu nogalināt ar “mātēm un viņu bērniem” (1. Moz. 32:12). Pēdējās dienās tas var atgadīties ar tiem ebrejiem, kas nesasnies spēku lūgšanā un dziļā grēku nožēlā (Cah. 14:2), kā tas notika Babilonijas iebrukuma laikā, kas ir pirmtēls arābu iebrukumam Izraēlā pēdējās dienās (Raudu dz. 5:11).

5. NODAĻA: PASHĀ UN IZIEŠANA (EXODUS)

Notiekošais mūsdienu pasaulē attiecas uz daudziem pēdējiem pravietojumiem, kas stāsta par notikumiem saistītiem ar otro atnākšanu tādā valodas stilā, kādā aprakstīta Izraēlas atbrīvošana ar Dieva palīdzību. Daudzi fragmenti, īpaši pravieša Esajas grāmatā, stāsta par Izraēlas atpestīšanu pēdējās dienās un atspoguļo stilu, kādā aprakstīta Izraēla tautas atbrīvošana no Ēģiptes jūga un Niedru (Sarkanās) jūras šķērsošana (Jes. 43:2,16-19; 51:9-11). Tomēr pareizi ir arī tas, ka Niedru jūras pāriešana simbolizē grēka iznīcināšanu, tās Tiesas aprakstu, kas pēdējās dienās nāks pār Izraēlu. Faraons nocietināja savu sirdi, tas pats notika ar Izraēlu (salīdz. Rom. 9:17,18 ar 2. Moz. 11:7). Viņi saņems sodu, kas skars viņu ienaidniekus.

Lūk, dažas skaidras norādes uz pēdējo dienu tipiskiem notikumiem:

- Svētie dziedās “Mozus dziesmu” – pēc 2. Moz. 15 pierakstiem, šo dziesmu dziedāja pēc triumfa Niedru jūrā. Izraēla tauta Ēģiptē pārstāvēja svētos, tāpat kā Tā Kunga atnākšanas laikā. Atkl. 15:2-4 ir daudz atsauču uz 2. Mozus grāmatu: “Un es redzēju tādu kā kristāla jūru, sajauktu ar uguni (Sarkanā jūra kļuva mierīga pēc ēģiptiešu pārklāšanas); tie, kas bija uzvaru guvuši pār zvēru, viņa tēlu (Ēģipte – zvēra prototips – Jes. 51:9) un viņa vārda skaitli ... Tie dziedāja Dieva kalpa Mozus dziesmu ... Kas Tevi nebītos, ak, Kungs? ... jo Tavas taisnības darbi ir kļuvuši redzami”.

- Apsoļījumi Ābrahāmam pamatā savu piepildīšanos guva 2. Mozus grāmatā (Ap.d. 7:17). Visa pārējā izpildīšanās paredzama otrās atnākšanas laikā, par pirmtēlu kam kļuva Izraēla atbrīvošana no Ēģiptes jūga.
- 2. Mozus grāmatā apskatītie notikumi, kas risinājās Iziešanas laikā, lika Izraēlai uzzināt, ka “Es esmu Tas Kungs” (2. Moz. 10:2) – šī frāze bieži tiek lietota pravietojumos par pēdējo dienu Izraēlu.
- Pravietojums no Jesajas 19 attiecas uz Tiesu pār Ēģipti, un ir nepārprotami saistīts ar pēdējām dienām. “Redzi, Tas Kungs brauc uz skrejoša mākoņa un nonāk Ēģiptē!” (1.p.) – tas atgādina Kunga Jēzus atnākšanas aprakstu. Pravietojums turpinās stilā, kas līdzinās kā divas ūdens lāses Cah. 14:13, kur runāts par arābu sakāvi pēdējās dienās. “Es sacelšu ēģiptiešus, ka tie karos cits pret citu, brālis pret brāli ...” (2.p). Pēc tam: “No Jūdas zemes Ēģiptei šķitīs draudam briesmas” (17.p.), kā tas bija Pasā (Lieldienu) laikā. “...Ēģipte tanī dienā atzīs To Kungu” (21.p.), kā tas notika Iziešanas laikā (2. Moz. 12:38).
- Ebreju tekstā teikts: “Un arī pūlis svešu gāja ar viņiem (izraēliešiem)” no Ēģiptes (2. Moz. 12:38). Šie cittautieši (pagāni) Sarkanās jūras pāriešanas laikā kļuva par daļu no Ābrahāma dzimuma (1. Kor. 10:1; Gal. 3:27-29). Bet pilnīga pravietojuma piepildīšanās notiks pēc pēdējo dienu “Sarkanās jūras”.
- Jāzeps pīšļus iznesa no Ēģiptes, kad Izraēls pameta Ēģipti. Ebreju valodā vārds, kas tulkots kā “iznesa” nozīmē “pacēla”, un tā ir skaidra norāde uz augšāmcelšanu, kas notiks, atgriežoties Kungam Jēzum. Mēs Rakstos varam atrast daudz norāžu uz jauna radījuma tapšanu. Vispirms mēs varam spriest par Izraēla tautas tapšanu caur Iziešanu no Ēģiptes. 2. Moz. 14:20,21 par Niedru (Sarkano) jūru teikts: “... un Viņš darīja jūru par sauszemi, un ūdeņi pāršķēlās”, pretstatā 1. Moz.1:2,3,7,9,10. “Šis mēnesis lai jums ir pirmais mēnešu vidū, ar šo mēnesi lai jums iesākas gads” (2. Moz. 12:2) – šis citāts pasvītro domu, ka Pasā kļuva par jaunu sākumu. Desmit mocības pēc Dieva vārda caur Mozu tika uzsūtītas Ēģiptei – katru reizi ar vārdiem: “Tas Kungs sacīja”.
- Izraēls pabeidza Pasā svētkus un pārgāja Sarkanā jūru naktī. 2. Moz. 12 sešas reizes minēts, ka tas notika naktī. Daudzi pravietojumi par otro atnākšanu apraksta to, kā notiekošu “naktī”. Lats atstāja Sodomu “rītausmā”, Mat. 25:6 mēs lasām par līgavaiņa atgriešanos, kas iekrita nakts laikā.
- Lats atstāja Sodomu (mūsu iziešanas otrās atnākšanas laikā prototips) “steigā”. 2. Moz.12:11 aprakstīta Pasā un Sarkanās jūras pāriešanas svinēšana: “steigšus to ēdiet, tas ir Tā Kunga Pashā”. “Un ēģiptieši uzmācās tautai, to skubinādami, tos izvadīdami ārā

no zemes” (2. Moz. 12:33); “...un viņi tika izdzīti no Ēģiptes un nevarēja kavēties” (2. Moz.12:39). Latu “izdzina”/“izveda” (1. Moz. 19:29) no Sodomas. Un arī tagad Eņģeļi ietekmē mūsu stāvokli, bet ne ar fizisku klātbūtni, taču ietekmējot ar kaimiņu valstu starpniecību.

- Mozus dziesma (2. Moz. 15) raksturo izglābšanos no Niedru jūras ūdeņiem vārdos, kurus viegli varētu attiecināt uz mūsu galīgo atpestīšanu no grēka un nāves otrās atnākšanas laikā. “Ar žēlastību Tu vadi tautu, ko esi atpestījis ... Tu to vadīsi un statīsi kalnā, kas ir Tavs īpašums ... Tas Kungs ir ķēniņš uz mūžu mūžiem!” (2. Moz. 15:13,17,18). Psalmos 98-100 stāstīts par Valstības atnākšanu vārdos, kas apliecina Jahves parādīšanos visā slavā Sinaja kalnā pēc Pasā un Sarkanās jūras pāriešanas. Tas arī saista dotos notikumus ar otro atnākšanu.

Atsauces no Jaunās Derības

Papildus visam iepriekš minētajam pastāv ne mazāk kā trīs atsauces no Jaunās Derības, kas norāda uz šiem notikumiem, kas pierāda, ka tie pravieto mūsu Kunga atnākšanu. Izraēlas tautas stāvoklis Ēģiptē šodien mums kļūst par vēstījumu, un mēs saprotam, ka, tāpat kā viņi, mēs tagad dzīvojam ar vienīgo cerību, ka Kungs atnāks, lai glābtu mūs.

Lūkas evaņģēlijā 12:35-39 stāstīts par Kunga atgriešanos nakts laikā un par to, ka viņš dalīsies Pasā mielastā vienīgi ar tiem, kas ir “nomodā”. Izraēlam bija pavēlēts – “Un šī nakts, kad Tas Kungs tos izveda, būs Israēla ļaudīm pieminama uz mūžīgiem laikiem” (2. Moz. 12:42). Tas Kungs īpaši akcentē to, ka mums vienmēr jābūt gatavības stāvoklī (lukturiem jādeg, un mūsu rīcībā jābūt pietiekošam daudzumam eļļas). Izraēls, sapulcināts kopā ap Pasā jēru un ēdošie to ar saspringtām sejām, - mūsdienu garīgā Izraēla prototips.

Pētera pirmās vēstules 1.nodaļā ir daudz atsauču uz 2. Mozus grāmatu; 13.pantā runāts par to, kas nepieciešams: “Tāpēc apjozuši sava prāta gurnus un modri būdami, lieciet savu cerību pilnīgi uz to žēlastību, kas jums tiks pasniegta, kad Jēzus Kristus parādīsies”. Šeit nepārprotami minēts, ka Kungu Jēzu gaidošajiem ir jāapvienojas un jāsauc Kunga atnākšana kopā.

Trešā norāde ir Atklāsmes 18, un apraksta kā Bābele tika izpostīta, iemesta jūrā kā akmens. Šeit ir acīmredzama sakarība ar faktu, kā Ēģipte cieta, cenšoties pāriet Sarkanā jūru.

Mēs esam kā Izraēls Ēģiptē, un šeit arī ir sekojoša sakarība ar Kunga Jēzus otro atnākšanu. Faraons un viņa nams tika piemeklēti par Sāru, Ābrahāma sievu. Ēģiptes briesmonis (“zvērs”) simbolizē to, kā faraona karaspēks vajāja Izraēlu Sarkanajā jūrā (2. Moz. 14:5; 15:9); pūķis sāka vajāt sievu, kura bija dzemdējusi vīriešu dzimuma mazuli – “un čūska

izlaida no savas mutes ūdeni kā upi sievietai pakaļ ... Bet zeme nāca sievietai palīgā, atvērdama savu muti un aprīdama no pūķa mutes izlaisto upi” (salīdz. Atkl.12:13-17 ar 2. Moz. 15:12).

Pashā svētki

Izraēla tautai bija rūpīgi jāpilda uz Pashā nakti saņemtās instrukcijas, lai izvairītos no izpostīšanas soda, kas sagaidīja apkārtējo pasauli. Mums arī rūpīgi jāstudē Vārds un jāpilda mums dotās pavēles, lai mūs neskartu līdzīgs liktenis. Bija pavēlēts pulcēties ap Pashā jēru: “neviens neizejiet pa sava nama durvīm līdz rītam” (2. Moz. 12:22). Mūsu eklēsijām arī jāapvienojas ap Pashā jēru, gaidot Kunga nākšanu. Cik svarīgi ir tas, ka mums jāsanāk kopā, lai dalītu maizi un vīnu, atceroties mūsu Kunga nāvi, uzsvērts Ebr. 10:25. Tāpēc mums, pārvarot attālumus, jāsatiekas vienam ar otru, lai lauztu maizi kopā pēc iespējas biežāk. Daudzi eklēsiju locekļi tādu darbu neuzskata par svarīgu.

Nav grūti iedomāties, cik ciešas bija ģimeņu saites tajā Pashā naktī. Vectēvi nervozi sekoja savien pēctečiem, apvienotiem ar vienu ticību un cerību uz asinīm, ar kurām viņi sevi publiski saistīja cits ar citu. Un tam jāklūst par paraugu mūsu dzīves eklēsijās pedējās dienās. Ciešanas, ko viņi pārdzīvoja, neapšaubāmi veicināja viņu garīguma attīstību. Ir pamats domāt, ka mūsu ciešanas arī kalpo mūsu garīgajai izaugsmei. Tai jāklūst par mūsu aizsardzību pret apkārtējās pasaules elkdievību. Un tas arī atgādina mūsdienu Izraēlu tieši pirms otrās atnākšanas. Ēst Pashā šādi: “jūsu gurni lai ir apjozti un jūsu kājas apautas sandalēm, jūsu ceļaspieķi lai ir jūsu rokās” (2. Moz. 12:11) – nozīmē visaugstāko gatavības pakāpi atstāt visu brīdī, kad mūs pasauks Eņģelis. Ebreju vārds “steigšus” ir cēlies no vienas saknes ar vārdu “zebiekste”, kas apzīmē mīkstu, plūstošu un ātru kustību. Lata steidzīgums un panika gandrīz noveda pie neizglābšanas, tāpēc dotais raksturojums nav jaunās Izraēlas cienīgs.

Pashā (Lieldienu) svinēšana māca mūs kā jāuzvedas pirms Eņģeļa atnākšanas. “Pirmajā dienā (Kungam atgriežoties) lai jums ir svēta sapulce ... Nekādi darbi lai šinīs dienās netiek darīti” (2. Moz. 12:16). Tā arī mūsu dzīvē, esot dienišķai maizei, mums nevajag strādāt vairāk kā nepieciešams, lai “mūsu apziņas lukturi” būtu sagatavoti Pashā svinēšanai. Daudzu no jaunās Izraēlas nodarbes ir grūti samērojamas ar šo mācību. Pashā Jērs bija svētku centrā; tam jānodarbina mūsu domas pēdējās dienās. Upurjēra asinis aizsargāja mājas (2. Moz. 12:21,22), mājās nepieklājās turēt neko raudzētu (2. Moz. 12:19) – mums sevi jāpārbauda pirms mūsu Kunga atnākšanas. Nekā dīvaina nebija apstākļi, ka Pashā naktī vajadzēja “būt nomodā un aizlūgšanās” (Efez. 6:18; 1. Pēt. 4:7; 2. Kor. 11:27?). Pieņemts, izvēlēts būs tas, kas ir “nomodā” (Lk. 12:37).

Nekas materiāls neinteresēja izraēliešus tajā naktī. Viņiem līdzī mugurā bija tikai viens apģērbs un kājās viens pāris apavu. Tas bija acīmredzami par maz, lai ceļotu pa mežonīgo tuksnesi (5. Moz. 8:4). Bet viņi vienkārši par to nedomāja Pashā naktī. Tās nakts gara klātbūtnei ir jābūt arī mūsu tagadējā dzīvē. Viņi paņēma sev līdzī tikai nedaudz neraudzētas mīklas, no kuras vēlāk izcepa plāceņus (2. Moz. 12:34,39). Tādiem ir jābūt arī mūsu Kunga mācekļiem, sludinot Patiesības Vārdu. Dievs gribēja, lai Izraēla tauta izpildītu viņiem nolemto misiju, apmācot apkārtējo pasauli sekot pa Viņa ceļu, klausīt Viņa likumus. Izraēls paņēma ēģiptiešu zeltu un dārglietas, bet mācekļiem ir jāpaņem dārgais Vārds – Evāņģēlijs.

Pashā pirmtēls nepieciešams, lai sagatavotu mūs otrajai atnākšanai, sagatavotu mūs sludināšanai, mūsu prāta lukturim gaiši jādeg mūsu Kunga Jēzus atnākšanas gaidās, palīdzot mums tikt galā ar materiālisma kārdinājumu. Tas, kurš būs gatavs Eņģeļa atnākšanai un aicinājumam, būs gatavs arī veikt lielo misiju – Valstības nodibināšanu.

Atstāt pasauli

Izraēlieši atstāja Ēģipti – tas ir pravietojums, ka mums jāatstāj pasaule pirms otrās atnākšanas. Psalmā 77:52 un Jes. 63:9,11 rakstīts, ka Dievs izveda izraēliešus no Ēģiptes kā paklausīgu avju baru.

Tomēr arī tā bija patiesība, ka viņi sev līdzī pāri Niedru jūrai nesa arī ēģiptiešu elkus.

Veidojas iespaids, ka tie, kuri dzīvos otrās atnākšanas laikā, nebūs tik garīgi stipri, kā vajadzētu – Lats, Izraēls Ēģiptē, gudrās, saprātīgās jaunavas. Atzīmēsim Izraēlas vājību – Lata sieva atstāja Sodomu, bet neizglābās; Izraēla tauta atstāja Ēģipti, bet gāja bojā ceļā uz apsolīto zemi, kur viņus gaidīja glābšana. Nesaprātīgās jaunavas nesatika līgavaini, jo viņām nepietika eļļas gaismekļos. Daudzi no mums atstās Sodomu, bet atskatīsies atpakaļ, līdzīgi Lata sievai, jo viņiem pietrūks eļļas ceļa apgaismošanai.

Pat ja mēs jūtam, ka mums pietiks spēka sekot Eņģelim un neatskatīties, viss iepriekš teiktais būs par brīdinājumu mums, pēdējās paaudzes cilvēkiem.

Izraēlas atbrīvošana no Ēģiptes simbolizē Izraēlas atsvabināšanu no vajāšanām pēdējās dienās. Asīrieši ir saistīti ar Ēģipti (Jes. 52:4), cietsirdīgais faraons ir saistīts ar filistiešiem (palestīniešiem) 1. Samuēla 6:6 un ar Nebukadnēcaru (Dan. 5:20). Pavēle “sapulcināt” ebrejus pēdējās dienās (Jes. 43:6) balstīta uz Dieva rīkojumu faraona laikos “savākt” Viņa tautu. Jes. 48:20,21 izraēliešu iziešanas no Bābeles apraksts sasauca ar iziešanu no Ēģiptes.

Babilonija, Asīrija un Filistiešu zeme ģeogrāfiski atradās tur, kur dzīvo mūsdienu arābi. Izraēlas vajāšana ietvers sevī ekonomisko ekspluatāciju, kā tas bija, kad ebreji atradās verdzībā.

Daudzie pravietojumi, kas attiecas uz tiesu pār Ēģipti, attiecināmi uz pēdējām dienām. Jesajas 19.nodaļā uzskaitīti Ēģiptes sodīšanas veidi – “Tas Kungs viņiem iedvesis apjukuma garu ... No Jūdas zemes Ēģiptei šķītīs draudam briesmas; Tas Kungs atklās ēģiptiešiem savu vaigu ...” . Notikumi Iziešanas laikā (2. Moz.) ir Izraēlas atsvabināšanas pēdējās dienās pirmtēls.

Darba nometnes

Darbu uzraugi “verdzināja” izraēliešus “ar smagiem darbiem” (2. Moz. 1:11). Šis apraksts atsauc atmiņā hitleriešu nāves nometņu laikus. Ebreju vārds “darba uzraugs” viņu vajāšanu aprakstos arī ir saistīts ar Nebukadnēcaru (Jes. 14:4) un arābu tautām. Par Izraēlas atpestīšanu no šīm tautām pēdējās dienās mēs varam izlasīt Cah. 9:8: “Es pats nometīšos ap Savu namu apsardzībai ... un neviens apspiedējs vairs nepārstaigās viņu zemi. Manas paša acis tagad būs par to nomodā” (salīdz. ar 2. Moz. 3:7). Kā nacisti, tā arī ēģiptieši attaisnoja savas ļaunprātības ar izdomātu ideoloģiju.

Izraēliešu vajāšanai, kad faraons sūtīja tiem pakaļ 600 kara ratus, neskaitot pret viņiem jau nosūtīto karaspēku, ir sakars ar citām arābu vajāšanām pret Izraēlu. Šamgars, kurš, tāpat kā citi soģi, ir Jēzus prototips otrās atnākšanas laikā, “nogalināja seši simti filistiešu vīru ar vēršu dzinamo nūju; un arī viņš atbrīvoja Israēlu” (Soģu 3:31). Saula laikā filistieši uzbruka Izraēlam ar “seši tūkstoši jātniekiem” (1. Sam. 13:5), bet Goliātam, “grēka cilvēka” prototipam, bija šķēps, kura “uzgalis svēra seši simti seķeļu dzelzs”. Goliāta “garums bija sešas olektis un viens sprīdis” (1. Sam. 17:7,4).

Notikumi, kas ataino Pashā un Sarkanās jūras pāriešanu, bieži savienojas vienā – nav grūti saskatīt tajos pasaules nosodīšanu un mūsu aiziešanu no tās pēdējās dienās. Izraēls, kā dabiskais, tā garīgais, atrodas zem “Ēģiptes” spiediena. Ēģipte ir “brūcēs” par “Izraēla” vajāšanu. Pēc tam seko “Pashā”, kad dabiskais Izraēls un jauni ticīgie pavēstī par savu ticību Kristus Asinīm. Šajā laikā Eņģelis jau ir kopā ar mums. Bet Mozus lomu var atveidot Ēlija.

Mēs atstājam pasauli, ejot pie tiesas troņa un uz glābšanu apsolītajā zemē. “Ēģiptes” spēki centīsies mūs kavēt (pūķis Atkl. 12), bet tie tiek iznīcināti caur Dieva nosodījumu, kas nāks pār pasauli (salīdz. Sarkano jūru). Izraēls nebaidījās pārejot Sarkano (Niedru) jūru (Psalms 77:53), un arī mēs varam būt pārliecināti savā glābšanā. Līdzībā par nesaprātīgajām jaunavām mēs redzam, kāds liktenis sagaida pasauli. Izraēls baidījās no saviem vajātājiem – ēģiptiešiem, Lats baidījās no Sodomas iedzīvotājiem.

Tas, ka viņš izgāja no Sodomas, drīzāk attiecas uz Izraēla iziešanu no Ēģiptes, nekā Sarkanās jūras pāriešanu.

Mūsu attieksme pret pasauli vistiešākajā nozīmē ir saistīta ar to, vai mēs būsim Valstībā, vai arī nē. Aicinājums atstāt Ēģipti nozīmē uz mums vērsto aicinājumu atstāt šo dzīvi un doties pretī Jēzum. Mēs regulāri ēdīsim Pashā Valstībā, pieminot mūsu Kunga upuri (Lk. 22:16). Iespējams, ka mēs stādīsim par paraugu citiem savu paklausību, kad vadīsim mirstīgos Kristus valdīšanas Zelta Tūkstošgades laikā: “tas tāpēc notiek, ka Tas Kungs man tā darījis, kad es iznācu no Ēģiptes zemes” (2. Moz. 13:8).

6. NODAĻA: ARĀBU IEBRUKUMI SOĢU LAIKOS

Soģu grāmatā ir aprakstīta pastāvīgā Izraēla tautas atkāpšanās no Dieva un sodi, kas nāca pār to no kaimiņu arābu tautām, kam neizbēgami sekoja “glābēja” – “Jēzus” atnākšana. Tas norāda uz to, ka arābu agresija nākotnē noliks Izraēlu “uz ceļiem”, kā rezultātā atnāks īstais Glābējs (Mat. 1:21). Zīmīgi, ka Izraēla tauta noraidīja un atstūma visus soģus. Soģiem piemita īpašības, kas visus tos padarīja par mūsu Kunga Jēzus prototipiem (1).

Izraēlieši “kalpoja” saviem arābu iekarotājiem, bet pēc tam “piesauca To Kungu” (Soģu 3:8,9,14,15), tas sasauca ar viņu kalpošanu ēģiptiešiem, arī tad “viņu brēkšana par viņu jūgu cēlās augšup pie Dieva” (2. Moz. 2:23). Par atbildi kļuva viņu atbrīvošana – par mūsu atbrīvošanu kļūs otrā atnākšana. Viņu atbrīvošana caur soģiem arī ir otrās atnākšanas prototips. “Un atsavinātāji uznāks Ciānas kalnā, lai būtu par tiesnešiem Ēsava kalnu zemē, un ķēniņa valstī augstākā vara piederēs Tam Kungam” (Obadjas 21).

Daudziem agrākiem arābu iebrukumiem Izraēlā ir sakars ar nākotni. Beidzamais, noslēdzošais arābu iebrukums Izraēlas valstī būs it kā visa tā apkopojums, kas noticis, un saturēs to pagātnes notikumu elementus, kam jāizpildās pēdējās dienās.

Arābu pārsvaru Soģu laikā var iedalīt divos apspiešanas etapos. Pirmajā etapā bija vesela sērija arābu iebrukumu. Soģu periodā arābu iekarotāji necentās panākt, lai Izraēla kļūtu par viņu impērijas daļu. Tā vietā viņi piespieda Izraēlu tiem kalpot (2. Moz. 5:13). Arī nacisti lika vergu darbos tos, kurus bija iekarojuši, un šis apraksts raksturo cilvēku iznīcināšanu.

1. Kušan-Rišataims (Soģu 3:5-10)

Ķēniņu Kušanu dēvēja par “Kušan-Rišataimu”, kas nozīmē “divkārša cietsirdība”. Tas simbolizē to, ka arābu iekarotāju priekšgalā bija “grēka

cilvēks”, īsts Antikrists, Jēzus pretinieks. Viņš bija “Mezopotārijas ķēniņš” (Soģu 3:8). Mezopotāmija, burtiski tulkojot: “divu upju Arama (Sīrija)” atradās starp Tigras un Eifratas upēm. Tā ir mūsdienu Irākas un Irānas ģeogrāfiskā atrašanās vieta.

Frāze “Tas Kungs nodeva tos rokā...” attiecināma uz Izraēlas sodīšanu ar arābu ienaidnieku rokām. Par soda bargumu var spriest pēc 5. Moz. 32:30: “Kā viens var vajāt tūkstošus (ebreju), un kā divi var likt bēgt desmit tūkstošiem? Vai ne tāpēc, ka tā klints (Sargeņģelis) tos ir pārdevusi ... ?” Ņemot vērā arābu ienaidnieku milzīgo skaitlisko pārsvaru, šeit rādīta izraēliešu pilnīga militāra sakāve arābu agresijas priekšā. Cik krasi tas atšķiras no tās augstprātības, pašpārliecinātības, drosmes un gatavības “cīnīties līdz nāvei”, kas raksturo mūsdienu izraēliešus.

Nav šaubu, ka šādu sakāvi varēja izraisīt bailes no kāda šausmīga arābu bruņojuma, kamēr “vajāšana” saistāma ar pilnīgu sabrukumu un nevēlēšanos cīnīties. Ebreju valodā vārds “vajāšana” ir gandrīz identisks ar Ēģiptes simbolu; viņu ienaidnieki “vajās” tos līdzīgi ēģiptiešiem. Tajā laikā izraēlieši liekas bija padevīgi un savu vajātāju iebiedēti.

Par iemeslu tam Kušan-Rišaima iebrukuma laikā Izraēlā bija tas, ka izraēlieši stājās laulībā ar apkārtējām arābu tautām un “kalpoja to dieviem”. Tas pats notiek arī šodien. Tas varētu notikt pat tad, ja Izraēla dramatiskā cīņā uzvarētu arābus, saņemot no tiem pretī visiespējamākās nelaimes pārskatāmā nākotnē. Viņi varētu dzīvot “miera un drošības garā”, kas ir apsolīts garīgajam Izraēlam (ko arī mēs, kristadelfieši pārstāvam – tulk. piez.). Pastāv daudz vēsturisku piemēru tam, ka ebrejus sodīja par stāšanos laulībā ar apkārtējām tautām, t.i., par jauktajām laulībām.

2. Eglons, Moāba ķēniņš

Šis ķēniņš “sapulcināja pie sevis Amona bērnus un Amaleku, cēlās un sakāva Israēlu”. No daudzajiem vēsturiskajiem pareģojumiem mēs varam izdarīt secinājumu, ka pēdējo arābu iebrukumu Izraēlā veiks ar arābu tautu konfederācijas spēkiem, viņu vienīgā vēlēšanās būs uzbrukt Izraēlas valstij. 83. Psalmā tam ir skaidrs piemērs. Šīs grāmatas sarakstīšanas laikā (1991.g.) arābu sadraudzība pieņēma spēkā.

Proprietumnieciskās arābu valstis atrodas elitāru musulmaņu grupu kontrolē. To sadraudzība atļautu izmantot to rīcībā esošos naftas vadus, lai piespiestu Rietumus atteikties no palīdzības Izraēlai.

“Tas Kungs pastiprināja Eglona, Moāba ķēniņa, varu pār Israēlu” (Soģu 3:12) – iespējams, tas ir mājiens, ka Dievs pēkšņi sodīs Savu tautu ar arābu iejaukšanos. Jer. 48:47 skaidri sacīts par Moāba trimdinieku atgriešanos pēdējās dienās.

Bieži sastopamo Edoma, Moāba un Amona pieminēšanu grūti iztulkot savādāk kā vienīgi atsaukšanos uz to ģeogrāfisko stāvokli – koncentrēšanos Jordānā un Sīrijā. Šis valstis labprātīgi kļūst par arābu kara mašīnas sastāvdaļām. Un tālāk ir dīvaini pieminēts Eglona fiziskais veidols: “Eglons bija ļoti resns vīrs” – “Ehuds izstiepa savu kreiso roku un satvēra zobenu no labajiem sāniem un iedūra to viņam vēderā, ... un tauki ieslēdza asmeni ...” (Sogu 3:17,21,22). Moāba ļaudis raksturoti kā “krietni un spēcīgi” (Sogu 3:29), ebreju valodas vārdi norāda, ka visi moābieši bija liela auguma. Viņi labi dzīvoja – ēda un dzēra, cik gribas. Izraēlas ienaidnieki pēdējās dienās arī dzīvos labklājībā. Patlaban arābi nav šādā stāvoklī. Taču socialistiskās revolūcijas un spekulācija ar naftu viegli palīdzēs nostādīt tos labākā situācijā otrās atnākšanas priekšvakarā, kā tas pareģots Bībelē.

3. Jabīns, Sisera (Soģu 4 un 5)

Tas, kas rakstīts par Deboras un Baraka uzvaru pār Jabīnu, Kānaāna ķēniņu, arī ir saistīts ar fragmentiem, kas skaidri pravieto par pēdējām dienām (Ps. 83; Ecēh. 38). Ir arī sakarība ar uzvaras dziesmu, Izraēlam izejot no Ēģiptes, un faraona armijas iznīcināšanu – simbolisku atbrīvošanu no arābu iekarotājiem Kunga Jēzus atnākšanas laikā. Ir sakars starp Deboras un Baraka dziesmu 67.psalma un Kristus atbrīvošanas darba – gan krustā, gan Izraēlas atpestīšanā no ļaunā spēkiem – pavēstīšanu.

“...Jabīns, Kānaāna ķēniņš ... viņa karaspēka virspavēlnieks bija Sisera ...” (Soģu 4:2) – citāts ietver līdzīgu situāciju, kad Sanheribam, Asīrijas ķēniņam, uzbrukuma laikā Jeruzalemei bija lauka komandieris Rab-Šaks. Bez jebkādam šaubām, Rab-Šaks bija to prototips, kas uzbrūk Izraēlai pēdējās dienās (Ecēh. 38. Ps.83).

“Jabīns” tiek tulkots kā “cilvēks, kurš visu saprot” – tas var nozīmēt, ka viņš bija arābu iekarotāju “smadzeņu centrs” – to ideoloģiju izstrādājis spējīgs, augsti izglītots militārais līderis. Arābi savu uzbrukumu Izraēlai pamatoja ideoloģiski, gan arī kā parastu “gājienu pēc laupījuma”. Siseras māte nodomāja, ka “viņi taču dala atrasto laupījumu ... raibas rakstītas drēbes, daudzkrāsainas, meistarīgi izaustas drānas, pāris raibu austu lielu lakatu kā laupījumu ap pleciem kundzei” (Soģu 5:30), t.i., karagājiens tika veikts, lai sagrābtu Izraēlas bagātības. Ecēh. 38:12,13 mēs tam atrodam apstiprinājumu: “lai postīdams postītu, laupīdams laupītu... un tad aizietu ar bagātu laupījumu”. Iekarotāju mērķis ir skaidrs, lai gan viss pasniegts reliģiskā čaulā.

Pateicoties Deboras un Baraka uzvarai, ebreji varēja dziedāt slavas dziesmu Dievam (Soģu 5:11); Ecēh. 39:3 mēs lasām, ka Dievs “cer” uz stopiem un bultām, uzbrūkot Izraēlai pēdējās dienās: “...Es izsitīšu tavu

stopu no tavas kreisās rokas, un bultas izkritīs no tavas labās rokas”. Iespēja uzvarēt pretinieku no attāluma, bez tuvciņas, bija pieteikums jaunai kara taktikai. Tieši tāpēc nav grūti uzminēt tāda ieroča nepieciešamību. Atklāsmes grāmatā tieši norādīts, ka tiesa atnāks no gaisa.

Šīs tēmas turpinājumu mēs atrodam Soģu 4:3: “Tad Israēla bērni piesauca To Kungu, jo Jabīnam bija deviņi simti dzelzs kara ratu”. Mums ir grūti saprast, ko izraēliešiem nozīmēja šie “dzelzs kara rati”. Jabīna rīcībā esošie 900 “dzelzs kara rati” jau nozīmēja superieroci. Neviens nevarēs stāvēt pretī tādām spēkām. Iespējams, ka šeit ir runāts par pilnīgu Izraēlas okupāciju no arābu puses pēdējās dienās.

Kara rati pieminēti aprakstot, kā faraona karapulki vajāja izraēliešus un gāja bojā Sarkanajā jūrā; Soģu 4:15: “Un Tas Kungs radīja Siseras ratu vadītājos un visā viņa karaspēkā ... apjukumu”.

Ēģiptiešu un Siseras kara rati izrādījās, beigu beigās, vājš ierocis pret “izraēliešu ratiem un jātniekiem”. “Toreiz dimdēt dimdēja zeme zem zirgu pakaviem, viņu varenajiem auļojot” (Soģu 5:22), t.i., Eņģeļiem-ķerubiem.

Šajā sakarā būs redzami “liels spēks un godība” (Mat. 24:30), kas saistīti ar otro atnākšanu, un arābu “kara rati” tiks izsisti no ierindas.

Pārdomas

Sakarā ar pārdomām par Deboras uzvaru un Ecēhiēla 38, mēs nonākam pie dažiem secinājumiem.

Izraēlas ienaidniekus uzvarēs tajā pašā vietā, kur notika izraēliešu grēksūdze un dziļa grēku nožēla Ēlijas-misionāra darbības rezultātā. Ēlija piesauca Izraēlu pie “Kišonas strauta”, kas atradās Karmela kalna tuvumā. Izraēliešu atkāpšanās no ticības arī ir saistīta ar Kišonas strautu. Arābu ienaidnieki tiks iznīcināti tajā pašā ģeogrāfiskajā punktā.

Tieši pirms iebrukuma Izraēla zeme bija panīkusi, līdzīgā garīga panīkuma stāvoklī tā var būt arābu uzbrukuma laikā pēdējās dienās.

Izmisumā “jaunus dievus izraudzīja sev tauta,” (Soģu 5:8), pielabinot arābu iebrucējus ar islama pieņemšanu. “Jaunus dievus izraudzīja sev tauta, bet jau tūlī bija arī jauns karš pilsētu vārtu priekšā” (Soģu 5:8). Vārds “vārti” tika lietots, kad domāja par vecajiem, kas sēdēja pie vārtiem (salīdz. ar 1. Moz. 19:1). “Karš ... vārtu priekšā” – ar šo frāzi domātas nesaskaņas izraēliešu vecajo vidū, īpaši pēc tam, kad daži no tiem “jaunus” islama “dievus izraudzīja sev”.

Sievietes dzimums

“...tu, Debora, cēlies, tu māte Israēlā” (Soģu 5:7) – šī frāze izsaka to, ka Debora iedvesmoja Izraēla ļaudis būt atbildīgiem vienam par otru. To ievadīs Ēlijas darbs: “Redzi, Es sūtīšu pie jums pravieti Ēliju, iekāms

nāks Tā Kunga lielā un šausmu pilnā diena. Viņam būs jāpiegriež tēvu sirdis bērniem un bērnu sirdis saviem tēviem” (Maleahijas 3:23,24). Iznākums būs, ka Kungs Jēzus tiks uzņemts kā “māte Israēlā”.

Debora simbolizē to, ka mēs esam sievietes sēkla. Vārds “Debora” (ir tāds lingvistisks pieņēmums) tiek tulkots kā “vārda sieviete”. Tas norāda uz Kristus apzīmēšanu un raksturošanu kā “Dieva Vārdu”, Viņam esot Izraēlas ienaidnieku tiesneša lomā pēdējās dienās (Atkl. 19: 11-13). Cilvēki labprātīgi “atdeva sevi” Deborai (Soģu 5:2); tas kļuva par pamatu tautas raksturošanai Kristus “karagājiena dienā” (Ps. 110:3).

“Augstu cels savu galvu” 110.psalma 7.p. – saistīts ar to, kā Dāvids nocirta galvu Goliātam, kā arī noslēdz pēdējo dienu konfliktu starp Kristu un arābiem. Pēc tam, kad Jēzus izklīdinās arābus un sagraus to varenību, viss tiks it kā ierauts ciešanu lokā. Siseru “nodeva” Izraēlas rokā (Soģu 4:9), tāpat kā agrāk Dievs nodeva Izraēlu arābu rokās. “Sisera karaspēks krita no zobena asmens” (Soģu 4:16), dodot priekšroku pašnāvībai nekā Izraēlas nožēlas niknumam.

Deboras dziesma

Dažas detaļas Deboras un Baraka uzvaras dziesmā sabalsojas ar mūsu vēstījuma kopējo scenāriju:

Soģu 5:3: “Klausieties, ķēniņi, lieciet vērā, lielkungi!” – skan kā vēršanās pie tautām pēc Kristus uzvaras (Ps.2:10).

Soģu 5:4 = Obadjas 3; 70.ps. un citiem pareģojumiem par pēdējām dienām.

Soģu 5:9,2: “Mana sirds pieder Israēla vadoņiem un brīvprātīgajiem tautas vidū,” “tauta devās karā brīvu prātu, par to slavējiet To Kungu!” – šie panti stāsta par pozitīvu garīgo vadību, kādu reti varēja redzēt, šie vārdi skanēja kā aicinājums tautai sekot viņu pozitīvajam piemēram. Ebreju vārds tulkots kā “vadoņi” nozīmē likumdevējs vai burtiski “tas, kas veido likumus”, kas tos tuvina svētajiem? Ja tas tā ir, tad viņi ir Ēlija palīgi. Tas atsauc prātā pravietojumu: “Es iedēstīšu Savu bauslību viņos pašos, Es to rakstīšu viņu sirdīs” (Jer. 31:33), saistot ar Mozus likuma laikiem, kad tas tika dots Izraēlam izpildīšanai. Ēlija ņems no Mozus likuma to patieso un vērtīgo, kas izraēliešiem nepieciešams arābu gāšanas periodā (Mal. 4:4-6).

Soģu 5:19: kauja notika “Taānakā pie Megidas ūdeņiem”. Taānaka ir grēku nožēlošanas vieta. Šajā laikā Joēls aicina Izraēlu uz grēku nožēlošanu – kā nostāšanos pretī un pastāvēšanu pret arābu kundzību (Joēla 2:15). Megido un Siseras apraksts, kurš savāc kara ratus un dodas kaujā, aicina uz tautu apvienošanu Armagedonā (Atkl. 16:16). Ja šim salīdzinājumam ir jēga, tad – “tie aiziet pie visiem pasaules ķēniņiem, lai tos pulcinātu cīņai” (Atkl. 16:14), domājams, ka ar arābu pasaules “ķēniņiem”, īpaši ar tiem, kas atrodas starp Nīlu un Eifratu.

Soģu 5:20: “No debesīm līdz karoja zvaigznes, no saviem zvaigžņu ceļiem tās karoja pret Siseru” – diez vai mēs visu varēsīm saprast, kas notiks nākošajā konfliktā, bet acīmredzot Eņģeļi piedalīsies cīņā, lai tiesātu. “Varenajiem auļojot” (Soģu 5:22) – visticamāk šeit runā par Eņģeļiem-ķerubiem.

Soģu 5:31: “Tā lai, Kungs, aiziet bojā visi Tavi ienaidnieki!” – šī panta pravietojums pilnībā izpildīsies, kad kaujā pie Armagedonas tiks iznīcināti visi Dieva ienaidnieki. “Bet tie, kas Viņu mīl, - tie lai ir kā uzlecoša saule savā spēkā,”- parasti šo pantu lieto, lai aprakstītu Mesijas atgriešanos (ir arī citi piemēri: Mat. 4:2; 2. Sam. 23:4; 16.ps.). Tie, kuri patiesi grib redzēt šo sauleslēktu, paši būs kā gaisma šai tumšajai miesīgajai pasaulei, kā saules stari, kā zināšanu stari, ko atnesis Jēzus.

4. Midiānieši un Gideons (Soģu 6:8)

Šo nodaļu notikumi attiecas uz pēdējo dienu izraēliešu – arābu konfliktu, uz to norāda divas atsauces, kas sastopamas vēlākā perioda Rakstos. 83.psalma 5.pantā ir aprakstīta arābu ielaušanās Izraēlā pēdējās dienās: “Nāciet, izdeldēsim viņus kā tautu”, bet beigās piedāvā izrīkoties ar viņiem kā ar Orebu un Zebu, “padari visus viņu vadoņus kā Zebahu un Calmunnu” (Ps. 83:12) – Gideons tos iznīcināja.

Izraēla atbrīvošana Hiskijas laikā bija kā “gaismas atmirdzēšana tumsībā (“nāves ēnas zemē” – Jes. 9:1), bet ienaidnieku sakāve kā “Midiāna laikā” (Jes. 9:3).

Jesajas 9 stāstīts, kā caur Dievu “atmirdzēs gaisma” pār “Zebulona zemi un Naftaļa zemi” otrās atnākšanas laikā. Izraēliešu ciešanas aprakstītas terminos, kas apzīmē pilnīgu iznīcināšanu Ēģiptē, kas ir tipiska pēdējām dienām.

Tas bija kā “Midiāna laikā” (Jes.9:3), kad Izraēla glābējs bija Gideons. Jes. 9:1 par glābēju teikts kā par “spožu gaismu”, kas paceļas pār tumsu, analogs citāts sastopams arī Mt. 4:15,16 un attiecināms uz Jēzu. Gideons kļūst par Kristus pirmtēlu ar to, kā viņš sagrāva grēka jūgu, un tajā apstākļi, ka pēdējo dienu Izraēla atsakās no politiskas grēka pasludināšanas, līdzīgi kā Dāvida uzvara pār Goliātu tieši attiecas uz mūsu Kunga uzvaru pār grēku krustā un pār “grēka cilvēku”, kas valdīs pār Izraēlu pēdējās dienās.

Izraēlas politiskā atjaunošana un karoga uzvilkšana (Jes. 49:22; 62:10) – tas ir tas, par ko nomira mūsu Kungs. Šis krusts saistīts kā ar Kristus uzvaru pār grēku, tā arī ar grēka politiskās manifestācijas pārvarēšanu pēdējās dienās.

Mūsu nodarbības apstājās pie dažiem momentiem, kas sasaista Soģu 6-8 ar 72.psalma – pravietojumu par Valstību. Tas dod it kā jaunu ievirzi, kas skaidri parāda, ka Gideons ir pēdējo dienu prototips.

“Kad Izraēla bērni atkal darīja, kas bija ļauns Tā kunga acīs,” – šī frāze 7 reizes atkārtojas Soģu grāmatā, norādot uz to, ka Izraēla savas vēstures garumā par grēkiem tika sodīta 7 reizes (3. Moz. 26:23,24).

Pilnīgi iespējams, ka vārds “reize” tulkojams kā “gads” un “tad Tas Kungs tos nodeva midiāniešu rokās septiņus gadus” (Soģu 6:1), bet varbūt attiecas uz “septiņkāršu” sodīšanu par grēkiem (3. Moz. 26:24).

Septiņus gadus ilga Izraēlas iznīcināšana ir grūti saistāma ar “mājieniem” par to, ka tā ilgs 3,5 gadus.

Tikai Dan. 9:25-27 teikts, ka pēc 69 nedēļām sekos noslēdzošā Izraēlas sodīšanas par grēkiem nedēļa, kas būs iedalīta 2 etapos, pa 3,5 gadus katrs. Es detalizēti paskaidroju (2.), kā pirmie 3,5 gadi var attiekties uz m.ē. 70.gadu, kā arī uz pēdējām dienām.

Nomaldījušies ebreji

“Tas Kungs nodeva tos (Izraēlu) midiāniešu rokās” – 3. Moz. 26:25 tiek lietots tas pats ebreju vārds: “Es jūs sītīšu septiņkārt ... un nodošu jūs ienaidnieku rokā”. Šī apsolījuma izpildīšana: “Midiāna roka smagi gulēja uz Israēlu” (Soģu 6:2). Izraēlas militārās apspiešanas process sākās un turpinās. Tieši tāpēc “Israēla bērni, lai aizstāvētos pret Midiānu, sev taisīja patvertnes kalnos un alās klintīs un nocietinājumus kalnu virsotnēs” (Soģu 6:2). Līdzīgu aprakstu mēs atrodam 1. Sam. 13:6, kas ataino izraēliešu aiziešanu, filistiešiem uzbrūkot. Tā pati tēma ir Pāvila vēstules ebrejiem 11.nodaļas centrā (37., 38.panti), kur aprakstīti nepazīstami ticības ļaudis, “kuru pasaule nebija cienīga; viņi tika akmeņiem nomētāti, pārbaudīti, sazāģēti, mira no zobena, staigāja apkārt aitu ādās, kazu ādās, trūkumu ciedzami, spaidīti, mocīti; maldījās pa tuksnešiem un kalniem un alām un zemes aizām”.

Arābu vajātais Izraēls bija spiests klejot pa valsti (Soģu 5:6,7), slēpties kalnos un zemes alās.

Ebreju vārds, kas tulkots kā “alas”, vēl sastopams pravieša Ecēhiēla 33:27, kas stāsta par zemes izpostīšanu, kas novedīs Izraēlu pie grēku nožēlas, “tie, kas slēpjas kalnos un alās, mirs ar mēri”.

Apdedzinātā zeme

Soģu 6:3-6 vēstīts par to, kā Izraēla zemes iekarotāji (midiānieši un amalekieši) centās iznīcināt zemes augus, ražu un lopus vairāk nekā ņemt iedzīvotājus verdzībā. Šī iekarotāju taktika pravieša Joēla grāmatā aprakstīta kā siseņu uzbrukumi, kad uzbrucēji aiz sevis atstāja praktiski tukšu zemi. Un kas gan sagaida tos, kas “nicina” Dieva “likumus”? “Es likšu nākt pār jums izbailēm, dilonim un karstumam, kas acis aptumšo un dvēseli nomāc; un veltīgi jūs sēsīt savu sēklu, un jūsu ienaidnieki ēdīs jūsu maizi” (3. Moz. 26:15,16). Iesākumā arābu uzbrukumi bija nesaliedēti un bezsistēmas – uzbrucēju mērķi bija dažādi (produktu, vīna

krājumu sagrābšana). Bet pēc tam “visi midiānieši un amalekieši, un austrumu vīri sapulcējās vienkopus” (Soģu 6:33). Tas arī ir pilnīgs Izraēlas iznīcināšanas, ko priekšvēstīja daudzi pravieši, apraksts.

Izraēla ciešanu laikā “Tas Kungs sūtīja pie Israēla bērniem pravieti”, lai atgādinātu tiem vēlreiz, kā Dievs atpestīja Izraēlu no Ēģiptes gūsta, lai atgrieztu viņus no kalpošanas svešiem dieviem (elkiem), ko tie atzina vairāk par īsto Dievu (Soģu 6:8,10). Tam jābūt saistītam ar to, ka Ēliju “sūtīs” uz Izraēlu tās ciešanu laikā, “iekāms nāks Tā Kunga lielā un šausmu pilnā diena” (Maleahija 3:23). Šī “šausmu pilnā diena” visdrīzāk kļūs par galīgas Izraēlas iekarotāju iznīcināšanas dienu, bet ne vienkārši Kristus atgriešanās dienu. Joēls pavēstī, ka šajā dienā debesis un zeme pārvērtīsies “asinīs un ugunī, un dūmu mākoņos”, ebreji saņems gara dāvanas, “pirms nāks Tā Kunga lielā un briesmīgā diena” (Joēla 3:1-4). Ar šo saikni starp Maleahija un Joēla pantiem tiek domāts, ka šo gara dāvanu saņemšana saistīta ar Ēlijas darbību.

Nevar pārāk precīzi iztulkot Soģu grāmatas pirmtēlus. “Glābējā” mēs varam saskatīt kā Ēliju, tā arī Kungu Jēzu.

Soģu 7:13 Gideons raksturots kā “miežu plācenis”, kas “ieripoja midiāniešu nometnē, atvēlās līdz teltij un to tā ķēra, ka tā krita un apgāzās pavisam otrādi, un tā telts sakrita”. Jāņa evaņģēlijā 6:35 Jēzus Sevi nosauc par “dzīvības maizi”. Pravietis no Soģu 6 ir Ēlijas prototips, bet tikpat labi uz to var pretendēt arī Gideons. Pravietis, kurš atgādināja Izraēlam par noslēgto derību ar Dievu (Soģu 6:10), izpilda Ēlijas pienākumus (Mal. 4:4). Arī Gideons var tikt atzīts par Ēlijas –pravieša prototipu (salīdz. Soģu 6:20,21 ar 2. Ķēniņu 18:33,34,38).

Arābu līderu vēlēšanās iegūt Izraēla bagātības bija ietērpta reliģioza dedzīguma valodā. 83.psalma 13.pantā ierakstīts, kā midiāniešu iekarotāju līderi teikuši: “Mēs paņemsim sev īpašumā Dieva laukus!” Agrīnie iekarotāji “nopostīja zemes ražu”, neatstājot “nedz sīklopus, nedz vēršus, nedz ēzeļus” (Soģu 6:4). Šo nodarbību mērķis ir sniegt pilnīgāku notikumu ainu. Aprakstītā nopostīšana izskatās kā arābu marodierisms attiecībā pret Ziemeļ- un Dienvidizraēlu, un tas novedīs pie ticīgās Jeruzalemes atpalikšanas, kad tā būs izlaupīta, bet ne okupēta; taisnie atlikušie tiks atrasti šeit, kad Dievs “sapulcinās visas tautas cīņai pret Jeruzālemi” (Cah. 14:2,3).

Gideons un Ēlija

Izraēla Gideona laikā atradās grūtā situācijā, gatavojās izšķirošajam triecienam. “Tad Tā Kunga Gars nāca pār Gideonu”, un Izraēla tiesneši (soģi) uzsāka darbības, kas vērstas uz tautas atbrīvošanu (Soģu 6:34; 3:10; 11:29). Analogiska leksika izmantota Jesajas 61:1,2: “Dieva Tā Kunga Gars ir pār mani, jo Tas Kungs mani svaidījis sludināt nelaimīgajiem prieka vēsti, mani sūtījis dziedināt sagrauztas sirdis ...

pasludināt Tā Kunga žēlastības gadu un mūsu Dieva atmaksas dienu”. Sākotnēji šo Jesajas pravietojumu attiecināja uz garīgo vēstījumu par Izraēla atbrīvošanu no Asīrijas iebrukuma, bet šos pantus arī citē, stāstot par Kristus darbu. Šie paziņojumi arī balstīti uz Dieva Garu, kas nonācis uz Soģiem, parādot, ka viņi priekšvēstī kā Kristus, tā arī pravieša Ēlijas darbu; Jesaja bija agrīnāks priekšvēstnesis.

Pravietis Ēlija izpaudās gan Jesajā, gan Jānī Kristītājā, viņi abi ir ticīgo atlikuma parstāvji Izraēlā. Atbilstoši tam, kas domāts Jes. 8:18; Mat. 3:5, Gideonam arī piemita šīs īpašības – ir daudz pierakstu, kā ļaudis sekoja viņam un gāja kopā ar viņu (Soģu 6:34,35; 7:9).

Pēdējo dienu Ēlija parādīsies līdzīgā veidā. Ēlijas prototips bija vajadzīgs tāpēc, lai kļūtu skaidrs, ka eksistē ļaudis, kas “neloka ceļus baalu priekšā”. Tieši šo ticīgo atlikumu Gideons izmantoja kā “veseri, kā kara un cīņas ieroci” (Jer. 51:20). Tas nozīmē, ka ebreju garīgā daļa pēdējās dienās tiks izmantota, lai sagrautu Izraēlas ienaidniekus. Pēc Gideona parauga var būt tikai divas iespējamās darbības. Sākumā viņš un atlikušie ticīgie 300 cilvēku sastāvā uzvarēja, bet pēc tam aicināja Izraēla atlikumu pievienoties viņiem un uzvarai pār Jabīnu un Siseru.

Sekojoši komentāri (pantu pēc panta) pilda saturu ar dažādību:

Soģu 7:2: “Pie tevis ir pārāk daudz karotāju ... lai Israēls nevarētu Manā priekšā dižoties, sacīdams: es pats esmu sev ar savu roku sagādājis glābšanu” (norāde uz 1. Kor.1:26-29, kur Pāvils paskaidro, ka šim mērķim Dievs izvēlējies nedaudzus (“nav tur taču daudz pasaules gudro, nav daudz vareno, nav daudz augsti dzimušo” – aicināto), lai tie sekotu pa Viņa glābšanas ceļu, lai pateicoties nelielam skaitam vāju cilvēku sasniegtu lielu mērķi. Tas savstarpēji saista 300 Gideona karavīru un patiesos dabīgā un garīgā Izraēla ticīgos.

Soģu 7:12: arābu ienaidnieki bija daudzskaitlīgi “Kā jūras smiltis (ja izmanto valodu, kādā doti apsolījumi Ābrahāmam, - 1. Moz. 22:17,18). Šie cilvēki bija it kā Izraēlas prelūdijs, tiem piemita īsta Ābrahāma dzimuma āriene. Hagarai arī bija apsolīts: “Es vairodams vairošu tavus pēcnācējus, un tie nebūs saskaitāmi lielā daudzuma dēļ” (1. Moz. 16:10), līdzīgi iepriekšvēstījumam Ābrahāmam. Šis atainojums apstiprināts ar pantiem no Soģu 7:11, 2. Moz. 13:18 un Jozuas 4:12, kas attiecas uz Izraēlas karagājieni pret ienaidniekiem. Arābi pretendē uz to, ka viņi ir īstenais dzimums.

Soģu 7:17: Gideona mierīgā balss iedvesmoja: “skatieties uz mani un tā arī dariet!” – šie vārdi atbalso Tā Kunga aicinājumu sekot Viņam visā.

Soģu 7:19: Tas, ka 300 vīru pūta taures, norāda uz augšāmcelšanu, bet tam, ka viņi sasita traukus ir pamats 2. Kor. 4:6-8: “Jo Dievs, kas ir sacījis, lai gaisma aust no tumsības, ir atspīdējis mūsu sirdīs ... Bet mēs glabājam šo mantu māla traukos” (salīdz. ar Soģu 7:9). Spēks var nākt no

Dieva, bet ne no cilvēkiem, ne no mums (salīdz. ar 7:2). Tie trīs simti, kuri bija Dieva izredzētie, ir saistīti ar jaunās Izraēlas, tās Izraēlas, kuras “māla trauki” ir sasisti (augšāmcelšana un tiesa), arābu – Izraēlas konfrontācijas un ienaidnieku iznīcināšanas beigās. Taisnīgi būs atzīt, ka tie trīs simti cilvēku kļūs arī to prototips, kas strādās tam, lai to visu sasniegtu.

Soģu 7:20: “Tam Kungam ...zobens” – šis vārdu sakopojums ir sastopams saistībā ar ķerubiem. Liesmu mēles un zobeni – to pieminēšana atmodina apziņā ķeruba tēlu. No tā visa mēs varam secināt, ka ķerubi ir saistīti ar Izraēlas atpestīšanu pēdējās dienās.

Soģu 8:12: “Un Zeba un Calmunna bēga, bet viņš (Gideons) tos vajāja” – zem ebreju spiediena arābi krita panikā. Pēdējās dienās tas var būt tikai tad, kad arābi sapratīs, ka viņi sacēlušies pret dramatisku un Dieva iedvesmotu iejaukšanos, kas glābs Izraēlu.

Soģu 8: 17: pēc uzvaras Gideons arī “Penuēlas nocietinājumu nojauc, un pilsētas vīrus ... nokāva” – par atteikšanos palīdzēt viņam vajāšanu laikā. Tas līdzinās tam, kā apraksta Kristus atgriešanos, lai tiesātu Jeruzalemes iedzīvotājus, analogs apraksts lietots arī attiecībā uz Ciānas torni (Mat. 22:7). Tie ebreji, kuri pārdzīvoja pilnīgu iznīcināšanu no arābu rokas, bet atteicās iemācīties absolūtu paklausību savam Mesijam, tiks iznīcināti tāpat kā arābu ienaidnieki.

Soģu 8:21: Gideons “noņēma mēnestiņus, kas bija ap viņu kumeļu kakliem” (Zeba un Calmunna, kurus viņš “nokāva”) – norāda uz to, ka arābiem bija mēnesim līdzīgi ornamentī. Augoša mēness attēls apzīmogo daudzus arābu tankus (salīdzini: kamieļus), kā arī saskaņojas ar domu par taisnīgu pēdējo dienu.

5. Jefta un amonieši (Soģu 11)

Pēdējo dienu prototips, ko ar sevi sniedz Gideons un midiānieši, stāsta par to, kā Izraēlas dienvidu daļa tiks okupēta pēdējās dienās un tā rajona iedzīvotāji parādīs Mesijam pieņemamu paklausības līmeni. Tāpēc tieši viņus Dievs var izraudzīt aizsardzībai pret ienaidniekiem.

Stāsts par Jeftu attiecas uz Gileādas zemi Izraēlas austrumos. Amonieši dzīvoja Izraēlas austrumos. To var interpretēt kā atsaukšanos uz Sīriju pēdējās dienās.

Iebrukuma laikā Izraēls nožēloja grēkus: “Mēs esam grēkojuši. Dari ar mums, kā Tev liekas labi, tikai izglāb mūs šoreiz ... Un Tas Kungs iežēlojās par Israēla bēdām” (Soģu 10:15,16). Uzreiz pēc tam “amonieši bija saaicināti kopā” (17.p.), lai uzbruktu. Cilvēki bija “spiestin apspiesti” un nomocīti ilgstošā ienaidnieku jūgā (Soģu 10:8,9), tāpat kā arī pirms grēku nožēlas perioda nākotnē. Pateicoties tam noskaidrosies, vai viņi patiesi ticēs Jeftam – Jēzum.

Kristus prototips

Izraēla ciešanu laikā Jefta bija ļaužu ienīsts un atstumts. Šajā apstākļi un daudzus citos viņš ir skaidrs Izraēlas prototips:

- Jefta “Gileādas vecajiem”, kuri šajā laikā meklēja viņa palīdzību, atgādināja: “Vai jūs mani neienīdāt un neizdzināt mani no mana tēva nama?” (Soģu 11:7). Ebreju vārds, kas tulkots “izdzina”, nozīmē arī “izveda”. Jēzu arī izveda, izdzina no Viņa dzimtās pilsētas (Lk. 4:29) kā Jeftu no Gileādas. Par Jēzus padzīšanu tāpat balsoja “vecajie”.
- Jefta tika atzīts par “citas sievas dēlu” (Soģu 11:2) tāpat kā Jēzu uzskatīja par “netiklībā dzimušu” (Jāņa 8:41).
- Viņš “bija stiprs karavīrs” (Soģu 11:1); šis vārds arī tiek tulkots kā “spēks”, bet saknes pamatā ir vārds “viesulis, virpulis”. To arī var saistīt ar ķeruba tēlu, bet sava taisnīguma un patiesības dēļ Jefta un Jēzus bija Dieva vēstneši.
- Jeftas vaicājums: “Kāpēc jūs tagad nākat pie manis, kad jums ir bēdu laiki?” (Soģu 11:7) – varēja būt Dieva vārdi – Jefta bija Dieva pārstāvis, tāpat kā Jēzus.
- Kad Jeftu noliedza viņa brāļi, viņš “bēga ... un apmetās dzīvot Tobas zemē” (Soģu 11:3), vārds “Toba” var nozīmēt “debesis”. Mūsu Kunga atgriešanās no debesīm par atbildi Izraēlas saucienam pēc palīdzības sasaucas ar to.
- Šajā laikā “ap Jeftu sapulcējās dažādi nelieši un gāja kopā ar viņu sirot” (Soģu 11:3), lai īstenotu Izraēla atbrīvošanu. Vārds “nelieši, nelietīgi” tiek tulkots arī kā “iztukšots, izliets, izvilīts, izvests” – to cilvēku raksturojums, kuri sapulcējās ap Kristu, atsaucoties Evāņģēlija aicinājumam.

Izraēliešu ciešanu no amoniešiem rezultātā notika tas, ka viņi apzinājās vajadzību pēc nesatricināma līdera. Tie, kuri dzīvos pēdējās dienās, nonāks pie tā paša slēdziena: “...tad ļaudis, Gileādas vadoni, sacīja cits citam: “Kurš būs tas vīrs, kas uzsāks cīnīties ar amoniešiem? Tam būs būt par galvu visiem Gileādas iedzīvotājiem!” (Soģu 10:18). Tas, ka viņi piedāvāja Jeftam kļūt par viņu “galvu” (Soģu 10:18), liek domāt, ka apziņas dziļumos viņi zināja, kam tiem jāseko. Visi viņi ir dzīvē Dieva bērni. Jūdas bērni un Izraēla bērni sapulcēsies kopā (salīdz.: Izraēla bērni sapulcējās, lai izvēlētos vadoni kara darbībai pret amoniešiem – Soģu 10:17, 18), iecels galvu un izies no zemes (2. Moz. gr. valodā – ciešanas savā zemē bija līdzīgas tām, ko izraēlieši pārdzīvoja Ēģiptē): lieli būs Jezreēlas dienas notikumi – kur Gideons uzvarēja arābus, šī uzvara kļuva par pēdējo dienu uzvaras priekšvēstnesi (Soģu 6:33). Tas apliecina mūsu

domas, ka amoniešu noslēdzošo uzbrukumu ievadīja to apiešanās ar Izraēlu tūlīt pēc grēku nožēlas.

Notikumu secība

Uzmanīga analīze un notikumu salīdzināšana liek domāt, ka Izraēla nelabprāt pieņems Kristu pat pēc savas grēku nožēlošanas, tajā nozīmē, ka viņiem “jāatgriežas” pie Dieva:

- Izraēls nožēloja grēkus pēc ilgstošām ciešanām no amoniešu rokas (Soģu 10:15,16).
- Viņi vienojās, ka jāizvirza vadonis (Soģu 10:18).
- Tas, ka “amoniēši sāka karot ar Israēlu”, ir uzsvērts divas reizes (Soģu 11:4,5), te izmantots vārds, kas nozīmē “ēst noliecoties” (kā govys pļavā). Šī briesmīgā fiziskā apspiestība un nomāktība (bioloģisko ieroču sekas?) spieda viņus doties ceļā, “lai atvestu Jeftu no Tobas zemes” (no debesīm).
- Tas, ka viņi pieņēma Jeftu, bija viens vienīgais iespējamais glābiņš, arī lēmums pasaukt Jēzu no debesīm Izraēlai radīsies tikai pēc galīgajām nelaimēm un bēdām, un tikai pēc tam, kad viņi nožēlos grēkus un novērsīsies no elku pielūgšanas. Šī divpakāpju grēku nožēlošana – pirmkārt, tāpēc, ka viņi atkāpās no Dieva, otrkārt, ka noliedza Kristu, – ir citas nodarbības priekšmets. Zīmīgi, ka Ēlija nāca no Gileādas (1. Ķēniņu 17:1), tāpat kā Jefta; tas pierāda, ka Izraēlas atnākšana pie grēksūdzes notiks, pateicoties pravieša Ēlijas darbam.

Soģu grāmatā minēts, ka pravietis vai Eņģelis atnāca un parādījās Izraēlai, lai atgādinātu viņiem to grēkus, pēc tam sekoja tiesas/glābēja ierašanās. Tas norāda uz turpmāko Ēlijas darbību, kas pavēsta Kristus atgriešanos.

Sakars ar Goliātu

Ir vismaz divas paralēles starp šiem pierakstiem un Goliāta iznīcināšanu, kas arī ir galīgas uzvaras pār arābiem pirmtēls. Šī uzvara būs pateicoties tam, ka Kristus atgriezīsies no debesīm. Pēc uzvaras Jeftu sagaidīja “ar bungām un dejas solī”, priecīgiem, skaļiem izsaučieniem (Soģu 11:34), tāpat kā Dāvidu, bet tas, kā izraēlieši meklēja cilvēku, kurš vadītu viņus karagājienā pret amoniēšiem (Soģu 10:8), līdzinās kandidāta meklēšanai cīņai ar Goliātu.

Sekojoši komentāri (pantu pēc panta) noslēdz ainu:

Soģu 11:5: Toba atradās amoniešu zemē, iespējams, ka izraēliešu atteikšanās izsaukt Jeftu balstījās uz maldīšanos – viņi domāja, ka Jefta ir arābu pusē. Ja islams un kristietība turpinās pastāvēt līdzās, Izraēla, iespējams, atkal svārstīsies – pieņemt vai nepieņemt Jēzu.

Soģu 11:12,13: cik drosmīgi Jefta vaicāja arābiem, lai noskaidrotu to attieksmi pret Bībeli, un vai Kristus nerīkosies līdzīgā veidā? “Es ...sākšu ar viņām (tautām) tur tiesāties” – Jošafata ielejā (Joēla 4:2). Pāri palikušie filistieši, kas nožēlos grēkus, valdīs Zelta Tūkstošgadē, citus mājienus, ka daži arābi nožēlos grēkus, var atrast Jes. 19:23-25 (viņi kļūs jauna garīga veidojuma objekts); Jes. 14:1,2: (tie, kas sagūstīs Izraēlu, labprātīgi kļūs par izraēliešu kalpiem Zelta Tūkstošgadē).

Soģu 11:13: Amonieši attaisnoja savu uzbrukumu ar kvazibībelisku argumentu, kas balsīts uz to, ka it kā izraēlieši esot sagrābuši viņu teritoriju tajā laikā, kad izgāja no Ēģiptes. Jefta uz to atbildēja, sacīdams: “...Tas Kungs, Israēla Dievs, ir izdzinis amoriešus Savas Israēla tautas labā” (Soģu 11:23). Tāpēc šis jautājums ir aktuāls arī tagad, tāpat kā agrāk. Arābu iekarotāji izmantos šo argumentu, lai attaisnotos.

Soģu 11:27: “Tad lai Tas Kungs pats, tas dzīvais tiesnesis, šodien tiesā starp Israēla bērniem un Amona bērniem!” Ebreju – arābu jautājums beidzot tiks atrisināts pēdējā konfliktā, kas it kā ir pareģots šeit.

Soģu 11:33: Jefta “to sakāva ...” līdz viņogu ielejai – saistībā ar Kristus tiesas pār Izraēlas ienaidniekiem aprakstu viņa preses izmantošanas terminos (Jes. 63:3; Atkl. 14:19; 19:15).

Piezīmes

- (1) Sīkāk grāmatā “Jēzus no Nācaretes”, 80.,81.lpp.(Londona, “Pionieris”, 1991).
- (2) Turpat, 82.-89.lpp.

7. NODAĻA: ARĀBU IEBRUKUMS ĶĒNIŅU LAIKĀ

Dāvids un Goliāts

Dāvidam jābūt vienam no lielākajiem Kristus prototipiem. Tajā laikā viņš bija vienkāršs gans, kuru viņa brāļi bija atstājuši un kurš centās glābt Izraēlu tās fizisko ciešanu un atkrišanas no ticības laikā. Jau šī viena paralēle liek mums meklēt daudz dziļākus salīdzinājumus, norādes. Milzis-spēkavīrs nokrita zemē akmens dēļ – šeit salīdzinājums ar to, kā Nebukadnēcars sapnī redzēja lielu tēlu (Dan. 2) – šajā redzējumā akmens attiecas uz Kristu. Ievērojiet kā lauva un lācis (salīdz. 1. Sam.17:34 ar Dan. 7:4,5) – varš un dzelzs (salīdz. 1. Sam. 17:5-7 ar Dan. 2:32,33) atzīmēti Rakstos. Goliātam nāve iestājās no ievainojuma galvā (1. Sam. 17:49), atgriezieties pie 1. Moz. 3:15, kas saista Dāvidu un akmeni ar sievietes dzimumu (Kristu) un Goliātu pielīdzina čūska dzimumam. Četras reizes rakstīts, ka Goliāts bija iekalts “vara bruņās” no galvas līdz kājām (1. Sam. 17:5,6); vārds “varš” attiecas uz vārdu “čūska” (“vara čūska”) un ir grēka simbols. Skaitlis seši ir miesīguma skaitlis, zīmīgi, ka Goliāta “garums bija sešas olektis ... bet šķēpa uzgalis svēra seši simti

seķeļu dzelzs” (1. Sam. 17:4,7). Iespējams pat, ka “grēka cilvēka” no Pāvila otrās vēstules Tesaloniešiem (2.nod.) prototips ir Goliāts, tēls no Dan.2 un grēka cilvēks ir ļoti līdzīgi.

Čūskas dzimums

Goliātam, čūskas dzimuma pārstāvim, kas simbolizē grēku (gandrīz kā Bībeles sātans), vajadzēja divkauju. Izraēlieši drebēja šausmās, no sirds vēlēdamies būt pietiekami stipri un vīrišķīgi, skatījās bezpalīdzīgi cits uz citu, kamēr milzis lielījās. Viņi domāja un runāja tikai par to, kā pievarēt šo ļaunumu, kas bija virzīts pret Dieva tautu. Viņi apsprieda arī vērā ņemamo apbalvojumu, kas bija apsolīts. Bet, ieraudzījuši Goliātu, viņi bēga no tā (1. Sam. 17:24). Kāds apraksts mums vēl ir vajadzīgs, lai gribētu cīnīties pret grēku? Tas līdzinās tam, kā cilvēki un Eņģeļi raudāja, tāpēc ka neatradās neviena cienīga, lai ieskatītos dzīvības grāmatā, vai to atvērtu (Atkl. 5:3-5) – līdz kamēr mūsu Kungs nenomira krustā. “Golgāta” nozīmē “pieres vieta”, varbūt tā pati vieta netālu no Jeruzalemes, kur Dāvids apglabāja Goliāta galvaskausu (1. Sam. 17:54). Tas, ka Goliāts parādījās rītos un vakaros – četrdesmit dienas (1. Sam. 17:16), ir saistīts ar to, ka upurēšanai un upura pienešanai bija jānotiek katru dienu šajā laikā, noteikti pārdomājot, atceroties grēku ar vēlēšanos sevi veltīt Dievam. Domājotš izraēlietis varēja saskatīt Goliātā tā grēka iemiesojumu, ko nav iespējams pārvarēt pat ar upura pienešanu katru dienu.

Konflikts starp sievietes dzimumu un čūskas dzimumu politiski izpaudīsies kaujā pie Armagedonas. Dāvida un Goliāta prototipi norāda uz noslēdzošo konfliktu starp Kristu un ļaunā spēkiem pēdējās dienās. Kristus uzvara nozīmēs ne tikai ticīgo fizisku atpestīšanu, bet tā kļūs par viņa uzvaras pār grēku simbolu. Tāpēc valoda, kādā aprakstītas ticīgo ciešanas pēdējās dienās, atgādina to, kādā aprakstītas Jēzus ciešanas uz krusta (skat 11.nod.). Tieši tāda ir Armagedonas nozīme, kas kā sarkans dzīpurs vijas cauri mūsu nodarbībām. Tā, Edoma pēdējās dienās būs ienaidnieku ieņemta, bet Kristus un patiesais Izraēls, fiziski un garīgi atgriežoties pie apsoliņuma Ābrahāma dzimumam, ieņems ienaidnieku pilsētas (salīdz. 4. Moz. 24:18 ar 1. Moz. 22:17,18).

Mēs jau atzīmējām acīmredzamo līdzību starp milzi no Daniēla un Goliātu, grēka cilvēku. Darbības vieta bija dienvidos no Jeruzalemes, pusceļā starp Jeruzalemi un Vidusjūru. Tas skan kā ziemeļu ķēniņš “uzcels savas pilīm līdzīgās teltis starp Lielo jūru un svētās godības kalnu (starp Nāves jūru un Vidusjūru; Dan. 11:45). Ievērojiet, ka dažādās Bībeles versijās var atrast interesantus salīdzinājumus: “Palestīna” – RV = “Filistija” – AV; Goliāts bija no Gātas (tulkojumā: “vīna spiede”). Konfrontācija turpinājās 40 dienas (1. Sam. 17:16) – vēl viena saikne ar

tuvojošos Dieva iedvesmoto tiesu. Soģu laikā arābu kundzība ilga 40 gadus.

Dāvida ironija: “Kas tad šis filistietis tāds ir, ... kurš ir neapgraizīts” atbilst: “Kas tu esi, lielais kalns? Tev jāklūst par līdzenumu! ... ne ar varu, bet ar Manu Garu!” (Cah. 4:7,6) – Goliātu nogalināja Dāvids bez šķēpa rokā, tas ir, bez cilvēka spēka palīdzības. Ievērojiet, ka filistieši, uzkāpuši augstajā kalnā, it kā atainoja Bābeli: “Ak, lielais kalns!” Un tā, ziemeļu ķēniņš, grēka cilvēks, Bābele, Daniēla milzis – ar to domāts, ka Kristus visu to iznīcinās. Interesants ir jautājums, vai visas šīs dažādās Kristum pretim stāvošās sistēmas pastāvēs atsevišķi Viņa atgriešanās laikā? Patreizējā notikumu attīstība liek domāt, ka var parādīties vienota konfrontējoša sistēma (“briesmonis”), kas apvienos visas pārējās. Un atkal parādās iespējas 1. Sam. 17 gaismā paraudzīties uz pēdējām dienām no šī pravietojuma pozīcijas.

Ģeogrāfiskie nosaukumi

Divas reizes pasvītots, ka “filistieši sapulcināja savu karaspēku ... viņu sapulcēšanās” – kā atbilde uz to, ka “Sauls un Israēla vīri sapulcējās”. Ar to tiek domāts, ka “sapulcējās” attiecas uz noslēdzošo arābu apvienošanu pret Izraēlu (Soģu 10: 7). Konflikts norisinājās Šoho, kas nozīmē “slēgtais, aizslēgtais”: aizslēgto durvju/slepenības tēma ir tipiska pēdējām dienām; Hiskija bija “ieslēgts” Jeruzalemē, Noa aizslēgts šķirstā, izraēlieši veiksmīgi ieslēdzās savās mājās Pasā naktī, bet Lats – savā mājā Sodomā.

Vēl viens nosaukums (sastopams 1. Sam. 17:1) – Aseka, viena no nocietinātajām pilsētām. Filistiešu karagājiens pret Izraēlu ar “zobenu” un “šķēpu” (1. Sam. 17:47) aprakstīts līdzīgi Babilonijas armiju aprakstam (Jer. 6:23). Tas izraisa asociāciju ar filistiešiem un pēdējo dienu arābu “Bābeli”. Aseka atradās tur, kur Jozua iznīcināja piecu arābu ķēniņu konfederāciju/savienību (Jozuas 10:5,10,11). Šīs asociācijas ļauj mums izdarīt salīdzinājumu: Goliāts = tēls no Daniēla grāmatas = grēka cilvēks = Bābele = pēdējo dienu arābi. Cah. 9:13-15 Izraēla aprakstīta kā akmens, kas pēdējās dienās sagraus filistiešus (1.-5.pp. attiecas uz sodu, kas nāks pār filistiešu galvām).

Īstā kauja notika “Terebinšu ielejā” (“ozolu ieleja”) saskaņā ar 1. Sam 17:2. Ozoli bieži tika pieminēti Izraēlas agrīnajā vesturē, gandrīz visi šie notikumi saistīti ar Izraēla grēku nožēlošanu arābu spaidu laikos (1. Moz. 12:6; 35:4; 5. Moz. 11:30; Jozuas 24:1; Soģu 9:6,37). Tas ir vēl viens apstiprinājums tam, ka Jēkaba konfrontācija ar Ēzavu ir pirmtēls konfliktam starp Dāvidu un Goliātu, kas noveda pie galīgas grēku nožēlas.

Pūķa rīkle

Goliāts bija arābu “stiprinieks” (1. Sam. 17:4). Šeit ir sakarība ar Mesijas attēlošanu Jes. 9:6. Arābu spēkus pēdējās dienās var vadīt cilvēks, kurš uzskatīs sevi par pseido-Mesiju. Ebreju vārds “stiprinieks”, ko izmanto 1. Sam. 17:4, burtiski nozīmē “cilvēks, kurš staigā starp divām nometnēm”, un norāda uz īstā Mesijas vidutāja misiju. Vārda sakne, no kuras radies Goliāta vārds, nozīmē “tas, kas ved gūstā”, un tas atbilst viņa derībām par to, ka uzvarētājs vedīs uzvarēto gūstā (uzvarētājs – tā tauta, kuras priekšstāvis nogalina “stiprinieku”). Šī doma var kļūt par pamatu Atklāsmes grāmatas 13:10: “Kas ņem gūstā, aizies pats gūstā”. Šis spēks, kam ir “mute runāt ...zaimus” (13:5), - atsaukšanās uz Goliāta lāstiem. “Tad tas atvēra savu muti Dieva zaimošanai, lai zaimotu Viņa Vārdu un Viņa mājokli, tos, kas mājo debesīs. Tam tika dots karot ar svētajiem un tos uzvarēt, un dota vara pār visām ciltīm un ļaudīm un valodām un tautām” (Atkl. 13:6,7). Īpaši tas attiecas uz Goliātu. “Un to pielūgs visi, kas dzīvo virs zemes” (Atkl. 13:8) – kad filistieši ieraudzīja Goliātu mirušu, viņi pasteidzās pamest karalauku. “Kas nokauj ar zobenu, to nokaus pašu ar zobenu” (Atkl. 13:10) – šis citāts rezumē: Goliāts tika nogalināts pats ar savu zobenu. Šīs paralēles norāda, ka Goliāts ir “pūķa mutes” prototips, “pūķis” figurē pēdējo dienu aprakstā.

Šī opozīcija norāda uz iespējamo ieroču pielietošanu beidzamajā konfliktā. Goliāts smējās par Dāvidu, kurš gāja uz viņu “ar koku” (1. Sam. 17:43) – tas atspoguļo to, kā arābi ar ironiju uztver Kristus atnākšanas ar svētajiem tuvošanos. Dāvids izmantoja koku ar nolūku uzvarēt Goliātu, bet Mozus lietoja zizli, lai uzvarētu faraonu. Niedru jūra – “pastarās dienas”, Kristus uzvaras – pirmtēls. 1. Sam. 17:5-7 raksturots Goliāta apbruņojums – viņš ir apbruņots atbilstoši tā laika “tehnoloģijai”. Turpretim izraēliešiem nebija zobenu un šķēpu (1. Sam. 13:22; Soģu 5:8), tas norāda arī uz Izraēlas apbruņojuma ne visai augsto kvalitāti pēdējās dienās. Tas, ka Goliāts gāja bojā no sava paša ieroča (1. Sam. 17:51), norāda uz iespējamību, ka arābi tiks iznīcināti ar pašu ieročiem. “Viņu acis sāks trūdēt savos dobumos” (Cah. 14:12) – tās var būt atoma/ķīmiskās iedarbības sekas.

Debesu putni

Tiesa pār filistiešiem aprakstīta ar to pašu vārdu un izteicienu palīdzību, kas saistīti ar daudziem pravietojumiem par pēdējām dienām. To sagrāve (iznīcināšana) bija tāda, “lai visa pasaule zina, ka Israēlam ir Dievs!” (1. Sam. 17:46) – tas saistīts ar to, ka iznākumā Dievs Sevi parādīs cilvēkiem: “Tā Es parādīšos Savā varenībā un svētumā daudzu tautu priekšā, lai tās atzīst, ka Es esmu Tas Kungs” (Ecēh. 38:23). Lai to izdarītu, Dāvids paredzēja: “...tavu līķi līdz ar filistiešu karapulku līķiem vēl šodien es nodošu putniem zem debess un zvēriem virs zemes” (1. Sam. 17:46). Savvaļas zvēru un putnu pieminēšana ir saistīta ar Bābeles

tautu ar Nebukadnēcaru priekšgalā aprakstu, pie tam, līdzīgā valodā (Dan. 2:38). Vēlākā nodarbībā mēs atradīsim aprakstu, kā Bābele sagaidīs savu galu no to tautu rokas, kas apvienosies cīņai pret to. Goliātu un viņa filistiešus iznīcināja tautas, ko apvienoja Bābele, un šajā ir sakarība starp Goliāta prototipu un Bābeli – mūsu pieņēmums ir, ka mums būs darīšana ar arābu Bābeli. Dan. 4:12,14,21,22 raksturo Nebukadnēcaru kā koku, kurā viņi ligzdas putni un kura ēnā slēpjas zvēri. Līdz ar to Nebukadnēcars savā personā pārstāv Bābeli, tāpat kā Goliāts pārstāvēja filistiešus. Tas viss apstiprina ideju, ka arābu- Bābeles briesmoni pēdējās dienās vadīs viens līderis. Filistiešu piemērs tika dots, lai Izraēlas iedzīvotājiem, kuri atkāpušies no patiesās ticības, būtu tāds pirmtēls: (2. Ķēniņu 14:11; 16:4; 21:24; Jer. 7:32,33 un 19:6,7) – aina, kas parāda izraēliešus Gehennā, to liķi pamesti putniem saknābāšanai un suņiem saplosīšanai. Analogiskus aprakstus mēs atrodam Jer. 15:3; 16:4; 34:20. No tā izriet, ka tie kas Izraēlā atkāpušies no ticības, saņems sodu, līdzīgu tam, kādu saņems arābi/filistieši. Zīmīgi, ka Ecēh. 29:5 runāts par zvēriem un putniem atdoto Ēģipti – iespējams, ka viņi apvienosies ar pēdējo dienu filistiešiem?

Atkl. 19:17-21 aprakstā figurē “putni, kas ēd visu to cilvēku “miesas”, kuri “sapulcējušies”, lai kopā karotu pret Dieva tautu pēdējās dienās.

Cilvēki, kuru “miesas” tika apēstas, atgādina pūķa un viltus praviešu sekotājus. Putnu saknābātie atgādina arī tos, kuri sadega Gehennas “uguns jūrā” (Atkl. 19:20,21).

79. psalms

79.psalms satur interesantas norādes uz notikušo ar Goliātu, atsaukšanos uz pamestību, kas pēdējās dienās valdīs Jeruzalemē. Psalmu dziedātājs ar asarām acīs stāsta, kā arābu iekarotāji “Tavu kalpu liķus ... ir devuši par barību putniem zem debess, Tavu svēto miesas – lauku zvēriem” (Ps.79:2). Tieši tā Goliāts solījās rīkoties ar Izraēlu. Tālāk mēs to identificēsim ar pēdējo dienu Izraēlas ienaidniekiem. Lai kā tur būtu bijis, bet tas īstenībā notika ar filistiešiem, ar to pierādot, ka viss arābu rūpīgi iekārtotais pret Izraēlu vienmēr ir atgriezies atpakaļ pret viņiem pašiem. Iekarotāji ņirgājās: “Kur ir jūsu Dievs? Lai citas tautas atzīst mūsu priekšā ...” (Ps. 79:10), tāpat kā to darīja Goliāts. Jēzus /Dāvida uzvara pierādīja un no jauna pierādīs, ka “Israēlam ir Dievs” (1. Sam. 17:46). Un tā, Dievs atmaksās “... mūsu kaimiņiem viņu krūtīs septiņkārt tās nievas, ar kādām viņi Tevi, Kungs, ir nievājuši” (Ps. 79:12), - tā Dievs rīkojās ar Goliātu.

Pēc uzvaras pār filistiešiem izraēlieši izlaupīja viņu nometni (1. Sam. 17:53). Tas ir pareģojums par pēdējām dienām. To arī apstiprina pravietiskie mājiņi uz to, ka apkārtējo tautu bagātības tiks tiem, kas no Izraēla tautas paliks kā pamats uzplaukumam Zelta Tūkstošgadē.

Jošafāts

Ierakstam par lielo Jūdejas iekarošanu ar apvienotajiem arābu spēkiem Jošafāta laikā ir milzīgs daudzums paralēļu ar citām pēdējo dienu labajām vēstīm, kas tieši vai netieši norāda uz arābu galīgo sakāvi no Jēzus rokām un grēkus nožēlojušo Izraēla tautu. Ieraksti 2. Laiku 20 atbilst citiem pravietojumiem par pēdējām dienām -

2. Laiku 20	Joēla	Caharijas 14
:1	3:2	:2
:3	1:4; 2:15	
:7-12	2:17	
:11	:6,7,12	
:12	3:12	
:13	1:3; 2:16	
:16	3:2,12	
:20 "Tekoja"		
:23		:13
:25		:14
:27,28 "taures"	2:23	
:29		:16
19:8	1:13	

Uzmanīgs students varēs atrast arī virkni norāžu, kas saistītas ar Asīrijas iebrukumu ķēniņa Hiskijas laikā. Jošafāta lūgšana beidzās ar vārdiem: "bet uz Tevi mēs paceļam savas acis" (2. Laiku 20:12), un arī šeit mēs atrodam paralēli ar Ps. 123:1,2 – vienu no svētceļnieku dziesmām, kas uzrakstīta, kad Izraēla tauta lūdzās Dievam atpestīt to no Asīrijas uzbrukuma. Pirms kaujas Jošafāts savus ļaudis pārliecināja: "Ticiet Tam Kungam, savam Dievam, - un jūs būsiet nodrošināti! Ticiet Viņai praviešiem, tad jūs uzvarēsiet!" (2. Laiku 20:20). Šī doma ir citēta arī Jes 7:9, lai iedvestu Izraēlam stabilu ticību Dievam, bet ne bailes no asīriešiem. Jūda ... "pagriezās pret lielo pulku, tad redzi, tur bija tikai miroņi, kas zemē gulēja, un neviens nebija izglābies." (2. Laiku 20:24) – aprakstīts līdzīgi asīriešu padzīšanai no Jeruzalemes, kur tika iznīcināta arābu konfederācija. Līdzīgi apraksti sastopami Hiskijas laikā (Jes. 33:4; Mihas 4:13 salīdz. ar 2. Laiku 20:25). Atgriešanās Jeruzalemē ar prieku un tas, ka Dievs "viņiem devis prieku par viņu ienaidniekiem" (2. Laiku 20:27,30), uzrakstīts Jesajas pravietojuma stilā par to, kā Izraēla tauta atjaunosies pēc asīriešu uzbrukuma, atgriezies Ciānā ar starojošu prieku pār galvām (Jes. 35:10).

Asīriešu uzbrukums (pamats Ecēh. 38) ir pēdējo dienu uzbrukuma Izraēlai pirmtēls. Tā arī jāsaprot 2. Laiku 20.nodaļu. Ir paralēles, kas pierāda, ka tas ir pravietojums par pēdējām dienām: - 2. Laiku 20:

:9 3. Moz. 26:40,42

- :15 5. Moz. 1:29,30 (Kānaānā ievestās arābu ciltis un ēģiptieši = arābu konfederācija).
- :15 1. Sam. 17:47 (Dāvids un Goliāts).
- :17 Soģu 7:21 (Gideons un midiānieši).
- :17 2. Moz. 14:13,14 (atpestīšana Iziešanas laikā).
- :21 Jērikas scenārijs.
- :25 Soģu 8:24-26 (Gideons un midiānieši).
- :27 Soģu 11:9 (Jefta kā Izraēla galva) – Jošafāts – Izraēla galva.
- :29 viena un tā pati frāze izmantota pēc uzvaras pār faraonu un Goliātu.
- :29 1. Sam. 17:46; Ecēh. 38:23.

Šie visi salīdzinājumi pierāda, ka iebrukuma no 2. Laiku 20 aprakstu var uzskatīt kā pravietojumu par noslēdzošo iebrukumu Izraēlā. Jošafāta (Jēzus) ķēniņvalsts ir kā prelūdijs Kristus valdīšanas Tūkstošgades nodibināšanai (“Dievs tam deva mieru no visiem visapkārt”, 2. Laiku 20:30).

Ēlijas darbība

Izraēla atkāpšanās no ticības tika sodīta ar arābu iebrukumu, jūdejieši pieteica garīgo atdzimšanu. Jošafāts aicināja visos strīdīgajos jautājumos griezties pie Bībeles, “lai viņi nenoziedzas Tā Kunga priekšā un lai dusmība nenāk pār jums” (2. Laiku 19:10). Tas ir atgādinājums par Ēlijas darbību, lai piespiestu Izraēlu atcerēties “likumus, ko Es ...pavēlēju izveidot visā Izraēlā ... kopā ar visiem likumiem un tiesām ... iekāms nāks Tā Kunga ... diena” (Mal. 3:22,23). Jūdejas atdzimšana Jošafāta laikā pēc Izraēla atkāpšanās no ticības ir Ēlijas darbības pirmtēls pēdējās dienās. Jošafāts ir Ēlijas un Kristus prototips pēdējās dienās.

Izraēlas grēku nožēlošana notiks to ciešanu dēļ arābu zemē atbilstoši pirmtēliem, kas piedāvāti studēšanai turpmākajās nodarbībās. Iebrukums, par kuru mēs lasām 2. Laiku 20, norāda uz arābu noslēdzošo triecienu uzbrukumu Jeruzalemei. Tas notiks jau pēc arābu kundzības perioda un Ēlijas darbības izraēliešu vidū. Šis pēdējais arābu uzbrukums pārbaudīs, cik dziļa ir Izraēlas jaunā ticība un grēku nožēla. Jošafāts kļuva par tautas “vadoni” pēc atgriešanās no laupīšanas. Līdzīgi tam, Izraēls izvēlējās Jeftu (Jēzu) kā savu “vadoni” pēc grēku nožēlošanas (Soģu 11:6).

Daudzas Joēla norādes 2. Laiku 20 atbalsta šo vadlīniju. Joēla 1 aprakstīta zemes iztukšošana pēc arābu iekarošanas, pēc kā sekoja aicinājums nožēlot grēkus, visi Izraēlas ienaidnieki sapulcējās “Jošafāta ielejā” iznīcināšanai, kas sekoja tūlīt pēc Tūkstošgades Valstības nodibināšanas. Notikumi 2. Laiku 20 stāsta par arābu iekarotāju iznīcināšanu, parādot pravietojumu par pēdējo dienu noslēdzošo ainu “Jošafāta ielejā”.

Arābu konfederācija (savienība)

“... Moāba bērni un Amona bērni un kopā ar viņiem kāda daļa no mehuniešiem nāca, lai karotu pret Jošafātu. Kad Jūdas ļaudis bija kopā sapulcējušies ... (2. Laiku 20:1,4) – un tas vēlreiz pasvīturo domu, ka arābi sapulcēsies kopā, lai uzsāktu pēdējo triecienuuzbrukumu, atsaucoties uz Izraēlas pamestību, vienotības trūkumu. Laiku pa laikam šī Izraēlas ienaidnieku “apvienība” psiholoģiskas uzbrukšanas nolūkos parāda, ka arābu neorganizētība un izkliedētība ir pārvarāma, koncentrējoties Jeruzalemes aplenkšanai. Par šo “apvienību” stāstīts fragmentos, kas attiecas uz pēdējām dienām, - Cah. 14:2 un Atkl. 16:14. Iepriekšējās arābu ielaušanās ir pēdējo dienu uzbrukumu pirmtēli, un šajos pantos runāts arī par to, ka viņi “sapulcēsies” kopā: Siseras spēki (Soģu 4:13), amonieši (Soģu 10:17; 1. Laiku 19:7), amorieši (Soģu 11:20) u.t.t.

Taču diez vai arābu apziņas apvienošanās notiks līdz noslēdzošajam triecienam pret Izraēlu.

Zīmīgi ir tas, ka “sapulcēsies” kopā ne tikai Izraēlas ienaidnieki, bet arī pašai Izraēlai ir jāapvienojas par atbildi. Viņi apvienosies atbildei uz filistiešu (1. Sam. 14:20; 17:2; 28:4), amoniešu (Soģu 10:15), (1. Laiku 19:7,12), Bābeles iedzīvotāju (Jer. 6:1) apspiešanu un laikā, kad atbrīvosies no Ēģiptes jūga (2. Moz. 4:29). Viņi “sapulcējās kopā” pie Jošafāta, lai lūgtu palīdzību Dievam (2. Laiku 20:4), un tas arī ir pēdējo dienu pirmtēls. Ebrejos vienotības gars parādīsies, kad viņi apzināsies glābšanas nepieciešamību.

Debora, “māte Israēlā”, ir vienotības gara Izraēlas ticīgo vidū prototips. Šis vienotības gars izpaudās ciešanu iespaidā (Sogu 5:7). Jes. 11:13,14 stāstīts par Efraimu un Jūdu, kas aizmirsa par savām domstarpībām ienaidnieku priekšā.

Caharijas 12:3

Izraēlas ienaidnieki “kopā sapulcēsies”, un Izraēla apvienosies. Tas notiks iznīcināšanas laikā, kad ebreju grautiņi norisināsies visā pasaulē. Mums ir uzmanīgi jāizstudē vismaz trīs fragmenti, lai tiktu par to skaidrībā. Pievērsīsimies Cah. 12:3: “un notiks tanī dienā, ka Es darīšu Jeruzālemi par smagu akmeni visām tautām, visi, kas lūkos to pacelt, sagriezīs sevi uz tā, kad pret pilsētu sapulcēsies visas pasaules tautas”.

Septuagintas pirmā frāze ir “un likšu Jeruzālemi par akmeni, un to tautas samīs”, tas norāda uz JēzuViņa Jeruzalemes, ko sagūstījušas citas tautas, aprakstā (Lūkas 21:24). Tie, kas “sapulcēsies kopā” pret Jeruzālemi, var būt arābi. Arābu tautas okupēs Jeruzālemi un par to dārgi samaksās. Dieva noliedzēji tiks notiesāti kopā ar Izraēlas ienaidniekiem (Mt. 18:6). Cah. 14:1,2 arī norāda uz to, ka arābi sagrāba Jeruzālemi uzbrukuma laikā pēdējās dienās. “Visas pasaules (zemes) tautas”, kas

apvienojušās pret Jeruzalemi, - tas visdrīzāk attiecas uz arābiem, kas ielenkuši Jeruzalemi, bet zeme – apkārtnē, teritorija ap Jeruzalemi. To var droši attiecināt arī uz “zemi” – Izraēlu. “Zemes (pasaules) tautas” – kānaāniešu ciltis, kas dzīvoja šajā zemē, kopš tās dibināšanas dienas, ir arābu tautu senči. Tos sauc par “zemes iedzīvotājiem (tautām)” 1. Moz. 23:7,12,13; 5. Moz. 7:6, Jozuas 4:24. Cita iespēja, ka “zemes tautas” attiecas uz iekšējiem ienaidniekiem – Izraēlas iedzīvotājiem.

Atklāsmes 16:14-16

Šie panti, kā arī Atkl. 19:19 balstās uz to, kā Izraēlas ienaidnieki (arābi) apvienosies, par to lasām Cah. 12:3. “Tie ir ļauni gari, kas dara brīnumus, tie aiziet pie visiem pasaules ķēniņiem, lai tos pulcinātu cīņai Dieva, Visuvaldītāja, lielajā dienā ... vietā, ko ebreju valodā sauc par Harmagedonu”. Zemes ķēniņi, šeit “pasaules ķēniņi” – attiecas uz Izraēla zemi (kā Dan. 2), bet varbūt visas tautas burtiskā nozīmē uzbruks Izraēlai? “Harmagedona” nozīmē “Megidonas ieleja”, bet tas mūs atgriež pie Cah. 12:9,11: “Un notiks tanī dienā, Es meklēšu iznīcināt visas tautas, kas devušās cīņā pret Jeruzalemi. Tanī dienā Jeruzālemē būs tik lielas sēras kā ... Megidas līdzenumā”.

Var secināt, ka, kaut gan Izraēla nožēlos grēkus pirms savas uzvaras Jošafāta ielejā (tā pati vieta pēc pravietojuma) saskaņā ar pirmtēlu no 2. Laiku 20 un citiem fragmentiem, pilnīga apzināšanās, ka viņi sita Kristu krustā, un tas bija grēcīgs solis, iestāsies tikai pēc tam, kad izraēlieši ieraudzīs, ka Viņš ir pilnīgi sagrāvis viņu ienaidniekus. Viņu atgriešanās Jeruzālemē bija priecīga (2. Laiku 20:27), jo “Tas Kungs bija viņiem devis prieku par viņu ienaidniekiem”. To, ka Izraēla ienaidnieki “sapulcējās”, mēs varam izlasīt sekojošos pantos:

- Arābi pulcējās pret Izraēlu dažādos laikos.
- Arābu tautas sapulcējās ielejā (līdzenumā) netālu no Jeruzālemes (2. Laiku 20:16), lai iznīcinātu Izraēlu Hiskijas valdīšanas laikā.
- Joēla pravietojums par visām tautām, kas sapulcējušās “Jošafāta ielejā” (4:2)
- Arābu tautu pulcināšana “Megidas līdzenumā” (Atkl. 16:16) karam ar Izraēlu pēdējās dienās.

Megidonas līdzenums atrodas Izraēlas ziemeļos, bet Jošafāta ieleja – dienvidos, netālu no Jeruzālemes. Līdzīgs valodas stils un saturs norāda uz to, ka aprakstīta viena un tā pati vieta.

Var būt, ka Megidonas līdzenums ir daudzu arābu cīņu Izraēlas vēsturē arēna, tās atspoguļotas Atkl. 16:16 drīzāk simboliskā, nekā burtiskā ģeogrāfisku vietu pieminēšanā.

Atklāsmes 16 rakstīts, kā tautas sapulcēsies tiesāšanas vietā, ko sauc par Harmagedonu. Septītais Eņģelis izbazūnēja Bābeles sagraušānu, lai

tai “pasniegtu Savu dusmības vīna kausu” (Atkl. 16:19). “Dusmības vīna kauss” mūs atgriež pie Cah. 12:2,3, kur arābu tautas “sapulcējās kopā”, lai izdzertu “apreibinātāju dzērienu kausu” (grēku izpirkšanas kausu). Sodīšana ar “akmeņu lielumā krusas graudiem” mums atgādina par Izraēlas arābu ienaidnieku iznīcināšanu Jozuas laikā (Jozuas 10:11). Tas apstiprina mūsu pieņēmumu, ka vārds ‘Bābele’ tiek lietots arābu apzīmēšanai.

Atklāsmes 19:19

“Es redzēju zvēru un visas zemes ķēniņus, tie bija sapulcējušies ar saviem karapulkiem, lai karotu ar To, kas sēdēja uz zirga, un ar Viņa karapulku”. Visas iepriekšējās atsauces parāda, ka ar “zvēru” (briesmoni, pūķi) domāta arābu organizācija. Šajā gadījumā Jošafāts būtu Jēzus, bet Jošafāta armija – augšāmcēlušies svētie. Šajā gadījumā noslēdzošais arābu triecienuzbrukums notiks pēc Jēzus atgriešanās. Ievērojiet atšķirību starp līderiem šajā konfliktā un viņu ienaidniekiem: “zemes ķēniņus” ar saviem karapulkiem (armijām) ... To, kas sēdēja uz zirga (Jēzu) ar Viņa karapulku (armiju)”

Arābu naidis pret Kungu Jēzu liekas pat spēcīgāks nekā viņu naidis pret Izraēlu un svētajiem. To var redzēt sadalījumā starp “zemes ķēniņiem, to armijām”.

Atgriežoties pie 2. Laiku 20, mēs atrodam detaļas, kas apstiprina kopainu, ko attēlo citi pravieši:

- iekarotāji tuvojas Jeruzalemei no dienvidiem (2. Laiku 20:2) – tā notiks arī pēdējās dienās?
- Jošafāts lūdza: “Kungs, Tu mūsu tēvu Dievs! Vai Tu neesi tas pats Dievs, kas valdi debesīs un kas esi valdnieks visās svešu tautu ķēniņu valstīs? Jā, Tavā rokā ir spēks un vara, un nav neviena, kas pret Tevi varētu stāties” (2. Laiku 20:6). Tā ir atsaušanās uz Dieva uzvaru pār arābiem, Daniēla 4:17,32 mēs redzam, ka Nebukadnēcaram un Bābeles iedzīvotājiem tika dota tāda pati mācība. Tā ir vēl viena saite starp “Bābeli” un arābu ciltīm.
- “Redzi, tie nu mums to atmaksā, nākdami mūs izdzīt no Tava īpašuma, kuru Tu mums esi nodevis par mantojumu” (2. Laiku 20:11) – arābi tolaik izmantoja to pašu argumentu pret Izraēlu, ko izmanto arī tagad: “Dievs devis mums zemi, ne jūs, tas nozīmē, ka mēs esam īstais Ābrahāma dzimums”. “Tad Tā Kunga Gars nāca ...pār Jahaziēlu ... tas levīta Matanjas dēls no Asafa pēcnācējiem” (2. Laiku 20:14) – šie vārdi mums sniedz garīgu atbalstu. Pravieši un Eņģeļi cēla Dieva vārda nozīmi debesīs, lai iedvesmotu Izraēlu tās beidzamajās ciešanās, un šī tēma, kas atkārtojas ir pēdējo dienu pirmtēls. “Elija” un viņa praviešu skola ir tie, kam jāpilda šī loma:
  - mēs, kas dzīvojam tieši pirms otrās atnākšanas.

- - no mironiem augšāmceltie svētie.
- - Eņģeļi.
- - ebreji, kam tiks dots pravietošanas gars pirms Izraēlas ienaidnieku sodīšanas (Joēla 3:1,2).
- Salīdzini to ar komentāru divām liecībām 3.nodaļā.
- “Tekojas līdzenums – tuksnesis” (2. Laiku 20:20) nozīmē “pūst taures”, kā arī augšāmcelšanos un tiesu pār svētajiem. Tas var būt vēl viens norādījums, ka pēdējais arābu uzbrukums notiks pēc Kristus atgriešanās.
- Arābu iekarotāji iznīcinās viens otru (2. Laiku 20:23). “Tas Kungs sūtīja no aizsega kādas ļaunas varas pret Amona, Moāba un Seīra kalnāju bērniem ... jo Amona bērni un Moābs cēlās pret Seīras kalnu iedzīvotājiem” (2. Laiku 20:22,23). Vārds “nesaskaņas” ebreju valodā nozīmē “arābi”. Patiešām arābi pret arābiem! Šī ir pravietojumu par pēdējām dienām tēma: Cah. 14:13; Soģu 7:22; 1. Sam. 14:20.
- “Sāka iznīcināt viens otru” (2. Laiku 20:23). Pravietojumu par Seīras iznīcināšanu var novērtēt (Ecēh. 35) kā arābu darbību.
- To, ka Bābele iznīcināja filistiešus, var uzskatīt par pēdējo dienu pirmtēlu (Jer. 47). Amona 1.un 2.nodaļas apraksta, kā satikās Izraēla mazticīgie un sešas arābu tautas. Šī pilnīgā iznīcināšana norāda uz pēdējām dienām, kad tie Izraēla iedzīvotāji, kas atkāpušies no ticības, tika sodīti līdz ar arābiem.
- “Tā viņi pavadīja kādas trīs dienas, savākdami laupījumu” (2. Laiku 20:25) – tieši trīs dienas Jēzus atradās kapā, “savācot “garīgo bagātību Dieva tautai. Tas ir viens no daudzajiem piemēriem par Kristus uzvaru pār grēka politisko sludināšanu pēdējās dienās, kas aprakstīta Kristus uzvaras pār grēku caur viņa krustāsišanu terminos.

8. NODAĻA: ASĪRIEŠU IEKAROTĀJI

Asīriešu un babiloniešu iebrukumi: priekšvārds

Asīrija un Babilonija bija imperijas, kas atradās starp lielajām upēm Tigru un Eifratu. Asūra, Asīrijas agrīnā galvaspilsēta, atradās 200 jūdzes no Bābeles. Daudzējādā ziņā, Babilonija bija Asīrijas imperijas reformācija un turpinājums: “Skaties uz Kaldeju, šī ir tauta, kuras agrāk nebija, - Asīrija tās zemi bija nodomājusi tukšneša zvēriem, - tā uzceļ jaunus torņus, sagrauj līdzšinējās pilis drupu kaudzēs” (Jes. 23:13). Līdzības starp Asīriju un Babiloniju, kā arī neapgāžami pierādījumi, ka Rakstos “Asīriju” un “Babiloniju” lieto vienu otras vietā, ir uzskaitīti citviet. Abas šīs valstis iekrīt tās zemes robežu ietvaros, kas bija apsolīta Ābrahāmam (Tigra, austrumos no Asūras, 1. Moz. 2:14), kas padara tās par “zemes ķēniņiem”, kuras mēs saistām ar mūsdienu arābu tautu.

Tā kā Bībeles laikos tās bija galvenās Izraēlas agresores, mēs varam no tām daudz ko mācīties attiecībā uz pēdējo dienu arābu iebrukumu.

Šīs zemes aizņēma mūsdienu valstu Irānas un Irākas teritorijas, kaut gan īstenībā tās bija kooperējušās ar dažām sīkām arābu valstiņām, kas atradās ap Izraēlu (Jes. 29:7,8; 30:28; 33:3; 34:1,2; 2. Laiku 22:22; Ps. 83). Daži pieturas punkti, kas to apstiprina sekos tālāk.

Tiesa pār Asīriju aprakstīta valodā, kas saistīta ar Bābeles notiesāšanu. Jer. 50:18 sacīts: “Es sodīšu Bābeles ķēniņu un viņa zemi, kā Es sodīju Asīrijas ķēniņu”. Cefanjas 2:13-15 satur labu piemēru: “Un Viņš (Dievs) izstieps Savu roku pret ziemeļiem un iznīcinās Asīriju ... vidū apmetīsies ganāmpulki un baros mitīs visādi zvēri; dzēses un eži taisīs sev naktsmītnes tās tempļu stabu pamatos (salīdz. ar Jes. 13:21,22 – par Bābeli) ... tāda izskatīsies līksmā pilsēta, kas tik droši dzīvoja un runāja savā sirdī: es, un citas nav nevienas!” Nahuma pravietojums stāsta par Asīrijas sagraušānu (Nah. 3:13 = Jer. 50:37; Nah. 3:1 = Atkl. 18:24; Nah. 3:4 = Atkl. 17:5; Nah. 3:17 = Atkl. 17:6). Viņu (asīriešu) sodīšana ir Izraēlas ienaidnieku sodīšanas pēdējās dienās pirmtēls. Arābu sodīšanas pēdējās dienās apraksts atgādina Izraēlas mazticīgo sodīšanu (sk. 3.pielikumu). Tas vēlreiz pierāda, ka Izraēlas ienaidnieku sods kritīs arī uz grēciniekiem no Dieva tautas vidus. Lūk, daži piemēri:

Tiesa pār Izraēlu	Bābeles/Asīrijas notiesāšana
Hozejas 9:10	Nah. 3:12
Joēla 1:4	Nah. 3:15
5. Moz. 28:37	Jer. 51:37
Jes. 8:7,8	Jer. 51:42
Ecēh. 19:12	Jer. 12:14
Jer. 4:6; 6:1	Jer. 50:3
Jer. 19:8; 1. Laiku 9:8	Jer. 50:13
Jer. 17:27	Jer. 15:32

Raudu dz. 2:9 Cah. 13:8 Cah. 14:2 Sodišana no “ziemeļiem”	Jer. 51:30 2. Sam. 8:8 (Moābs) Jes. 13:16 Sodišana no “ziemeļiem”, Jer. 50:3
--	---

“Bābele kritīs nokauto israēliešu dēļ, tāpat kā arī Bābeles dēļ krituši ļoti daudzi visās zemēs” (Jer. 51:49).

Asīriešu iebrukumi

Pirmo reizi asīriešu iebrukumi minēti 2. Ķēniņu 15:19,20: “Asīrijas ķēniņš Fūls iebruka zemē un pakļāva to sev, un Menahēms deva Fūlam tūkstoš talentus sudraba ... Un Menahēms šo naudu savāca no Israēla un katram bagātīkam bija jādod Asīrijas ķēniņam”. Izraēliešiem likās vienkāršāk atpirkties no ienaidniekiem nekā ar tiem karot. Tā izraēlieši rīkojās arī attiecībā pret filistiešiem Soģu laikā. Simsona laikā izraēlieši centās atpirkties no filistiešiem, lai neietu uz atklātu konfliktu (Soģu 14:4[Ebr.]; 15:11,12).

Iznīcināšanas sākumam būtu jābūt līdzīgam pirmajiem asīriešu triecieniem pret Izraēlu.

Pirmais asīriešu iebrukums bija vērsts uz Izraēlas ziemeļu daļu (2. Ķēniņu 15:29), par ko sacīts Jes. 8:23 – “apkaunoja ...zemi”, kas nav tik liela bēda salīdzinājumā ar galvenā iebrukuma niknumu. Agrāk apskatītajiem Gideonam un midiāniešiem ir turpinājums zemes iekarošanā nākotnē, tas vedīs pie lielā, noslēdzošā iebrukuma.

Ziemeļu apgabalu iedzīvotājus “aizveda gūstā uz Asīriju”, rodas jautājums, vai izraēlieši patiešām tiks aizvesti gūstā arābu pārsvara laikā nākotnē? Mūsdienu arābu līderi būtu priecīgi atkārtot vēsturisko varoņu gājienu (Sanheriba un Nebukadnēcara). Ebreju masu deportācijas Eiropā Hitlera okupācijas laikā vedina domāt, ka “gūstīšana” attiecas ne tikai uz pagātni.

Pravietojums par Izraēla tautas atgriešanos no zemēm, kurās tā bija izklīdināta, nav vēl pilnībā piepildījies. Tā izpildīšanās ir nākotnes jautājums. Fragmenti, kas attiecas uz Izraēla atgriešanos pēdējās dienās, uzrakstīti valodā, kas līdzīga viņu atgriešanos no Bābeles Ezras un Nehemijas laikā aprakstot, kam ir milzīga nozīme, gadījumā ja ebrejus burtiskā nozīmē gūstīs “babilonieši” un to arābu satelīti pēdējās dienās. Sekojošie fragmenti to apstiprina.

“Tanī dienā”

“Un notiks tanī dienā: Tas Kungs izstieps vēlreiz savu roku, lai salasītu un izglābtu Savas tautas atlikumu no Asīrijas un Lejas-Ēģiptes, no Augš-Ēģiptes un Etiopijas, no Persijas, no Babilonijas, no Hamatas, Ēlāma, no Sineāra un no jūras salām. Tā radīsies izeja Viņa tautas atlikumam, kas

palicis pāri no Asīrijas, kā tā radās Israēlam, kad tas izgāja no Ēģiptes zemes” (Jes. 11”11,16).

“Tad notiks tanī dienā: atskanēs lielā bazūne (Mt. 24:31; Atkl. 11:15), un nāks atpakaļ visi Asīrijā pazudušie un Ēģiptē izkaisītie un pielūgs To Kungu uz svētā kalna Jeruzālemē” (Jes. 27:13).

Ebreju vārdu sakopojums “gūstā aizvestie” nozīmē “atkailinātie”, acīmredzot, tieši tā veda gūstā. Atkailināšana vienmēr ir saistīta ar kaunu, visdrīzāk kaunināšana arī kļūs par gūstu, nav sacīts par burtisku gūstu. Izraēla pazemošana tautu priekšā ir tā grēka rezultāts (2. Laiku 28:19). “Un pat tas, kas ir visdrošsirdīgākais starp drosmīgajiem, bēgs kails tanī dienā no cīņas lauka!” – tā saka Tas Kungs” (Amosa 2:16) – no soda, kas nāks no arābu rokas.

Gūsts

Runājot par pēdējo Izraēlas sagūstīšanu no arābiem, Ecēhiēls raksta: “Es tevi nodošu to rokās, ko tu ienīsti, to varā, no kuriem tava dvēsele novērsusies. Tie liks tev sajust savu naidu pret tevi, tie atņems tev visu, kas tev ir, un atstās tevi guļam pliku un kailu, ka atklājas tavas netiklības kailums, tava izvirtība un tava laulības pārkāpšana” (salīdz. Ecēh. 23:28,29 ar Hoz. 2:4,5). Te ir nepārprotama norāde uz Izraēlas neapsegību vai “kailumu” tās agrīnās pastāvēšanas laikā (Ecēh. 16:7,22). Izraēlas “kailums” pēdējās dienās nozīmē, ka Izraēls atgriezīsies pie savas garīgās jaunības un ieies derības attiecībās ar Dievu.

Ādams, kad viņš sagrēkoja un sajuta kaunu par savu kailumu, ir grēkā kritušās Izraēlas prototips (1. Moz. 3:7-10). Viņš simbolizē likumu. Izraēla tautas “atkailināšana” no asīriešiem droši vien notiks, lai iemācītu to, ka likuma izpildīšana varēs to glābt. Ebreju vārds “gūsts” tiek tulkots kā “neapsegība, kailums” Jes. 47:2,3 attiecībā uz Bābeli, kas vēlreiz pierāda to, ka tas, ko arābi darīs ar Izraēlu, atgriezīsies pie viņiem atpakaļ.

Asīriešu iebrukuma laikā Izraēlā notika sazvērestība (2. Kēniņu 15:30). Mēs varam gaidīt, ka līdzīgi notiks pēdējās dienās, tas līdzinās traģiskam tā atspoguļojumam, ko pravietoja par garīgā Izraēla ciešanām (Mat. 24:49).

“Šinī laikā Tas Kungs sāka sūtīt Aramas ķēniņu Recīnu un Pekahu, Remaljas dēlu, uzbrukumos pret Jūdu” (2. Kēniņu 15:37) – tas norāda, ka līdz galvenajam pēdējo dienu “asīriešu” iebrukumam mēs varam gaidīt, ka Izraēla tiks pakļauta “arābu” kaimiņu uzbrukumiem.

Nākošais citāts it kā rezumē visu iepriekš teikto: “Tad Tas Kungs atstājās no itin visiem Israēla pēcnācējiem, un Viņš tos pazemoja un nodeva laupītāju rokās” (2. Kēniņu 17:20). Šie “laupītāji” droši vien ir sīriešu iekarotāji. Tie paši vārdi lietoti arābu marodieru aprakstam Soģu 2:14. Par pēdējiem “laupītājiem” kļuva, protams, asīrieši (Jes. 10:13).

Arābi sirojumu laikā

Ne tikai Sīrijas iedzīvotāji bija iesaistīti sirojumos. Par to laiku stāstīts Jes. 9:10,11, ka sīrieši un filistieši bija kā milzīga briesmoņa mute, kas aizveras virs izraēliešiem: “Tas Kungs pamudināja ... sīriešus austrumos un filistiešus rietumos, lai viņi ēstu Israēlu ar pilnu muti”. Arābu briesmoņa tēls, kas apēd Izraēlu, atkārtojas Joēla 1:6 attiecībā uz pēdējo asīriešu iebrukumu. Škie Izraēla kaimiņu arābu uzbrukumi ir prelūdijs noslēdzošajam asīriešu/babiloniešu iebrukumam. Daudz lielākos spēkus simbolizē lauvas tēls (Jer. 50:17); Soģu 14:5,6 arī filistieši aprakstīti kā rūcošs lauva, salīdz. Soģu 15:14 (vīnogulāji = Izraēls, jauns, “rūcošs” lauva = filistieši).

Stikāks sīriešu iebrukumu apraksts atrodams Jes. 7:3-8, šos pantus mēs apskatīsim vēlāk. Šie uzbrukumi ir Izraēlas apspiešanas no arābiem pirmtēls (3,5 gadi). Tiem jābūt pirms izšķirošā beidzamā iebrukuma.

“Sīrieši ir iebrukusi ar lielu karaspēku Efraimā (Jes. 7:2) – ar to, iespējams, domāts, ka arābu iekarotāji saista sevi ar garīgi vājākajiem Izraēlas pārstāvjiem (ar tiem, kas pieņēma islamu?), lai terorizētu tautas atlikumu.

Pēc tam parādās pravietis Jesaja, lai iedvesmotu ticīgos Jūdejā paļauties uz Dievu. Ar to tiek turpināta agrāk paceltā tēma par pravieti, kas ieradās, kad “trīcēja ... tautas sirds” (Jes. 7:2). Tas ir Ēlijas kalpošanas darba prototips. Viņš tos uzmundrina: “neuztraucieties un esiet mierīgi! Nebaidies, un tava sirds lai neiztrūcinās ... “ (Jes. 7:4). Tas atgādina vēršanos pie Izraēla Jošafāta laikā (2. Laiku 20:15).

Arābu naidis tiek balstīts ar materiālo ieinteresētību, kā arī reliģiskiem iemesliem (“abi kūpoši satrunējuši stubeņi” Jesajas 7:4).

“Iesim pret Jūdu” (Jes. 7:6) – skan kā Dieva aicinājums: “Es ieiešu zemē” (Ecēh. 38:11). Ievērojiet, ka Recīns divas reizes nosaukts par Sīrijas un Damaskas galvu (ebreju valodā “spiediens”) – Jes. 7:8 salīdz. ar Ecēh. 38:2.

Recīns bija kā Asīrijas mini-karalis, ja spriež pēc šiem pierakstiem, kas liek domāt, ka Ecēh. 3.nodaļa balstīta uz asīriešu iebrukumu:

Ecēhiēls (38)	Asīrija (Jesaja)
:4	37:29
:7	8:7
:8	8:8
:9	28; 8:9,21
:11	37:24
:12	10:6
:19	30:27
:22	29:6; 30:30
:19,20	29:6; 30:25
39:10	33:1

Noslēdzošā Izraēlas iekarošana būs līdzīga visiem iepriekšējiem iebrukumiem, bet tāpat arī atpestīšana.

Recīna iebrukums bija ļauna nolūka pret Izraēlu sekas (Jes. 7:5). “Jo redzi, Tavi ienaidnieki trako, un tavi nicinātāji paceļ galvas” (Ps. 83:3). Recīna plānos ietilpa iet uz Jūdeju, iekarot to un par ķēniņu iecelt “Tabeēla dēlu” (Jes. 7:6), ar to izdabājot Dievam. Te jādomā, ka iekarotāju agresivitātei pagātnē un nākotnē pamatā ir kvazirelīģiski cēloņi. Ebreji neizdabāja Dievam, tāpēc par sodu nāca musulmaņu valdīšana. Damaska, kas bija kļuvusi par visu Recīna operāciju “nervu centru” (Jes. 7:8), tagad ir arābu agresijas centrs pret Izraēlu.

Kari un kaujas

Nav grūti iedomāties, ka pirms galvenā asīriešu iebrukuma Vidējos Austrumos bija Sīrijas tautu, arābu un filistiešu sirojumi un uzbrukumi Izraēlam. Iespējama pat zemju kolonizācija tajā laikā. Kari un konflikti turpināsies visā Izraēla zemē pēdējās dienās, kā tas bija m.ē. 70.gadā (Mat. 24:6,7).

Jesaja atbalsta domu, ka patiesi ticīgajiem nav jābaidās no Sīrijas iebrukumiem. Tie, kas studē Bībeli, šajā pravietojumā var rast mierinājumu. Arābu koalīcijā nebūs vienotības.

Nav grūti iedomāties, ka pēdējās dienās izskanēs aicinājums atteikties no kalpošanas Dievam Jahvem un pieņemt islama ticību par atbildi uz asīriešu palīdzību, militāro un morālo.

Jesaja, pravietodams par šo laika posmu, pasvītro, ka Dievs uzskata Izraēlu par Saviem kalpiem (Jes. 44:1,2,21). Diemžēl ne tikai Ahass, bet arī Hozeja (2. Ķēniņu 17:3) un Jojakims (2. Ķēniņu 24:1) bija arī arābu apspiedēju “kalpi” – bez šaubām, viņi domāja, ka varēs kalpot diviem kungiem. Atteikšanos kalpot Dievam Jahvem var pielīdzināt tam, ka “ķēniņš Ahass nolauza apmales no katlturiem” (2. Ķēniņu 16:17). Tam bija jābūt par atšķirības zīmi, daļai no kalpošanas Dievam Jahvem.

Šīs reliģiskās vienošanās noteikumi sīki iztirzāti 2. Ķēniņu 16:10,11. “Ķēniņš Ahass nosūtīja priesterim Ūrijam šī (Damaskas) altāra attēlu un veidolu, gluži kā tas izskatījās”, un tas parāda, ka ķēniņš Ahass pieņēma asīriešu reliģisko sistēmu. Pat tad, kad Recīna dievi bija bezspēcīgi, Ahass, pārāk akls būdams, turpināja tiem kalpot. Visi pēdējo dienu iekarotāji ir vienas un tās pašas reliģijas piekritēji. Izraēlu spiedīs pieņemt šo reliģiju – apgūstot Soģu grāmatu, mēs varam pārliecināties, ka daudzi no Izraēlas jau ir pieņēmuši šo reliģiju apzināti.

Jau Rabsaks ebrejus informēja, ka apkārtējo tautu dievi viņus neizglābs. Ecēh. 23:7 ir apstiprināts, ka pieņemot palīdzību no Asīrijas, Izraēls pieņem arī kalpošanu tās elkiem: “Viņa ielaidās ar visiem šiem izcilajiem asīriešiem, pret kuriem viņa iekarsa, un apgānījās ar viņu elkiem”.

Arī noslēdzošā asīriešu iebrukuma laikā Izraēlai tiek solīta žēlastība apmaiņā pret reliģiskas vienošanās noslēgšanu ar Asīriju. Garais Rabsaka dievu uzskaitījums tiek uzdots par īsto dievu, līdzīgi kā islama līderi uzdod sevi par Allaha pārstāvjiem zemes virsū. “Neklausieties uz Hiskiju! ... slēdziet mieru ar mani un uzticieties man! (“panāksit vienošanos”) – Jes. 36:16, ar šo pantu domā reliģisko piekritību.

Nauda par laiku

“Un Ahass ņēma sudrabu un zeltu, kas atradās Tā Kunga namā un ķēniņa pils dārgumu krātuvēs, un to visu viņš nosūtīja kā dāvanu Asīrijas ķēniņam” (2. Ķēniņu 16:8). To var salīdzināt, kā Izraēla piekāpjas tiesībās uz naftas atradņu izstrādi savā teritorijā (5. Moz. 33:34), atļaujot savā zemē būvēt naftas vadus. Tomēr Jes. 10:14 teikts par tautu bagātību izlaupišanu: “Mana roka saņēma tautu mantu un bagātību kā putna ligzdu”.

Tas skaidri norāda, ka asīriešu nolūks bija nežēlīga Izraēlas iznīcināšana. Ebreji to, droši vien, apzinājās, bet nenonākušiem pie pilnīgas grēku nožēlas, viņiem nekas cits neatlika kā iztirgot to nelielo bagātību, kas vēl bija palikusi, apmaiņā pret laiku, lai aizkavētu masīvo asīriešu triecienu, par kura nenovēršamību nebija nekādu šaubu.

Laiku beigās Izraēla nokļuš līdzīgā situācijā. 2. Ķēniņu 17 stāsta par to, kā Izraēla tika iekarota un aizvesta gūstā Asīrijas iebrukuma laikā, pēc tam 18.nodaļa (2. Ķēniņu) pārceļ mūs nākošā asīriešu iebrukuma laikā, šoreiz Jūdejā. Jeruzalemes sagrābšana bija neveiksmīga, un par dramatisku noslēgumu kļūst Dieva vadītā Eņģeļu iejaukšanās, kas ir Kristus otrās atnākšanas pirmtēls. Gala rezultātā fiksētas vismaz četras asīriešu iebrukuma stadijas:

- Menahēma laikā (2. Ķēniņu 15:19);
- Pekaha laikā (2. Ķēniņu 15:29);
- Hozejas laikā (2. Ķēniņu 17:3) – Izraēlas gūsts;
- Hiskijas dienās (2. Ķēniņu 18:9) – Jūdejas aplenkums.

Tas norāda uz to, ka pārāk vienkārši būtu domāt, ka pēdējās dienās ir sagaidāms tikai viens trieciens pret Izraēlu, ko sagraus Kristus.

Izraēla un Jūdeja

2. Ķēniņu 17.un 18.nodaļu salīdzināšana attiecībā uz Izraēlas iznīcināšanu no Asīrijas puses, kam sekoja neveiksmīgs mēģinājums sagraut Jūdeju netieši norāda, ka desmit ciltis pārstāv neticīgo Izraēlu

pēdējās dienās, kura atsakās garīgi pārveidoties arābu kundzības laikā, kamēr Jūdeja pārstāv tos ebrejus, kuri pēc iespējas mēģina nodemonstrēt savu ticību Dievam vai pieslieties tiem, kas to dara.

Kā šajā grāmatā, tā arī citos ar Bībeli saistītos izdevumos, Izraēla vārds (“Israēls”) tiek izmantots Dieva tautas aprakstīšanai, bet attiecībā uz pēdējām dienām ir iespējama apzināta diferenciacija terminu “Izraēla” un “Jūdeja” lietošanā, ņemot vērā augstāk minētos faktus. Taču, droši vien ne visi Jūdejā Hiskijas laikā (Asīrijas iebrukuma laikā) piederēja ticīgās “tautas atlikumam”. Jesajas 33:14 runāts par “grēciniekiem Ciānā”, viņi tika sodīti ar “postīgu uguni” (“uguns liesmām”) līdz ar asīriešiem (2. Kēniņu 19:35 salīdz. ar Ps. 104:4).

Pieņem, ka pastāv divas Dieva necienīgo kategorijas (Izraēlā) pēdējās dienās – tie, kas iznīcināti vai sīriešu un asīriešu iekarotāju “sagūstīti”, un tie, kas cenšas atrast patvērumu Jeruzalemē, kas simbolizē Jūdeju, bet kas nav patiesi ticīgie. Arī viņus iznīcinās līdz ar “Asīrijas” arābu konfederāciju, iespējams, ka tajā pašā notiesāšanas ielejā. Tieši šos ebrejus Jes. 33:14 sauc par divkošiem, kas izliekas, ka viņiem ir ticība. Cah. 14:2 runāts par pusi no tiem, kas ir Jeruzalemē (“Jūdeja”), kas dodas gūstā, t.i., piedzīvo Izraēlas likteni.

Sīrijas uzbrukumu laiks, iespējams, atnesīs lielākas ciešanas Jūdejā nekā Izraēlā; mēs redzam desmit ciltis, kas apvienojušās ar Sīriju (Jes. 7:2). Tomēr asīriešu iebrukumi tika vērsti drīzāk pret Izraēlu nekā pret Jūdeju, taču abām pienācās ciest un dzīvot ar sapratni, ka Asīrijas spēcīgais trieciens ir nenovēršams. Neilgi pirms tam bija laiks ar nesalīdzināmi lielu pravietisku darbību kā Jūdejā, tā arī Jeruzalemē: “Tas Kungs gan bija Israēlu un Jūdu caur ikvienu pravieti un caur ikvienu redzētāju brīdinājis” (2. Kēniņu 17:13). Jesaja, Miha, Joēls, Āmoss un Hozeja – viņi visi pravietoja šajā pašā laikā, Jesajam pat bija vesela praviešu skola (Jes. 8:16,18).

Nāks līdzīga intensīva vēršanās pie Izraēlas, atgādinot “vecu praviešu” uzsaukumu Izraēlai, vai arī caur Dieva iedvesmotajiem Ēlijas “kalpošanas” laika praviešiem, kuri savos vēstījumos aicinās uz grēku nožēlošanu.

Jesajas prototips

Zīmīgi, ka šī laika izcilākais pravietis Jesaja ir atzīts Kristus prototips, bet viņa praviešu skola – svēto pirmtēls. “Lūk, še es (Jesaja) esmu un bērni (“mācekļi” – Jes. 8:16), ko Dievs Man devis” – citāts ņemts no Ebr. 2:13 un attiecas uz Kristu un Viņa brāļiem – “mācekļiem”. Šie bērni, ko Tas Kungs man devis par zīmi un brīnumu Israēlā ...” (Jes. 8:18). Noslēgumā var teikt, ka pēc Kristus atgriešanās viņi darīs brīnumus, lietojot Gara dāvanas, lai apstiprinātu viņiem dotos vēstījumus. Ēlijas un Elīsas skolas praviešiem bija tādas pašas spējas.

Tas, ka Jesaja ir Kristus prototips, apstiprinās, ja mēs salīdzināsim Jes. 6:10 ar Jāņa ev. 12:39-41, “Dieva Tā Kunga Gars ir pār mani, jo Tas Kungs mani svaidījis ... mani sūtījis dziedināt sagrauztas sirdis ... iepriecināt visus noskumušos” (salīdz. Jes. 61:1,2 ar Lk. 4:48) – tas attiecas uz cerības vēsti, ar ko Jesaja vērsās pie Izraēla tautas asīriešu iebrukuma laikā, kā arī attiecas uz Jēzu.

Jesajas un ar viņu saistīto praviešu misija ir svarīga ar centieniem arābu spaidu laikā pacelt Jūdejas ļaudis līdz vajadzīgajam ticības līmenim. Tas ir īpaši svarīgi pēdējās dienās. Var gadīties, ka viņi pārstāv Ēlijas kalpošanu un termins “praviešu dēli” attiecas uz ticīgajiem, norādot, ka tieši mēs griezīsimies pie Izraēla ar uzsaukumu pilnīgas iznīcināšanas laikā. Tas sīkāk tiks apskatīts 2.daļā.

“...Asīrijas ķēniņš atklāja, ka Hosea bija gatavojis sazvērestību, jo tas bija nosūtījis sūtņus pie Ēģiptes ķēniņa Sēves un tas arī vairs nesūtīja nodevas Asīrijas ķēniņam kā iepriekš gadu no gada” (2. Ķēniņu 17:4). Nodevu vākšana bija raksturīga arābu apspiešanas iezīme, tipiska arābu iekarotāju darbība.

“Pēc tam Asīrijas ķēniņš ar karu pārstaigāja visu un nonāca pie Samarijas, un viņš to turēja aplenkumā trīs gadus” (2. Ķēniņu 17:5). Tas bija mēģinājums fiziski iznīcināt zemi, kas kļuva par arābu iekarošanas politikas vadmotīvu. Trīs arābu virskundzības gadi sasauca ar Ēlijas 3,5 gadus ilgo kalpošanu, par šo pašu laika posmu sacīts kā par 1260 dienām, 42 mēnešiem, “vienu gadu un divus gadus, un vēl vienu pusgadu” (Dan. 7:25; 12:7; Atkl. 11:2,3; 12:6). Zemes kolonizācija var atkārtoties pēdējās dienās (2. Ķēniņu 14:24). Šausmīgie dzīves apstākļi un nepietiekams auglīgās zemes daudzums, lai uzturētu tādu lielu iedzīvotāju skaitu daudzās arābu valstīs var likt šim pieņēmumam īstenoties. Arābu imigranti arī bija iemācīti godāt Dievu (2. Ķēniņu 17:28), tāpat kā būs iemācīti tie, kas būs Valstībā, kas pārdzīvos pēdējo slaktiņu Izraēlā.

Reformācija (pārveidošana)

Hiskija un Jūdejas tautas mazākums aicinājumu uz pārveidošanu uzņēma ar lielu nopietnību. Sīkāk šo pārmaiņu apraksts dots 2. Ķēniņu 18 un 2. Laiku 29-31, mums iesaka pārņemt to garīgumu, kas aprakstīts 2. Laiku 19:5-11. Ķēniņa Hiskijas aicinājums novērsties no elku pielūgšanas simbolizē mēģinājumu atturēt Izraēlu no islama pieņemšanas. Tieši tas arī kļūs par arābu noslēdzošā iebrukuma reliģisko motivāciju.

Hiskija nosūtīja skrējējus ar vēstulēm pa Izraēla zemi un Jūdeju ar ziņu: “Ak, Israēla tauta! Atgriezies pie Tā Kunga ... tad arī Viņš atgriezīsies pie jums, kas vēl pāri palikuši un izglābušies no Asīrijas ķēniņa rokas” (2. Laiku 30:6). Tas apstiprina mūsu pieņēmumu, ka ne

visi, kas pārdzīvoja iepriekšējo arābu iebrukumu, būs patiesi ticīgi – citādi šis aicinājums uz grēku nožēlošanu vienkārši nebūtu bijis vajadzīgs.

Valoda, kādā aprakstīti Izraēlas uzsaukums un Dieva atgriešanās ir līdzīga Joēla 2:12-14 aprakstam: “Griezieties atpakaļ pie Manis ... atgriezieties pie Tā Kunga, sava Dieva! Jo Viņš ir žēlīgs, līdzcietīgs un lēnprātīgs”. Šis pants arī ir pirmtēls Izraēlas pēdējam aicinājumam uz grēku nožēlu pēc ilgstošas zemes izpostīšanas un iztukšošanas arābu iebrukuma laikā, kas aprakstīts Joēla 1. Kā Joēla 2:17, tā arī 2. Laiku 30:17 parādīta priesteru un levītu svarīgā loma, lai vestu pie šīs grēku nožēlošanas.

Reformācijas laikā ķēniņš Hiskija “aizdina arī filistiešus līdz Gazai un līdz šīs pilsētas robežām, no sardzes torņa līdz stipri nocietinātai pilsētai” (2. Ķēniņu 18:8). No Jes. 9:12 mēs uzzinām, ka filistieši šajā laikā sekmīgi sagrāba Izraēlu un Jūdeju.

2.daļā mēs dabūsim pierādījumus, ka tāpat kā dabiskais Izraēls bija apspiests, tā arī garīgajam Izraēlam nākotnē būs līdzīgi pārbaudījumi. Var būt, ka šīs ciešanas turpināsies tik ilgi, cik nepieciešams, lai tādas pārmaiņas, pārveidojumi kļūtu iespējami. Kā Hiskijas laikā, tā arī pēdējās dienās daļa dabisko izraēliešu saistīsies ar “Jūdeju”, patiesās, taisnās tautas atlikumu Jeruzalemē tikai lai izglābtos no ciešanām, kaut gan iekšēji viņi nebūs pārveidojušies. Jes. 33:14 tie nosaukti par “atkritējiem” – divkošiem.

Tāda pati tendence paredzama jaunajā Izraēlā. Nodarbībā par Latu un Sodomu mēs piezīmējam, ka Lata sieva bija tipiska savas klases pārstāve, viņa pielīdzināja sevi savam taisnajam vīram, bet gāja bojā kopā ar apkārtējo pasauli – kā “grēcinieki Ciānā” (Jes. 33:14). Pēdējās dienās daudzi vēlēties ieiet Valstībā savu taisno, patieso draugu aizsegā (Mat. 25:8).

Trauslā ticība

Hiskijas taisno atlikuma ticība bez šaubām bija stipra. Bet arī Hiskijas laikā bija kritumi, kad viņš “sūtīja sūtņus pie Asīrijas ķēniņa ... un lika tam sacīt: “Es esmu apgrēkojies ... Ko tu man uzliksi, to es nesīšu” (2. Ķēniņu 18:14). Tas uzvedina uz domām, ka pēdējās dienās kā dabiskā, tā arī garīgā Izraēla atlikuma ticība varētu būt līdzīgā stāvoklī. Arī tas iekļaujas scenārijā: arābu iekarotāji saka, ka Izraēla ir to reliģisko ambīciju priekšmets, iebilst tam būtu grēcīgi.

“Un Hiskija atdeva visu sudrabu, kas atradās Tā Kunga namā un ķēniņa pils dārgumu krātuvēs (2. Ķēniņu 18:15). Šis pants citē 2. Ķēniņu 16:8 un attiecas uz Ahasu no neticīgā Izraēla vidus, kurš rīkojas tieši tāpat. “Tanī laikā Hiskija noplēsa visu zeltu no Tā Kunga nama durvīm un no durvju stabiem, kurus viņš (Hiskija, Jūdas ķēniņš – AV) bija

apvilcis, un atdeva to Asīrijas ķēniņam” (2. Ķēniņu 18:16). Vārda “Hiskija” atkārtojums izdarīts autorizētajā versijā (AV) tāpēc, lai parādītu, ka mums ir darīšana ar pavisam citu cilvēku, salīdzinājumā ar iepriekšējo “Hiskiju, Jūdas ķēniņu”.

“Bet Asīrijas ķēniņš sūtīja Tartanu, valsts pārvaldnieku, Rab-Sarisu, valsts apsardzības priekšnieku, un Rab-šaku, dzērienu devēju priekšnieku, ar lielu karaspēku no Lahišas pret ķēniņu Hiskiju uz Jeruzalemi” (2. Ķēniņu 18:17). Praviņojums par Goga iebrukumu, balstoties uz šo asīriešu iebrukumu, arī uzsver milzīgo, vareno karaspēku (Ecēh. 38:4,5). 1991. gada Līča karš nodemonstrēja, ka tautām, kas lieto modernu sarežģītu kara tehniku, jādarbojas absolūtā vienotībā, lai to darbība būtu efektīva, ar to parādot, ka arābu agresoru starpā ir jābūt vismaz virspusējai vienotībai pirms noslēdzošā uzbrukuma.

Asīriešu armiju vadīja trīs līderi: Tartans, Rab-Sariss un Rab-šaks. Tartana vārds ir saistīts ar asīriešu dievu Tartanu (2. Ķēniņu 17:31), tas vēlreiz pierāda pēdējā uzbrukuma reliģisko ievirzi. “Rab-Sariss” Jer. 39:3 nosaukts par vienu no Bābeles ķēniņiem. Uzbrukums Jeruzalemei gaidāms no dienvidiem (2. Ķēniņu 18:17), tā kā to vēsta vēsturiskie notikumi, kas ir noslēdzošā iebrukuma pirmtēli.

Arābu uzbrukums bija sadalīts trijos virzienos, to var paredzēt arī pēdējās dienās, jo arī iepriekšējiem arābu uzbrukumiem piemita šī īpatnība:

- “Tad no filistiešu nometnes izgāja trīs sirotāju pulki ...” zemes izlauptīšanai (1. Sam. 13:17).
- Izraēlieši karoja pret amoniešiem ar “trīs pulkiem”, iespējams tāpēc, ka arī amonieši bija sadalīti trīs grupās (1. Sam. 11:11).
- Gideona uzvara pār midiāniešiem bija skaidrs iznīcināšanas no arābu rokas pēdējās dienās pirmtēls, un atkal uzsvērts, ka izraēlieši uzbruka ar “trīs vienībām” (Soģu 7:16,20,22).
- “Lielā” pilsēta Bābele/Asīrija tika sadalīta “trīs daļās” iznīcināšanai (Atkl. 16:19).
- Kaldeji/ Bābeles iedzīvotāji/ asīrieši uzbruka Ījabam (neticīgā Izraēla simbols) ar “trīs pulkiem” (Ījaba 1:17). Ījaba grāmatā ir daudz norāžu uz asīriešu iebrukumu (sk. tālāk).

Atklāsmes 9:14-18 aprakstīts, kā 200 000 jātnieku ieradās no Eifratas puses (Babilonija/Asīrija). No zirgu “mutēm nāca uguns, dūmi un sērs”, lai sodītu atkritējus (tos, kas atkāpušies no Dieva). Izmantotas “trīs mocības”, un te mēs saprotam, ka pamatā, sakne bija asīriešu iebrukums. Atkl. 9:16 aprakstīti 200 000 jātnieku, bet no vēsturiskajiem pierakstiem mēs uzzinām, ka asīriešu armijas spēku sastāvā bija 200 000 cilvēku.

Pēdējo laiku ciešanas

Tik lielas armijas ielenkumā Jeruzalemes iedzīvotāji aiz mūra sienām neizbēgami izjuta bailes. Rab-šaka pastāvīgā propaganda “lai tos izbidētu un iztrūcinātu” (2. Laiku 32:18) uzkūdīja tās, tāpat kā gaviļējošā arābu propaganda pārbaudīs ticīgā atlikuma stingrību pēdējās dienās. No visa iepriekš minētā mēs varam spriest, ka Izraēlai stāv priekšā spraigs pārbaudījums pašā pēdējā brīdī pirms Dieva iejaukšanās. Līdzīgi tas var būt arī attiecībā uz garīgā Izraēla ticīgo atlikumu.

Uz šī fona Jesaja izskatās kā nosvērta garīguma un ticības iemiesojums, kas mierīgi pārliecina ļaudis ar Dieva vārdu. Rab-šaks saprata, ka viņi paļaujas uz Jesajas pravietojumiem un viņš izsmēja to paļaušanos uz šīm abstraktajām, akadēmiskajām lietām pretstatā fiziskajām: “Vai tu domā, ka lūpu vārdi vien ir padoms un spēka avots arī karam?” (2. Ķēniņu 18:20), ar ko viņš gribēja teikt: “Bet mūsu asīriešu armijā ir 200 000 karavīru, kas gatavi iet cīņā!” Pēdējo dienu praviešiem būs līdzīga loma stiprinot taisnā atlikuma ticību.

Un pacelsies māja pret māju

Iespējams, ka pravieši fiziski būs kopā ar ticīgajiem (var būt kaut kur pazemes bunkuros) Jeruzalemē. Tieši tas domāts Cah. 14:2 – Jeruzalemi ieņēmuši arābi, bet taisno atlikums tomēr saglabājies. Var iedomāties, kā arābu karavīri pārmeklē māju pēc mājas, nogalinot tos, kas tajās atrodas.

Taču nogalinātie būs neticīgie, kaut gan diez vai fiziski viņi būs atdalīti no taisnajiem. Kad neticīgie tiks iznīcināti, kad ticīgo nogalināšana kļūs nenovēršama, iejauksies Kungs Jēzus. Grūti iedomāties citu scenāriju, kas atbilstu prasībām Cah. 14:1-4. To prototips, kas palika Izraēlā uzticīgi, bija tie, kas ticēja asīriešu iebrukuma laikā. “Tanī dienā Tas Kungs pasargās Jeruzalemes iedzīvotājus”, t.i., atlikumu (Cah. 12:8).

Jāatzīmē, ka “divām trešdaļām (ebreju) “jāiznīkst” vispārējās iznīcināšanas laikā, tikai trešā daļa paliks dzīva (Cah. 13:8,9). Atkl. 7:4 runāts par 144 000 ebreju, kuri paliks dzīvi. Viena trešā daļa iedzīvotāju – tas ir 1,4 milj. cilvēku. Tas nozīmē, ka tikai 1/10 no šī skaita tiks uzskatīti par Dieva cienīgiem. Ar to domāts, ka 144 000 cilvēku izdzīvos pēc arābu iebrukuma Jeruzalemē.

Ielaušanās no rietumiem?

Radio vēstis pirms arābu iebrukuma līdzināsies Rabsaka propagandai. Rabsaks ironizēja par izraēliešu ticību Ēģiptei “dienvidu ķēniņam” (2. Ķēniņu 18:21), tas ir vienīgais spēka bloks, kas spēja turēties pretī Asīrijai, “ziemeļu ķēniņam”. Pēdējo dienu arābu “Asīrija” sniegs līdzīgus ziņojumus, kaut gan valsts, kas ir ekvivalenta “Ēģiptei”, otras lielvalsts nozīmē varētu būt ASV. Tāpat kā Hiskijas laikā daudzi ebreji kritīs kārdināšanā ar sirdi un dvēseli pievienoties rietumu intervencijai, balstoties tikai uz humānismu, neņemot vērā praviešu vārdus par otro

atnākšanu. Rietumu intervencija līdzināsies Ēģiptes palīdzībai Hiskijas laikā, bet tā nepaspēs laikā.

Tieši pirms noslēdzošās asīriešu iznīcināšanas ar Eņģeļu iejaukšanos, “Tirhaks, Kušas (Etiopijas) ķēniņš” izgāja, lai karotu ar viņiem (2. Ķēniņu 19:9). Šī fakta pieminēšana parāda, cik kārdinoši ebrejiem likās ticēt šīm lietām. Kaut kas līdzīgs var notikt arī pēdējās dienās, burtiski visas tautas būs ierautas konfliktā Tuvajos Austrumos Kunga Jēzus atgriešanās laikā.

Sofistika

Rab-šaks sacīja: “Noslēdziet mieru ar mani un nāciet ārā pie manis! Tad ikviens ēdīs no sava vīna koka un no sava vīģes koka ... kamēr es nākšu un jūs aizvedīšu tādā zemē, kas ir līdzīga jūsu zemei ... maizes un vīna dārzu zemē, eļļas koku, eļļas un medus pilnā zemē (2. Ķēniņu 18:31-32). Vārda “zeme” atkārtošana norāda, ka domāta apsolītā Izraēla zeme, Rab-šaks ebrejiem piedāvāja Dieva valstību. Mēs atrodam paralēli Mihas 4:4: “...ikviens sēdēs un dzīvos bez bailēm zem sava vīna un vīģes koka”.

Un atkal mēs redzam reliģisko elementu, kas vijas cauri sekojošos vārdos: “Esi kopā ar mums, mēs varēsim piedāvāt kaut ko vairāk par praviešu apsoltito valstību, par ko nāksies ciest”. Pēdējo dienu arābu propaganda būs saistīta ar cerību uz “paradīzes dzīvi”, un atkal minēti tādi vārdi, kā vīns, eļļa, medus (ar nosacījumu pieņemt islamu) – tajā pašā reizē izsekojama cieša saistība ar Dieva Valstību šo terminu lietojumā.

No tā izriet, ka Mihas pravietojumi par Valstību un agrīnie apsolījumi par Izraēla zemi – Labā vēsts par Valstību – tiks plaši apspriesti pēdējo dienu Izraēlā to praviešu vadībā, kuri parādīsies pirmsvajāšanu periodā, pirms arābu pārsvara laika. Ēlijas kalpošana pievērsīs viņu sirdis ebreju tēviem – Ābrahāmam, Īzakam un Izraēlam (Maleahija 3:24). Šie pravieši virzījās un turpinās virzīties uz priekšu savā darbā. Tad Rab-šaks vērsās pie Izraēlas “nelolot cerības” uz praviešu solījumiem, ka “Dievs, Tas Kungs pats mūs glābdams izglābs” (2. Ķēniņu 18:32). Pēdējās dienās šis vēstījums pārlicinoši apstiprinās, ka otrā atnākšana nav aiz kalniem.

Starp citu, vai nav zīmīgi, ka nacisti aprakstīja ebrejiem no okupētās Eiropas nāves nometnes kā atpūtas namus, eksotiskos terminos ietērpjot ebreju iznīcināšanas un “gūstīšanas” līdzekļus. Tas varēja būt tišs Rabšaka stila atdarinājums: nenovēršamo ebreju iznīcināšanu attēlojot kā ielūgumu burvīgajā pārpilnības un brīvības pasaulē. Ja pēdējo dienu arābi rīkosies tāpat, viņi apzināti imitēs kā Hitleru, tā arī Rabšaku/Sanheribu. Viņu acīmredzamā vērsšanās pie vēsturiskā simbolisma padara to par pilnīgi iespējamu.

Jesajas pravietojumi attiecas kā uz Sanheriba iebrukumu, tā arī uz pēdējām dienām. Pravietojumā par pēdējām dienām (Jes. 51:12) Jesaja

mēģina izraēliešus uzmundrināt, aicinot tos nebīties “no mirstīgiem cilvēkiem, no cilvēku bērniem, kas iznīkst kā zāle”. Tas var arī attiekties uz Rab-šaku, kas sēj šausmas Izraēlā. Ļoti iespējams, ka būs īpašs cilvēks, kurš koordinēs pilnīgu Jeruzalemes iznīcināšanu – īsts “antikrists”, viltus “cilvēka dēls”.

Jesaja precīzi pravietoja par asīriešu armijas atkāpšanos, kad līdz tai nonāca runas, ka citu arābu armijas apdraud viņu pašu drošību. “Redzi, Es tam došu tādu garu, ka tas dzirdēs baumas un atgriezīsies atpakaļ savā zemē, un Es likšu viņam krist no zobena pašam savā zemē!” (2. Kēniņu 19:7). Dieva plānos ietilpst asīriešu iznīcināšana no arābu iekarotāju rokās (Cah. 14:13) – “cits pret citu pacels savu roku”.

“Tavas mutēs dvesma” (ebr. “gars”, “eņģelis”) tika sūtīta Sanheriba iznīcināšanai, tas pats stils un valoda lietoti, aprakstot faraona karaspēka (2. Moz. 15:8), Bābeles (Jer. 51:1), arābu iekarotāju pēdējās dienās iznīcināšanu. Savas iznīcināšanas laikā Bābele dzirdēja “baumas” (Jer. 51:46). Kristus pieminēja šīs “baumas”, kad runāja par karu ar arābiem (Mat. 24:6), domājot “kara baumas” pēdējās dienās. Mazajām arābu tautām, kas bija saistītas ar Bābeli/Asīriju, arī bija “sakari” (= “ļauņas ziņas”, “baumas”) Jer. 49:23, tas pierāda, ka tās gaida tā pati notiesāšana, kas arī Asīriju.

Daniēla 11

Ar vārdu “baumas” (“ļauņas ziņas”) mēs sastopamies arī Dan. 11:44. Ja nopietni izanalizē Dan. 11:40-44, atklājas, ka šeit lietotā valoda sasaucas ar Ecēhiēla 38 asīriešu iebrukšanas aprakstu. Ir tieša atsaukšanās uz asīriešu iebrukumu:

“Ziemeļvalsts ķēniņš” (Dan. 11:40) – Asīrija (salīdz. Cef. 2:13).

“Ar ārkārtīgām dūsmām un bardzību viņš dosies karagājienā” (Dan. 11:44) – atbilst tam, kā Dievs dosies pret arābiem (Cah. 9:14; Jes. 28:2), “Tu tuvosies kā negaiss, kā vētras mākonis, kas pārklāj zemi” (Ecēh. 38:9). Arābu ielaušanās pirmtēls ir to parādīšanās no visām pasaules malām un tās apraksts. Arābu fināliebrukums tiks noraksturots ar tām pašām pazīmēm, kā Hiskijas laikā.

“Ar ratiem un jātniekiem” (Dan. 11:40) – slavenās asīriešu un Goga pazīmes (Ecēh. 38:4).

“Uzbruks viņa dienvidu zemē un pārplūdinās to, un viņa karaspēka viņi skalosies tai pāri” (Dan. 11:40) – tas atgādina Asīriju Sanheriba valdīšanas laikā (Jes. 8:8; 43:2) un Bābeli (Jer. 47:2). Ebreju vārds “pārplūdinās” nozīmē “attīrīs, šķīstīs” (Ecēh. 16:19), Dievs “nomazgā, attīra” Izraēlu no grēkiem pēdējās dienās. Asīrijas/arābu iebrukums iznākumā kalpos Izraēla garīgai attīrīšanai (šķīstīšanai) pēdējās dienās. “Viņš iebruks arī skaistajā zemē” (Dan. 11:41). Jes. 62:4 zeme nosaukta: “salaulātā”.

Tas var nozīmēt, ka iebrukšana Izraēlā sekos pēc Kristus atgriešanās un Valstības nidibināšanas. Kristus atgriešanās ir saistīta ar Izraēlas garīgo pārveidošanos – katrā ziņā, Dievs vēlas, ka tieši tā mēs to uztvertu.

2. Ķēniņu 18:34 uzskaitīti apgabali, kas cietīs. Tas apstiprina, ka arābu iekšējais konflikts ievadīs noslēdzošo “asīriešu” uzbrukumu Izraēlai. “Taču tie paglābsies no viņa varas: Edoms, Moābs un amoniešu lielākā daļa” (Dan. 11:41). Šos apgabalus Sanheribs neiekaroja. Tas uzsvērts 2. Ķēniņu 18:33-35.

“Tad viņš izstieps savu roku vēl tālāk pēc vairākām zemēm; arī Ēģiptes zeme no viņa neizbēgs” (Dan. 11:42). Iespējams, ka te ir paralēle ar 2. Moz. 9:15, kad Mozus izstiepa roku uz Ēģiptes pusi. “Ziemeļvalsts ķēniņš” pēdējās dienās mēģinās sodīt Izraēlu (atsaucoties uz Dieva iedvesmotu vadību). Asīriešu iebrukums Ēģiptē bija saistīts ar iebrukumu Izraēlā, demonstrējot, ka Dan. 11:40-43 satur Sanheriba kara plānu.

“Viņš iegūs savā varā Ēģiptes zelta un sudraba un visus tās dārgumu krājumus” (Dan. 11:43). Zelta un sudraba izvešana no Izraēlas un citām valstīm Ecēhiēla laikā notika politiskā spiediena rezultātā (2. Ķēniņu 16:8; 18:15,16).

“Lībieši un etiopieši kalpos viņa pavadonībā” (Dan. 11:43) – tas atgādina pretdarbību Asīrijai noslēdzošā uzbrukuma Jeruzalemei laikā (2. Ķēniņu 19:9). Etiopija tiek minēta kontekstā ar Lībiju kā Ecēh. 38:5, tā arī Dan. 11:43). Pēdējās dienās arābi tiks iznīcināti arī tāpēc, ka viņi sacelsies cits pret citu (Cah. 14:13).

Jes. 20:4-6 aprakstīts, kā Asīrija karoja ar Ēģipti un Etiopiju neilgi pirms Sanheriba iebrukuma. Nav brīnums, ka, kaut gan šīs tautas atbalstīja iebrukumu Izraēlā (Dan. 11:43), tās viegli varēja pagriezties pret to.

Islama izplatīšana melnajā Āfrikā var nozīmēt, ka āfrikāņu islamiskie spēki būs lībiešu un etiopiešu sastāvā, kas minēti pravietojumos par pēdējām dienām. Rasu ambīciju gadījumā, kas vienmēr ir virspusē, viņi viegli iestāsies šajā starptautiskajā ķildā, kurā būs ierautas arī arābu tautas, kā mēs atzīmējam agrāk.

Saskaņā ar pirmtēlu, Etiopija pagriezīsies pret Asīriju. Pravieša Nahuma grāmatā 3:9 atzīmēts, ka par reālu Asīrijas spēku pret Izraēlu kļūs mazo arābu tautu atbalsts. Irānai un Irākai (ģeogrāfiskā “Asīrija”) ir vajadzīga citu arābu tautu palīdzība, lai varētu realizēt uzbrukumu Izraēlai.

“Bet ziņas no rītiem un no ziemeļiem viņu izbidēs un uztrauks” (Dan. 11:44), šis iemesls sastopams arī 2. Ķēniņu 19:7, kad runāts par Sanheriba uztraukumu sakarā ar etiopiešu uzbrukumu.

Par satraucošām “ziņām” pēdējās dienās kļūs jaunumi “Asīrijai” par arābu tautu uzbrukumu – desmit ragi, kas neieredzēja netikli (Atkl. 17:16). “Un ar ārkārtīgām dūsmām un bardzību viņš dosies karagājienā,

lai daudzus nogalinātu un izdeldētu” (Dan. 11:44), šis pants komentē Sanheriba dusmas (2. Ķēniņu 19:27,28). Asīrijas naidu, dusmas izsauca apziņa, ka viņiem atlicis maz laika Izraēlas iznīcināšanai, kas ir pamatā tam, lai arābu briesmonis (“zvērs”) pēdējās dienās pagrieztu savus ragus pret Dieva tautu, “zinādams, ka tam maz laika atlicis” (Atkl. 12:12).

“Viņš uzcel savas pilīm līdzīgās teltis starp Lielo jūru un svētās godības kalnu” (Ciāna) (Dan. 11:45) – šeit, šajā pantā ir saprotams mājiens uz Sanheriba un Nebukadnēcara vēlēšanos sagrābt Jeruzalemi. Dan. 11:45 teikts, ka pēdējās dienās Asīrija/Bābele tomēr to izdarīs, pēdējā uzbrukuma laikā Jeruzaleme tiks ieņemta (Cah. 14:2). Dan. 12:1 stāstīts, ka pēdējās dienās Asīrijas ķēniņa/ “ziemeļu ķēniņa” uzbrukuma laikā Jeruzalemē “nāks bēdu laiki, kādi vēl nav bijuši, kamēr vien dzīvo tautas”, bet taisnie tiks glābti, pateicoties tam, ka iejauksies Dievs, “un daudzi no tiem, kas dus zemes pīšļos, uzmodīsies” (Dan. 12:2).

Šī pravietojuma saturs vērsts uz to, ka to glābšana, kas palikuši uzticīgi Dievam, ir atkarīga no Kristus atgriešanās un mirušo augšāmcelšanas, un tas notiks Jeruzalemes iekarošanas laikā. Nav iespējams vairs precīzāk paredzēt Kristus atgriešanās laiku.

Izmisīga lūgšana

Pēdējos Asīrijas agonijas mirkļos Hiskija lūdza: “Kungs, Izraēla Dievs ... Tu vienīgi esi Dievs” (2. Ķēniņu 19:15), šis pants citē Izraēla vārdus Karmela kalnā, kad viņi kļiedza: “Tas Kungs ir Dievs, Tas Kungs ir Dievs!” (1. Ķēniņu 18:39), atbildot uz Ēlījas aicinājumu pārveidoties. Taisno ticība pēdējās dienās arī būs atkarīga no Ēlījas darbības. Hiskija turpināja lūgt: “Kungs, Israēla Dievs ... Tu vienīgi esi Dievs pār visām ķēniņu valstīm pasaulē, Tu esi radījis debesis un zemi!” (2. Ķēniņu 19:15) – te ir acīmredzama paralēle ar Jošafāta lūgšanu no 2. Laiku 20:6: “Kungs, Tu mūsu tēvu Dievs! Vai Tu neesi tas pats Dievs, kas valdi debēsīs un kas esi valdnieks visās svešu tautu ķēniņu valstīs?” Jošafāta lūgšana kļūs par paraugu ticīgo atlikumam pēdējās dienās.

“Pievērs, ak, Kungs, Savu ausi un klausī! Atver savas acis, ak, Kungs, un redzi!” (2. Ķēniņu 19:16) – un mēs redzam skaidru saikni ar Salamana lūgšanu, kad viņš lūdza par dievnamu (2. Laiku 6:40), viņš pravietoja, ka Dieva acis un ausis būs vienmēr atvērtas Izraēlas atlikušo ticīgo lūgšanām. Daniēla lūgšana arī satur lūgumu par to, lai Dievs piedod grēkus Izraēlam: “Piegriez, mans Dievs, man Savu ausi un klausies! Atver Savas acis un uzlūko mūsu drupas un to pilsētu, kas nosaukta pēc Tava vārda! (Dan. 9:18).

Dieva atbilde uz šo lūgšanu bija vēstījums par to, ka tiks sūtīts Mesija un “atkal atjaunos un uzcel ar tirgus laukumiem, ar ielām un grāvjiem” (Dan. 9:25) – tas arī ir Izraēlas lūgšanu pēdējās dienās pirmtēls. Pēteris pārliecina garīgo Izraēlu vaļširdīgi lūgties pēdējās dienās (1. Pēt. 4:7).

Mūsu Kungs arī aicina mūs lūgt nepārtraukti (Lk. 21:36), mums vajadzīgs paraugs, Izraēls varētu tas kļūt, ja mēs lūgtu ar nepieciešamo nopietnību un neatlaidību. Tā, Joēla 2:17 pravieta par to laiku, kad arābu jūgs spiedīs Izraēlu lūgt ar pienācīgu dedzīgumu.

Hiskija beidz lūgšanu ar vārdiem, lai Izraēla tiktu atbrīvota no asīriešu jūga: “lūdzams, izpestī mūs no viņa rokas, lai visas pasaules ķēniņu valstis atzīst, ka vienīgi Tu, ak, Kungs esi Dievs!” (2. Ķēniņu 19:19). Daudzi panti, kas attiecas uz pēdējām dienām, uzrakstīti līdzīgā valodā (1. Sam. 17:46; Jozuas 4:23,24; Ecēh. 38:23). Kristus uzvara pār Izraēlas ienaidniekiem otrās atnākšanas laikā novedīs pie politiskas Dieva Valstības nodibināšanas visā pasaulē.

Jes. 14:13,14 stāstīts par sevišķu Sanheriba (tāpat kā arī Nebukadnēcara) vēlēšanos, tiekšanos ieņemt Dievnamu. Jesaja atkārtoti Sanheriba vārdus, kas attiecas uz viņa kara vēlmēm: “ar saviem kara ratu pulkiem es esmu pacēlies kalnu augstienēs, līdz Libāna augstākai virsotnei; un es izcērtu viņas augstos ciedru kokus un izlasītās cipreses, un es esmu nonācis līdz pašam galam, līdz tā meža vainagam” (2. Ķēniņu 19:23). Viņa vēlēšanās bija kalpošanu Jahvem (ko simbolizēja Dievnams) pārvērst par kalpošanu sev.

Dievnams tiks uzcelts?

Ir pilnīgi iespējams, ka pirms arābu uzbrukuma ebreji atjaunos Dievnamu burtiskā nozīmē. Tas varētu būt iespējams, ja pirms arābu iebrukuma iestātos Izraēlas uzplaukuma un uzvaras pār arābiem laiks, cik īss tas arī nebūtu. Dievnama pastāvēšana pēdējās dienās atbilst daudziem pravietojumiem.

Tā kā Dievnams ir Dieva tautas pārstāvniecība (1. Kor. 3:16; 2. Kor. 6:16; Efez. 2:21), iespējams, ka Sanheriba vēlēšanās sagraut templi attiecās uz pēdējo dienu asīriešu centieniem iznīcināt taisno atlikumu, kas palicis Jeruzalemē. Arābu briesmoņa (“zvēra”) niknums ir balstīts uz Sanheriba niknumu, kas vērsti pret Hiskiju, kurš ar sevi simbolizē taisno atlikumu (salīdz. Atkl. 12:12,17 ar 2. Ķēniņu 19:27,28).

Arābu “zvēra” vajāšanas pret Izraēlu turpinājās 42 mēnešus, un to mērķis bija: “Viņa mājokli, tos, kas mājā debesīs” (Atkl. 13:5,6), t.i., Dievnams (1. Ķēniņu 8:30; 2. Sam. 15:25; Ebr. 7:26; 2. Laiku 30:27; Ps. 20:3; 11:4). Sekojoši, pēdējās dienās paši ticīgie kļūs par Dievnamu. Asīriešu vēlēšanās iznīcināt atlikušos ticīgos pamatā ir tas, ka viņi vienkārši no tiem baidās. Varbūt, viņu publiskās atteikšanās dēļ pieņemt islamu, bet varbūt, dēļ Vārda sludināšanas atklāti caur viņiem pašiem un Ēliju. Tas, ka Bābele/Asīrija to “neņēma pie sirds” (Jes. 47:7), norāda, ka arī viņiem bija sludināts. Nebukadnēcars personīgi pazina Jeremiju (Jer. 39:11). Tas vedina domāt, ka nākotnē “Bābeles ķēniņš” būs kontaktā ar pēdējo dienu praviešiem.

Tas, ka taisno iznīcināšana kļūs par vienu no galvenajiem arābu iekarotāju mērķiem, liecina, ka noslēdzošā uzbrukuma iemesls ir drīzāk reliģiskās ambīcijas, nekā materiālās. “Reliģiskais” motīvs iekarotājiem kalpo to alkātības attaisnošanai, sagrābjot Izraēlas bagātības.

Jesaja uzskata, ka Sanheriba uzvara ir sods par grēkiem, ko sūtījis Dievs (salīdz. 2. Ķēniņu 19:25 ar 18:13). “Tie kļuva kā tūruma zelmenis, kā zaļojošs maurs, kā zāle uz jumta un kā rūsaina labība, pirms tā nāk stiebroš” (2. Ķēniņu 19:26). Ps. 89:5,6 un Jes. 40:6-8 vēstī par Izraēlas atkāpšanos no ticības, salīdzinot to ar nokaltušu zāli. Bet tas viss nedraud taisnajiem ticīgajiem, kas palikuši Izraēlā (Cah. 13:8-14:2).

Mežonīgās dusmas

Jesaja pārliecināja taisno atlikumu, ka Dievs zina par Sanheriba dusmām (2. Ķēniņu 19:27). Šī “trīcēšana dusmās” pārņēma visu Izraēlu. Joēls, aprakstot Sanheriba iebrukumu, aicina tautu “satrūkties”, drebēt Dieva un grēku nožēlas priekšā (Joēla 2:1). Par pašu lielāko kļūpmas akmeni Izraēlai pēdējās dienās kļūs tas, ka ciešanu pārņemti viņi nespēs koncentrēties uz ticību Dievam. Zeme un debesis “satricināsies” no Dieva dusmām (Jes. 13:13), Nebukadnēcars burtiskā nozīmē trīcēja (Dan. 3:13).

Dievs par Sanheriba nekaunību saka, ka “Tavas trakošanas dēļ pret Mani un tava lepnuma dēļ, kā tas ir nācis Manās ausīs...”, tas līdzinās lielo plūdu, Bābeles un Sodomas aprakstam, kad Dieva ienaidnieku grēki sasniedza tādu līmeni, ka Dievs tos ievēroja un “nonāca”, lai tiesātu, - tas ir otrās atnākšanas pirmtēls (1. Moz. 6:5,12; 11:5,6; 18:21). Vārds “sapulcēti” Jes. 13:4 attiecas uz tiem, kas sapulcināti “cīņai Dieva, Visuvaldītāja, lielajā dienā ...vietā, ko ebreju valodā sauc par Harmagedonu” (Atkl. 16:14,16). Salīdziniet to ar arābu “briesmoņa” dusmām Dieva tautas apspiešanas beigu stadijā (Atkl. 12:12,17).

Par Sanheriba nekaunību un lepību Dievs apsolīja: “tādēļ Es likšu Savu kāsi tavās nāsīs un Savus laužņus tavā mutē, un Es tev likšu atgriezties atpakaļ pa to pašu ceļu, pa kuru tu esi atnācis!” (2. Ķēniņu 19:28). Tā ir viena no skaidrākajām paralēlēm ar Gogu (salīdz. ar Ecēh. 38:4; 39:2). Pēdējās dienās Ēģipte saņems to pašu “āķi žokļos” (Ecēh. 29:4). Izraēla būs apklāta ar “zvīnām” (“ķēdēm”) – Ecēh. 29:4,9. Un tas norāda ne tikai uz to, ka Izraēlas mazticīgie saņems to pašu sodu, ko arī viņu ienaidnieki – arābi, bet tas dod mums arī cerību, ka pēdējo dienu notikumu scenāriju pilnībā kontrolēs Dievs ar Eņģeļu palīdzību.

Leviatāns

Lai Sanheribu pagrieztu atpakaļ, nācās ielikt riņķi (“kāsi”) viņa “nāsīs” un “laužņus mutē” (2. Ķēniņu 19:28). Rodas iespaids, ka mūsu priekšā ir milzīgs briesmonis, apstiprinot mūsu domu par to, ka arābi būs pēdējo dienu briesmoņa iemiesojums. Te ir nepārprotama saikne ar leviatānu un

vēl citiem varenim briesmoņiem, kas aprakstīti Ījaba 39-41. Ir pamats domāt (daudzo norāžu uz Jesaju un Ecēhiēlu dēļ), ka Ījaba grāmata tika pārrakstīta, pateicoties Dieva iedvesmai Sanheriba iebrukuma laikā. (2)

Šie briesmoņi, kurus var vadīt vienīgi Dievs, ir to Izraēlas arābu kaimiņu pirmtēls, kuru priekšgalā ir leviatāns (salīdz. Asīrija?). Vienīgi Dievs var ievilkēt riņķi leviatāna nāsīs (Īj. 41:2), kā Viņš to izdarīja ar Sanheribu (2. Ķēniņu 19:28). Leviatāns šeit ir pēdējo dienu arābu/asīriešu briesmoņa prototips, par kuru tālāk lasām arī Daniēla un Atklāsmes grāmatās.

Vēl dažas interesantas paralēles:

- Behemots ticēja, ka viņš var aprīt Jordānu (Īj. 40:23), tāpat kā Sanheribs domāja, ka varēs “aprīt” Izraēlu, kuru simbolizē Jordānas upe. Bābele “aprija” Izraēlu “kā pūķis” (Jer. 51:34).
- “Jau viņu uzlūkojot vien, cilvēks sabrūk un jūtas pieveikts” (Īj. 41:1) – leviatāns mums atgādina Goliātu, kas ir Izraēlas arābu ienaidnieku simbols.
- Dievs varētu nogalināt leviatānu ar šķēpiem un bultām (Īj. 41:7), tieši tā Viņš iznīcināja Bābeli (Jer. 50:29).
- Leviatāna zobi ir šausmīgi (Īj. 41:6), kā arābu briesmoņa zobi, kas pēdējās dienās “aprija” Izraēlu (Dan. 7:7, Joēla 1:6 salīdz. ar 9:8).
- Pateicoties šim aprakstam, rodas iespaids, ka leviatāns ir neuzvarams – “viņa miesas daļas saistās cieši kopā” (salīdz. Īj. 41:15,16 ar Joēla 2:6).
- “... viņš pats ir ķēniņš par katru cildenāku radību” (Īj. 41:26), rosina uz domām, ka viņš ir arābu sadraudzības valstu līderis.

Atlikums

Jesaja turpināja stāstīt, ka taisno atlikums tiks glābts: “Un, kas no Jūdas dzīvs palicis, tas atlikums ... no Jeruzālemes izies atlikušie un no Ciānas kalna izglābušies” (2. Ķēniņu 19:30,31). Ievērojiet, ka atkal ir atšķirība starp “Jūdeju” un “atlikumu”. Tas iedalītu zemes ļaudis 3 kategorijās:

1. “Izraēls” – grēkus nenožēlojušie grēcinieki, kurus iznīcinās arābu iekarotāji.
2. “Jūdeja” – tie, kuri grēkus nožēloja virspusēji, bet tika iznīcināti noslēdzošā arābu iebrukuma un Jeruzālemes iekarošanas laikā.
3. “Atlikums” – vienīgie zemē dzīvi palikušie ebreji. Tādā gadījumā Dievs atklāti iejauksies, lai viņus glābtu.

Tajā pašā laika posmā notiks līdzīga “garīgā” Izraēla sadalīšana.

No Jeruzālemes un Ciānas kalna, tempļa kalna glābtā “atlikuma” apraksts var nozīmēt, ka viņi ies uz Dievnamu, lai glābtos, un tur viņi arī atradīsies Dieva iejaukšanās laikā. Joēla 3:5 dots šī atlikuma, kā arī to,

kas palika arābu okupētajā Izraēlā, glābšanas attēlojums: “Tad notiks, ka izglābs sevi ikviens, kas piesauks Tā Kunga vārdu. Jo Ciānas kalnā un Jeruzālemē būs glābšana, kā to Tas Kungs apsoliņis, arī visiem pārējiem, ko Tas Kungs būs aicinājis”.

Šis fragments citēts citā kontekstā Ap.d. 2:21 un Rom. 10:13, bet tas nenozīmē, ka to nevar attiecināt uz ticīgo atlikumu pēdējās dienās. Jaunajā Derībā tas parāda, ka glābšanu (pestīšanu) var sasniegt, pievēršoties ticībai un atsakoties no grēkiem caur Kungu Jēzu Kristu. Tādēļ pēdējo dienu spaidītajam atlikumam tas ir jādara tikpat dedzīgi un izmisīgi kā to darīja Jeruzalemes taisnais atlikums Hiskijas laikā.

Jesajas pārliecība, ka Sanheribs “neienāks šinī pilsētā” (2. Ķēniņu 19:32) kontrastē ar Cah. 14:2 – “pilsētu uzveiks”. Tas mūs māca, ka noslēdzošajam arābu iebrukumam, par ko neapšaubāmi stāstīts Cah. 14, ir daudz kopīgu iezīmju ar Sanheriba uzbrukumu, bet ir arī ievērojama atšķirība – pilsēta tiks ieņemta. Asīriešu kara tehniku nepielietos pēdējās dienās (2. Ķēniņu 19:32). “To darīs Tā Kunga Cebaota degsme” (2. Ķēniņu 19:31), šī frāze ņemta no Jes. 9:7 un attiecas uz Dieva mērķi attiecībā uz Kristus dzimšanu un Valstības nodibināšanu. Jēzus Kristus garīgā cīņa ar grēku un tā politiskā iznīcināšana notiks, Viņam uzvarot Harmagedonā. Tā būs ne tikai Izraēlas atpestīšana no arābu ienaidniekiem, bet arī garīgā uzvara, ko grūti pārvērtēt.

9. NODAĻA: BABILONIJAS IEBRUKUMS

Līdz ar Asīrijas iebrukumiem bija arī vairāki Babilonijas uzbrukumi Izraēlai, kas vainagojās ar Jeruzalemes izlaupišanu un iedzīvotāju sagūstīšanu. Augstāk mēs paskaidrojām, ka Asīrija un Babilonija ir arābu agresijas pēdējās dienās prototips, kaut gan šo iekarojumu detaļu aprakstā vērojamas lielas atšķirības, kas izgaismo viena un tā paša pēdējo dienu scenārija dažādās iezīmes. Babilonijas iebrukums daļēji noveda pie Izraēla garīgās renesanses (atdzimšanas), “labu vīģu” audzēšanas (Jer. 24:5) (tam par piemēru varētu kļūt Joakīms, 2. Ķēniņu 25:27-30 – viņš nožēloja grēkus pēc 38 Bābelē pavadītiem gadiem = tik ilgi Izraēls atradās tuksnesī). Kas attiecas uz nākotni: “Un Es tavā vidū atlicināšu pazemīgus un nabadzīgus ļaudis, kas savu cerību liks uz Tā Kunga vārdu. Pārējie, kas vēl no Israēla atlikuši, nedarīs neko ļaunu un nerunās melus” (Cef. 3:12,13). Nelaiimes slikto padara pavisam sliktu, bet labo – pavisam labu (Jer. 24:3), pēdējai Bābeles vadītajai Izraēlas pilnīgai iznīcināšanai būs tādas pašas sekas.

Asīriešu dotais prototips paredz pilnīgu arābu iekarotāju sakāvi Jeruzalemes apgabalā, kā Dieva iejaukšanās rezultātu otrās atnākšanas laikā. To iznīcināšana būs saistīta arī ar savstarpēju naidu. Asīrijas prototips daudz kur atkārtojas: Jeruzalemes gūsts, pēdējo dienu

Asīrija/Bābele tika iznīcinātas ar mazākiem arābu spēkiem, kas bija apvienojušies pret Izraēlu, sakrīt sīkākās detaļas vēsturisko Asīrijas/Bābeles iekšējā sagrāvē pretstatā kara sagrāvei, kā prototips ir Sanheribs.

Jeruzalemes ieņemšanas prelūdijs bija trīs gadus ilga verdziska atkarība no Nebukadnēcara, un tajā laikā Dievs "lika doties pret viņu (Joakīmu) kaldeju un aramiešu, kā arī Moāba un amoniešu karapulkiem, un Viņš tiem lika iebrukt Jūdā, lai tos iznīcinātu" (2. Ķēniņu 24:1,2). Tas atbilst visam arābu uzbrukuma un Izraēlas postīšanas (3,5 gadi?) periodam, kas, beigu beigās, noveda pie Babilonijas un tās mazāko arābu sabiedroto iebrukuma zemē un Jeruzalemes sagrābšanas.

Ebreju vārds "bandas" ir citviet tulkots kā "laupītāju bari", kas liecina par zemo karu organizācijas līmeni šajā laika periodā. Jāatzīmē, ka šajā laikā Babilona uzplauka, sekojošie arābu iebrukumi arī bija saistīti ar šo uzplaukumu. Jer. 48:47 sacīts par Moābu cietokšņa atjaunošanu pēdējās dienās, bet Jer. 6:22 īpašs uzsvars likts uz Bābeles atdzimšanu: "Stīpras tautas milzīgs karaspēks ceļas no attālākā zemes gala". Nav grūti saskatīt, ka tas notiek arī šodien.

Sīkaki uzbrukumi veicināja iedzīvotāju koncentrēšanos Jeruzalemē (Jer. 35:11), tas arī ir raksturīgi pēdējām dienām. Jeruzaleme ir it kā aizsargāšanās un nepieejamības simbols. Pēdējās dienās daudzas tautas apvienosies pret Jeruzalemi. Joakīms, "piepildīdams Jeruzālemi ar nevainīgām asinīm" (2. Ķēniņu 24:4), kas neskaitot cilvēku upurus var attiekties arī uz sava veida pilsoņkara rezultātu, nežēlīgu izrēķināšanos ar iedzīvotājiem, jo sevišķi ar ticīgo atlikumu aplenktajā Jeruzalemē. Partizānu kara gars pēdējās dienās apņems kā dabisko, tā arī garīgo Izraēlu to vislielākās nepieciešamības laikā vienoti vērsties ar lūgšanām pie sava Dieva.

Tajā laikā Jūdeju bija apsēduši viltus pravieši: Jeremijam un īstajiem praviešiem bija jāsaņem ar viltus praviešiem, kas izmainīja Dieva vārdus, mācot, ka baznīcā ir miers un drošība un ka Dievs ir apmierināts ar Savu tautu (Jer. 28:3). Tas atbilst grāmatas otrās daļas kontekstam. Arī pēdējās dienās var novērot īsto un viltus praviešu cīņu, īpaši laikā, kad gan garīgo gan dabisko Izraēlu apspieda Bābele un apkārtējās tautas. Rakstos mēs varam atrast pierādījumu tam, cik grēcīgas bija Jūdejas ķēniņvalstis pirms noslēdzošās Izraēlas izlaušanās (2. Ķēniņu 24:15; 2. Laiku 36:8). Šis spriedums tapis sakarā ar to dedzīgo Bābeles un apkārtējo tautu elku pielūgšanu (Ecēh. 16:29; 23:15-17). Vienīgais izskaidrojums tam ir tas, ka viņi cerēja nomierināt ienaidniekus, pieņemot to reliģiju. Par pašu galveno pierādījumu Izraēlas neticībai pēdējās dienās var kļūt tās labprātīgā islama pieņemšana.

Pirms noslēdzošā iebrukuma Jeruzalemē Babilonija karoja ar Ēģipti (2. Ķēniņu 24:7; Jer. 46:2,13). Daudzi pravietojumi norāda uz to, ka Bābele

cīnījās ar arābu tautām, kas atbalstīja to uzbrukumā pret Jeruzalemi, tas attiecas uz Amonu (Ecēh. 21:20), Tiru (Ecēh. 26:7). Tiek minēts, ka Amons aizslīd no ziemeļvalsts ķēniņa rokām tā iebrukuma laikā Izraēlā un Jeruzalemē (Dan. 11:41). Priekšā ir sadursme ar arābiem kā pirms, tā arī Izraēlas iztukšotības periodā. “Jūra kauks un celsies” tās ciešanu beigu posmā (Lk. 21:25), šis tēls ņemts no Jer. 49:23 un attiecas uz Izraēlas aplenkumu no arābu tautām. Iekšējie arābu konflikti uz laiku tiks aizmirsti, lai koncentrētos masīvam uzbrukumam Jeruzalemei. Dievs iznīcinās iebrucējus un glābs ticīgo atlikumu Jeruzalemē. Izraēls aprakstīts kā tāds, kas “darīja, kas bija ļauns Tā Kunga acīs” (Jer. 52:2), izsakoties Soģu grāmatas vārdos, Izraēla darīja to, kas noveda pie arābu iebrukuma.

Šis iebrukums aprakstīts Sanheriba karagājiena, kas kļuva par pamatu Nebukadnēcara kara darbībai, terminos. Pēdējais apzināti modelēja savu kampaņu ar lozungu: “Šoreiz mēs ieņemsim Jeruzalemi”. Šo divu iepriekšējo iebrukumu dažādie saskares punkti, kurus mēs izgaismojam, kas simbolizē ilglaicīgu un veiksmīgu Izraēlas novārdzināšanu no arābu puses un tie, kas ir pamatā noslēdzošajam uzbrukumam Jeruzalemei, liek domāt, ka tāda pat nostāja sagaidāma arī pēdējo dienu arābu triecienuzbrukumā. Lūk dažas analogijas, kas saskatāmas starp Nebukadnēcara un Sanheriba uzbrukumiem: -

- Tanī laikā cēlās pret Jeruzālemi Bābeles ķēniņa Nebukadnēcara karavīri, un viņi ielenca pilsētu” (2. Ķēniņu 24:10). “Bet Asīrijas ķēniņš sūtīja Tartanu ... Rab-Sarīsu ... Rab-šaku... Kad tie bija ieradušies un pienākuši pie Jeruzālemes ...” (2. Ķēniņu 18:17).
- Rab-šaks bija Sanheriba labā roka, tas atgādina attiecības starp Nebukadnēcaru un Nebusaradanu, “miesassardzes virspavēlnieku” (Jer. 52:12).
- “Un Nebukadnēcars, Bābeles ķēniņš, nāca pilsētā, kad viņa karavīri to bija aplenkuši” (2. Ķēniņu 24:11). 2. Ķēniņu 19:27,28 runāts par Sanheriba nekaunību pret Jeruzalemi. “Bargs un viltīgs ķēniņš” (Dan. 8:23), “ziemeļvalsts ķēniņš” (Dan. 11:40), šie raksturojumi-apraksti norāda uz to, ka parādīsies kāds īpašs līderis-valdītājs, kurš vedīs arābu spēkus pret Izraēlu. Tas piešķir jēgu Jaunās Derības pravietojumiem par antikrista parādīšanos, kas sacelsies pēdējās dienās, “grēka cilvēka” (2. Tes. 2:3), līdzīga Goliātam, kurš pēdējās dienās simbolizēs Izraēlas arābu ienaidniekus. Par citu grēka cilvēka prototipu kļuva Tobija (Neh. 13:7), viņš ieņēma Izraēlu finansiālos tēriņos (Neh.13:4,5).

Nebukadnēcars guva panākumus tikai tāpēc, ka “bads pilsētā kļuva neizturams” (2. Ķēniņu 25:3). Tas nozīmē, ka ļaudis no visas Izraēla zemes sapulcējās Jeruzalemē – “un zemes ļaudīm vairs nebija maizes”.

Ilgstoša aplenkuma laikā arābu pūles tika virzītas uz to, lai apzināti iznīcinātu, maksimāli sagrautu lauksaimniecību un pat augsnes struktūru. Tas noveda pie slimībām un nāves. Tas atgādina aprakstu no Atkl. 6:9,16.

Kunga Jēzus pravietojums par laiku beigām un zīmēm, kas par to brīdinās, primāri izpildījās Izraēlas piemērā m.ē. 70.gadā – otra piepildīšanās arī pamatā attiecas uz Izraēla zemi (Lk. 21:11), kaut gan šīs zīmes varētu attiekties arī uz apkārtējo pasauli.

Bābeles uzbrukums tika un tiks virzīts tā, “lai viņš ar visām tām (ziemeļu tautām) laužas iekšā šai zemē un brūk virsū tās iedzīvotājiem un visām tautām visapkārt” (Jer. 25:9). Tas liecina, ka zemes izpostīšana notika vienlaicīgi ar tautas iznīcināšanu. Īpašais uzsvars uz Bābeles sagraušanu un izpostīšanu, kas nāca kā sods par iebrukumu, ir cieši saistīts ar to, ka Bābele ir saņēmusi un saņems sodu tādā pašā mērā, kā tā izrēķinājās ar Izraēlu (Jer. 25:12). Mēs jau iepriekš par to runājām kā par konsekventu principu. Atkl. 18:8 īpašs ir tas, ka Bābele tiks sodīta, un tās būs laiku beigu zīmes. Filistieši, kas ir Izraēlas mūsdienu arābu kaimiņu prototips, arī ies bojā, to pavēstīs zīmes: “bet tavai saknei Es likšu nomirt badā, un kas no tevis būs vēl pāri palicis, to aizraus nāvē bads (Jes. 14:30). Zīme par Bābeli: “Tādēļ viņas mokas nāks vienā dienā: nāve, sēras un bads, viņu sadedzinās ugunī, jo spēcīgs ir Kungs Dievs, kas viņu tiesājis” (Atkl. 18:8) – runā pats par sevi, viss notiks pēkšņi un ātri – vienā dienā (?).

Zīmes dotas, lai dēls nāktu pie tēva, grēkus nožēlodams (Lk. 15:18,20). Uzmanīgāka studēšana liek mums saprast, ka te runa ir par Izraēlas ticības atkritēju grēku nožēlošanu pēdējās dienās.

“Pilsēta ieņemta” (2. Ķēniņu 25:4), burtiski sadalīta uz pusēm. Domās mēs atgriezīamies pie Cah. 14:2: “Pilsētu uzveiks ... pusi no pilsētas iedzīvotājiem aizvedīs gūstā” pēdējās dienās. Tas nozīmē, ka īstenībā notiks pilsētas dalīšana uz pusēm. Izraēlas arābu tautību iedzīvotāji, kuri šodien dzīvo Jeruzalemē, pildīs galvenā spēka lomu noslēdzošā uzbrukuma laikā. Arābu ciltis, kuras izraēlieši nevarēja izdzīt no zemes, pacēlās pret Izraēlu babiloniešu un asīriešu uzbrukuma laikā.

“Bābeles ķēniņš lika nežēlīgi noslepkavot Cedekijas dēlus viņa acu priekšā, tad viņš pavēlēja izdurt Cedekijam acis, iekalt viņu važās un aizvest uz Bābeli” kopā ar priesteriem (2. Ķēniņu 25:7, 18-20). Mūsdienu arābu vēlēšanās kopēt Nebukadnēcaru var novest pēdējo dienu notikumus pie publiska Izraēlas premjerministra un viņa kabineta pazemošanas, kā arī Dievam Jahvem kalpošanai lietojamo atribūtu izvazāšanas.

Pravieša Jesajas grāmatas 40.un 41.nodaļās skaidri teikts, ka Izraēlā pastāv spēki (ebreji), kas zināmā veidā savāc zemessardzi, kas uzsāks darbību tikai pirms pilnīgas iznīcināšanas draudiem, piemērs ir m.ē. 70.gads.

Aug vienotības gars starp ticīgā atlikuma pārstāvjiem, iespējams, atbildot Dieva aicinājumam, ko sludinājis pravietis Ēlija (Mal.3:23), aug grēku nožēlas gars, dzirdamas vaimanas pēc glābšanas, kas ir iespējama tikai otrās atnākšanas laikā. Aug Izraēlas garīgums.

Sevišķi uzsvērtā uguns izmantošanas nozīme Jeruzalemes izpostīšanas laikā. 2. Ķēniņu 25:9: “Viņš nodedzināja Tā Kunga namu un ķēniņa pili, un visus Jeruzalemes namus; ikvienu lielāku namu viņš lika ar liesmām pārvērst pelnos”. Ecēh. 24:3 Bābeles iebrukums salīdzināts ar uguni, kas deg ap Jeruzalemes vārošos katlu.

Var runāt par nākošā iebrukuma uguni kā vienu no garīgās attīrīšanās līdzekļiem (Cah. 13:9), tas vēlreiz pierāda, ka “Bābeles” iebrukums vedīs pie īstas taisno ticības parādīšanās, “sadeģ” viss, kam nav ticības. Mūsu priekšā paveras aina: arābi, kas nogalina ebrejus līdz tam brīdim, kamēr pāri nepaliek tikai tie, kas ir taisno ticīgo atlikuma pārstāvji, un tad iejaucas Dievs.

Arī Joēls uzsver, ka tiks lietota uguns kā ilgstoša zemes ielenkuma, tā arī izšķirošā trieciena pret Jeruzalemi laikā (Joēla 1:19,20; 2:3,5). Ir pamats domāt, ka Joēls atsauca kā uz Asīrijas, tā arī uz Bābeles iebrukumu. Joēls uzbrucējus salīdzina ar siseņiem, tas liek atcerēties, ka Jer. 10:22 par Bābeles iekarotājiem teikts ka par “šakāļu baru”. Joēla pieminētā zemes izlaupišana un izpostīšana vedina domāt par atomkara draudiem. Raudu dziesmās 4:19 stāstīts, ka “vajātāji bija ātrāki nekā ērgļi apakš debess” (helikopteri, bumbvedēji?), “Tie vajāja mūs kalnos, tie uzglūnēja mums tuksnesī”.

Pirmais Bābeles uzbrukums Jeruzalemei beidzās ar visu Jeruzalemes iedzīvotāju aizvešanu gūstā, palika tikai “zemes nabadzīgie ļaudis”. Pēc izšķirošā uzbrukuma palika tikai nabadzīgākie (salīdz. 2. Ķēniņu 24:14, 15 ar 25:11,12). Lūk, šie paši nabadzīgākie no nabadzīgajiem ļaudīm arī kļuva par simbolisku taisno atlikumu pēc pēdējo dienu arābu iebrukšanas. Tie bija darba cilvēki, strādnieki. Taisnie ticīgie palika Izraēlā kā Nebukadnēcara, tā arī Sanheriba laikā. Līdz Jeruzalemes krišanai tur atradās Jeremija, pravietodams un sludinādams Dieva vārdu. Asīriešu karagājiena laikā šo misiju izpildīja Jesaja, viņi abi ir Ēlijas un viņa palīgu prototipi.

Pilnīgi skaidrs, ka Jeremijam nācās strādāt viltus praviešu vidū, kuri noliedza viņa pravietojumus, izsmēja viņu un viņa pareģojumu par arābu uzvaru, aicinājumu uz grēku nožēlošanu, šo viltus praviešu dubultnieki parādīsies starp mūsdienu jūdiem pēdējās dienās (Raudu dz. 2:14; Jer. 20:6; 28:1-9; 29:24-26; Cah. 13:2-5). Tie arī ir tie paši viltus pravieši, par kuru parādīšanos Izraēlā mūsu Kungs teica Mat. 24:24. Viņi darbojās m.ē. 70.gadā zem jūdaisma fundamentālisma karoga un parādīsies arī pēdējās dienās. Viņi nāks Tā Kunga vārdā (Mat.24:5), un tas atgriezīs mūs pie Jeremijas laikiem, kad notika tas pats (Jer. 14:14). Cedekijas ciešanas

nespējā izšķirties vai pieņemt viltus praviešu vārdus, lai gan sirds dziļumos viņš juta Jeremijas vārdu patiesumu, var atkārtoties pēdējo dienu Izraēlas līderos, kuriem Ēlijas skolas pravieši mācīs patiesos Dieva vārdus.

Šo cilvēku vērsšanās pie nacionālā un reliģiskā pašlepnuma jūtām arābu spiediena laikā pirms noslēdzošā uzbrukuma Jeruzalemei nav grūti iedomāties. Bez kādas šaubu ēnas teiktie pravietojumi saskan ar galēji labējo noskaņu mūsdienu Izraēlas reliģiski-politiskajās aprindās: “Ar Dieva palīdzību mēs sakašim viņus tuvākajā laikā! Un lai neviens neapgalvo pretējo!” (Salīdz. ar Jer. 28:1-11). Tāpēc ir saprotams, ka pēc Izraēlas pilnīgas iznīcināšanas beidzamā Bābeles iebrukuma laikā jūdaisms tika salauzts: “Nav spēkā vairs bauslībā” (Raudu dz. 2:9). Jeremijas Raudu dziesmās ļoti daudzi fragmenti izsaka Jeremijas nožēlu sakarā ar visas ar bauslību saistītās sistēmas sabrukumu. Kā priesteris viņš to skaudri izjuta.

Bauslības sagraušana var notikt arī sakarā ar to, ka ebreji nomināli pieņems islamu. Bābeles imperijas laikos Izraēla klanījās svešu dievu priekšā līdztekus Jahvem, tas var notikt arī pēdējās dienās. Opozīcija Jeremijas pravietojumiem bija tik spēcīga, ka tos, kas patiesi ticēja viņa vārdiem, nogalināja kā viltus praviešus, tika mēģināts piespiest Jeremiju mainīt savas domas. “Bet tas ir noticis tās praviešu grēku un tās priesteru noziegumu dēļ, tie ir izlējuši tās vidū taisno asinis” Jeruzalemē (Raudu dz. 4:13). Droši vien līdzīgas vajāšanas sagaida arī tos, kas atsauksies uz Ēlijas aicinājumu. Divi pēdējo dienu liecinieki nogalināti sludināšanas darbības laikā (Atkl. 11:8; komentāri 3.daļā).

Kā mēs jau minējām, Izraēlā bija taisnie ticīgie pirms Jeruzalemes izlaušanās, un iedzīvotāju atlikums, kas pēc tam palika Jeruzalemē varētu būt pēdējo dienu ticīgo prototips. Bābeles gūstā aizvestie ebreji arī ir taisno prototipi. Līdzība par vīģēm Jeremijas 24.nodaļā parāda, ka gūsta smagums ietekmēja to attīrīšanos, kas bija gūsta varā. Dievs vērsās pie viņiem caur praviešiem Hagaju, Ecēhiēlu, Daniēlu un Jeremiju (Jer. 51:59,60). Jesajas 45:15 (salīdz. ar 7.pantu) aprakstīts, kā grēkus nožēlojušie izraēlieši aicina cits citu iznīcināt elkus.

Burtiska Izraēla atrašanās “Bābeles” gūstā pēc agrīnajiem arābu uzbrukumiem pēdējās dienās šo līdzību gaismā izskatās pilnīgi iespējama. Garīgā atjaunošanās notiks caur Dieva vārda sludināšanu caur Ēlijas praviešiem. Sīkāk par to rakstīts 2.daļā. Jer.50:18,19 satur aicinājumu mums saprast garīgo atjaunošanos kā Ēlijas kalpošanu: “redzi, Es sodīšu Bābeles ķēniņu un viņa zemi ... Tad Es atvedīšu Izraēlu atpakaļ viņa ganībās, ka viņš atkal ganīs savas avis uz Karmela un Basanā, un viņi tiks paēdināti (grēku nožēla – 1. Ķēniņu 18:39) Efraima kalnos un Gileādā”. Tieši no turienes nācis Ēlija (1. Ķēniņu 17:1). Par Izraēlas gūstu Jeremija stāsta vārdos, kas atgādina pravieša Jonas grāmatu: “Es izraušu no viņa

rīkles, ko viņš bija aprijis” (Jer. 51:44). Tas, kas notika ar Jonu, atgādina Kristus nāvi un augšāmcelšanos, caur ciešanām arābu gūstā Izraēla piebiedrosies Kristum. Jeremijas un Jeruzalemes ciešanu apraksts Nebukadnēcara laikā Raudu dz. 3 arī ir saistīts ar Jēzus garīgajām un fiziskajām ciešanām krustā. Tikai nokļūstot arābu iekarotāju rokās, Izraēla tā īsti apzināsies un novērtēs tās ciešanas, kurām bija nolemts Mesija viņu vainas dēļ (Cah. 12:10; 13:6).

Pavēle: “Bēdziet no Bābeles, atstājiet kaldeju zemi ... lai jūs nemirstat Bābeles noziegumu dēļ” (Jer. 50:8; 51:6) – var būt kā aicinājums arābiem, mazajām valstīm – lai tās kristu grēku nožēlā un atdalītos no Bābeles, šeit ir skaidra norāde uz gūstā palikušajiem taisnajiem, viņus aicina sacelties un doties uz Jeruzalemi. Izraēlas došanās Ciānas virzienā notiks īsi pirms Bābeles sodīšanas un būs par zīmi tam, ka viņi nožēlo grēkus (salīdz. Jer. 50:4,5 ar 8,9) to ciešanu rezultātā, ko viņi izcieš gūstā. Viņiem vērsta aicinājums atstāt Ēģipti skaidri demonstrē, ka viņi noteikti tiks pakļauti mocībām šajā laikā:

- “Izraēla un Jūdas bērni cieš varmācībā; visi, kas tos aizveduši gūstā, tur tos stingri savās rokās un negrib atlaist” (Jer. 50:33) – analogs apraksts ir par gūstu Ēģiptes (faraona) zemē – 2. Moz. 4:25.
- Bābele aprakstīta kā “gūstekņu māja”, kas neatveras (Jes. 14:17).
- Daudzi pravietojumi par izpestīšanu no Bābeles gūsta aprakstīti 2. Mozus grāmatas valodā, tas parāda līdzību starp Bābeli un Ēģipti (2. Moz. 48:20,21).
- “Un notiks tanī dienā, kad Tas Kungs tev dos mieru no tavām sāpēm, no ciešanām un no grūtās verdzības, kādā tie tevi turēja, tad tu dziedāsi izsmieklam šādu dziesmu par Bābeles ķēniņu ...” (Jes. 14:3,4).
- Es satriekšu “zirgus kopā ar jātniekiem, ...ratus kopā ar braucējiem” (Jer. 51:21). 2. Mozus grāmatā tā apraksta ēģiptiešu sakāvi.

Bābeles notiesāšana

Detalizētāks apraksts, kas attiecas uz Bābeles sodīšanu, atrodams Jer. 50:51; Jes. 47 un daudzos citos fragmentos, un tas nav nejauši. Šo aprakstu gaismā mēs varam saprast Bābeles sagrauves mērķi. Bābele tika sagrauta par tieksmi aizvietot dzīvo Izraēla Dievu ar saviem dieviem, par grēka pasludināšanu. Bābele nosaukta par “ļaudaru dzimumu” (Jes. 14:20), ar to domājot, ka Bābeles sakāve kļūs par sievietes dzimuma politisko uzvaru pār čūskas dzimumu.

Tieši šī iemesla dēļ mēs īpašu uzmanību veltam reliģiskajam motīvam, kam bija īpaša loma Bābeles uzbrukumā Jeruzalemei (Izraēlai). Arābi izmanto islama fundamentālismu kā iemeslu Izraēlas šturmešanai, tas ir acīmredzami mūsdienās, sekojoši, mēs varēsim atšķirt reliģisko nodomu

arī agresīvajos “Bābeles” agrākā perioda uzbrukumos. Tālāk sekos skaidri norādījumi uz to:

- “Jo redzi, Es atmodināšu kaldejus, skaudru, nežēlīgu un kustīgu tautu, kas ar mieru pat kājām doties līdz pašam zemes galam, lai iegūtu sev jaunas dzīves vietas, kas viņiem nepieder” (Habakuka 1:6). Analogisku aprakstu mēs atrodam Ps.83:13: “Mēs paņemsim sev īpašumā Dieva laukus!” Tā arī Bābele, reliģisku motīvu mudināta, sapņo iegūt īpašumā svētās Jeruzalemes vietas.
- Bābeles ķēniņš gribēja uzstādīt savu troni Dievnamā (templī), domādams: “augstāk par zvaigznēm pacelšu savu troni”, viņš it kā nīrgājās par to, ka Dievs Jahve stāv augstāk par visiem citiem dieviem. “Grēka cilvēks” pēdējās dienās domāja līdzīgi (2. Tesal. 2:4).
- Prieks, ka Bābele krita: “Bābele ir uzvarēta, Bels ir palicis kaunā, Merodahs stāv satriekts! Viņu dievi ir palikuši kaunā, viņu dievekļi sagrauti!” (Jer. 50:2).
- Pravietojumā par Bābeles notiesāšanu pasvītrots, ka sods nāca pār tās elkiem (Jer. 50:38; 51:18,47).
- 8.nodaļā lasījām, ka asīrieši uzskatīja gūstu viņu zemē kā uzturēšanos Dieva Valstībā. Tādējādi Bābele uzdodas par viltus Dieva Valstību. Visas tautas dosies pie viņas (Jer. 51:44), tāpat kā tās ies uz patieso Dieva Valstību (Jes. 2:2). Bābele nosaukta par to “lielo pilsētu, kam pieder valdība pār visas zemes ķēniņiem” (Atkl.17:18). Jēzus raksturo Savu Valstību kā koku, kas “augtin aug un top lielāks par visiem dārza augiem un dabū lielus zarus, tā ka putni apakš debess viņu pavēnī var ligzdas taisīt (Marka 4:32). Šis citāts ņemts no Dan. 4 un apraksta Bābeles ķēniņvalsti. Tādā veidā Jēzus norāda, ka Nebukadnēcara valstība, cik leģendāra tā arī nebūtu, ir vienkārši Kristus Valstības atdarinājums.
- Babilonieši nīrgājās par ebrejiem, liekot tiem dziedāt “Tā Kunga dziesmas” (Ps. 137:3,4). Bābelieši izsmēja ebreju kalpošanu Jahvem, provocējot konfliktus, kas balstījās uz to, ka viņi savus dievus pretstatīja Dievam Jahvem, kuru viņi uzskatīja gāzuši esam. Šodien arābi veido konfliktsituācijas uz tā paša pamata, nostādot Muhamedu pret Izraēla Dievu Jahvi.

Reliģiskais pamatojums tikai pieņemas spēkā pēdējo dienu “Bābelē”, un to iepriekš varēja paredzēt. Bābele lika visām apkārtējām tautām dzert vīnu, kas tās “apreibināja” (Jer. 51:7; Atkl. 14:8), padarīja neprātīgas. Vīns bija reliģiskās doktrīnas simbols, tas atgādina islama fundamentālisma ideju izplatīšanos apkārt Izraēlai esošo tautu vidū, padarot tās “neprātīgas” naidā pret Izraēlu. Irākā un Irānā, kas tagad ieņem ģeogrāfisko Babilonas/Asīrijas pozīciju, jau tagad ir vērojams šis

naids. Sanheribs daudz uzmanības veltīja reliģiskajai propagandai, bet Nebukadnēcars un viņa sekotāji pēdējās dienās izdarīs vēl vairāk. Jer. 51:55 runāts par “turienes lielo čalu”, tas attiecas uz reliģiskās mācības propagandu. “Tava gudrība, tavas zināšanas tevi maldināja” (Jer. 47:10) – tas būs vesels pasākumu komplekss, kas saturēs pārliecināšanas spēku, kā arī pseidointelektualitāti.

Sanheribs domāja, ka gūsts viņa ķēniņvalstī ir pat labāks nekā atrašanās nākošajā Dieva Valstībā (2. Ķēniņu 18:31,32). Ar Nebukadnēcaru un Bābeli pārstāvēti antikristi un viltus Dieva Valstība. Nebukadnēcars un viņa pārvaldītās tautas aprakstīti kā “gani kopā ar viņu ganāmiem pulkiem” (Jer. 51:23), kad tajā pašā laikā Kristus dēvēts par labo ganu, bet Viņa ganāmpilks salīdzināms ar dabisko un garīgo Izraēlu.

Bābeles akmeņi, kas tika izmantoti kā stūra un pamata akmeņi (Jer. 51:26), kontrastē ar Kristu, kas patiesi ir kļuvis par stūra akmeni” (Ps. 118:22). Jer. 51:25 Bābele nodēvēta par “grūstošu kalnu”, kas nokļuvis zem soda un kļuvis par “izdegušu kalnu”. Analogisks stils Atkl. 8:8 jānovērtē kā norādījums uz pēdējo dienu Bābeles uzbrukumu. Akmens, kas sagrauj kalnu, no Dan. 2:45 – tas ir tas mazais akmens, kas sadauzīja milzu tēlu un izauga kā kalns, kas simbolizē Dieva Valstību. Jeremijas 51:20-23 ne mazāk kā 9 reizes uzsvērts, ka “Bābele” tiks “sadauzīta gabalos”, un te mēs atkal redzam paralēli ar Dan. 2:44, ka visas ap “Bābeli” apvienojušās tautas (t.i. statujas zelta galva) tiks satriektas.

Milzu tēls pacelsies pēdējās dienās, tas nozīmē, ka arābu spēki ap Izraēlu apvienosies apkārt “Bābeles” ķēniņam (ap “galvu no zelta”). Dažas no šīm tautām nosauktas par “jauktajām tautām” (Jer. 50:37), milža kājas arī bija “maisītas” (Dan. 2:43).

Bābeles slavenības apraksts saistīts ar Jeruzalemi Zelta Tūkstošgades laikā (Ps. 47:1,2; Jes. 62:7). Kā Nebukadnēcara ķēniņvalsts bija falsificēta Dieva Valstība, tā Bābele bija pseido-Jeruzaleme. Tautas, kas iet pie Nebukadnēcara uz Bābeli, izskatās pēc parodijas tam, kā tās plūdis pie Kristus Jeruzalemē (Jes. 2:2).

Bābeles konfederācija

Pravietojumi par Bābeli atgādina tos, kas attiecas uz mazajām ap Izraēlu esošajām valstīm, parādot, ka tās bija un būs Bābeles sabiedrotās uzbrukumā Jeruzalemei pēdējās dienās. Jer. 44:49 pieminēta šo tautu sodīšana kā priekšvārds Jer. 50 un 51, kur runāts par Bābeli. Kā Bābele izpostīja Izraēlu un Jeruzalemi (Jes. 24:12; Cef. 1:13; Jer. 4:7; Cah. 7:14), tā arī Bābeli izpostīs (Jer. 50:3). Tas pats vārds izmantots iepriekšējās nodaļās, kas attiecas uz Moāba notiesāšanu (Jer. 48:9), Bocras (Jer. 49:13), Edomas (Jer. 49:17) sodīšanu, Asīrijas (Cef. 2:13), filistiešu (Cef. 2:4) sagraušanu. Tas ir nepārprotams norādījums, ka tos arābus, kas pievienosies Bābelei, piemeklēs tāds pats sods.

Jesajas 34 aprakstīta visu ap Izraēlu dzīvojošo tautu sodīšana Bābeles bojāejas apraksta stilā (9,10 pp. = Atkl. 14:11; 17:16; 18:9; 11.pants = Jes. 14:23). Visi Dieva iepriekšparedzējumi, kas vēstī par Izraēlas ienaidniekiem, atrod saskares punktu cits ar citu. Tā, pravietojums par Tiru Jesajas 23 saistīts ar pravietojumu par Bābeli Atklāsmes grāmatā. Bet pravietojums par Ēģipti saistīts ar pravietojumu par Tiru (Jes. 23:5). Jesajas 14:3 stāsta par to, ka Bābeles iedzīvotāji apgājās ar izraēliešiem tāpat kā ēģiptieši. Aprakstīts, kā Ēģipte un Tira tika sodītas un tās iznīcināja Bābele (Ecēh. 26:7). Tas ir labs pamats domāt, ka Bābeles notiesāšana ir to tautu rokās, kas pulcējās zem viena karoga uzbrukuma laikā Izraēlai. Šīs konfrontācijas atrisinājums ir pravietojumos, kas attiecas uz arābu spēkiem, cits citu iznīcinošiem galīgajā konfliktā – kā pravietojuma izpildīšanās attiecībā uz to savstarpējo iznīcināšanos.

Citu arābu spēku apvienošanās ar ģeogrāfisko “Bābeli” pēdējās dienās parādīta Jer. 42:11, Izraēlas uzmundrināšana pēdējās dienās pret Bābeli – tas pats valodas stils lietots, lai iedvesmotu Jozuu pret viņa dienu arābu ciltīm: “Nebīstieties no Bābeles ķēniņa, no kura jums tagad bail! ... Es esmu ar jums, lai jums palīdzētu un jūs izglābtu no viņa rokas!” (salīdz. ar Jozuas 1:5). Habakuka 2:5,15,16 Bābeles ķēniņa apraksta valoda atgādina abu Lata meitu (moābiešu un amoniešu māšu) un Kānaāna, arābu kānaāniešu cilšu tēva, aprakstu (salīdz. 1. Moz. 9:22-25; 19:31-37). Jesajas 13:14,15 arī atspoguļota arābu ļaužu saistība ar Bābeli; par šo apgābali cilvēkiem: “Viņiem tad klāsies kā izbiedētām stirnām un kā avīm, kam nav gana; ikviens piegriezīsies savai tautai, ikviens bēgs uz savu zemi. Ikvienu, ko sastaps, nodurs ar šķēpu, un ikviens, ko sagūstīs, kritīs no zobena” Bābeles tiesāšanas dienā. Tas izskan kā vēl viens mājiens, ka arābiem ir dota iespēja nožēlot grēkus un izbēgt Dieva soda. To apvienošanās intensitāte nodemonstrēta ar faktu, ka par Bābeli runā kā par briesmām “no ziemeļiem”, kaut arī briesmas “no ziemeļiem” var nākt arī no citiem, no Bābeles neatkarīgiem arābu spēkiem (Jer. 1:14,15; 25:9; 46:24). Fragmenti, kuros par Bābeli teikts kā par “ziemeļu valsti”: Jer. 3:18; 6:22; 10:22; 16:15; 23:8; 31:8; 46:10. Par noslēgumu var kļūt tas, ka visi šie spēki ir kļuvuši par “ziemeļvalsts ķēniņa” daļu, lai kļūtu iespējami to uzbrukumi Jeruzalemei un Izraēlai un to sodīšana.

Atzīmējiet arī, kā Jer. 51:20-23 runāts par to, kā Bābele kontrolē citus, ar to domātas citas arābu tautas – piemēram, jātnieki, gani, arāji ... Bābele bija prostitūta, kas sēdēja zvēra mugurā (Atkl. 17:3). Līdzīgi tam, Jes. 49:26 saka par Izraēlas ienaidniekiem – arābiem, kuros “pabaroja” to pašu miesa, bet Bābeles “miesu apēdīs” apvienotie arābu spēki (Atkl. 17:16). Tas vēlreiz akcentē to ciešo saistību.

Tomēr Bābelei un briesmonim (“zvēram”), ar ko tā asociējas, ir vara pār visas zemes tautām, par to sacīts Dan.7:23; Atkl. 13:12. Mēs pievēršamies tam vēstures posmam, kad Bābeles slava pārskanēja visu

zemi (Jer. 51:41). Pēdējo dienu Bābele visas zemes tautas ietekmēs ar vīna palīdzību, tāpat runā par seno Bābeli (salīdz. Jer. 51:7 ar Atkl. 18:2,4). Daži pravietojumi saka, ka Bābeles krišana ietekmēja visu zemi (Jer. 50:46), to pašu var teikt arī par pēdējo dienu Bābeli (Atkl. 18:9,10). Ja mums ir taisnība, kad par “Bābeli” uzskatām atjaunojošos arābu spēkus pēdējās dienās un to prototips mums ir vēsturiskā Bābele, tad mums jāseko Irānas un Irākas tautām, kas pulcē kopā apkārtējos arābu spēkus uzbrukumam Izraēlai, mēģinot kontrolēt visu pasauli. Arābu savienība vai kāda cita globāla politiska partija varētu to īstenot. Islama mērķim – kundzībai pār pasauli – iespējama līdzaspastāvēšana ar dažādām reliģijām, bet tikai pamatojoties uz islamu un tam esot pārsvarā. Kontrolēt Rietumus nav nemaz tik neiespējami. Pāvests var mainīt attieksmi pret islamu “visu kristiešu” interesēs, tāda situācija var novest pie sadarbības. Kā mēs jau teicām, mums pēc iespējas precīzi jācenšas tulkot pravietojumus, bet ne prognozēt to, kas var notikt politiskajā dzīvē.

Šīs savienības arābu tautas pavērsīsies pret “Bābeli” tā saucamajās “laiku beigās”, tas būs Dieva sods. Bābele “sagrāba un uzņēma sevī visas tautas”, bet “vai tās visas nesacerēs par viņu kādu zobgalīgu dziesmu un neteiks nievājumu pilnu runu, izsaukdamās: bēdas tādām, kas savu labumu nemitīgi vairo ar to, kas viņam nepienākas! ...Vai pēkšņi nesacelsies pret tevi ... Tad tu kļūsi viņiem par laupījumu!”(Habakuka 2:5-8). Vispirms salas (tautas) aizbēg no Bābeles (Atkl. 16:20), putni un dzīvnieki aizbēg no lielā koka, kad tas sāk šūpoties. Tā var teikt par tiem arābiem, kas nožēloja grēkus un “izgāja” no Bābeles. Viņi kaut kādā mērā izdzēra Bābeles dusmu vīna kausu (salīdz. Jer. 25:17-26 ar Atkl. 16:19), viņu iznīcināšana bija Bābeles notiesāšanas un izputināšanas gala iznākums. “Bet Šešahas ķēniņam būs jādzer pēc viņiem” (Jer. 25:26), līdzīgi tam, kā arābu līderus to agrīno uzbrukumā laikā Gideons izvēlējās īpaši simboliskai iznīcināšanai (Soģu 8:12-21), “kas tapa iznīcināti pie En-Doras un kļuva vienkārši zemei par mēslojumu” (Ps. 83:11).

“Jo redzi, Es sūtīšu lielas tautas no ziemeļiem pret Bābeli, tās nostāsies pret to” (Jer. 50:9). Ebreju vārds, kas tulkots apmēram kā “tautu pulcināšana” lietots tās Bābeles vadītās konfederācijas apzīmēšanai, kas pēdējās dienās neskaitāmas reizes uzbruka Izraēlai (Ecēh. 16:40; 23:46,47). Šim uzbrukumam bija jānāk no ziemeļiem (Ecēh. 38:15), tāpat kā Bābeles sodīšanai. To “kauja” pret Bābeli – tamlīdzīgos terminos aprakstīti šie notikumi Joēla 2:5, šeit runā par “kauju” pret Jeruzalemi, “viņu bultas nāks ka no gudra varoņa rokas, tās neaizlidos velti” (Jer. 50:9), līdzīgi aprakstīta Jeruzalemes šurmēšana Joēla 2:7. Šis pravietojums ir sakoncentrēts uz to, kas notiks ar “Bābeles” zemi un, iespējams, ar pašu galvaspilsētu Izraēlas iebrukuma laikā.

“Tā kaldeju zemes kritīs par laupījumu iebrucējiem” (Jer. 50:10), šis citāts var attiekties tikai uz vēsturisko Bābeles ieņemšanu, grēkus

nožēlojušās tautas paņems savu daļu bagātību Tūkstošgades laikā. Laupīšanu apraksts līdzinās tam, kas notika Izraēlā (Ecēh. 38:12). Var izrādīties, ka ar Bābeli apvienojušies spēki bija spiesti izrādīt atbalstu iepriekšējās sakāves dēļ, kā arī pateicoties reliģiskai retorikai (Jes. 14:6). Tas ļauj saprast, kāpēc sabruka koalīcija, un uztur spēkā domu, ka būs iekšējie arābu kari, īpaši starp "Bābeli" un mazajiem arābu spēkiem tieši pirms Jeruzalemes iebrukuma.

Bābeles izpostītāji pret to pacēlās kā saules lēkts (salīdz. Jes. 47:11 ar Jer. 50:9), līdzīgi aprakstīta Kristus atgriešanās. Tas var nozīmēt, ka viņi darbojas Kristus interesēs, vai arī, ka Kristus atgriežas šī iemesla dēļ. Skaidri saskatāms, ka pēdējo dienu "Bābeli" sodīs viņas pašas bijušie sabiedrotie:

- "Bet tur mitīs tuksneša zvēri" (norāde uz arābu ciltīm) – Jes. 13:21.
- Bābele būs pilna "ar cilvēkiem kā ar siseņiem" par nosodījumu (Jer. 51:14). Joēla 1:4 aprakstīts, ka Jeruzalemei uzbrūkošie arābi līdzinājās "siseņu bariem".
- "... jo no ziemeļiem iebruks tās zemē postītāji" (Jer. 51:48), uzbrūkošie arābi apzīmēti kā "laupītāji" Soģu 2:14; 1. Sam. 13:17; 2. Ķēniņu 17:20.
- Bābeles "jūra" – tā ir tās arābu tautas, kas ietilpa savienībā, ko vadīja Bābele, un tās izies no Bābeles kontroles (Jer. 51:36; Atkl. 17:1,15), "jūra" pavērsīsies pret Bābeli, lai to sagrautu (Jer. 51:42).

Arābu armiju fiziska klātbūtne Bābeles ģeogrāfiskās atrašanās vietā rada apstākļus, ka tieši šī vieta kļūs par visu tautu tiesāšanas vietu, bet ne Jeruzaleme, kur dažas armijas to pašu spēku sastāvā arī pavērsīsies viena pret otru. Bābele kļūst "kā klons, kad to nodarina cietu kuļamam laikam" – vēl viena Harmagedona (salīdz. Jer. 51:33 ar Jes. 21:9,10). Bābele ieņēma Jeruzalemi māju pēc mājas, tas pats notiks ar pašu Bābeli (Jer. 50:30). Bābele iznīcināja Jeruzalemi ar uguni, uguns uzliesmos arī Bābelē (salīdz. Jer. 17:27 ar 50:32). Bābele izlaupīja Jeruzalemes bagātības, un tiks sodīta tadā pat veidā (salīdz. Jer. 50:37 ar 2. Ķēniņu 24:13). "Nesaudziet un netaupiet viņu jaunus vīrus" (Jer. 51:3) – norāda uz Irānas/Irākas paradumu savas armijas veidot no fanātiski noskaņotiem jauniešiem – musulmaņiem(?).

Tieši tāpat kā "Bābeles ķēniņam pienāk ziņas" par uzbrukumu, "tad nogurumā viņam nolaižas rokas" (Jer. 50:43), pēdējo dienu "ziemeļu ķēniņvalsts ķēniņš" vadīs kampaņu pret Jeruzalemi, bet to nemierīgu darīs musulmaņu dumpis, kas būs vērsts pret viņu pašu. Viņš, dusmu pārņemts, virzīsies uz Jeruzalemi, cenzdamies iznīcināt visus dzīvus palikušos ebrejus (Dan. 11:44,45). Jer. 51:31,32 uzsvērts, ka ziņa par uzbrukumu Bābelei izplatīsies kā mežonīga uguns. Tas atgādina briesmoni, kas cenšas aprīt pēc iespējas vairāk Dieva cilvēkus "lielās

dusmās, zinādams, ka tam maz laika atlicis” (Atkl. 12:12). “Bet zeme nāca sievai palīgā” (Atkl. 12:16 – tas varētu attiekties uz tiem arābiem, kas tieši “palīdzēja” Izraēlai, nostājoties pret Bābeli.

Un vēl kāds moments. Tiem, kas tiesā Bābeli, sacīts: “Atriebieties tai arī no savas puses; dariet viņai tā, kā viņa ir darījusi!” (Jer. 50:15). Šis pants atkārtojas Atkl. 18:6, kur runāts par svētajiem kā Bābeles tiesātājiem. No tā izriet, ka ir it kā divi posmi Bābeles tiesāšanā:

1. Arābu armijas, kas uzbrūk Bābeles karaspēkam, un sagraue.
2. Svētie, iespējams, pievērsīsies dažām grēkus nožēlojušām arābu tautām, pabeigs sodīšanu, atdodot daļu ieguvuma šiem arābiem. Vairākas reizes mūsu nodarbībās mēs esam saskārušies ar varbūtību, ka arābu mazākums nožēlos grēkus.

Bābeles sodīšana caur svētajiem atgādina Bābeles tiesāšanu ar Bābeles konfederācijas spēkiem tieši tāpēc, ka šīs arābu tautas nožēloja grēkus, un tas ir bieži pieminēts mūsu nodarbībās. Šajā brīdī ir mērķtiecīgi sistematizēt tos fragmentus, kas stāsta par arābu grēku nožēlu pēdējās dienās:

- 1. Moz. 12:3 sacīts, ka visas Izraēlas zemes ciltis “būs svētītas” (t.i., to grēki tiks piedoti), pateicoties Ābrahāma dzimumam, Kungam Jēzum. Tam bija jābūt piepildītam – bet tas arī tiks izpildīts, jo visas zemes ciltis (arābu pamatiedzīvotāji, kas dzīvo starp Nīlu un Eifratu) nožēlos grēkus un saņems Mesijas piedošanu. Kristus Tūkstošgades likums psalmā 72:8,9: “Lai viņš valda no jūras līdz jūrai un no Eifratas upes līdz pat zemes galiem! Viņa priekšā lai noliecas tuksneša tautas, un viņu ienaidnieki lai laiza pīšļus”.
- “Pārpalikums (grēkus nožēlojušo?) līdzināsies godībā Israēla bērnu dēliem” pēdējo dienu Sīrijas notiesāšanas laikā (Jes.17:3).
- Saņemot nosodījumu pēdējās dienās, “Moābs paliks kaunā ar Kamošu” (Jer. 48:13), viņi novērsīsies no savas melīgās reliģiskās pārlicības (piem., islama).
- Kad Edomu piemeklēs sods, Jahve nostāsies nabadzīgā, pazemīgā atlikuma pusē: “Atstāj Man savus bāriņus, Es tos uzturēšu pie dzīvības, tavas atraitnes lai paļaujas uz Mani” (Jer. 49:11) – tieši tādā veidā Dievs pavēstīja savu žēlastību bezdvēseliskajai Hagarai (1. Moz. 21:17).
- Pat Bābele gūs iedvesmu grēku nožēlai notiesāšanas laikā pēdējās dienās. Šajā kontekstā mēs lasām: “Kritusi, kritusi lielā Bābele!” (Atkl. 18:2,9). “Piepeši Bābele ir kritusi un ir sagrauta. Apraudiet šo pilsētu, atnesiet balzamu tās brūcēm, varbūt šīs brūces var vēl dziedināt!” (Jer. 51:8). Varbūt, ka Dievs pat to nevēlas, bet notiesāšanas laikā pēc Savas žēlastības to izdarīs Sava galvenā nodoma īstenošanai – piepildīt pasauli ar Savu slavu.

- Kādi no pēdējo dienu filistiešiem, kas būs nožēlojusi grēkus, Tūkstošgades laikmetā ieņems vadošas pozīcijas kopā ar izraēliešiem: “Es iznīcināšu filistiešu godību. Un Es aizvāksu projām viņu asiņaino upuru gaļu no viņu mutes ... lai viņi paši paliktu pāri vēl kā tautas atlikums mūsu Dievam, lai tie kļūtu par atsevišķu cilti Jūdā, un Ekronas iedzīvotāji lai būtu līdzīgi jebusiešiem, senajiem Jeruzālemes iedzīvotājiem” (Cah. 9:6,7).

Tagad mēs varēsim apkopot mūsu studiju tēmu kā pēdējo dienu pirmtēlu:

- a) Izraēla ilgstošā arābu kundzības laikā (3,5 gadus?) sava uzplaukuma beigās. Apkārt arābu kari, un pēkšņi, negaidīti “Bābele” nonāk vadībā. Okupācijas laiks; Izraēlas bagātības izvestas; zeme fiziski iznīcināta un saplosīta. Šķelšanās ebreju vidū; iespējama pievēršanās islamam. Viltus praviešu parādīšanās ebreju vidū. Ēlījas kalpošana šajā periodā palīdzēs atdzimt taisnajiem. Daļa ebreju nonāk gūstā.
- b) Arābi aicina uz pamieru, bet Bābele tās harizmātiskā līdera vadībā uzbrūk Jeruzalemei.
- c) Lielās ebreju ciešanas. Jeruzāleme ir aplenkta, kaut gan taisnie ticīgie vel joprojām cenšas izdzīvot. Vienlaicīgi taisnie (patiesi ticīgie) garīgi pilnveidojas (darba nometnēs?).
- d) Sīkākie arābu spēki pagriezušies pret Bābeli. Iekšējie arābu strīdi, ķildas. Dusmas, naidis pret ebrejiem vēl līdz tam laikam, kad ticīgie sacēlās. Arābu spēki pašiznīcinās.
- e) Kristus ir kopā ar svētajiem; grēkus nožēlojušie ebreji un arābi pabeidz Bābeles tiesāšanu. Pravietojumi par to, ka Izraēla iznīcina Bābeli, kas nekad agrāk nepiepildījās, beidzot piepildīsies.

Mūsu nodarbībās tika pieminēts, ka Kristus var atgriezties jebkurā šo laiku starposmā, mēs nevaram precīzi pateikt – tieši kad.

Piezīmes

Rakstos bieži sastopamas domas, ka viss, kas nav paties, īsts, ir atkāpšanās ticībā no patiesā Dieva, tas ir no miesas ..., patiesībā ir viltus Dieva Valstība, pseido-Kristus, viltus dievs. Jebkurš cilvēku likums savā ziņā ir grēka iemiesojums; visas cilvēku valstis ir pilnīgs pretstats Dieva Valstībai. Iepazīstot Patiesību, mēs varētu labāk pretoties Daniēla un Atklāsmes briesmoņa kārdināšanai, kas ir grēcīgās miesas izpausmes un sacelšanās pret Dievu. Sagaidāms, ka arābiem un spēkiem, ko viņi pārstāv, būs daudz kopīgu iezīmju (īpašību). Pieraksti par ziemeļu un dienvidu ķēniņvalstīm (Daniēla 11) ir analogiski terminoloģijā vēstījumam par Valstību:

- "... un tas pārņems virskundzību, un tālu sniegsies un liela būs viņa valsts" (salīdz. 5.pantu ar 6:26; 7:27);
- "Bet no viņa celma saknes rietīsies atvase" (salīdz. 7.p. ar Jes.11:1);
- "Tanī laikā daudzi celsies ..." (salīdz. 14.p. ar 12:1);
- "... viņš slēgs ar viņu līgumu un dos tam vienu no savām jaunajām meitām par sievu, lai liktu postā visu dienvidu zemi" (salīdz. 17.p. ar Cah. 14:5; psalmu 45:10);
- "...satriekts kļūs arī valdnieks, ar kuru viņš bija noslēdzis savienību" (salīdz. 22.p. ar 9:25,27);
- "Noteiktā laikā viņš celsies un ies pret ..." (29.p.) – tāpat kā Jēzus Kristus.

Antikrista tēma sīkāk iztirzāta Pielikumā Nr.3

10. NODAĻA: PIRMĀ KRISTUS ATNĀKŠANA

Daudz kas no notikumiem Kunga Jēzus pirmās atnākšanas laikā tuvina mūs tam, kas būs Viņa otrās atnākšanas laikā. Caharijas 9:9-11 vēstīts par Kungu Jēzu, kurš atnācis uz Ciānu un atnesis pestīšanu, nodibinājis Savu Valstību un pamodinājis mirušos. Tas viss ir par Viņa otro atnākšanu, bet Viņa ienākšana Jeruzalemē mums asociējas ar Viņa triumfālo ieiešanu tajā Viņa kalpošanas pēdējā nedēļā (Mat.21:5). Lūkas 1.un 2.nodaļās ir skaidri norādīts, ka Jēzus dzimšanas laikā Jeruzalemē jau dzīvoja taisnie ticīgie, jau tolaik viņi dzīvoja ar cerību un mērķi par Viņa otro atnākšanu. Pieminēti ir tikai Caharija, Elizabete, Sīmeans un Anna, bet mēs varam būt pārliecināti, ka bija arī citi: Anna "arī tai pašā stundā piegāja un slavēja To Kungu, par to runādama uz visiem, kas Jeruzālemē gaidīja uz pestīšanu" (Lk.2:38). "Daudzi" kļuva priecīgi pat Jāņa Kristītāja dzimšanas laikā, saprotot, ka viņš ir Kristus priekšgājējs (Lk. 1:14 – ja vien vārds "daudzi" neattiecas uz Eņģeļiem?). Iespējams, ka šajā grupā bija pat gani – var rasties iespaids, ka ticīgie piederēja sabiedrības zemākajiem slāņiem, tā, Caharija – pavecs garīdznieks, Anna – Dieva nama kalpotāja (Lk. 2:37). Tas saistīts ar to, ka taisnie, patiesie ticīgie, kuri zemē palika pēc Nebukadnēcara, bija nabagie no nabagajiem (salīdz. 2. Ķēniņu 24:14, 15 ar 25:11,12), jedomā, ka tā būs ebreju strādnieku (ticīgo) šķira pēdējās dienās.

Stāstā par Kristus dzimšanu daudz ko var attiecināt uz Viņa otro atnākšanu. Tas mūs virza saskatīt stāstā par Viņa pirmo atnākšanu to notikumu pirmtēlu, kas būs pēdējās dienās. Jāņa un Jēzus dzimšana aprakstīta šādi: "Slavēts ir Tas Kungs, Israēla Dievs, jo Tas piemeklējis Savus ļaudis un tiem gādājis pestīšanu" (Lk. 1:68); kā gan vēl labāk pasacīt par Dieva iejaukšanos pēdējās dienās? "Auseklis no augšienes mūs uzlūkojis" (Lk.1:78) – tā Caharija saka par Dieva mērķiem attiecībā

uz Jāni un Jēzu, Malehija 3:20. Kristus atnākšana aprakstīta tieši kā saules lēkts (“uzlēks taisnības saule”). Saule uzlēks ticīgajiem – taisno atlikumam pēdējās dienās (Mal. 3:20) – Caharija pieder viņiem.

Enģeļi priecājās, kad piedzima Kristus. “Gods Dievam augstībā, un miers virs zemes, un cilvēkiem labs prāts” (Lk. 2:14), taču pilnīgi tas būs Valstībā. Sīmeans par Jēzu-mazuli teica: “Gaismu apgaismot pagānus un par slavu Saviem Israēla ļaudīm” (Lk. 2:32), arī tas īstenosies tikai otrās atnākšanas laikā (Jes. 42:6; 49:6). Taisno atlikums “Jeruzālemē gaidīja uz pestīšanu” (Lk. 2:38), viņi to varēja iedomāties tikai apzinoties, ka Vecās Derības “valstība” un pravietojumi par to attiecas uz Jeruzalemi, un tie piepildījās, Kristum piedzimstot.

Arī mēs varam uzmanīgi izstudēt pēdējo dienu prototipus:

- taisnie ticīgie dzīvoja Jeruzālemē vai tās apkārtnē – tāpat būs pēdējās dienās. Viņi gaidīja, ka Mesija parādīsies Jeruzālemē (Lk. 2:28). Ja pēdējo dienu ebrejus pakļaus vajāšanām līdz tādai pakāpei, ka dzīvie paliks tikai Jeruzālemē (sk. iepriekšējās nodarbības, īpaši 8.nodaļu), tad arī viņi Mesijas atnākšanu gaidīs šajā pašā pilsētā. Sievietes (atraitnes) intensīvā pievēršanās, ko var uzskatīt par lūgšanām par pēdējo dienu taisnajiem “tai pašā pilsētā” (Lk. 18:2-8).
- Jeruzālemē?
- Viņi ar nepacietību gaidīja Kunga Jēzus dzimšanu, kā Ābrahāmam dotā apsoliņuma izpildīšanos, ka caur viņā dzimumu “mēs no savu ienaidnieku rokām pestīti” (Lk. 1:74). Līdzīgi tam, pēdējās dienās taisnie domās par to, kā izpildīsies Ābrahāma apsoliņums, kas attiecas uz to atbrīvošanu no arābu ienaidniekiem.
- Iespējams, ka pateicoties Ēlijas kalpošanai, kas cilvēku sirdis piegriezīs ebreju “tēviem”, domāti patriarhi, kas saņēmuši apsoliņumus (Mal. 3:24).
- Izraēla pirmajā gadsimtā atradās zem Romas kundzības, ceturta briesmoņa no Daniēla 7:23. Tagadējos laikos ceturtais briesmonis ar ragiem simbolizē arābu koalīciju, kas valdīs pār Izraēlu.
- Nedaudziem taisnajiem bija Gara dāvana – spēja pravietot (Lk. 1:41,67; 2:26,36). Taisnajiem pēdējās dienās arī var būt šī spēja – vecākajiem (Caharija, Sīmeans), jaunajiem cilvēkiem (Marija) – būs pravietošanas gars Kristus atgriešanās laikā.
- “Pirms nāks Tā Kunga lielā un briesmīgā diena” (Joēla 3:4).
- Gani “nomodā būdami” Kunga dzimšanas naktī (Lk. 2:8) – tas spēcīgi atgādina Pashā. Ir labs pamats domāt, ka otrā atnākšana būs saistīta ar Pashā (Lieldienām). Enģeļu parādīšanās, ko viņi redzēja, var salīdzināt ar to, ka taisnie (patiesie ticīgie) Jeruzālemē ieraudzīs, ka “Cilvēka Dēla zīme parādīsies pie debesīm” (Mat. 24:30) “ar lielu spēku un godību”. Šo zīmi var uzskatīt par to, ko gani ieraudzīja debesīs, parādot uz Kungu Jēzu pirmās atnākšanas laikā. Nebūs

nepieciešamības runāt: “Paskaties te vai tur”, Kunga atgriešanās kļūs skaidra un acīmredzama visiem” (Lk. 17:23).

- Caharija un Elizabete “abi bija taisni Dieva priekšā (Lk. 1:6) korumpētajā ebreju pasaulē, kas atteicās sagatavot sevi Dieva pasludināšanai Kristū, neskatoties uz to, ka viņiem bija pieejams Dieva vārds, - tas tika skaidri sludināts. Tas atgādina Noas aprakstu, ka “tu esi Manā priekšā taisns” (1. Moz. 7:1), - lielo plūdu kontekstā, kad tie nāca pār pasauli. Uz to ir norāde pēdējās dienās, kā tas mums bija parādīts agrāk:
- Trīs reizes ir akcentēta doma, ka izraēlieši lūdza Dievu, aicinādami Kristus nākšanu (Lk. 1:10,13; 2:37). No Joēla 2:17 mēs uzzinām, ka taisnie pēdējās dienās daudz laika veltīs lūgšanām, tāpat kā garīgais Izraēls.
- Eņģeļu parādīšanās pirms Kristus dzimšanas (Lk.1:11,12,26) atgādina viņu Izraēlas apmeklējumu Soģu laikā, viņi pavēstīja jaunumus par atpestīšanu no arābu ienaidniekiem caur “glābēju” (“Jēzu”).
- Jānis (Ēlija – pirmā gadsimta pravietis) bija Kristus priekšvēstnesis – ir nepieciešams, lai šis prototips būtu īstenots burtiskā nozīmē ar pēdējo dienu Ēlijas atnākšanu, kā Kristus parādīšanās priekšvēstnesi Izraēlā.
- Tautas ticīgo atlikuma “prieks un līksmība” (Lk. 1:14) Kristus dzimšanas laikā nav salīdzināma ar to laimi, kas pildīs to sirdis, kas būs klāt Kunga Jēzus atgriešanās laikā.

II. DAĻA

SAGAIDĀMĀ PILNĪGĀ IZNĪCINĀŠANA NĀKOTNĒ

11.NODAĻA: PILNĪGĀ IZNĪCINĀŠANA EĻĻAS KALNA PRAVIETOJUMĀ

Par atskaites punktu mūsu Bībeles studijās jāklūst pārliecībai, ka mums nav jābaidās slēdzienu, pie kuriem nonākam Bībeles pētīšanas procesā. Īpaša nozīme šajā ziņā ir pravietojumiem. Dieva pravietiskais vārds vienmēr atmodināja ticību un uzskatāmi demonstrēja pravietojuma piepildīšanos; tas apstiprināja, darīja iespējamu to, ko grūti pat iedomāties. Padomājiet par Nou, kurš pavēstīja plūdu atnākšanu, kas izpostīs pasauli, patmīlīgu un varbūt nekad neredzējušu lietu; vai par Jeremiju, kurš pavēstīja savu pravietojumu par Bābeles bojāeju; Brālis Dr. Tomass un viņa pareģojums par ebreju atgriešanos pieder šai plejādei.

Pravietojumi, kas izpildīsies vēlāk, var izskatīties kā nepiepildīti patreizējā momentā. Mūsu ticība Dieva iedvesmotā vārda pārākumam varētu palīdzēt mums to pieņemt īstenībā. Pat cilvēciskajā līmenī jāatzīmē, ka cilvēces vēsture ir pārpilna ar dramatiskām nejaušībām,

negaidītiem notikumiem. Notikumi pasaulē mainās ar neticamu ātrumu. Piemēram, kurš gan varēja 1929.gadā domāt, ka nākošajos 15 gados ietekmīgā, Eiropā cienījamā ebreju tauta tiks sistemātiski apspiesta un tūkstošos iznīcināta, represēta – bez kāda protesta no to tautu puses, kas dzīvoja šajā reģionā?

Vainīgi?

Mēs varam būt vainīgi nepareizā pravietojumu tulkošanā, cenšoties tos piemērot noteiktiem notikumiem, tā vietā, lai vienkārši ļautu tiem ieskicēt noteiktas nākotnes ainas kontūras. Mums sevi jāsapratavo tam, ka tie var pastāstīt par notikumiem, kas neattiecas uz to, kas notiek mūsdienā pasaulē. Daudzas reizes ir nācies pārskatīt laiku periodus un pravietojumu interpretācijas, lai parādītu, ka tie ir izpildījušies.

Šajā daļā ir izteikti pieņēmumi, kā dabiskais Izraēls tiks spaidīts pēdējās dienās, garīgais Izraēls sekos pa to pašu ceļu. Ir daudz Bībeles norādījumu, kas attiecas uz katastrofālām nelaimēm, kas piemeklējušas svētos pēdējās dienās, sevišķi, Eļļas kalna pravietojumā. Šis pravietojums satur daudz paralēlu ar pravieša Daniēla grāmatu un Atklāsmes grāmatu, kas tāpat saistītas ar šo spaidu periodu. Sekojošā “spaidu tēze” tiek izvirzīta kā visnopietnākais pieņēmums.

Kalna sprediķa pravietojums: viss par pēdējām dienām

Mācekļi (tīri bērnišķīgi) Kungam Jēzum demonstrēja, cik varens ir Templis, bet Viņš pavēstīja tā drīzu sagraušanu. Viņi uzdeva skaidru jautājumu: kad? Parasti Kungs nedeva tiešu atbildi uz jautājumiem. Viņš deva atbildes, kas sniedza daudz izvērstāku, vispusīgāku informāciju nekā to prasīja jautājums. (Ievērojiet Mt. 13:10,11; 15:2,3; Mk.10:2-5; Lk. 17:20; Jņ. 3:4,5; 4:9,10; 6:28,29; 8:53,54; 11:8,9; 14:22,23). Gandrīz katrā Kunga atbildes piemērā saskatāma šī īpašība. Mācekļiem tempļa sagraušana nozīmēja laiku galu. Viņi domāja, ka tiklīdz būs sagrauts templis, tūlīt atgriezīsies Jēzus un nodibinās Valstību. Viņu domas nebija tālu no viņu senču domām. Viņi uzdeva tikai vienu jautājumu: “Kad tas notiks? (tempļa sagraušana); kādas ir zīmes, kad viss tas notiks?” (Mk. 13:4). Mt. 24:3 mums var likties, ka viņi uzdod uzreiz divus jautājumus: “Kad tas notiks? Un kādas ir Tavas atnākšanas un laiku beigu zīmes?” bet Mk. 13:4 mēs redzam, ka tās ir divas viena un tā paša jautājuma puses, kas attiecas uz tempļa sagraušanu. Mācekļiem Kristus atnākšana, pasaules gals un tempļa sagraušana bija viens un tas pats notikums. Kungs Jēzus atbildēja uz viņu jautājumu, pastāstot, kā tiks sagrauts templis, bet Viņa īstenā atnākšana un pasaules gals ir nākotnes lieta. Tomēr Viņa atbilde pamatos attiecas uz otro atnākšanu, kaut arī zināmā mērā attiecināma arī uz tempļa sagraušanu m.ē. 70.gadā.

Kā Viņš bieži to darīja, Kungs izmainīja izteicienus, kas attiecās uz jautājuma saturu. Viņi domāja, ka Viņa "atnākšana" notiks tempļa sagraušanas laikā, tāpēc arī mācekļi jautāja par Viņa "atnākšanas" zīmēm. Taču Kristus parāda, ka tas ir nepareizs uzskats. Viņa patiesā atgriešanās būs sekojošā veidā: "un redzēs Cilvēka Dēlu nākam debess padebešos ar lielu spēku un godību" (Mt. 24:30). Viņš ar pārliecību runāja, "ka templis tiks sagrauts, daudzas zīmes piepildīsies, kas attiecas uz to periodu. Tomēr tempļa sagraušana nav zīme par Manu atnākšanu. Nemiet vērā zīmes, ko es jums dodu, un sekojiet, kā tās izpildās, tad jūs uzzināsiet par Manas atnākšanas laiku".

Šī traģēdija, īstena traģēdija, ir tanī apstākļi, ka radās skola, kas uzstāja, ka pravietojums par Kristus atgriešanos "debess padebešos" attiecas ne uz otro atnākšanu, bet gan uz mistisko, neredzamo "atnākšanu" m.ē. 70.gadā. Tā iemūžināja mācekļu kļūdu.

Jā mēs uzstāsim, ka Eļļas kalna paredzējums attiecas uz m.ē.70.g., bet ne uz pēdējām dienām, mums *būs* jāatbild uz sekojošiem jautājumiem:

- Pravietojums dod atbildi uz jautājumu par Kristus atgriešanās laiku. Jēzus atbilde it kā līdzinās pievešanai pie atbildes uz visai grūtu jautājumu: "Un redzēs Cilvēka Dēlu nākam debess padebešos ar lielu spēku un godību. Un Viņš izsūtīs Savus eņģeļus ar lielu bazūnes skaņu, un tie sakrās Viņa izredzētos no četriem vējiem, no viena debess gala līdz otram" (Mt. 24:30,31). Tas nevar attiekties ne uz ko citu, kā vienīgi uz otro atnākšanu, viss pravietojums noved mūs pie šī apstiprinājuma.
- Viss pravietojums caurausts ar domu, ka atkārtojas vārdi "un/jo tad": "un tad daudzi apgrēcināsies ... un tad nāks gals ... un tad tie, kas ir Jūdejā, bēg kalnos ... jo tad būs tādas lielas bēdas ... ja tad kas jums sacīs: redzi, še ir Kristus vai tur ... bet tanīs dienās, pēc tām bēdām (sk. Mk. 13:24) ... un tad Cilvēka Dēla zīme parādīsies pie debesīm, un tad visas ciltis virs zemes vaimanās un redzēs Cilvēka Dēlu" (Mt.24). Neapšaubāmi, Kristus atgriešanās ar Eņģeļiem padebešos attiecas uz pēdējām dienām, bet pirmie pravietojuma panti runā par m.ē. 70.g., mums nākas izjust to robežlīniju, pēc kuras Kristus pāriet no m.ē. 70.g. pie pēdējām dienām. To praktiski nav iespējams izdarīt.
- Marka 13.nodaļā stāstīts, kā "tanī laikā" var glābties, ja aiziet kalnos: "jo tanī laikā būs tādas lielas bēdas, kādas nav bijušas no paša iesākuma... un kādu arī vairs nebūs (atsauce uz Dan. 12:1) pēc tām bēdām ... redzēs Cilvēka Dēlu nākam padebesīs". Vārdi "tanīs dienās" it kā vēršas pie notikumiem, kas attiecas uz otro atnākšanu. Pirmo reizi šie vārdi sastopami aprakstā par m.ē. 70.g. notikumiem, taču pilnīga šī pravietojuma piepildīšanās tomēr attiecas uz pēdējām dienām. Nav iespējams to izskaidrot tiem, kas neatzīst saikni ar otro atnākšanu.

- 2. Tesal. 2 – pravietojums par cilvēku, “grēka cilvēku”, kas parādās pēdējās dienās, arī ir saistīts ar Eļļas kalna pravietojumu. Piemēram, “nepadodieties tik ātri uztraukumam vai bailēm” (2. Tesal. 2:2) ieslēdz sevī grieķu vārdu, kas sastopams Mt. 24:6 un Mk. 13:7. Tomēr 2. Tesal. 2 attiecas tieši uz tiem notikumiem, kas nāks pirms “Kristus dienas” (otrās atnākšanas: Rom. 2:16; 1. Kor. 1:8; Filip. 1:6,10; 2:16), kad Viņš “pats atnāks godībā” (8.p.), tikai ļoti drosmīgs cilvēks var noliegt, ka otrajai atnākšanai līdzī nāks slava.
- Eļļas kalna pravietojums nebeidzas 24.nodaļas beigās. Saturs mūs aizved tālāk. Pravietojuma beigās Jēzus stāsta vairākas līdzības, kas aicina mūs būt uzmanīgiem, “būt nomodā” gaidot Viņa otro atnākšanu. Katra no līdzībām apgaismo baznīcas stāvokli tieši tekošajā momentā. Tās interpretē Eļļas kalna pravietojuma dažādas daļas. *Nav šaubu*, ka tās ir saistītas ar otro atnākšanu, tikai nedaudz līdzības ir ar m.ē. 70.gadu, tās stāsta, kā Kungs atnāks un tiesās mūs, tās runā tieši par otro atnākšanu. Līdzības it kā turpina pravietojuma tēmu, bet pravietojums attiecas uz otro atnākšanu un eklēsiijas stāvokli pēdējās dienās.
- Dažas Eļļas kalna pravietojuma daļas piepildījās pirmajā gadsimtā (piem., Mt. 24:14 = 10:18), bet tas nenozīmē, ka pravietojums piepildīts. Raksturīga pravietojuma iezīme ir tas, ka pravieti reti atzīst viņa paaudze, bet pravietojums gandrīz vienmēr paliek nepiepildīts tajā laikā.

Novirzes pravietojuma izpildījumā?

Daži cilvēki cenšas uzsvērt, pievērst uzmanību pārejai starp Lk. 21:24 un 25.p., sakot, ka tikai pēc 24.panta sēkas pravietojums par pēdējām dienām.

Tā rezultātā rodas sekojošas problēmas:

- Mateja 24:14 atrodas Lūkas ev. 21.nodaļas pirmajā pusē (t.i., līdz 24.p., tā saucamajā m.ē. 70.gadu nodalījumā): “Un šīs Valstības evaņģēlijs tiks sludināts visā pasaulē par liecību visām tautām, un tad nāks gals”. Šī pravietojuma piepildīšanās pirmajā gadsimtā kļuva tikai par pirmtēlu pamatpiepildīšanai pēdējās dienās. “Gals” diez vai attiecas uz m.ē. 70.gadu!
- “Lēciens” starp Lk. 21:24 un 25 atbilst Mk. 13:24: “Bet tanīs dienās, pēc tām bēdām”.
- Te nav vietas “lēcienam” pāri 2 000 gadiem! Pravietojums virzīts noteiktam laika posmam!
- 24.p. citē Cah. 12:3 un attiecas uz pēdējām dienām.
- Kādā nozīmē (pagāja) “pagānu laiki” 1967.gadā? Liels skaits “pagānu” (citu tautu pārstāvju), īpaši, attīstības valstīs, pieņem kristīšanos.

- Zīmes 9-11 pantos piepildās tagad, un spriedze pieaug.
- 22.pants: “jo tās ir atriebšanas dienas, lai piepildās viss, kas ir rakstīts”. “Kas ir rakstīts”, nepiepildījās m.ē. 70.gadā.
- 25,26.panti piepildījās arī m.ē. 70.g., kā arī attiecas uz aprakstu no Mt. 24:35, līdzīgu aprakstu mēs sastopam 2. Pēt. 3.nodaļā.
- Pārtraukumam starp m.ē. 70.g. un pēdējām dienām ir skaidrojums Mk. 13:24: “Bet tanīs dienās, pēc tām bēdām, saule aptumšosies un mēness nedos savu spīdumu”. “Dienām” jāpaiet starp pravietojuma pirmās un otrās daļas piepildījumu.

Mēs esam spiesti nonākt pie nenomierinoša secinājuma: ja viss Eļļas kalna pravietojums attiecas uz pēdējām dienām, tad pantiem par svēto vajāšanu arī ir jāpiepildās. Tiem, kas Kalna pravietojumu lasa uzmanīgi pirmo reizi, var likties dīvaini, ka daži kristadelfieši strikti un pat agresīvi uzstāj, ka šis pravietojums neattiecas uz mūsu dienām. Vienkārši daudzi no mums pat negrib pieļaut domu, ka mēs varam izrādīties vajāto skaitā. Tas vienkārši satricinātu mūsu kristadelfiešu ērto, omulīgo pasauli.

Pareizais tulkojums

Svarīgs ir jautājums, vai mēs pareizi tulkojam un izskaidrojam Eļļas kalna pravietojumu, kad sprediķojam. Labākai izpratnei vērsīsimies pie Lk. 21. Tāpat kā daudzi Bībeles pravietojumi, tas sākotnēji piepildījās m.ē. 70.g.: “Un kad jūs dzirdat par kariem un dumpjiem ... tauta celsies pret tautu ... lielas zemestrīces būs, kā arī bads un mēris vietu vietām, šausmu parādības un lielas zīmes no debesīm”. No Lk. 21:9-11 tiek izdarīts lēciens uz 24.pantu: “Un tautas samīs Jeruzālemi” – norāde uz patreizējo Jeruzalemes stāvokli. Tālāk pievērsīsimies 25.un 26.pantiem: “Un cilvēkiem sirds pamirs izbailēs, gaidot lietas, kas nāks visā pasaulē” – ir par ko parunāt. “Un tad redzēs Cilvēka Dēlu nākam ...” (27.p.) – jebkuras lekcijas kulminācijas brīdis. Tagad mēs neredzam neatbilstību Lk. 21.nodaļas interpretācijā. Tikai aklais var noliegt saikni starp šo nodaļu un situāciju mūsdienu pasaulē. Mēs tajā redzam prelūdiju apspiešanas un bēdu laikiem: “Bet jūs dzirdēsiet karus un karu daudzīnātājus, bet tas viss būs tikai lielo bēdu iesākums” (Mt. 24:6-8). Viss tas beigsies ar Gara dzimšanu Valstībā. Mums nevajag ignorēt Lk. 21:12-23, kur stāstīts par Dieva tautas apspiešanu “vēl priekš tam”. Īsto pasaules krīzi jāgaida pēc aktīvas apspiešanas, pašlaik ir piepildījusies tikai maza pravietojuma daļa. Mēs varam līdzīgā veidā nocītēt Ecēhiēla pravietojumu par Izraēlas atgriešanos Valstībā, daļēji šis pravietojums piepildīts ar ebreju valsts atjaunošanu.

Varenās zīmes

Uzmanīgs students pievērsīs uzmanību tam, ka par Dieva tautas apspiešanu pieminēts Lk. 21.nodaļas pierakstos, kā arī paralēlās vietās Mk. 13 un Mt. 24. Grieķu vārdu "līdz" var tulkot kā "vissvarīgāk". Jēzus runā par savu atgriešanos, kad Dieva tautai "uzliks rokas" – tā ir svarīgāka zīme nekā zemestrīce, bads utt. Bet ja nebūs apspiešanas perioda, vai tiešām nebūs arī otrās atnākšanas? 12-20 pantos Jēzus vēršas ne tikai pie ebrejiem, bet arī pie ticīgajiem. Viņus nodeva sinagogās, notiesāja uz nāvi, mēs sastopam tiesas procesu aprakstus – Apustuļu darbos. "Bet, kad jūs Jeruzālemi redzat karaspēka ielenktu, tad zinait, ka viņas izpostīšanas brīdis ir pienācis" (20.p.), situācija skaidri priekšvēstī otrās atnākšanas tuvošanos. "Un tautas samīs Jeruzalemi, tiekāms viņu laiki būs piepildīti" (24.p.) – tiešs citāts no Septuagintas – Cah. 12:3. Tas ir pravietojums par iebrukumu Jeruzalemē pēdējās dienās tieši pirms Jēzus atnākšanas.

12. NODAĻA: VISPĀRĒJĀ IZNĪCINĀŠANA DANIĒLA GRĀMATĀ UN JĀŅA ATKLĀSMES GRĀMATĀ

Aprakstam par metāliem, no kā sastāvēja tēls Dan. 2, ir it kā turpinājums sapnī par zvēru (briesmoni) Dan. 7. Mazs akmens (Kristus) iesita pa tēla kājām un visu sagrāva. Tas nozīmē, ka pēdējās dienās, uz Kristus atgriešanās laiku, tēls var būt atjaunots, lai Viņš to iznīcinātu ar Savu atgriešanos. Mazais akmens triecās pret tēla desmit pirkstiem – ceturtajam zvēram no Dan.7 bija desmit ragi. Pamēģiniet iedomāties, kas ir šie briesmoņi. Varētu būt, ka pēdējais zvērs ietvēra sevī visu iepriekšējo zvēru/metālu/ragu elementus. Desmit ragiem jāpastāv Kristus atgriešanās laikā. "To starpā parādījās vēl viens mazs rags" (Dan. 7:8). Šis "mazais rags" bija domāts svēto apspiešanai, bet tika iznīcināts, Kristum atgriežoties (Dan. 7:8-11). "Šis rags karoja ar svētajiem un tos arī uzveica, kamēr nāca cienīgais sirmgalvis un piešķīra tiesu un taisnību Visuaugstā svētajiem, un iestājās tas laiks, kad svētie saņēma valstību" (Dan. 7:21,22). Tas vēlreiz pierāda, ka svētie šajā laikā tika pakļauti kārdināšanai. Mēs esam pieraduši to iztulkot, it kā atkritēji ir sacēlušies pret kristadelfiešiem (ar to domāti kari un agresijas). Tomēr ne viss ir tik vienkārši.

Mazais rags nodos svētos "viņa varā vienu gadu un divus gadus, un vēl vienu pusgadu" (t.i., 1260 dienas), Visuaugstā svētie tiks apspiesti (25.p.). Nevar iedomāties, lai patreizējā laikā svētos apspiestu 1260 dienas. 1260 dienas ir 3,5 gadi.

Mazais rags "kļuva pārmērīgi liels" (Dan. 8:9,12). Jāsālīdzina mazais rags no Dan. 8:9 ar citām norādēm par mazo ragu Daniēla grāmatā (1). Mēs runājam "par patiesības atjaunošanu" kopš brāļa Tomasa laikiem. Tiekme pilnīgi noniecināt patiesību būs vērojama pēdējās dienās pirms otrās atnākšanas. Mazā raga atjaunošana vērsta pret valdnieku Valdnieku

(Kristu), bet tas tiks satriekts – ne ar roku (Dan. 2:34). “Pavisam negaidīti daudzus pazudinās” (Dan. 8:25) – 1. Tesal. 5:1-3 arī minēts, ka materiālisms pazudinās daudzus svētos pēdējās dienās. Daudz sīkāk par to runāts 23.nodaļā.

“Viņš ārkārtīgi daudz postīs ... viņš postīs varenos un arī svēto tautu” (Dan. 8:24) otrās atnākšanas vakarā. Šis rags var arī aktivizēt spēkus pēdējās dienās. Nav teikts, ka šis mazais rags bija agrāk proklamēts, to paskaidrojis Brālis Tomass “Eirēkā”. Zvērs izmainās laika gaitā, bet mēs varam meklēt jaunu mazā raga pasludināšanu pēdējās dienās. Tā raksturiezīmes mēs varam atrast iepriekšējos reliģiskajos un politiskajos spēkos (Romas katolicisms). Uz Kristus atgriešanās laiku tiks atjaunotas visas zvēra un tēla pazīmes. Mēs sīkāk varam paskatīties uz pravietojumiem, kas attiecas uz mazo ragu Dan. 7:

20.pants. Ragam “bija acis un mute, kas runāja lielas un pārgalvīgas lietas un kas bija lielāks nekā visi citi” (Nebukadnēcars, Sanheribs, Rabšaks un citi arābu līderi).

21.pants. Rags “karoja ar svētajiem”. Šis ebreju vārds ar nozīmi “karoja” var nozīmēt “gandrīz vai neuzsāka karu”. Svētie var izbēgt apspiešanu, tikai pilnīgi izmainoties (2. Pēt. 3:11), t.i., sāisināt notiesāšanas laiku. Bet pravieši neko neizdarīja, lai tas notiktu.

24.pants. Rags aprakstīts kā otrs ķēniņš. Vēlāk mēs redzēsim, ka ragam ir līdzība ar grēka cilvēku no 2. Tesal. 2. Ecēh. 38 runā par kādas ziemeļu individualitātes vadītiem iekarojumiem. 1. Jāņa 2:18 mūs brīdina par īpašu pēdējo dienu antikristu. Vēlāk mēs identificēsim Ziemeļu ķēniņu no Dan. 11 ar mazo ragu.

25.pants. Svēto apspiešana 1260 dienu garumā. Vārds “apspiešana” parasti nozīmē nelielu laika posmu. Atkāpšanās no baznīcas m.ē. 70.g. piedzīvos savu turpinājumu pēdējās dienās. Bet visdrīzāk morāli, ne fiziski.

7.pants. Taisnā atlikuma apspiešana – šis izteiciens attiecas kā uz dabisko tā arī uz garīgo Izraēlu.

Zvērs

Jāatzīmē, ka Dan. 7 īpaši izdalīts tas, ka ceturtais zvērs būtiski atšķiras no citiem dzīvniekiem. Romas impērija neatšķīrās no citām valstīm tādā apmērā, lai atbilstu šim aprakstam. Dan. 7:7,19 domāts, ka ceturtais zvēra un mazā raga redzējums sapnī nebija saistīts ar sapni par četriem zvēriem (Dan. 7:2,3). Pirmais redzējums attiecās uz četriem zvēriem un saturēja informāciju par ceturto zvēru, pasludinot to par Romas impēriju. “Un pēc tam” (7.pants) vairāk nebija redzējuma par ceturto zvēru un mazo ragu. Ar to domāts, ka tie tiks īpašā veidā proklamēti pēdējās dienās. Pirmajā Daniēla redzējumā bija teikts, ka zvēri “visi bija dažādi pēc sava izskata” (3.p.). Otrajā redzējumā (sapnī) ceturtais zvērs aprakstīts kā atšķirīgs no

tiem, kas bija aprakstīti līdz tam (7.p.). Romas impērija tik daudz neatšķīrās no Grieķijas impērijas, lai uzsvērtu to atšķirības.

Apspiešanas spēks drīzāk būs politisks un reliģisks un virzīts pret ebrejiem un kristadelfiešiem. Superbriesmonim, protams, būs kopīgas iezīmes ar citiem dzīvniekiem, taču atšķirība būs pasludināšanas veidā.

Dan. 7:19 aprakstīts ceturtais zvērs “ar dzelzs zobiem un vara nagiem”. Īpaša uzmanība, aprakstot ceturto zvēru, iedalīta zobiem un pēdām. Lauvam, kas pārstāvēja galvu no zelta, bija pēdas (Dan.7:4); lācim, kas sabalsojās ar krūtīm no sudraba, bija stipri zobi. Un tā, ceturtais briesmonis sevī apkopoja visu pārējo pazīmes un īpašības. Kā desmit ragi tiks salauzti ar Kristus atgriešanos, tā arī desmit kāju pirksti tiks sadauzīti, kad atgriezīsies Kristus.

Mazais rags apzīmē briesmoni; svēto apspiešana ar ragu un zvēru:

Mazais rags	Zvērs (briesmonis)
“Citāds” (Dan. 7:24) nekā iepriekšējie.	“Citāds” nekā pārējie.
“Dota mute runāt lielas lietas un zaimus” (Atkl. 13:5).	“Mute, kas runāja lielas un pārgalvīgas lietas” (Dan. 7:8).
“Tas uzstāsies ar skaļām runām pret Visuaugsto” (Dan. 7:25).	“Tad tas atvēra savu muti Dieva zaimošanai” (Atkl. 13:6).
“Es arī redzēju, kā šis rags karoja ar svētajiem un tos arī uzveica” (Dan. 7:21)	“Tam tika dots karot ar svētajiem un tos uzvarēt” (Atkl. 13:7).

Un tā, Dan. 7:11 teikts, ka briesmīgais dzīvnieks un rags ir viennozīmīgi: “Es raudzījos uz visu izbrīnējies to skaļo runu dēļ, ar kādām uzstājās rags; es skatījos tālāk, kamēr zvēru nogalināja”. Atkl. 13:5 runāts par to, ka zvērs karoja ar svētajiem (42 mēnešus) 3,5 gadus – to pašu darīja rags Dan. 7. “Šis zvērs, ko es redzēju, bija līdzīgs leopardam, viņa kājas bija kā lāča kājas un viņa mute kā lauvas mute” (Atkl. 13:2). Mēs atkal redzam līdzību ar dažādu zvēru aprakstu no Dan.7 un tēla metāliem no Dan. 2 – tie visi sakopoti šajā briesmonī (zvērā). Tam “bija septiņas galvas un demit ragi” (Atkl. 13:1) – tas pats galvu un ragu skaits (Dan. 7) četriem briesmoņiem (zvēriem).

“No jūras tad izkāpa četri milzīgi zvēri” (Dan. 7:3) – jūra satraukta; tāpat aprakstītas tautas (Lk. 21:25), kas ielenkušas Izraēlu pēdējās dienās. Tradicionāli briesmoņi simbolizē dažādas impērijas. Pēdējie briesmoņi satur sevī visu to spēku pazīmes, kas izdarīs spiedienu uz Izraēlu (ķēniņš Nebukadnēcars tēlā saskatīja visas Izraēlas apspiedēju iezīmes).

Atkl. 13 uzsvērts pēdējā briesmoņa spēks: “Visa zeme noraudzījās uz zvēru ar izbrīnu. Un viņi pielūdza pūķi, tādēļ, ka tas zvēram devis varu; arī zvēru tie pielūdza, sacīdami: “Kas līdzinās zvēram, un kas var ar to karot?” (Atkl. 13:3,4). Tāds spēks agrāk nebija pasludināts: “Tam ... dota vara pār visām ciltīm un ļaudīm un valodām un tautām; šeit parādās svēto

izturība un ticība” (Atkl. 13:7,10). Apraksts atgādina geto un koncentrācijas nometnes. Garīgais Izraēls tiks paverdzināts līdz ar dabisko Izraēlu.

Zvērs un grēka cilvēks

Ir savstarpēja sakarība starp Mt. 24 un 2. Tes. 2, kur stāstīts par to, ka “grēka cilvēks” īpaši attiecas uz pēdējām dienām:

Mt. 24	2. Tesal. 2
“Un tad daudzi apgrēcināsies” 10.p. “Mīlestība daudzos izdzīs” 12.p.	“Jo papriekš jānāk atkrišanai” 3.p. “Tāpēc, ka tie nav pieņēmuši patieso mīlestību, kas tos būtu izglābusi” 10.p.
“Tie daudzus pievils” 11.p.	“Kas ar visādiem netaisnības līdzekļiem pieviļ” – salīdz. 10.p. ar Atkl. 13:4.
“Tāpēc, ka netaisnība ies vairumā” 12.p.	“Netaisnības noslēpumainais spēks” 7.p.

Pamatoti ir salīdzināt šo vārdu “cilvēks” ar jēdzienu “antikrists” no 1. Jņ.2:18. Zvērs/rags – Kristus imitācija – sadauza gabalos visu zemi (Dan. 7:23) – šie paši vārdi izmantoti Dan. 2:40,44, lai aprakstītu, kā Kristus savas atgriešanās laikā sagrauj visas tautas. Mazais rags “centīsies grozīt svētku laikus un bauslību” (Dan. 7:25). Te ir sakarība ar Dan. 2:21, kur ierakstīts, ka tikai Dievs “liek mainīties laikiem un dzīvei”. Mazais rags pielīdzina sevi Dievam – grēka cilvēks “pat ieņem vietu Dieva templī, pats sevi celdams par Dievu” (2. Tesal.2:4). Šis grēka cilvēks ies bojā, “Kungs Jēzus iznīcinās viņu ar Savas mutes elpu un izdeldēs viņu, kad pats atnāks godībā” (2. Tesal. 2:8). Grēka cilvēks atklāsies pirms Kristus atnākšanas (2. Tesal. 2:2,3).

Grēka cilvēks, “pazušanas dēls” tika sūtīts pie jūdiem (Jņ. 17:12). Tas saista viņa spēku ar ticības atkritējiem eklērijas iekšpusē. Tieši pateicoties viņiem, viņš sēdīsies “Dieva templī” (2. Tesal. 2:4). Nodevējs bija Jūda, nodevēji būs arī vispārējās iznīcināšanas laikā (mēs to zinām no Eļļas kalna pravietojuma).

Tomēr pilnīgi ticams, ka šie pravietojumi attiecas uz kādu konkrētu cilvēku, kurš sevi uzskatīs par Kristu. Iespējams, ka viņš pat uzcelš sev templi burtiskā nozīmē. Atcerieties, ka zvērs/rags zaimoja “Dieva mājokli” (Atkl. 13:6), un pasludinot sevi par Ziemeļu Ķēniņu, “uzcels savas pilīm līdzīgās teltis starp Lielo jūru un svētās godības kalnu” (Dan. 11:45). 2. Tesal. 2:8,9 mēs atrodam pretrunu starp Kunga Jēzus atnākšanu un to grēka cilvēku. Šis jaunais spēks sagraus pretstāvošās tautas, kā to izdarīs Kristus (salīdz. Dan. 7:23 ar 2:44); viņš ieviesīs jaunus likumus, it kā viņam būtu Dieva tiesības (salīdz. 7:25 ar 2:21).

Daži var vilties, domādami, ka Kristus ir atgriezies, kad patiesībā tas būs zvēra antikrists. Zvēram ir dota mute citā zvērā, kas runā kā pūķis, t.i., kā briesmonis, bet ragi tam ir kā jēram, tas ir viltus Kristus. Šis briesmonis “dara lielas brīnuma zīmes, uz viņa pavēli pat uguns krīt no debesīm uz zemi cilvēku acu priekšā; tas pievil zemes iedzīvotājus ar brīnuma zīmēm, kas viņam bija dots darīt zvēra priekšā” (Atkl. 13:11-14). Tas, ka viņš izsauca uguni no debesīm, nozīmē, ka viņš atdarināja Ēliju, uzsvars tiek likts uz to, ka Ēlijas kalpošana aktivizēsies vispārējās iznīcināšanas laikā. Zvēra sistēmas reklamtriki centīsies to diskreditēt.

Antikrista pretnostatīšana Kristum rod atspoguļojumu Salamana Pamācībās – pretruna starp gudrības sievieti (kas ir Kristus, sievietes dzimums, 1. Kor. 1:24) un “muļķīgo sievu” (salīdz. Sal. Pamāc. 9:1-5 ar 9:14,17). Šis antikrista prototips ir netikle, kas asociējas ar pūķi/briesmoni/zvēru no Atklāsmes grāmatas. Antikrists un zvērs ir cieši saistīti. Noticot viltus brīnumiem, cilvēks ar vāju ticību, pielūgs zvēra tēlu (zvēra vārda skaitlis 666 – Atkl. 13:14-18). Daudzi ticīgie jau krituši kārdināšanā un noliekušies tēla priekšā. Vienīgi patiesi ticīgie atteicās to darīt. Par sodu tam, ka noliecās tēla priekšā, iespējams, kļuva koncentrācijas nometnes – nav izslēgts, ka nākotnē mūs sagaida kaut kas līdzīgs.

Jēzus, Pēteris un Jānis brīdināja, ka mēs nedrīkstam godināt viltus Kristu pēdējās dienās. Kārdināšana būs ar to, ka ticīgie var pieņemt par Kristu kādu citu. Mt. 24:26 brīdina: “Tāpēc, kad tie jums sacīs: redzi, Viņš ir tuksnesī, - tad neizeita ārā; redzi, Viņš ir kambaros, - tad neticiet”; “Jo, kā zibens izšaujas no rīta puses un atspīd līdz vakara pusei, tā būs arī Cilvēka Dēla atnākšana”. Jo, kā ērgļi salasās, kur maita” (Mt. 24:28), tā mūs pievilks tā vieta, kur būs Kristus.

Bēdu laiki

Mēs pieņemām, ka tas spēks, kas uzcēla pili tempļa kalnā Dan. 11:45, ir grēka cilvēks no 2. Tesal. 2, kā arī mazā raga spēks. Pirms otrās atnākšanas un augšamcelšanas tas aprakstīts Dan. 12:2. Tieši šajā laika periodā sagaidāms, ka “nāks bēdu laiki, kādi vēl nav bijuši”, Dieva tautai. “Šī ir liela diena, nav citas tai līdzīgas!” (Jer. 30:7). Tie, kuri ierakstīti dzīvības grāmatā, pārdzīvos to un tiks izglābti. Bet tas attiecas tikai uz patiesi ticīgajiem. Laiks būs tik smags, ka Izraēlas ciešanas vispārējās iznīcināšanas laikā Otrā pasaules kara laikā būs nekas salīdzinājumā ar šiem notikumiem. Vienīgi tiem, kas glabā svēto pacietību un ticību, pienāks godpilna, brīnišķīga pestīšana.

Pat Eņģelis, kuru satrieca šo bēdu laiku ārkārtīgais smagums, jautāja: “Kad tad būs šiem brīnumiem gals?” (Dan. 12:6). Atbilde bija: “Paies viens gads un vēl divi gadi, un viens pusgads, un, tiklīdz svētās tautas postītāja vara būs galā un beigsies svētās tautas klīšana, tad viss tas

piepildīsies un notiks!” (Dan. 12:7,8). Ebreju vārdkopa “svētā tauta” vārda tiešākajā nozīmē ir “svēto tauta”, t.i, tie, ko sargā Eņģeļi.

“Viss tas piepildīsies” (Dan. 12:7) – attiecināms uz līdzību par vīģes koku – paaudzi, kas redz Izraēlas atdzimšanu – augļi lapu vietā kokā (kā mūsu sludināšanas rezultāts) dzīvos, lai redzētu visa galu. “Svētie ļaudis” dzīvos mūžīgi (Dan.12:7). Satriekšana, sagraušana – šeit izsekrojama sakarība ar tēla sagraušanu ar mazu akmeni (Dan. 7:27). “Tas” no Dan. 12:7 – Ziemeļu ķēniņš (11:45) – kaut kam ir jānotiek ar pēdējo dienu Asīriju un Babilonu. Šis iekarotājs “izraudzīs, šķīstīs un tīrīs” (pārkausēs) ticīgos (Dan. 12:10), tāpat kā pagātnē Izraēlu bija sagrābusi Bābele (Jer. 9:7). Tas pats vārds izmantots Cah. 13:9 un Mal. 3:2, un tas attiecas uz ticīgo atlikumu Jeruzalemē nākošo ciešanu laikā.

Pastāv daudz paralēļu starp Dan. 11 un pravietojumiem, kas attiecas uz svēto apspiešanu caur ragu/briesmoni/ grēka cilvēku.

Daniēla 11	Pēdējo dienu posts
31.p.: “liks negodā svētnīcu”.	Briesmonis zaimoja Dieva templi.
32.p.: “Ar glaimu un pavedinājumu pilniem vārdiem viņš pamudinās tos, kas sliecas pārkāpt derību, galīgi lauzt savu uzticību Tam Kungam”.	“Viltība, kuru viņš izmanto savos paņēmienuos, tam izdosies” (8:25). “Bezdievīgie paliks bezdievīgi” (12:10).
32,33.pp.: “tie ļaudis, kas pazīst savu Dievu paliks stipri ...Sapratīgie tautā daudzus apgaismos”.	Dedzīga sludināšana apspiešanas laikā.
35.p.: “Arī no sapratīgiem daži kritīs, lai taptu šķīstīti”...	“Dažus no jums nonāvēs” (Lk.21:16) – ticīgais atlikums raksturots kā pravietojumus saprotošs? “Daudzi tiks izraudzīti, šķīstīti un tīrīti, un pārbaudīti” (Dan.12:10).
...lai taptu šķīstīti, vētīti un garīgi tīrīti!”	Grūti laiki ilgs līdz Kunga atnākšanai – 3,5 gadi no Dan. 12:7.
“... jo Dieva noliktais pēdējais laiks vēl nav klāt”.	1260 dienas.
“Daudzas dienas”.	Arī rags pacelsies pāri visiem ragiem.
36.p.: “Un ķēniņš rīkosies pēc savas patikas ...un šķīstīs pats sev lielāks esam par visiem dieviem, nostāsies pret dzīvo Dievu un runās negantus vārdus...”	Grēka cilvēks pacelsies pāri visam (2. Tesal. 2:4); rags zaimos Dievu.
38.p.: “...viņš cienīs piļu un cietokšņu dievu”	Sēdēs kā Dievs Dieva templī (2. Tesal. 2:4).

Ir vēl daudz līdzību. Iespējams, ka pašā tuvākajā laikā mums nāksies iet caur visu to (patreizējai Izraēlai un garīgajam Izraēlam). Tikai tie, kas to saprot (Dan. 11:33 un 12:10), varēs pārdzīvot smago laiku. Tas liks mums ar vēl lielāku dedzību studēt pravietojumus tā vietā, lai pārliecinātu sevi, ka tas ir ļoti grūti. Brīdinātais būs droši apbruņots.

Kāpēc tikai Kristadelfieši?

Var rasties jautājums: kāpēc tikai Kristadelfieši tiks apspiesti? – Mūsu doktrīna sakrīt ar Izraēla cerību, t.i., ar patieso Evanģēliju. Mēs vienīgie uzmanīgi sekojam notikumiem Izraēlā un to atbalstām. Ap Izraēlu pastāvīgi ir opozīcija (propagandas viņi). Tikai maza grupa uzskata sevi par garīgo Izraēlu, ar nepacietību gaidot to laiku, kad nāks atbrīvotājs un glābs to no briesmoņa. Mēs - vienīgā “baznīca”, kas zina patieso Evanģēliju un kuras ticības pamatā atrodas Izraēla cerība. Tagad tam visam it kā netic. Bet šajā apstākļi arī ir kārdināšana. Agrāk mums pastāvēja tendence uzsvērt ebrejiem doto apsolījumu sludināšanu; pievienoties Izraēlas vēsturei tā vietā, lai stingri turētos pie pamatprincipiem, tieksme ticēt tam, ka tie, kas nezina Izraēla cerību un ir pievienojušies citām baznīcām arī var glābties: visi šie virzieni vērsti uz to, lai vājinātu mūsu ticību. Jauniešu bandas visā Eiropā uzsāk dedzināt sinagogas; nestabilais finanšu stāvoklis pasaulē atsaucas arī uz ebreju bankieriem; bērniem Londonā iepotē domu, ka Izraēla ir rasistu valsts. Dabisko Izraēlu sagaida nelaimes un posts, kāds nav bijis jāpiedzīvo nevienam citam. Daudzi ebreji tagad dzīvo Lielbritānijā un Ziemeļamerikā. Šajās valstīs uzbrukumi ebrejiem būs daudz spēcīgāki nekā nacistu naida 1940.-jos gados. Attieksme pret mums arī var tikpat krasi mainīties. Tie, kas sludina “mieru un drošību” atrodas bīstamā stāvoklī.

Būtu interesanti izanalizēt Kristadelfiešu kopienas, lai uzzinātu mūsu noslieces, tendences. Mums arī jāpievērš uzmanība pravietojumiem, īpaši tiem, ko satur Atklāsmes grāmata. Ļoti žēl, ka daudzi no mums to ignorē. Ir pamats domāt, ka Dieva tautas vidū pieaugs apziņa un nopietna sapratne, īpaši vispārējā iznīcības laikā.

Mums noteikti sev jāuzdod jautājums, vai mēs esam gatavi tam, ka pienāks grūti laiki nepieņemušiem zvēra zīmi. Vai tiešām mūsu mīlestība uz visu materiālo ir tik stipra, ka mēs nepastāvēsim, neizturēsim, ciešot trūkumu, bēdas un naidu. Kārdinājums ir tik liels, ka Jēzus dod padomu pēdējām dienām: “gādājiet sev ... neizsīkstošu mantu debesīs”, lai kad Kristus nāks, “tam tūdaļ varētu durvis atvērt, kad tas nāks un klauvēs” (Lk.12:33-36). Vēstures gaitā ticība ir bijusi vāja, vai mēs varam ticēt eklēsijas ietekmei pēdējās dienās? Vai mēs Kristu mīlam vairāk nekā mūsu ģimenes? Vai mēs esam gatavi redzēt viņus ciešam mūsu ticības dēļ? 1. Kor. 7:26-31 un Lk. 21:23 tieši šī iemesla dēļ brīdina no laulībām

pēdējās dienās. Vai mēs tik ļoti ticam Patiesībai, lai redzētu, ka mums tuvi draugi no tās atkāpjas, bet mēs turpinām pie tās turēties? Nealojieties. *Daudzi* atkritīs. Arī mūsu ģimenes un eklēsijas locekļi. Tikai garā ļoti stiprs cilvēks varēs izturēt. “Svētīgs, kas to iztur un pārdzīvo un sasniedz tūkstoš trīs simti trīsdesmit piecas dienas!” (1335 d.)(Dan. 12:12). “Bet kas pastāv līdz galam, tas tiks izglābts” (Mt. 24:13).

Mums ir jāuztur sevī uzticības uguns mūsu Kungam, jāprot novērtēt Viņa krusta upuri, ko Viņš nesis par mums, ir cītīgi jālūdz Dievs un jādzīvo pēc Dieva vārda. Maleahija vārdi visdrīzāk attiecas uz mums: “... drīz ieradīsies Savā namā Tas Kungs, kuru jūs kārojat. Raugi, Viņš jau nāk. Bet kas varēs izturēt Viņa atnākšanas dienu, un kas varēs pastāvēt, kad Viņš ieradīsies?” (Mal. 3:1,2). Mūsu Kungs Jēzus ar mīlestību mūs brīdina: “Kad atnāks Cilvēka Dēls, vai Viņš atradīs ticību uz zemes?”

Lūk, daži komentāri pantiem no Atklāsmes grāmatas, kas attiecas uz iznīcināšanu pēdējās dienās.

Var likties, ka Atklāsmes grāmatā bieži netieši norādīts, ka daži fragmenti tieši attiecas uz tiem, kas atrodas apspiestības jūgā. Tādas frāzes, kā “Jēzus Kristus, kas ir uzticīgais liecinieks” (Atkl.1:5), jāuzņem kā uzmundrinājums lasītājiem turpināt savu liecināšanu, pat nāves bailēs, kā to darīja Jēzus (Atkl.13:8). Atklāsmes saprašana kļūst vitāli svarīga tiem, kam nāksies pārdzīvot pēdējo dienu iznīcināšanu.

Zīmogi

Atslēgu zīmogu tulkošanai var atrast, ja apskata paralēles starp Atklāsmes grāmatu un Eļļas kalna pravietojumu. Sakarības ir tik daudzskaitlīgas, ka to izsekošana ir svarīga zīmogu izpratnei.

Izskatiet sekojošas paralēles:

Atklāsme	Eļļas kalna pravietojums	Atklāsme	Eļļas kalna pravietojums
6:1,2	Mt. 24:14	:14	Mt. 24:35
:3,4	:6,7	:16	Lk. 23:30
:5,6	:7	:17	21:36
:7,8	:7	7:1	Mt. 24:31
:9	:12	:3	Lk. 21:18,28
:11	:14	:14	Mt. 24:19,21
:12	:7	8:3	Lk. 21:36
:13	:32	:5	Mt. 24:27

Mēs pārlicinājāmies, ka Eļļas kalna pravietojums apraksta kā m.ē. 70.g., tā arī pēdējo dienu, kurās mēs dzīvojam, notikumus. Īpaša norāde ir uz Dieva tautas notiesāšanu. Šīs sakarības parāda, ka zīmogi, kā arī liela daļa atklāsmju attiecas uz diviem tiem pašiem laika periodiem. Zīmogi var attiekties uz notiesāšanu pēdējās dienās. Nav pamata domāt, ka tie jātulko

hronoloģiskā secībā, tos var uzskatīt par viena un tā paša perioda dažādiem aspektiem.

Tā, sodīšanas, kas aprakstītas pravietojumos, bieži vien nepiepildās hronoloģiskā secībā. Cah. 12:3-11 ir fragments, kurā 7 reizes sastopami vārdi “tanī dienā...”. Šis fragments nav jāinterpretē ar atsauci uz hronoloģiju; šie notikumi vienkārši notiek apmēram vienā un tai pašā laikā. Zīmogi norāda uz 3,5 gadu notiesāšanas periodu - tie nav jāsaprot kā dažādi notikumi, drīzāk tie sniedz daudzpusīgu informāciju par vienu un to pašu notikuma ainu. Apraksts Jesajas grāmatā attiecas uz laika periodu starp pirmo Kristus atnākšanu un Bābeles iebrukumu Valstībā. Nav pamata domāt, ka Atklāsmes grāmata principiāli atšķirtos šai ziņā.

Sestais zīmogs saistīts ar Jēra atnākšanas dienu, kad vīģes koks nometīs savus nenobriedušos augļus (līdzība par vīģes koku), ar lielām un varenām izmaiņām debesīs un uz zemes. Tas var attiekties uz otro atnākšanu. Izskatās, ka sestais zīmogs ir piektā turpinājums, kur apspiestie ticīgie brēc pēc atbēšanas. Viņiem garantē glābšanu (ietērpjot baltās drānās) un atpūtu “vēl īsu laiku, kamēr pilns būs darba biedru un viņu brāļu skaits, kas vēl tiks nokauti kā viņi paši” (Atkl. 6:11). Apspiešana turpināsies līdz otrajai atnākšanai. Iespējams, ka “īsu laiku” attiecas uz 3,5 gadu periodu? Piektais zīmogs arī attiecas uz pēdējām dienām. Kungs vēlas, lai mēs lūgtu par apspiestajiem svētajiem pēdējās dienās. Ja mūsu lūgšanas būs pietiekami intensīvas, iespējams, ka mums izdosies izbēgt no vispārējās iznīcināšanas. Atklāsmes 7 aprakstīts, kā tika apzīmogoti 144 000, lai pārdzīvotu apspiešanas un vajāšanu periodu un pateicoties ticīgo intensīvām lūgšanām, septītais - pasaules notiesāšanas zīmogs (8:3,4) tika atvērts, kas rezultātā noveda pie Valstības nodibināšanas.

Divi liecinieki (Atkl. 11)

Šī redzējuma konteksts ir dots Atkl.10:9, kurā Jānis apēd mazu grāmatu. 2. Laiku 34:18 arī ir runa par grāmatu, ko Jeremija “norij” – bauslības grāmatu. Vēlāk par to Jeremija saka: “Cik bieži man atskanēja Tavs vārds, es to uzņēmu kā barību, un tas man bija par svētlaimību un sirds līksmību” (Jer.15:16). Pēc Dieva pavēles Jānis slēpa to, ko “septiņi pērkonī bija runājuši” (Atkl. 10:4), nepierakstīja to, iespējams, tāpēc, ka viņa paaudze nebija gatava pieņemt tādu informāciju. Jānim vērsta vārda garša bija līdzīga medus garšai – prieka un pacilātības gars pārņēma tos, kas vārdu pieņēma, kaut gan īstenībā tas bija rūgts (Atkl.10:10), bet viņš saņēma norādījumu derībā “pravietot par tautām un ciltīm, par valodām un daudziem ķēniņiem” (Atkl. 10:11). Jānis pārstāv ar sevi mūs pēdējās dienās, sekojoši, arī mums vajag pravietot. Aicinājums bija vērsts uz Jeremiju un citiem praviešiem, kas nesa vēstījumu tautām un ķēniņiem, kā arī pirmā gadsimta apustuļu pravietošanas garu. Mūsu sludināšanai,

iespējams, vajadzētu būt fokusētai uz ebrejiem, īpaši tiem, kas dzīvo “zemē”.

Divu liecinieku redzējums aprakstīts sīkāk Atkl. 10:8-11. Svētās pilsētas (vārda tiešākajā nozīmē – Jeruzalemes) apspiešana ilgs 42 mēnešus. 42 mēn. = 1260 dienām = 3,5 gadiem (Atkl. 11:2,3). Divi liecinieki ar sevi pārstāv ebrejus un kristiešus vai divus svēto līderus, kuri sludināja kristiešiem un pagānu tautām. Šis salīdzinājums mūs atgriež pie Ēlijas un Mozus laikiem – viņi abi sludināja Dieva vārdu Dieva patieso liecinieku lielās apspiešanas laikos. Citi Evanģēliji apraksta svēto apspiešanu, nosaucot 3,5 gadu ilgu laika posmu. Tas atzīmēts Atklāsmes grāmatā 11 – lūgums uzsūtīt mēri viņu ienaidniekiem. Tas saista lieciniekus ar Mozu un ticīgajiem izraēliešiem Ēģiptē, kad tie tika apspiesti laikā, kad Ēģipte bija bagāta un apveltīta ar varu. Maisaudekli simbolizē gavēni un lūgšanas par to atpestīšanu caur Tā Kunga atgriešanos. Kunga Jēzus atgriešanās ir atkarīga no mūsu lūgšanu spēka, intensitātes. Iespējams, ka tāpēc arī ir mums nepieciešams šis apspiešanas periods.

“Kad tie būs beiguši savu liecību, tad zvērs, kas izkāpj no bezdibeņa, karos ar tiem, tos uzvarēs un tos nokaus” (Atkl. 11:7) – noslēdzošais apspiešanas posms, svēto nāves posms: “sieva bija piedzērusies no svēto asinīm un no Jēzus liecinieku asinīm” (Atkl. 17:6). Liecinieki ir prototips Jānim, kurš tika apspiests par savu paklausību un sludināšanu, “kas apliecinājis Dieva vārdu... Jēzus liecības dēļ” (Atkl. 1:2,9) pēdējās dienās pirms Kunga Jēzus nākšanas m.ē. 70.gados. Jānis dziļi izprata pravietojumus, un tas iedvesmoja viņu viņa ciešanu laikā. Nokauto dvēseles altāra priekšā cieta “Dieva vārda un liecības dēļ, kas bija viņiem” (6:9) – tas saista tos ar Jāņa ciešanu aprakstu.

Pūķis (briesmonis) uzsāka karu ar sievietes dzimumu: “Miķelis ar saviem eņģeļiem sāka karot ar pūķi; pūķis un viņa eņģeļi turējās pretim” (Atkl. 12:7); “viņi to uzvarējuši ar tā Jēra asinīm un ar savas liecības vārdu un nav savu dzīvību mīlējuši līdz nāvei” (12:11); Atkl. 12 arī ir norāde uz nomākšanu pēdējās dienās. Eņģelis aizliedza krist pie viņa kājām, teikdams, ka viņš “ir tāds pats kalps” un brālis tiem, kam ir “Jēzus liecība” (sludināšana – 19:10), t.i., lieciniekiem – it kā liecinieku eņģeļi būtu tik tuvu mums, ka tie gandrīz vai izjūt mūsu ciešanas.

Varētu likties, ka šo divu liecinieku nogalināšana notiek Jeruzalemē, kas ir garīgā Sodoma (Jes. 1:10; 3:1,9; Jer. 23:14; Raudu dz. 4:6; Ecēh. 16:46-56; Am. 4:11) un Ēģipte (Ecēh. 23:19-22). To apstiprina arī vietas apraksts, “kur arī viņu Kungs ir krustā sistis” (Atkl. 11:8). “Un dažādu tautu un cilšu (Izraēlas?), valodu un tautību ļaudis redzēs viņu miesas trīsaropus dienas un neļaus viņu miesas likt kapā” (Atkl. 11:9). Stefanu nomētāja ar akmeņiem, tomēr viņa ķermeni atļāva apglabāt. Ir daži līdzīgi momenti Atkl.11, kas saistīti ar Sodomu un notikumiem tajā. “Zemes

kungs” no 4.panta ir nepārprotami saistīts ar 1. Moz. 18:25 – “Vai visas pasaules soģis nedarīs taisni?” Divi eņģeļi (atcerēsimies lieciniekus, kurus atbalstīja eņģeļi) bija brīdināti, ka nedrīkst parādīties uz ielām (salīdz. ar Atkl. 11:8), jo viņi bija pakļauti briesmām, ka ar viņiem izrīkosies nelikumīgi, garīgi pilsētu sauc par Sodomu un Ēģipti, abas tās ir pēdējo dienu pirmtēls; Atkl. 11 arī attiecas uz pēdējām dienām.

Soda periods, kad cilvēku liķi gulēs uz ielām trīsarpus dienas, iespējams, atbilst noslēdzošajām vajāšanām 3,5 gadu perioda beigās. Pēc īslaicīgas pasaulīgo līksmības (vai tas neatgādina pasaules līksmi to trīs dienu laikā, kad Kristus bija miris?) sekos liecinieku augšāmcelšanās. Tad liecinieki dzird stipru aicinošu balsi un uzkāpj debesīs viņu ienaidnieku acu priekšā (Atkl. 11:12). Svētie tika aicināti iziet pretī Dievam. Mēs zinām, ka Atkl. 1:7 attiecas uz Kunga Jēzus otro atnākšanu. Septītais eņģelis nobazūnēja, pavēstot Valstības atnākšanu (Atkl. 11:5). Atkl. 11 ir daži momenti, kas apraksta mūsu Kunga ciešanas. Lielas bailes pārņēma tos, kas ieraudzīja augšāmceltos lieciniekus (11.p.), tas atgādina to šausmas, kas ieraudzīja tukšu kapu (Mt. 28:4,5,8). Jo Jēzus ķermenis varēja būt iemests Gehenā. 11:9 aprakstīts, ka ne visi mirušo ķermeņi tika atdoti zemei, var domāt, ka tie visi tika sisti krustā. Mūsu ciešanās mums jāizjūt sevi sistiem krustā kopā ar Kristu. Lielu mierinājumu mēs gūstam tajā apstākļi, ka ciešot kopā ar Viņu, kopā ar Viņu saņemsim arī balvu.

Izraēla apspiešana Ēģiptē ir nākošās vispārējās iznīcināšanas prototips. “Zemes iedzīvotāji priecāsies par tiem un būs līksmi, tie sūtīs dāvanas cits citam, jo šie divi pravieši mocīja visas zemes iedzīvotājus” (11:10) – tas sasauca ar to ļaužu prieku, kas redzēja Bābeles iznīcināšanu (18:20) – svēto ciešanas beigās krita pār to mocītāju galvām. Ir tieša līdzība starp septiņiem zīmogiem un septiņām bazūnēm. Zīmogi vairāk attiecas uz pasaules notiesāšanu, bet bazūnes – uz svēto tiesāšanu.

Septiņi zīmogi	Septiņas bazūnes
16:2	8:7
16:3	8:8
16:4	8:10
16:8	8:12
16:10	9:1
16:12	9:13
16:17-21	11:15

Pūķis un bērns (Atkl. 12)

Daudz paralēļu mēs atrodam Atkl.12 un Mt. 24. Šī nodaļa attiecas kā uz pēdējām dienām, tā arī uz m.ē. 70.gadu, par pamatu šādam pieņēmumam ir Eļļas kalna pravietojums, kas arī savstarpēji attiecas uz šiem diviem

laika periodiem. “Tagad ir atnākusi pestīšana ... un Dieva Valstība ... ir gāzts mūsu brāļu apsūdzētājs” (12:10). Ne pestīšana, ne Dieva Valstība nav iespējamā bez otrās atnākšanas. Gāztais pūķis var attiekties uz otro atnākšanu. Ījabs parādījās, lai Dievs varētu mums nodemonstrēt materiālista ciešanas, kurš tiesā sevi vispārējās iznīcināšanas nojautās. Ījabs atnāca, lai dzirdēto, ko teicis Dievs, pavēstītu, taču pēc visām ciešanām, ko viņš pārdzīvoja, viņš “ieraudzīja” (Īj. 42:5), ka vispārējā iznīcināšana izmainīs mūs uz labāko pusi.

Izdaudzinātais 3,5 gadu periods atkal no jauna pieminēts Atkl. 12:6; te atkal ir norāde uz Izraēla uzturēšanos Ēģiptē; sieviete aizslīd no pūķa (Ēģiptes) tuksnesī, pūķis to vajā (12:13), mēģina ar ūdens palīdzību viņu apturēt (12:15) – atcerieties Sarkanā jūru. Brīnums glāba sievieti. Uz ērgļa spārniem sieviete izglābās. Šajā laika posmā sieviete necieta badu, tuksnesī Izraēla tauta ēda mannu. Jņ. 6 Jēzus saka, ka manna ir Dieva vārds. Sievietes dzimumu tuksnesī tāpat piesātinās, pateicoties Dieva īpašajām rūpēm. Iespējams, ka sāts būs, pateicoties pravietojumu un Atklāsmes izpratnei.

Konflikta aprakstu starp čūsku, sievieti un viņas dzimumu 12:14-16 var savstarpēji salīdzināt ar 1. Moz. 3:15 – šeit runāts par īslaicīgu velna/čūskas uzvaru pār sievietes dzimumu pēdējās dienās. Atkl. 12 skaidri pasacīts, ka pūķi sakāva, tomēr var gaidīt, ka viņš “gāja karot ar pārējiem viņas cilts locekļiem, kas turēja Dieva baušļus un apliecināja Jēzu” (12:17). Tā pati doma, kas 11.nodaļas 7.pantā. Ievērojiet, ka pūķis dodas uz tuksnesi apspiest sievietes dzimumu; 17:3,8 aprakstīts briesmonis no tuksneša, kas piepildīts ar svēto asinīm. Briesmonis no Atkl. 17 arī aprakstīts pēdējo dienu gaismā.

Apspiestie ticīgie pārdzīvo nospiestību “ar savas liecības vārdu un nav savu dzīvību mīlējuši līdz nāvei” (12:11). Tikai tie, kas īstenībā būs tam gatavi, pārdzīvos apspiestības periodu. Patiesie ticīgie savu dzīvību nestāda augstāk par mīlestību pret Dievu. “Tādēļ priecājieties, debesis un kas tur mājā! Vai zemei un jūrai! Pūķis ...sāka vajāt sievu, kas bija dzemdējusi puisēnu” (12:12,13).

Tas it kā pielīdzina ticīgos tiem, kas dzīvo uz zemes (Izraēla?) un jūras (pasaules tautas). Iespējams, šīs divas grupas uz zemes un jūras ir saistītas ar diviem lieciniekiem no Atkl.11. Pastāv arī citas līdzības:

Atklāsmes 11	Atklāsmes 12
<p>“Kad tie būs beiguši savu liecību” (salīdz. 7.p. ar 6:9).</p> <p>“...zvērs, kas izkāpj no bezdibeņa, karos ar tiem, tos uzvarēs un tos nokaus” 7.p.</p>	<p>“...ar savas liecības vārdu...” 11.p.</p> <p>“...pūķis gāja karot ar pārējiem viņas cilts locekļiem” 17.p.</p> <p>“...nav savu dzīvību mīlējuši līdz nāvei” 11.p.</p>

Noslēdzotās vajāšanas ciešanu perioda beigās.	“Tad pūķis sadusmojās par sievu un gāja karot ar pārējiem viņas cilts locekļiem”; pūķis zināja, “ka tam maz laika atlicis”
---	--

Atklāsmes 13

Atkal runāts par 3,5 gadu ilgo svēto apspiešanas periodu (5.p. – “četrdesmit divi mēneši”), par karu ar svētajiem un par to, ka viņi visu pārvarēja, kaut gan briesmonim bija “dota vara pār visām ciltīm un ļaudīm un valodām un tautām; un to pielūgs visi, kas dzīvo virs zemes” (13:7,8). Aprakstīts, kā apspiestos aizved gūstā, apspiež, pat nokauj ar zobenu (13:10). Briesmonis alegorizē Kristus ciešanas (13:10 = Mt. 26:52); gūsts atmodina atmiņas par to, kā Jēzu aizveda jūdi un zaldāti; brīnumi, ko dara zvērs, “pieviļ zemes iedzīvotājus” (13:13,14; 19:20). Šiem brīnumiem patiesi jārada iespaids, jo to rezultātā visi, izņemot ticīgos, saņems zvēra zīmi. Praviņojums par tik grandiozu apmānu nekad nav piepildījies pagātnē. Par brīnumiem nav runāts kopš pirmā gadsimta. Tomēr atcerieties Eļļas kalna praviņojumu, kas apraksta brīnumus, kas notiks pēdējās dienās, tas būs ļoti iespaidīgs skats.

Atklāsmes 14

144 000 – t.i., taisno atlikums – tie ir tie, kas aprakstīti kā “kas sekos Jēram, kurp tas arī ietu” (14:4). Tas saistīts ar ticīgo aprakstu pie krusta, tie, kas vienmēr sekojuši Jēzum no mierīgajām dienām Galilejā līdz pat bēdīgā gala dienām (Mk. 15:49,41) – mums arī visā un visur ir jāseko Kristum. Mums maksimāli jāizmanto atlikušās miera dienas, smeloties spēka rezerves no Dieva vārdiem.

Tie, kas nepazemosies zvēra priekšā un nepieņems tā tēlu = zīmi, tiks nogalināti (salīdz. 13:15; 14:11 ar Dan. 3:6); šajā sakarā mēs no debesīm saņēmām īpašu brīdinājumu: “Svētīgi mirušie, kas mirst iekš Tā Kunga no šā brīža” (14:13) – no tā izriet, ka tie, kas mirst Kungā, saņems īpašas svētības vispārējās iznīcības dienās. “Tie, kas bija uzvaru guvuši pār zvēru, viņa tēlu ... viņa vārda skaitli ... tie dziedāja Dieva kalpa Mozus dziesmu (15:2,3) – apspiešana caur zvēru bija līdzīga verdzībai Ēģiptē, bet atpestīšana kļūst par jaunu Mozus dziesmu.

Atklāsmes 20

20.nodaļas 2.pantā mēs lasām par to, ka velns/pūķis/čūska ir iekalts ķēdē, iespējams, drīzāk tas attiecas uz to, ka iekalta pūķa grēcīgā daba, nevis kāds abstrakts grēks. Briesmonis atdzims kaut kādā, iespējams, politiskā formā pēdējās dienās, iespējams, ka arābu spēkos, kas apvienoti ar grēka spēkiem citu tautu vidū. Tikai uz neilgu laiku pūķis tiks atbrīvots (20:3). “To dvēseles, kas Jēzus liecības un Dieva vārda dēļ noslepkavoti

... tie kļuva dzīvi un valdīja kopā ar Kristu tūkstoš gadu” (20:4). Vai te ir runa par kādu īpašu šo divu liecinieku godu Tūkstošgades laikā?

Piezīmes

(1) pravietojuma par mazo ragu piepildīšanās (Dan. 11:39; 8:23,17; 2:34).

SEVIŠĶAS VISPĀRĒJĀS IZNĪCINĀŠANAS PAZĪMES

1. PADZIĻINĀTS SKATĪJUMS

Dabīgais Izraēls

Izraēlas grēku nožēlošanu var saistīt ar to, ka Dievs atvērs tautas acis uz Viņa vārdu. Cita ceļa grēku nožēlai nav. Jer. 30:24 aprakstīta Jēkaba atgriešanās mājās un dots komentārs: “visu dienu galā jūs to skaidri redzēsīt!” Tikai *tad* Izraēla sapratīs savu praviešu vārdus. “Dievs viņiem devis truluma garu, acis, lai tie neredzētu (citēts Rom. 11:8, kur runāts par to, ka izraēlieši nepazīna Jēzu) ... tā jums visa atklāsme kļuvusi kā aizzīmogotas grāmatas vārdi ... tanī dienā ... aklo acis varēs raudzīties ārā no krēslas un tumsas” (Jes. 29:10,11,18). Tas notiks “beigu laikā” (Dan. 12:4). Mums ir skaidri parādīts, ka Izraēlas grēku nožēlošana vispirms attiecas uz Kunga Jēzus atgriešanos. Tas attiecināms uz taisno atlikumu Izraēlas pēdējās dienās. Par to runāja Ēlija – pravietis (pravieša Maleahija grāmatā par viņu sacīts kā par Dieva Vārda skolotāju. Tieši tāpat Ēlijas garā tautu mācīja Jānis.

Pirmās trīs nodaļas no Maleahija grāmatas satur informāciju par atjaunošanos pēc Bābeles gūsta. Šis periods ir ebreju “atlikuma” pēdējās dienās pirmtēls. Runa ir par intereses par likumu atgriešanos, kas raksturoja šo ļaužu grupu. “Bet tie, kas bīstas Dieva, savā starpā mierina cits citu: Tas Kungs visu dzird un ievēro” (Mal. 3:16). Tālāk pravietojumā runāts tieši par pēdējām dienām: “Tai dienā ... ko Es izraudzīšu, viņiem būs būt Manam īpašumam” (3:17). Pārējā pravietojuma daļa stāsta par Kunga dienu, ar kura atnākšanu atdzims interese par “Ēlijas”, Maleahija un viņa laikabiedru-praviešu darbību.

“Piemiņas grāmatas” uzrakstīšana par tiem, kas baidās Dievu un Viņu godā (Mal. 3:16). Viņi to “iedvesmoja” cits citam (2. Moz. 6:6,7), Ēlijas misija sāks vērst Izraēlas uzmanību uz “Mozus likumiem ... kopā ar visiem likumiem un tiesām” (Mal. 3:22). Mal. 3:18 sacīts par “atlikuma” grēku nožēlu: “Pēc tam jūs atgriezīsities”. Par Ēlijas uzdevumu kļūs cilvēku vešana pie Mozus likuma. Izraēla izpildīs lielu daļu likuma pēdējās dienās.

Garīgais Izraēls

Kā dabīgais, tā arī garīgais Izraēls pēdējās dienās pārdzīvos spaidus, tāpēc Bībeles sapratne kļūs par vēl vienu kopīgu īpašību. Maleahija vārdus par ticīgo atlikumu, cits cita iedvesmošanu Vārda izpratnei, gaidot Jēzus atnākšanu, var attiecināt arī uz garīgo Izraēlu.

“Sapratīgie sapratīs”

Vadošais pants par mūsu acu atvēršanu pēdējās dienās ir Dan. 12:4,10: “Paglabā labi slepenībā šais atklāsmēs sacīto un apzīmogo šo grāmatu līdz pēdējam beigu laikam; daudzi tad to izpētīs, un atziņas vairošies!... Daudzi tiks izraudzīti, šķīstīti (šī idioma bieži tiek izmantota, lai aprakstītu atbildi uz Dieva vārdu: ps. 119:32,59; Am. 8:11,12; Habakuka 2:2; 2. Tesal. 3:1) un tīrīti, un pārbaudīti, bet bezdievīgie paliks bezdievīgi, un tie to nesapratīs, bet sapratīgie sapratīs” (no Daniēla pravietojuma). Daniēla pravietojums tiks piepildīts attālā nākotnē, un ticīgie to sapratīs tajā laikā.

Apokalipse beidzas ar vārdiem, kas skaidri saskan ar Daniēla noslēdzošajiem vārdiem. Daniēla grāmatas jēga ir apslēpta līdz noteiktam laikam, pravietojuma izpildīšanās laikam. Piepildīšanās laiks ir tuvu. Primārā Atklāsmes izpildīšanās attiecas uz m.ē. 70.gadu. Jaunās Derības garumā vairākkārt pieminēts par īstu zināšanu iegūšanu (1. Pēt. 3:7; 2. Pēt. 1:2-6,8,16; 2:20; 3:18), iespējams, lasot tādas nodaļas kā Eļļas kalna pravietojumu un Atklāsmi. Bībeles saprašanas nepieciešamība ir aktuāla arī mūsu pēdējās dienās. Pāvils teica tesalonīķiešiem, ka viņam nav jāstāsta par laikiem un sezonām, jo viņi labi saprata pravietojumus – taču dzīves veids, kādu viņi piekopa, neatbilda viņu Bībeles izpratnei (1. Tesal. 5:1-5), m.ē. 70.gadu situācija ir “pēdējo dienu” prototips. Atklāsmju izpratne pēdējās dienās nebūs aizzīmogota pirms Kristus otrās atnākšanas. Tieši tāpat arī Daniēla pravietojumi pēdējās dienās būs mums atvērti, līdzīgi Atklāsmes grāmatai.

Laiku pa laikam Izraēla tika sodīta pravietojumu neizpratnes dēļ, tas Izraēla tautu noveda pie grēka (5. Moz. 32:29; ps. 94:8; Jes. 44:18).

Daniēls raksturots kā “labi mācīts” (gudrs) un “saprotošs” (Dan. 1:4,17); Eņģelis deva viņam spēju “saprast visādas parādības un sapņus” (Dan. 1:17). Eņģelis atteicās atklāt Daniēlam pēdējo redzējumu tulkojumu, bet viņš visu atklās pēdējās paaudzes ticīgajiem. Pēc gara Daniēls ir pēdējo dienu ticīgo pārstāvis, atkritusī eklēsija tika apspiesta no Bābeles, taču no eņģeļa ieguva gudrību, mīlestību pret Dieva vārdu un saprašānu. Agrāk mēs pieņēmām, ka gara dāvanas iegūst apspiešanas un sodīšanas laikā. Jaunā pravietojuma saprašāna var tikt atklāta caur zināšanas dāvanu.

Rūgtā pieredze, pēdējo dienu apspiestība kalpos mūsu acu atvēršanai pret Dieva vārdu (Īj. 36:15, kā arī dažas atsauces no 117.psalma)

Ņemiet verā Kunga Jēzus patiesību un garīgo cēlumu laikā, kad Viņš atradās krustā. Ījabam līdzīgiem cilvēkiem augšāmcelšanas un notiesāšanas sapratne tika dota caur pārbaudījumiem un ciešanām. Pēdējo dienu ciešanas arī atvērs mūsu acis pret daudz ko. Mums jābūt

daudz tuvāk Bībelei. Mūsu kopiena saduras ar situācijām, kuras mums ir pavisam svešas. Mūsu acis atvērsies, tikai iegūstot noteiktas zināšanas.

Zināšanas vairošies tikai sodīšanas rezultātā, kad "paies viens gads un vēl divi gadi, un viens pusgads, un, tiklīdz svētās tautas postītāja vara būs galā un beigsies svētās tautas klīšana, tad viss tas piepildīsies un notiks!" (Dan. 12:7). Daniēls ieraudzīja līdzību ar savu laiku, viņš apzinājās Jeremijas pravietojuma laika periodu, pārliccinājās, ka Valstības atjaunošana ir tuvu. (Dan. 9:2). Pat visskaidrākie un acīmredzamākie pravietojumi var būt mums aizzīmogoti. Atcerieties bauslības skolotāju apsolījumus par visa turpināšanos, praviešu iedvesmošanas rezultāts bija Dieva vārdi no Ezras 5:1-3; 6:14; 7:11,12,14,21; kā arī Nehem. 8:8,13; 9:2.

Citas norādes

Ir daudz citu norāžu uz to, ka pēdējo dienu ticīgajiem pieaugs Bībeles patiesības izpratne, piemēram Habakuka 2:2,3: "Šī parādība īstenosies noteiktā laikā ... jo tas viss nāktin nāks un nekur nepaliks". Eļļas kalna pravietojumā arī pieminētas zināšanas, "redzējumi", saprašana. Mt. 24:15 mēs lasām: "kas to lasa, lai uzmana". Pēdējās dienās būs atvērta saprašana. Iespējams, ka pēdējās dienās taisno atlikums nonāks pie Daniēla vārdu par atkrišanu sapratnes: "kad jūs visu to redzat, tad ziniet, ka Viņš ir tuvu durvju priekšā (Mt. 24:33). "Uzlūkojiet vīģes koku ..." (Lk. 21:29). Ir nepieciešama īsta zīmju saprašana, nevis vienīgi sekošana notikumiem un to novērošana.

Var gadīties, ka pēdējās dienās piepildīsies visi Dieva vārdi (Atkl. 17:17) – mēs apzināties, ka Bībele vērsta tieši uz mums, pēdējo dienu paaudzi. Daudzas līdzības tāpat vērsta uz pēdējo ticīgo paaudzi – sekundāra izpildīšanās var attiekties uz citu laiku. Tās attiecas tieši uz tiem, kas atdzīvosies, kad Kungs Jēzus atgriezīsies visā slavā, atcerieties līdzības par gudrajām un nesaprātīgajām jaunavām, ļaudīm, kuriem bija doti talenti, kalpiem, kam bija uzdots sargāt mantojumu. Atklāsmes grāmatā un citās Jaunās Derības nodaļās sastopami atgādinājumi, ka Kungam nupat-tūlīt jāatgriežas. Tas tika speciāli uzrakstīts ticīgo pēdējai paaudzei! Piemēram, Atkl. 3:20: "Redzi, Es stāvu durvju priekšā un kļaudzinu. Ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa un turēšu ar viņu mielastu, un viņš ar Mani". Tie, kas atbildēs, atvērs durvis, izdzirdot Kunga balsi, saņems balvu Viņa otrās atnākšanas laikā. Nav jābrīnās, ka tieši pēdējās dienās notiks lēciens apziņā.

Vai mēs attīstāties?

Apziņas augšana notiek arī mūsu kopienas vidē, par to nav šaubu. Datoru parādīšanās fenomens pēdējās dienās, iespēja iespiest par nelielu maksu, brīvība Bībeles skolu organizācijā, ebreju un grieķu tekstu studēšana, bez nepieciešamības apgūt šīs valodas, - viss tas ir pateicoties

Dieva gribai, lai notiktu Bībeles revolūcija. Tajā pat laikā aug arī vispasaules atkrišana no ticības, šķelšanās, sarūgtinājumi. Ticīgo atlikumam rodas vēl viena iespēja augt zināšanās. Evanģēlisma sprādziens (Mt. 24:14), vispārēja evaņģēlizācija pastiprina atkāpšanos no mūsu brālības pēdējās dienās. Šāda analīze vairo manu pārliecību, ka pravietojuma, par kuru mēs uzzinājām šajās nodarbībās, piepildīšanās ir neizbēgama.

DIENAS UN STUNDAS ZINĀŠANA ...?

Doma par to, ka mēs nevaram zināt ne dienu, ne stundu, kad atgriezīsies mūsu Kungs Jēzus, atvēsina mūsu entuziasmu, cenšanos izprast pravietojumus par pēdējām dienām. Pastāv garš to pantu uzskaitījums, kurus mēs vienkārši nepareizi saprotam daudzu gadu garumā, kaut gan mums liekas, ka mēs precīzi zinām, ko tie apzīmē. Mums šķiet pārāk nogurdinoši pārbaudīt sevi, izanalizēt savu redzes viedokli. Mūsu Kunga vārdi par to, ka neviens nezina Viņa atgriešanās dienu un stundu, ir tam redzams piemērs. Ja varam uzzināt Kunga atgriešanās laiku, mēs varēsim atrast izeju no sarežģītām situācijām.

- Visi galvenie notikumi, kas atbilduši Dieva mērķim, norisinājušies tad, kad patiesie ticīgie ir gaidījuši to iestāšanos: lielie plūdi, Jeruzalemes izpostīšana, tās atjaunošana, pirmā Kunga Jēzus atnākšana, m.ē. 70.g. notikumi, visi tie ir labi piemēri. Droši vien, tas pats attiecas uz otro atnākšanu un Dieva mērķa izpildīšanu? “Jo Dievs Tas Kungs neko nedara, neatklājis Savu noslēpumu praviešiem, Saviem kalpiem” (Am. 3:7), bet viņu mērķis bija nodot uzrakstīto mums. Kungs pārmeta ebrejiem, ka tie nespēja atšķirt Mesijas atnākšanu (Mt. 16:3; Lk. 19:44); bet Viņa pirmā atnākšana ir otrās atnākšanas pirmtēls. Bābeles notiesāšana bija vēl viens pēdējo dienu pirmtēls. Tas nozīmē, ka mums jājūt Kunga Jēzus atnākšanas laiku. To pašu Kungs saka, kad stāsta par vasaras iestāšanos, salīdzinot to ar Valstības tuvošanos.
- Dāvids nojauta miesīgās un garīgās būtnes lielo prieku pēdējās dienās, gaidot Kunga atnākšanu. “Lai priecājas debess un līksmo zeme, lai krāc jūra un viss, kas to pilda! Lai līksmo lauks un viss, kas tur zeļ un zaļo ... (salīdz. ar Mt. 13:38) ... tā Kunga priekšā, jo Viņš nāk, Viņš nāk tiesāt zemi. Viņš tiesās pasauli taisnībā un tautas Savā patiesībā” (Ps. 96:11-13).
- Līgava ir prieka pārpilna, gaidot atnākam savu mīļoto (Augstā dz. 2:8).
- Tadas zināšanas var iegūt, vienīgi rūpīgi studējot Bībeli patstāvīgi. Kungs Jēzus brīdināja mūs Eļļas kalna pravietojuma sākumā, ka mums nav jāklausa tie, kas saka “laiks ir atnācis” (Lk. 21:8) – Viņš

aicina mūs vērot notikumus, sekot to attīstībai un būt uzmanīgiem pret to, kas notiek. Pravietojuma beigās Viņš atkal atgriežas pie šīs domas. “Kad (kokiem) pumpuri raisās, jūs paši no sevis zināt, ka vasara jau ir tuvu. Tāpat, redzot visu šo notiekam, jums būs zināt, ka tuvu ir Dieva valstība” (Lk. 21:30,31). Ļoti personiska nojauta, ka vasara jau tuvu, līdzīga mūsu zināšanai, ka Kungs ir tuvu.

- Ja uzmanīgs cilvēks zina, ka atnāks zaglis, viņš būs vēl uzmanīgāks, acīgāks un būs nomodā (Mt. 24:43). Šī līdzība sabalsojas ar 1. Tesal. 5, kur mēs lasām par to, ka ticīgais būs nomodā, gaidīdams savu Kungu, Viņa atnākšana ticīgajam nebūs negaidīta.
- Ja cilvēks negaida Kunga atnākšanu (nav nomodā), tas pielīdzināms neziņai par Viņa atnākšanas laiku (Atkl. 3:3). Mk. 14:37 mēs esam brīdināti par to, ka ja mēs neesam nomodā, mēs negaidām Kungu, nezinām Viņa nākšanas laiku, līdz ar to mēs nevarēsim sagatavoties Viņa atnākšanai.
- Ja neviens nevar zināt Kunga Jēzus atgriešanās laiku, tad būtu bijis ļoti grūti iztulkot Eļļas kalna pravietojumu. Kad mācekļi Viņam jautāja: “Kad tas notiks? Un no kā lai mēs vērojam, kad tas sāks piepildīties?” (Lk. 21:7), Jēzus nepārtrauca sarunu, to apraujot. Viņš tiem nosauca Savas atgriešanās laika pazīmes. Ticīgie diezgan precīzi zināja, kas notiks m.ē. 70.gadā. Jēkabs, Pēteris un Pāvils drosmīgi mācīja, ka “soģis stāv durvju priekšā” (Jēk. 5:9). Bija grūti atvērt ticīgo acis pravietiskajiem vārdiem, - iznākumā bija viņu saprašana, ka Valstība tiks atjaunota.
- Eļļas kalna sprediķa saturs skaidri pasaka to, ka ticīgie zina Kunga Jēzus nākšanas laiku.
- 140 un vairāk gadus mums saka, ka “laiks ir atnācis” (Lk. 21:8), bet tas nenāk. Jēzus vārdi norāda tieši uz to, ka “laiks ir atnācis”, Viņa atnākšana ir neizbēgama. Mēs paši precīzi nezinājām, ka Kunga atnākšana ir nenovēršama, taču mēs naivi, ar spītīgu neatlaidību izmantojām šos vārdus savos referātos. Tagad mēs droši to nezinām, bet pašās pēdējās dienās mēs iemantosim pārliecību, ka tas ir nenovēršami. Mēs to gribēsim, un mēs par to būsim pārliecināti.

Lūk, ko par to saka senas īru dzejas pants:

Kurš nezina, ka tas ir muļķis,
atstājiet to, lai dus.

Kurš zina, ka viņš zina, ko viņš nezina,
Pamodiniet to.

Kurš zina, un zina, ko viņš zina,
Tas ir gudrs.
Sekojiet tam.

Par mācekļiem

Šī ideja ir pretrunā ar to, ko mēs redzam Eļļas kalna pravietojumā: “to dienu un stundu nezina neviens cilvēks”. Tas, iespējams, attiecās uz Viņa mācekļiem. Viņu klausījās divpadsmit apustuļi, un viņi nezināja Jēzus atgriešanās dienu un stundu. Ticīgie Viņa atgriešanās laikā nebūs sagatavoti (Mt. 24:50), tas pārlicinoši pierāda to, ka ticīgo pēdējā paaudze kaut kādā veidā uzzinās dienu un stundu, t.i., nozīmēto laiku (Atkl. 9:15), Kunga Jēzus atgriešanās laiku.

Pat Kungs nezina Savu atgriešanās laiku, to zina tikai Tēvs. Jēzus to apstiprināja (Mk. 13:32) – laikā, kad Viņš sarunājās ar saviem mācekļiem. Viņš pats to nezināja. Bet pēc Savas augšāmcelšanās un slavas Kungs pieskārās divām lietām, kas, neapšaubāmi, ir saistītas: “Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes ... nav jūsu daļa (vēšanās pie 11 apustuļiem) zināt laikus vai brīžus, ko Tēvs nolīcis Savā paša varā” (Mt. 28:18; Ap.d. 1:7,8). Viss Tēva spēks bija atdots Viņa slavenajam Dēlam, tas arī ietver sevī zināt otrās atnākšanas “laikus vai brīžus”. Kungā “apslēptas visas gudrības un atziņas bagātības” (Kol. 2:3). Kad Jēzus runāja par to, ka par to dienu “nezina neviens” ... pat Cilvēka Dēls, Viņš nedomāja, ka tā turpināsies vienmēr. Viņš runāja tikai par konkrētu laika periodu.

Mācekļi ļoti gribēja zināt Kunga atnākšanas laiku, un tāpēc Viņš deva tiem šī laika pazīmes. Bet Kungs Jēzus arī zināja to, ka mācekļi nezina ne Viņa nāves laiku, ne atgriešanās brīdi (Mt. 16:3; Lk.19:44) – Kungs pastāstīja mācekļiem stāstu par cilvēku (Viņu pašu), kurš aizbrauca no mājas, pavēlējams saviem mājiniekiem būt nomodā. Viņš brīdināja tos par to, kas būs, ja viņi nepaklausīs. Katrs no šiem brīdinājumiem izpildījās dažu nākošo dienu laikā, to dienu laikā, kas bija pirms Kristus nāves:

Viņi nodos jūs tiesām	Kristus sinedriona priekšā
Tiksiet sisti	Kristu sita
Kungi liecībai	Priesteri, Hērods, Pilāts
Brālis nodos brāli	Jūdi. Pētera liegšanās
Atgriezies un paņem viņa drēbes	Jāņa, (Marka) linu drēbes
Viltuskristi	Baraba?
Saule aptumšosies	Krustā sitot
Esi nomodā un lūdzies	“Esi ar mani nomodā”
	Ģetzemanes dārzs
Vakarpusē	Atvadu vakariņas
Pusnaktī	Ģetzemanes dārzā
Kā iedziedāsies gailis	Pētera liegšanās
No rīta	Ciešanas un krustā sišana
Atrast gulošus	Mācekļi Ģetzemanē

Neērtie secinājumi

Jēzus vārdi par to, ka jābūt nomodā, jo neviens nezina precīzu Viņa atgriešanās laiku, vērsti uz divpadsmit apustuļiem. Augstākminētais skaidri saskatāms tajā apstākļi, ka pēdējo dienu ticīgie zinās Kunga atgriešanās laiku, un liek mums nonākt pie nenomierinoša slēdziena:

- 150 un vairāk gadus mēs proklamējam, ka “Kristus atnākšana ir nenovēršama”, un tas bija nepareizi. Mēs precīzi zināsim Kristus atnākšanas laiku. Mēs nekļūdīsimies. Pagātnē mēs domājām, ka zinām visu, pamatojoties uz Bībeles pravietojuma saprašānu. Tomēr mūsu saprašāna bija nepareiza. Mums jāatrod sevī drosme to apzināties.
- Vai mēs esam pārliecināti, ka visi dotie pravietojumi ir izpildīti un Kunga atgriešanās ir neizbēgama? Nevar teikt, ka mēs esam droši par to. Mūsu attieksme pret karjeru, banku bilanci, materiālajiem labumiem, cilvēciskajām attiecībām skaidri parādīs, par ko mēs esam pārliecināti.
- Mēs esam cieši pietuvojušies problēmai: vai mēs atrodamies pilnas pārliecības, noteiktas zināšanas stāvoklī par otrās atnākšanas neizbēgamību, par ko māca Raksti, un proti, Eļļas kalna pravietojums? Man ir aizdomas, ka nē. Protams, mums jādzīvo tā, it kā Jēzum jāatnāk jebkurā brīdī, bet diez vai mēs varam teikt, ka visi pravietojumi ir piepildīti un Kunga atnākšana ir neizbēgama. Pāvils dzīvoja tā, it kā viņš zinātu, ka Kunga atgriešanās ir neizbēgama. Viņš teica tesalonīķiešiem, ka svētītā diena pagaidām nenāks, jo dažiem pravietojumiem vēl jāpiepildās (2. Tesal. 2:3). Man ir aizdomas, ka tieši šādā situācijā mēs tagad atrodamies un dzīvojam, it kā gaidītu Viņa atgriešanos nekavējoties, kaut gan tai pašā laikā apzināmies, ka mēs nezīnām precīzu Kunga Jēzus nākšanas laiku, jo ar nepacietību gaidām pravietojumu izpildīšanos.
- Doma par to, ka ticīgie, kas dzīvo uz otrās atnākšanas robežas, zinās dienu un stundu, apstiprinās vismaz ar divām tēmām pravietojumā par pēdējām dienām: notiks pēkšņs izrāviens (virzīšanās uz priekšu) Bībeles un pravietojumu izpratnē patiesās baznīcas iekšpusē pēc nomāktības un apspiešanas dienām (iespējams, tiešā nozīmē). Tie ticīgie, kas paliks dzīvi, būs tieši tādā stāvoklī, kas aprakstīts šīs nodarbības sākumā: tieši viņi būs absolūti pārliecināti, ka Kunga Jēzus atnākšana ir neizbēgama. Lūk, kāpēc dienas pirms Kristus atgriešanās sauc par “Cilvēka Dēla dienām” (Lk. 17:24,26) – zīmes būs tik skaidras, it kā Viņš jau būtu atgriezies.

3. IESPĒJAMĀ VISPĀRĒJĀS IZNĪCINĀŠANA HRONOLOĢIJĀ

Vairākkārt tiek atkārtots apgalvojums, ka sodīšanas periods turpināsies 3,5 gadus. Šis laikposms aprakstīts kā 1260 dienas. 2300 dienu periods arī

pieminēts Dan. 8:14. Daniēla 12:11,12 mēs lasām par 1290 un 1335 dienu laika periodiem. Lielo plūdu notikumi ir skaidrs pēdējo dienu sodīšanas pirmtēls. Noa iegāja šķirstā uz septiņām dienām, bet plūdi turpinājās 5 mēnešus, to var saistīt ar piecus mēnešus ilgu sodīšanu, par ko teikts Atkl. 9:5,10. Pavisam zeme zem ūdens atradās 339 dienas – lietus noskaloja visas Dieva soda pēdas. Tas var mūs novest pie pārsteidzīga secinājuma: katrs no šiem laika periodiem sākas un beidzas ar Kunga Pashā. Pēdējās dienas arī bieži aprakstītas kā “Tā Kunga diena” – tas pats teiciens tiek izmantots, aprakstot ebreju svētkus. Ir nopietns iemesls domāt, ka Kungs Jēzus atgriezīsies kādu ebreju svētku laikā (1); vispār pēdējās dienas var būt koncentrētas svētku dienās. Mums parādīts, ka pēdējās dienās augs pravietiskā varda zināšanas un ticīgie absolūti precīzi zinās Kunga atnākšanas laiku. Iespējams, ka tas ir tikai pieņēmums, bet tas, ko es lieku priekšā, ir tikai viens no variantiem, kas tiks atklāts ticīgajiem pēdējās dienās:

(1)

Vasarsvētku (Piecdesmitās) dienas svētki (I)	1010 dienas	
Šķīstīšanās Būdiņu svētki	7 dienas	
Purims (IV)	150 dienas	1260 d. 2300 dienas
Pashā svētki (V)	30 dienas	339 dienas kopumā pēc plūdiem
Piecdesmitās dienas svētki (VI)	45 dienas	
Pashā sagatavošana	264 dienas	

- (I) – kopējais Izraēla apspiešanas (pazemošanas, virskundzības) periods tiek uzskatīts kā 2300 dienas Dan. 8:13,14. Vēl viens 1260 dienu ilgs periods, četrdesmit divi mēneši – “viens gads un vēl divi gadi, un viens pusgads” (3,5 gadi) utt. Liekas, ka 2300 dienas - periods no vispārējās iznīcināšanas līdz atgrūšanas laikam noslēdzies. Iespējams, ka izredzētajiem termiņš saīsināts no 2300 dienām līdz 1260 dienām (Mt. 24:22).
- (II) –sākas atgrūšana, kas ilgs 1290 dienas. 1290 dienas atpakaļ no Pashā atvedīs mūs pie Elulas, ebreju gada beigām (kas ir zīmīgi),

- laika, kad jūdi (pie ķēniņa Nehemijas) tika pakļauti arābu ekspansijai (salīdz. Neh. 6:15).
- (III) –Noas ieiešana šķirstā var būt dibināta uz Jes. 26:20: “Ej, mana tauta, savās mītnēs un aizslēdz savas durvis aiz sevis – paslēpies mazu brīdi, kamēr pāries dusmas!” Šī situācija ir tipiska arī pēdējām dienām (Jes. 10:5,25; 13:5; Raudu dz. 2:6; Ecēh. 22:31; Dan. 8:13,19; Cah. 1:12). Ticīgie necieta Jeruzalemē Sanheriba iebrukuma laikā, tāpēc jādomā, ka arī pēdējās dienās ticīgie būs kaut kur paslēpti, paņemti. Jes. 57:1 teikts, ka taisnie tiks sapulcināti, savākti (ebr.) no ļauna, viņi būs mierīgi zem sava vīna koka (iespējams, ka tā ir idioma) sodīšanas, iekarošanas perioda karstumā. Atbilstoši iespējamajai hronoloģijai, tas notiks 3,5 gadu sodīšanas perioda beigās. Atcerēsimies Izraēla uzturēšanos Ēģiptē: mēris un brīnišķa izglābšanās.
- (IV) – teltis bieži saistās ar ideju par Dieva tautas sapulcināšanu.
- (V) –1260 dienu perioda beigas. Jeruzalemi vairs nemīda kājām, nepazemo (Atkl. 11:2).
- (VI) – atstumšana beidzas pēc 1290 dienām. Pashā saistīta ar ebreju izpratni par aizejošo lietus sezonu. Jēk. 5:7 teikts, ka mums “pacietīgi” jāgaida “Tā Kunga atnākšana”, “līdz tas dabū agro un vēlo lietu”. Viens no šiem fragmentiem, iespējams, atklāsies pēdējās dienās, tas var liecināt par to, ka Kunga Jēzus atnākšana jāgaida Pashā beigās, kad būs pagājušas 1290 dienas, kad apspiešana beigsies. Jēkabs tomēr brīdināja, ka pēdējai paaudzei jāizvairās savstarpēju strīdu un ķildu eklēsijas iekšienē. Šajā laikā sīkāk un lielāk notikumi var kļūt par cēloni, ka daži cilvēki zaudēs cerību uz Kunga atgriešanos, vismaz savā sirdī. Visi spēki aizplūdis apvainojumā un sirdssāpēs. Pat pirms pašas Kunga Jēzus atnākšanas šī tendence nemazināsies, bet vēl pieņemsies spēkā.
- (VII) – Daniēls izpilda savus pienākumus, viņš izpilda savus priestera “pienākumus” Izraēlā, kas bija viņa zeme, bet viņš to nesaņēma savas dzīves laikā. Piecdemitās dienas laiks ir atkarīgs no ražas – tās nebija tieši 50 dienas pēc Lieldienām (Pashā). Mūsu hronoloģijā divas reizes minēta Piecdesmitā diena – viena pirms sodīšanas perioda, otra – tam beidzoties. Šeit ir divas paralēles, kas saistītas ar pēdējo dienu pļauju, kas aprakstīta Atkl. 14:14-20. Tie, kam nav nepieciešamības iziet sodīšanas periodu un tie, kas būs atdalīti, tiem “pļaujas” periods būs parveidošanās laiks. Beigu beigās visi ticīgie kopā izies sodīšanas periodu. Ja tas viss tā notiktu, tas kļūtu par zīmi, ka taisno saprašana ir bijusi uzdevuma augstumos. Kļūs skaidrs, ka paies sodīšanas dienas, iestāsies Pashā, kas kļūs par signālu, ka nāk Valstība, pilnīga Dieva uzvara pār Saviem ienaidniekiem.

III. DAĻA

IZRAĒLA GRĒKU NOŽĒLA

Ievads

Mēs varam nonākt pie noteikta secinājuma, ka Izraēla grēku nožēla un Kristus pieņemšana notiks tā ciešanu rezultātā vispārējās iznīcināšanas laikā no arābu puses. Ir konstatēts, ka Izraēla grēku nožēlošana ir Valstības nodibināšanas priekšnosacījums (Ap.d. 3:19,20; Rom. 11:15). Sekojošā 3.daļa cenšas neatkārtoties bez vajadzības, bet gan dot vērīgāku ieskatu Izraēlas grēku nožēlošanā.

13. NODAĻA: LĪDZĪBA PAR KĀZĀM

Daudziem Bībeles pravietojumiem ir vairāk kā viens iztulkojums, un Kunga Jēzus līdzības nav izņēmums. Dažas no tām it īpaši attiecas uz pēdējām dienām. Līdzība par kāzām attiecas kā uz m.ē. 70.g., tā arī uz pēdējām dienām, kas arī raksturo lielāko daļu Jaunās Derības līdzību.

Attiecībā uz m.ē. 70.gadu

Dieva kalpus (V.un J.D. praviešus – Atkl. 2:20; Ap.d. 2:18; 4:29; Am. 3:7; Cah. 1:6) Dievs sūtīja, lai “aicinātu viesus kāzās, bet tie negribēja nākt” (Mt. 22:3). Rakstu garumā viena no galvenajām tēmām ir Dieva aicinājums – tas ir galvenais Dieva mērķis. Ebreji atteicās atbildēt uz aicinājumu. Dievs žēlojās: “redzi, mums mielasts sataisīts ... viss sagatavots” (t.i., Valstība – Mt. 22:4). Pirmajā gadsimtā Valstība tika sludināta Izraēlai (Lk. 10:9,11), primāra Eļļas kalna pravietojuma piepildīšanos var attiecināt uz m.ē. 70.g. (Mk. 13:29).

“Mani vērši un baroti lopi nokauti un viss sagatavots, nāciet kāzās” (Mt. 22:4) – Tā Kunga darbošanās pielika punktu dzīvnieku upurēšanai.

“Bet viņi to neievēroja un nogāja cits uz savu tīrumu un cits savās darīšanās” (Mt. 22:5) – to var attiecināt uz materiālisma sprādzienu, kas bija vērojams pēc Kristus krustā sišanas līdz m.ē. 70.g. To apstiprina Jēkaba un Pētera vēstules ticīgajiem, taču sabalsojas arī ar mūsdienām.

“Atlikums”, t.i., “pārējie”, kas nav ierauti virpulī, dzenoties pēc materiālajām vērtībām, “sagrāba viņa kalpus, tos apsmēja un nokāva” (Mt. 22:6). Tas attiecas uz periodu m.ē. 33-70.gg. – kristiešu praviešu vajāšanas laiku. Reliģiskie līderi, kas uz to iedvesmoja ebrejus, t.i., “atlikumu”, kas noraidīja Rakstus drīzāk reliģisku nekā materiālu apsvērumu dēļ.

“Tad ķēniņš palika dusmīgs, viņš izsūtīja savu karaspēku un lika šos slepkavas nokaut un nodedzināja viņu pilsētu” (Mt. 22:7). Romieši, kas nodedzināja Jeruzalemi m.ē. 70.g., ir jāuzskata kā šī pravietojuma izpildītāji. Stefans izmantoja tos pašus vārdus, kad ebrejus nosauca par Kristus nodevējiem un slepkavām (Ap.d. 7:52). Tas, ka romieši tika aprakstīti kā “viņa armija” ir sakarā ar Dan. 9:26, kad par viņiem runā, kā par “valdnieka Jēzus karaspēku”.

Lasītājs var pievērst uzmanību tam, ka ir starpība starp valdnieku, kura karapulki aizgāja tālāk, un Dēlu (Jēzu), kuram bija sagatavots kāzu mielasts. Visu “zemes ķēniņu valdnieka” (Atkl. 1:5) varu Dievs nodeva Jēzum. Pēc Jeruzalemes sagraušanas, kalpi tika nosūtīti jaunai sludināšanas misijai (Mt. 22:8-10) – sludināt Dieva vārdu pagāniem (cittautiešiem).

Pēdējās dienas

Tomēr ir norādes, ka šī Jēzus līdzība attiecas uz Jeruzalemes nodedzināšanu pēdējās dienās. “Kalpi” no Mt. 22:4, kas Izraēlu aicina uz grēku nožēlošanu paralēlajā līdzībā no Lk. 14:17 tiek pieminēti vienskaitlī – “kalps”. Un tas ir zīmīgi. Agrāk mēs minējām, ka Ēlija pēdējo dienu praviešu skolā nesīs Dieva vārdu Izraēlai – tā mēs varētu tulkot vārda “kalps” lietošanu vienskaitlī – praviešu grupu vadītis viens galvenais pravietis.

Tas fakts, ka Jeruzaleme tiek beigu beigās ieņemta un nodedzināta, parāda, ka sākotnēji “Ēlijas” darbību nevar nosaukt par veiksmīgu – tikai Izraēlas mazākā daļa atbildēs uz aicinājumu. “Bet tie visi pēc kārtas sāka aizbildināties” (jeb atteikties) (Lk. 14:18) izklausās kā apzināta nācīgas atteikšanās pieņemt vēstījumu.

Kalpi turpināja sludināt Dieva vēsti “ap mielasta stundu” (Lk. 14:17, kas A.V. versijā skan “vakariņās”). Tas drīzāk attiecas uz sludināšanu tieši pirms otrās atnākšanas, nekā uz pirmā gadsimta notikumiem. “Vakariņas” – t.i., Valstība (Lk. 14:15; Mt. 22:2) sagatavotas. Un aicinājums izskan vakariņu jeb Valstības laikā. “Tas ir sataisīts” (Lk. 14:17) skaidro sludināšanas misijas steidzamību, neatliekamību. Un atkal mēs pieņemam, ka notikumi visdrīzāk attiecas uz otro atnākšanu. Diez vai dzīvniekiem, kas nokauti ēdienu pagatavošanai kāzu mielastam, vajadzētu atrasties uz galda 2000 gadu garumā.

Praviešu vajāšana

Praviešu vajāšana saistīta ar to, kas notika Atkl. 11, kur divi liecinieki arī pravieto pašā pēdējā brīdī liela pretspēka vidū. Patiesie pravieši Babilonas iebrokuma laikā Jeruzalemē bija Ēlijas piekritēji – viņi abi tika vajāti. Kalpi tika “apsmieti un nokauti” (Mt. 22:6), līdzīgi kā tas notika ar

Kristu krustā (Lk. 18:32). Atkl. 11:18 kā arī 19:2 attiecas uz pēdējo dienu praviešu vajāšanām.

“Tad ķēniņš palika dusmīgs...” (Mt. 22:7) – attiecas uz to, ka Dievs, uzzinot par Kristus atstumšanu, “izsūtīja savu karaspēku ... un nodedzināja viņu pilsētu”. Analogiska leksika tiek izmantota 1. Moz. 6:12; 11:5 un 18:21, kad Dievs pievērsa uzmanību cilvēku ļaunumam un cietsirdībai Lielo plūdu, Bābeles torņa un Sodomas laikā. Pasaules sodīšana caur Dievu tajā laikā ir pirmtēls Viņa reakcijai Kunga Jēzus otrās atnākšanas laikā.

Izraēla tika nopostīta ar uguni, to apstiprina daudzi Bībeles pravietojumi, ka tieši uguni izmantos Izraēlas ienaidnieki sodam. Dievs “izraudzījis” arābus ar īpašu nolūku – sodīt Izraēlu.

“Kāzas ir sataisītas, bet viesi nebija cienīgi” (Mt. 22:8), un kalpi saņēma īpašu uzdevumu, viņu sludināšanas iznākumā “kāzu nams pildījās ar viesiem” (Mt. 22:10). Dievs strādāja uz kvantitāti. Aicinātas bija arī citas (pagānu) tautas, bet īpašs uzaicinājums attiecās uz ebrejiem. Aicinājums attiecās uz visiem, kas tajā laikā atradās “uz pilsētas ielām un gatvēm” (Lk. 14:21), proti, uz Jeruzalemes ielām un gatvēm. Uzsaucums bija vērsts uz “nabagiem, kropliem, akliem un tizliem”, iespējams, ka tieši tādu cilvēku varēja sastapt pilsētas ielās pēc aplenkuma un nodedzināšanas (Cah. 14:2). Taisno atlikums, kas gaidīja atpestīšanu, atradās nabadzībā arī Kunga pirmās atnākšanas laikā.

Kalpi tika sūtīti uz “lielceļiem” (Mt. 22:10), kas grieķu val. Nozīmē arī “tirgus laukumu”. Tas, lai atsauktu atmiņā, kā strādnieki stāvēja tirgus laukumā gandrīz 11 stundas, vēlēdamies atrast darbu (Mt. 20:6,7). Viņus pasauca tieši pirms tirgus slēgšanas. Neskatoties uz to, ka tika apsolīts milzīgs atbalsts tiem, kas atbildēs uz Dieva aicinājumu ar visu sirdi, aicināto vidū izrādījās arī tie, “kas nebija ģērbies kāzu drēbēs” (Mt. 22:11). Tas var nozīmēt, ka daži ebreji izrādīs neapšaubāmu interesi, bet negribēs pieņemt kristīšanu, vienīgo veidu kā iegūt kāzu drēbes. Iespējams, ka tāpat kā Jānis Kristītājs, pirmā gadsimta Ēlijas tipa pravietis, kristīja ar ūdeni, tā rīkosies arī pēdējo dienu Ēlija. Maz ticams, ka Dievs varētu mainīt pestīšanas priekšnoteikumus sakarā ar vispārējās iznīcināšanas apstākļiem.

“Tanī dienā Dāvida namam un Jeruzālemes iedzīvotājiem kļūs atklāts un pieejams avots pret grēku un nešķīstību” (Cah. 13:1), tā arī ir norāde uz masveida kristīšanu Jeruzalemē, kas notika pilsētā, lai piepildītos Joēla pravietojumi par pēdējām dienām. Atlikušie “piesauks tad Manu Vārdu” (Cah. 13:9) – nokristījušies?

Kāzu drānu trūkumu var attiecināt arī uz to, ka ebreji pieņēma kristības neapzināti, vienīgi aiz bailēm no arābu uzmākšanās. Mums visiem ļoti nopietni jāizturas pret šo nopietno brīdinājumu.

14. NODAĻA: LĪDZĪBA PAR VĪĢES KOKU

Tas fakts, ka līdzība ATRODAS Eļļas kalna pravietojuma BEIGĀS, liek domāt, ka tai ir īpaša nozīme saistībā ar Kunga Jēzus atnākšanu.

Vīģes kokam “raisījās pumpuri”, bet tam nebija augļu. Jēzus (Lk. 21:29,30), izpētīja visus vīģes kokus ap Jeruzalemi un nonāca pie slēdziena, ka augļu nav. “Augļu laiks vēl nebija atnācis”, sekojoši, atrast augļus vienkārši nebija iespējams. Vīģes koks – Izraēla tautas simbols, Jēzus cerēja atrast kaut vai garīgā augļa aizmetņus, bet atbildes viņa vēstījumam nebija, tāpēc viņš nolādēja vīģes koku (Mk. 11:13,14,20). Jaunu lapu parādīšanās vīģes kokam būs vienlīdzīga Izraēlas grēku nožēlošanai, garīgā augļa nobriešanai. Viss Eļļas kalna pravietojums vērst uz noslēdzošo 3,5 gadu periodu, kas ievadīs Kunga otro atnākšanu. Šajā laikā Vārda sludināšana kā pagāniem (cittautiešiem), tā arī ebrejiem būs ļoti intensīva, dedzīga. Tāda sludināšana sāk izraisīt atbildes reakciju Izraēlā, un tad “viss tas sāk piepildīties” Kristus Valstības pasludināšanā.

Līdzība stāsta par to, ka pavasarim obligāti sekos vasara, un tie kas ieraudzīs vīģes koku ziedošu, ieraudzīs arī Valstību. Iespējams, ka burtiskā nozīmē paies pavisam nedaudzas nedēļas vai mēneši starp pirmajām ebreju grēku nožēlas pazīmēm un pravietojuma izpildīšanos. Pravietojums no Lk. 21:32 iespējams piepildīsies “tautu laikos” (Lk. 21:24). “Un tautas samīs Jeruzālemi”, kas turpināsies 3,5 gadus, kamēr nebeigsies pagānu laiki. Tautu laiki beigsies ar Valstības nodibināšanu Kristus otrās atnākšanas laikā.

Tiek izteikts pieņēmums, ka “tautu laiki” beidzās 1967.gadā. Tādā gadījumā rodas vismaz trīs nopietnas problēmas:

1. Tempļa atrašanās vieta, Bībeles “Cīāna”, vēl aizvien nav pilnīgā ebreju kontrolē, jo tai vietā atrodas mošeja.
2. “Mīdīšana” saistīta ar Dan. 8:13 un Atkl. 11:2, kur aprakstīta tempļa apgānīšana noteiktos laika periodos. Kā tie varēja beigties 1967.g., ja tur aizvien vēl atrodas Klints kupola mošeja? Un ja no 1967 atņem 2300 dienas/gadus (Dan. 8:14) vai 1260 dienas/gadus (Atkl. 11:2), mēs neatrodam sakarību ar kādu nozīmīgu atskaites punktu.
3. “Tautu laiku” iespējas, kā daži to saprot, vēl joprojām tiek realizētas mūsdienās, tāpat kā tas bija 1967.g. Katrā ziņā, kristīšanu skaits ir pieaudzis *kopš* 1967.g., it īpaši attālās citu tautu zemēs.

Vīģes koka ziedēšana

Vīģes koka ziedēšana simbolizē Izraēlas grēku nožēlošanas perioda sākumu, kas noslēgsies ar Valstības nodibināšanu, Kristum atgriežoties.

- Lk. 13:6-9 atrodas vēl vienas līdzības par vīģes koku pieraksts. Jēzus meklē garīgo augli pēc savas trīs gadu ilgās kalpošanas Izraēlā, bet neatrod to. Vīģes koku nocērt. Tam jāklūst mums par labu mācību.

- Mums jābaidās “no viltus praviešiem, kas ... nāk avju drēbēs ... vai gan var lasīt vīnogas no ērkšķiem vai vīģes no dadziem? (Mt. 7:15,16). Augļi vīģes kokā simbolizē īstena garīgā uzplaukuma pazīmi ebreju vidū. Lai to apstiprinātu, sk. komentārus par Mih. 7:1 zemāk.
- Habakuka pravietojums attiecas uz Izraēlas sodīšanu grēku nenozēlošanas gadījumā. Pēdējos pantos pravietis runā par to, ka kaut gan Izraēla nozēloja grēkus viņa sludināšanas rezultātā, viņš pats personīgi slavēs Dievu un uzturēs savu garīgumu. Viņš to apraksta pravietojuma valodā par vīģes koku: “Ja vīģes koks arī neziedēs (neraisīsies lapas) un vīnakokam nebūs ogu ... tad es tomēr gribu gaviļēt savam Kungam” (3:17,18).
- Jer. 24:2-5 aprakstīti ebreji, kas nozēloja grēkus sava gūsta laikā (70 gadu) Babilonā kā “labas vīģes (kas pirmās nobriedušas)”. Labie augļi sāka nobriest, pateicoties nosodīšanas periodam pēdējās dienās, kas veicinās un paātrinās ebreju grēku nozēlošanu. Arī šodien ebreji atrodas gūstā un pievēršas Dievam soda perioda sludināšanas kampaņas rezultātā. Lk. 21:25,26 aprakstīti ebreju saule, mēness un zvaigznes, kas dreb tāpat kā ebreju sirdis nodreb no bailēm. Līdzība par vīģes koku apstiprina to, ka Izraēlas grēku nozēla notiks tikai zemes satricināšanas rezultātā.
- Miha apraud to, ka ebreju vidū nav garīga augļa: “... vairs neatrod neviena ēšanai derīga ķekara un arī nevienas pirmās ražas vīģes, ko mana sirds tā kāro! Dievbijīgie ir izmiruši šai zemē, un taisnīgo vairs nav ļaužu starpā; visi slāpst tikai pēc asinīm ... labākie viņu starpā ir kā ērkšķu dzīvzogs” (7:1,2,4). Šis apstiprinājums kļūva par pamatu Jēzus līdzībai, ka ebreji atnesa ērkšķus augļu vietā (Mt. 7:15,16).
- Dievs atceras, ka starp ebrejiem, kas iegāja apsolītajā zemē, bija tie, kas atnesa garīgo augli. “Es atradu kādreiz Izraēlu kā vīnogas tuksnesī un redzēju jūsu tēvus kā agrīnus vīģes koka augļus. Bet pēc tam viņi pieslējās Baalam-Peoram” (Hoz. 9:10).
- Vīģes koks neizdzina jaunus zarus. Jes. 30:17 apgalvots, ka vīģes koks bez zariem simbolizē Izraēlu zem pagānu tautu spaida. Izraēlas grēku nozēlošana nozīmēs jaunu zaru parādīšanos vīģes kokam.
- Joēla 2:18-20 aprakstīta Izraēlas iekarotāja, kurš nāks no ziemeļiem, izdzīšana: “Tad Tas Kungs stingrā apņēmībā iestājās par Savu zemi un pasargāja no iznīcības Savu tautu” (18.p.). Tas nozīmē, ka vispirms tauta ies pie grēku nozēlošanas. Te domāta ebreju iznīcināšana pēdējās dienās un aicinājums uz grēku nozēlošanu. Pravieša Joēla grāmatā ir dažas paralēles, kas saista to ar pēdējām dienām: “Jo Tā Kunga diena nāk” (2:1); “drūma, tumša, mākoņaina un miglā tīta, ... kāda nemūžam nav redzēta un kādas vairs nebūs uz radu radiem” (2:2). Uzbrukums nāks no kalniem (2:2,5). “Viņu priekšā trīc zeme un sakustas debess, aptumšojas saule un mēness un pat zvaigznes zaudē

savu spožumu” (2:10) – pēdējo dienu apraksts. Pateicoties viņu grēku nožēlošanai, “koki atkal nesīs augļus, un ražas pilnībā lieksies lejup zari vīģu un vīnakokiem” (2:22). Paaudze, kas ieraudzīs Izraēlas tautas atdzimšanas sākumu, ieraudzīs arī Valstības nodibināšanu. Sodīšana spiedīs viņus nonākt arī pie grēku nožēlošanas un pazemības. Jo ātrāk tas notiks, jo ātrāk Kungs parādīsies Savā Slavā un Godībā. Aicinātajiem, tiem, kas izvēlēti, šis laiks – 42 mēneši, 1260 dienas vai 3,5 gadi – var būt saīsināts.

15. NODAĻA: IZRAĒLAS GRĒKU NOŽĒLOŠANA

Pirmtēlu (prototipu) pētīšana 1.daļā ļauj mums izdarīt secinājumu, ka pastāvīgs arābu spiediens uz Izraēlas tautu bija vienkārši nepieciešams, lai vestu tautu pie grēku nožēlošanas. Šādu fragmentu izpēte parāda, ka visi viņi ir pēdējo dienu pirmtēli. “Bet jums, kas jūs Manu vārdu bīstaties, uzlēks taisnības saule, un jūsos ieplūdīs dziedinājums no šīs saules spārnu gaismas” (Mal. 3:20). Tā Kunga dusmas nāks pār ienaidnieku galvām, kas uzbrūk zemei, “kaut gan pats Tas Kungs tur dzīvo” (Ecēh. 35:10). Tas Kungs dzīvos zemē, kuru apdzīvo Viņa patiesie bērni. Tas sabalsojas ar to, kas rakstīts pravieša Joēla grāmatā: arābu uzbrukums tiks likvidēts, tiklīdz parādīsies pazīmes, kas liecinās par Izraēlas grēku nožēlošanu. Tas notiks, kad ebreju acis atvērsies Dieva vārda saprašanai. “Jo Tas Kungs ir izlējis pār jums dziļu miega garu un aizdarījis jūsu acis ... Tā jums visa atklāsme kļuvusi kā aizzīmogotas grāmatas vārdi... Tanī dienā kurlie dzirdēs grāmatas vārdus un aklo acis varēs raudzīties ārā no krēslas un tumsas” (Jes. 29:10,11,18). Tas notiks, kad no grāmatas noņems zīmogu “līdz pēdējam beigu laikam” (Dan. 12:4). Katrs saņems to, kas viņam pienākas “pēc viņu ceļiem” (2. Laiku 6:30). Šie vārdi atbilst arī tam, kas notiks otrās atnākšanas laikā, kad katrs saņems “pēc viņa darbiem” (Atkl. 22:12). Atklāsmes laiks attiecas uz Izraēlas grēku nožēlošanas laiku. Saskaņā ar Dan. 3:21,24 visi pravieši runā par Izraēlas grēksūdzi pēdējās dienās un Mesijas atnākšanu.

Mēs pastāvīgi runājam par Izraēlas grēksūdzi, bet īstenībā mēs taču nedomājam, ka lielākā daļa izraēliešu nožēlos grēkus: droši vien, grēkus nožēlos tikai pati mazākā daļa (Hoz. 6:13). “Visi citi cilvēki, ko nenokāva šais mocībās, tomēr neatgriezās no savu roku darbiem, bet pielūdza ļaunos garus un zeltu, sudrabu, varu, akmens un koka elku tēlus, kas nevar ne redzēt, ne dzirdēt, ne staigāt. Un viņi neatgriezās ne no savām slepkavībām, ne no savām burvestībām, ne no savas netiklības, ne no savām zādībām” (Atkl. 9:20,21). Šeit ir vismaz desmit norādes uz Izraēlas grēkiem Vecās Derības laikos.

Izraēlas lāsts (3. Moz. 26; 5. Moz. 28)

Šis nodaļas ir palīgīdzeklis pravietojumu par pēdējām dienām skaidrošanā. Mēs redzam, ka pravietojumi par lāstiem, kas nāks pār Izraēlu par nepaklausību, tiek papildīti vēstures gaitā, kā arī attiecas uz īpašiem Izraēlas sodīšanas periodiem no Babilonijas, Asīrijas, Romas rokas un pēdējās dienās. Pareiza Atklāsmes tulkošana ļauj ticīgajiem visas vēstures gaitā saglabāt izpratni kā jādzīvo otrās atnākšanas gaidās pēdējās dienās. Visiem ticīgajiem vēstures dažādos periodos ir savs personīgs priekšstats par vienīgi pareizo tulkojumu, un tiem visiem piemīt sava daļa patiesības. Pastāv pravietojumi par Izraēlas nolādējumu pēdējās dienās, un tie vēl nav papildījušies. Pēdējās dienas būs visu pravietojumu papildīšanās dienas (Lk. 21:22; Atkl. 17:17). Jebkurš pravietojums, kas attiecas uz Izraēlu un tās arābu kaimiņiem, tiks izpildīts.

Apskatīsim dažus Izraēlas nolādējumus, kurus mēs uzskatām par tipiskiem pēdējām dienām.

Asīriešu iebrukums

“Tad Es jums atņemšu maizi” (3. Moz. 26:26); šos vārdus citē Jesaja 3:1 saistībā ar trūkumu un zaudējumiem Jūdējā asīriešu iebrukuma laikā. Dieva lāsts (5. Moz. 28:20), kas adresēts viņiem, atbalsojas arī Jes. 30:17 attiecībā uz ebreju pretošanās sabrukumu Sanheriba iebrukuma laikā: “Tūkstotis jūsejo bēgs no viena vienīga vīra kara sauciena”. Izraēlieši atkāpās, glābdamies aiz nocietināto pilsētu mūriem (3. Moz. 26:25), kuras pēc tam tika ieņemtas; lūk, kas notika šī iebrukuma laikā (2. Ķēniņu 18:13).

Runājot par apstākļiem ilgstošas arābu kundzības laikā 5. Moz. 28:49 turpina, aprakstot pēdējo iebrukumu no tautas no tālienes, “kas metas virsū kā ērglis”, un Hozeja 8:1 to attiecina uz Asīriju: “kā ērglis ienaidnieks metas uz Tā Kunga namu”. Šī pēkšņā ielaušanās pēc postažu laikiem būs tipiska pēdējo dienu notikumiem. Ērglis, kas lido “no zemes malas” apstiprina mūsu definīciju par “zemi” līdz pat Eifratam, kas apsolīta Ābrahāmam. Asīrija atradās šīs zemes malā.

Sīrijas iebrukums Ben-Hadada vadībā

Šī iebrukuma izraisītā lielā bada laikā Samarijā, kā liecina viens ārkārtīgi neparasts ieraksts, divas sievietes strīdējās par savu bērnu ēšanu (2. Ķēniņu 6:29). Šī gadījuma pieminēšana iekļauta hronikā, lai atgādinātu 3. Moz. 26:29, kas pravieto, ka tieši tā tas arī notiks. Ben-Hadada iebrukums ir tipisks straujo pēdējo dienu iebrukumu pirmtēls, kas izraisa neizturamu badu, atklāj Izraēlas līderu bezspēcību (2. Ķēniņu 6:27) un Ēlijas, Dieva pravieša, klātbūtni krīzes karstumā.

Babilonijas iebrukums

“Tavi dēli un tavas meitas tiks nodotas citai tautai; tavas acis to redzēs un caurām dienām pēc viņiem īgs, un tavās rokās spēka nebūs” (5. Moz. 28:32). Šis pants pravieto par tām traģiskajām dienām, kad veci un bezpalīdzīgi cilvēki paliks zemē pēc Babilonijas iebrukuma, tie būs tie, kurus neuzskatīs par vajadzīgu pat ņemt gūstā. Atsauce uz Izraēlas ķēniņu, kuru aizvedīs gūstā (5. Moz. 28:36), arī norāda uz to, ka tas var attiekties tikai uz Babilonijas iebrukumu. “Un Es salauzīšu jūsu spēka lepnumu” (3. Moz. 26:19) – var attiekties tikai uz Bābeles iebrukumu. 2. Ķēniņu 25:13 runa ir par tempļa sagraušanu un izlaupīšanu Bābeles iebrukuma rezultātā. Iebrukums sagrāva “Jūdas un Jeruzālemes lielo augstprātību” (Jer. 13:9), apgānot templi, viņu lepnumu un prieku.

Ecēhiēla pravietojumiem par Babilonas soda atnākšanu ir dažas norādes 3. Moz. 26:

Ecēhiēls	3. Mozus 26
<p>“Tie ēdīs maizi ar svaru un ar bēdām” (4:16)</p> <p>“Tēvi ēdīs savus bērnus un bērni savus tēvus jūsu vidū” (Ciānā) (5:10).</p> <p>“Es tevi padarīšu par postažu” (5:14).</p> <p>“Piedraudēšu vēl tiem no mugurpuses ar zobenu” (5:12).</p>	<p>“Jūsu maize tiks katram ar svaru” (26.p.)</p> <p>“Un jūs ēdīsiet savu dēlu miesas” (29.p.)</p> <p>“Un Es darīšu jūsu pilsētas par postažu” (31.p.).</p> <p>“Bet jūs Es izklaidēšu starp citām tautām, un Es izvilkšu aiz jums zobenu no maksts, un jūsu zeme būs pārvērsta tuksnesī, un jūsu pilsētas būs izpostītas” (33.p.).</p>

Pēdējā sakarība balstīta uz to, ka Ecēhiēlam bija teikts nodzīt matus un vienu trešo daļu sadedzināt ugunī, vienu – sagriezt ar nazi, vienu – izsēt pa vējam. Tieši šie veidi kļūs par sodu pēdējo dienu Izraēlai (Ecēh. 5:1-4). Ecēhiēls varētu būt pēdējo dienu Ēlijas pirmtēls, ar kuru būs saistīts taisno atlikums, kaut gan arī pār tiem nāks attīrīšana ar (burtisku) uguni, kas atnāks uz Jeruzalemi. (Cah. 13:9).

Soģu laiki

Interesanta ir sakarība starp lāstiem par nepaklausību un soģu laikiem Azarjas vārdos Asam. Azarja atgādina Asam par vājas vadības problēmu šajā periodā un aicina Asu ņemt šo mācību vērā, jo viņš ir Izraēlas valdnieks. Viņš raksturo Izraēlu kā vietu, kur “Tā Kunga atklāsme bija retums tanī laikā” (1. Sam. 3:1), “nedz priesteru, kas varētu pamācīt, nedz bauslības” (2. Laiku 15:3). Šis fragments citēts Hoz. 3:4,5, kur dots Izraēlas stāvokļa apraksts pirms noslēdzošās grēku nožēlošanas. Azarja turpina: “Un tanīs laikos nebūs miera nedz tam, kas izies, nedz tam, kas

pārņāks, jo lielas bailes pārņems visu zemju iedzīvotājus” (2. Laiku 15:5). Tas tieši attiecas arī uz 5. Moz. 28:19,20: “Nolādēts tu būsi ieiedams un nolādēts tu būsi iziedams. Un Tas Kungs pret tevi sūtīs lāstu” (tie paši vārdi izmantoti 2. Laiku 15:5). “Tauta celsies pret tautu” (2. Laiku 15:6) – šo pantu var savienot ar Lk. 21:10, kur rakstīts par notiekošo Izraēlā pēdējās dienās. 2. Laiku 15:7 = 1. Kor. 15:58 –skaidri redzama norāda uz pēdējām dienām.

Romas iebrukums

Ka tā bija detalizēta dažu pravietojumu daļu piepildīšanās ir labi zināms un aprakstīts. Tā Kunga vārdi no 5. Moz. 28:26 un Mt. 24:28 (“un tavs līķis kļūs par barību visiem debesu putniem un visiem zemes zvēriem”) ir tam apstiprinājums. Mēs varam izskatīt 3. Moz. 26 un 5. Moz. 28 izpildīšanās īpatnības pēdējās dienās. Daži šo lāstu elementi pat nevarēja būt izpildīti agrāk par pēdējām dienām.

“Jūsu ienaidnieku zeme jūs aprīs” (3. Moz. 26:38) – tāds valodas stils raksturīgs pravietojumiem, kas stāsta par arābu briesmoni pēdējās dienās (piem., Jes. 49:19; Joēla 1:6). Joēls salīdzina iekarotājus ar siseņiem: “jo siseņi to apēdīs (zemes augļus)” (5. Moz. 28:38,42). Siseņi alegorizē iebrucējus.

“Un maz atliks no jums, kas jūs savā skaitā bijāt tik daudz kā debess zvaigznes” (5. Moz. 28:62). Lai tas notiktu, ebreju apspiešanai jānotiek visā pasaulē: perspektīvā iespējama sistemātiska ebreju iznīcināšana Amerikā un Lielbritānijā vai arī to deportācija uz Izraēlu, vai pie to arābu ienaidniekiem. Tas viegli varētu tapt panākts ar arābu naftas spiedienu uz Rietumiem – piemēram, piespiežot tos pieņemt nominālu islama formu apmaiņā pret regulāru naftas piegādi. Ebreju materiālā labklājība, īpaši zemes ražība, tika pakļauti lāstam, jo viņi nesadzirdēja Dievu (5. Moz. 28:16-18). Ja tas attiecas uz pēdējām dienām, tad Izraēlam būtu jābūt jau sapulcinātam savā zemē un jāpiedzīvo uzplaukums, pirms tas varētu notikt. Tieši tāda situācija ir šodien. Viņu ticība “augstajiem un stiprajiem mūriem” (5. Moz. 28:52) pēdējās dienās varētu atbilst Izraēlas ticībai tās pārākajam (kodolieroču?) militārajam spēkam.

Kodolkarš?

Lāsti, kuriem jānāk pār Izraēlu arābu iebrukumu rezultātā, aprakstīti terminos, kas brīnumaini atbilst mūsdienu kara mākslai. Nelaiemes, kurām jānāk pār Izraēlu nevar ne aprakstīt, ne salīdzināt ar kaut ko jau pazīstamu mūsdienās: “Un Tas Kungs tevi sitīs ar diloni, ar drudzi, ar karsoņiem un ar zobenu, ar labības sausuma rūsū un ar dzeltējumu, un tie tevi vajās, līdz tu aiziesi bojā” (5. Moz. 28:22; 3. Moz. 26:16) – tas atgādina radioaktīvo nokrišņu aprakstu kodolkara rezultātā. “Badā tie izģindīs un sērgās tie izdēdēs un iznīks” (5. Moz. 32:24).

Vienīgi ķīmisko ieroču pielietošana vai kodolsprādziens var novest pie tādām sekām: “Un debesis pār tavu galvu būs kā varš, bet zeme zem tavām kājām būs kā dzelzs” (5. Moz. 28:23). Nāvējošo lietu nosēdas kļūs par putekļu cēloni: “Un Tas Kungs dos tavai zemei lietus vietā pīšļus un pelnus, tie nāks no debesīm pār tevi, līdz tu būsi izdeldēts” (5. Moz. 28:24).

Divreiz piemin to, ka ļaudis uz zemes tiks piemeklēti ar aklumu (5. Moz. 28:28,29). Tas vēl nav noticis; taču visdrīzāk domāta burtiska iedarbība. Mēs zinām, ka arābi, kas uzbruks Izraēlai, tiks pakļauti lāstam: “viņu acis sāks trūdēt savos dobumos” (Cah. 14:12), netieša norāde uz to, ka viņi lietos kodolieročus kā cits pret citu tā arī pret Izraēlu. Viņu sākotnējā šo ieroču lietošana izskaidro aklumu, kas nāks pār Izraēlu un atkal mēs redzam to pašu principu: ko arābi nodara Izraēlai, tas piemeklē arī viņus pašus. Tāpat kā pār Izraēlu nāca iekšējo nesaskaņu lāsts (Jes. 9:19), tā tas būs arī ar arābiem. Izraēla cietīs no stipras zemestrīces (Ecēh. 38:19), tas pats notiks ar Babiloniju (Atkl. 16:18,19), vai tas nozīmētu, ka “Bābele” tad būs Izraēlā? Citi piemēri par to, ka sodi, ko saņems Izraēla, piemeklēs arī viņas ienaidniekus pēdējās dienās ir Joēla 3:6,8; Ecēh. 6:5 salīdz. ar 39:15.

Patreizējā kodolieroču attīstība ļauj precīzi lokalizēt postījumus (pretēji Japānas bombardēšanai 1945.g.). Zīmīgi ir vārdi: “Un Es darišu jūsu pilsētas par postažām” (3. Moz. 26:31), kur lietots ebreju vārds “ārkārtīga karstuma postītas” – varētu būt atomkodola šķelšanās rezultātā?

Ir vairāki mājieni uz kodolaktivitātēm arī citos pēdējo dienu pravietojumos:

- “Kalni sabruks, apgāzīsies klintis un mūri (Ecēh. 38:20) – tāpat kā Hirošimas iznīcināšanu 1945.g. apraksta acu liecinieki.
- “Dūmu mākoņi” (Joēla 3:3) atgādina palmu – vai atgādina sēnei līdzīgo mākonī?
- “Ziemeļu ienaidnieka” uzbrukums un tā izdzīšana “sausā, tukšā zemē” (Joēla 2:20).
- Pēdējo dienu asīriešus “uguns ... tomēr aprīs ... aprīs tevi kā siseņu cirmeņus” (Nah. 3:15). Kāds gan vēl ierocis, izņemot atomieročus, iznīcina kā ar uguni, tā arī ar tādām slimībām kā vēzis?
- “Es atstāšu zemi bez cilvēkiem un lopiem, bez debesu putniem un jūras zivīm ... Es iedvesīšu ļaudīm bailes, ka tie staigās apkārt taustīdamies kā akli” (Cef. 1:3,17). Tik masīvi iznīcināšanas mērogi nav pa spēkam parastā tipa ieročiem. Salīdzini ar Cah. 14:12.
- “Un Tas Kungs dos tavai zemei lietus vietā pīšļus un pelnus, tie nāks no debesīm pār tevi, līdz tu būsi izdeldēts (5. Moz. 28:24).
- Pravietojumos par Izraēlas iznīcināšanu pēdējās dienās (Jes. 24) ir daudz kopīga ar Atklāsmes grāmatu un Eļļas kalna pravietojumu.

- Pēdējais iebrukums no Eifratas puses (ģeogr. Babilonija) kļūs par cēloni cilvēku iznīcināšanai ar uguns, dūmu un sēra palīdzību (Atkl. 9:14,18).

Pēdējais atrisinājums?

Izraēlas apspiedēji pēdējās dienās, iespējams, lietos tos pašus paņēmienu, ko nacisti Otrā pasaules kara laikā. Lāstu ainas atgādina fašistisko koncentrācijas nometņu aprakstu: “Un viņi cits pār citu klups, itin kā zobena priekša (3. Moz. 26:37). Ienaidnieks “...liks dzelzs jūgu uz tavu kaklu, līdz ... tevi izdeldēs” (5. Moz. 28:48). Vārdi no 5. Moz. 28:66,67 tieši raksturo fašistu vajāšanu iespaidu: “... tu baiļosies nakti un dienu, un tu nebūsi drošs par savu dzīvību; no rīta tu sacīsi: kaut būtu vakars, - bet vakarā tu sacīsi: kaut būtu rīts!”

Vispārēja Izraēlas pakļaušana iznīcībai būs vēl lielāka pēdējās dienās, nekā tas bija 1940-jos gados. Droši vien darbosies līdzīga nāves nometņu sistēma arābu valstīs, kas apkārt Izraēlai, kurp tos vedīs gūstā.

Jāatzīmē, ka ierakstus par lāstiem 3. Moz. 26 var sadalīt sešās grupās, katra no kurām sākas ar frāzi: “Bet, ja jūs mani neklausīsiet, ... tad” (3. Moz. 26:14,18,,21, 23, 27, 36). To gribas salīdzināt ar sešām varām un sešiem zīmogiem (Atkl.6), sešiem kausiem (Atkl. 16), kas ved uz septīto etapu – Izraēlas grēku nožēlošanu un Kristus Valstību.

Dievs vērsas pie Izraēlas ne mazāk kā sešas reizes ar aicinājumu nožēlot grēkus, bet viņi atteiksies pieņemt šo priekšlikumu: “Un, ja jūs arī tad vēl Man neklausīsiet, tad ...” (3. Moz. 26:18). Tas vēlreiz norāda uz to, ka Ēlijas pravieši darbosies Izraēlā arābu iebrukuma laikā. Vārds “pārmācība” (3. Moz. 26:23) atbilst ebreju valodā arī “sodīt ar vārdiem”, kas vēlreiz apstiprina mūsu pieņēmumu.

Mentālā trauma

Apspiešanas laikā būs milzīgas garīgas mocības, tās pamudinās Izraēlu uz grēku nožēlošanu.

Vispārējās iznīcības laikā Izraēla vārda tiešākajā nozīmē tiks pakļauta teroram (3. Moz. 26:16) – “Es likšu nākt pār jums izbailēm, dilonim un karstumam” – ar to pietiks, lai Izraēlu iznīcinātu (5. Moz. 32:24). Bailes kļūs par iemeslu tam, ka daudzi ebreji dosies dzīvot uz Jeruzalemi, kā tas jau vienreiz notika Babilonijas un Asīrijas iebrukuma laikā (Jer. 35:11). Ecēhiēls par šo laiku pravietoja: “tie visi ir nodoti zobena varā kopā ar Manu tautu” (Ecēh. 21:17). Pastāv virkne pantu, kas apraksta tuvojošās šausmas: “jūsu nīdējiem būs pār jums valdīt no augšas ... Un jūsu tautas atlikušajiem Es iedvesīšu sirdīs bailes” (3. Moz.26:17,36); “Es likšu jūsu zemi tā izpostīt” (3. Moz. 26:32); “un jūsu pārpalicēji savu grēku dēļ izplēnēs” (3. Moz. 26:16,39).

Paniskas bailes nāks pār Izraēlu. Tādas pašas šausmas pārņems filistiešus (Cah. 9:5), pēdējo dienu “Bābeles” sabiedrotos (Atkl. 18:10,15; 11:11), pašu Babilonu (Jes. 21:4) un citus Izraēlas ienaidniekus (Jes. 19:17; 33:18).

Sekojošās pantu rindas rāda mums daudz sīkāku ainu:

- 3. Moz. 26:16: “Es likšu nākt pār jums izbailēm” un 1. Moz. 41:34, kur runāts par uzraugu iecelšanu pār tautu, lietojot to pašu vārdu ebreju valodā, kas izklausītos kā: likšu nākt pār jums uzraugiem. Līdzīgi 5. Moz. 28:45: “visi šie lāsti nāks pār tevi, tie tevi vajās un skars, līdz tu tiksi izdeldēts”, it kā lāsti būtu pielīdzināmi iebrucējiem.
- “veltīgi jūs sēsīt savu sēklu ... Un jūs velti šķiedīsīt savu spēku, jo zeme neizdos savu ražu” (3. Moz. 26:16,20) apstiprina citas norādes uz to, ka Izraēlas fiziskā ražība būs sagrauta šajā laikā, kā arī uz to, ka Izraēla centīsies būt lauksaimnieciski neatkarīga vispārējās iznīcības laikā. Tas varētu nozīmēt vispasaules tirdzniecības embargo pret Izraēlu, vai arī arābu blokādi, ko Rietumi atsakās apstrīdēt.
- “Un Es jums sūtīšu mežonīgus zvērus, kas aprīs jūsu bērņus un saplosīs jūsu lopus, un jūsu skaitu samazinās” (salīdz. 3. Moz. 26:22 ar 5. Moz. 28:31,32) runā par arābu sirojumiem pret Izraēlu. “Zemes zvēri” (5. Moz. 28:26) var attiekties uz arābiem, kas dzīvo Ābrahāmam apsolītajā zemē.
- 5. Moz. 28:36 teikts par Izraēlas kalpošanu to tautu dieviem, kuru gūstā tā atradās, tas var attiekties uz islama pieņemšanu. Pēdējos laikos Izraēla “darīs ļaunu Tā Kunga acīs, izaicinot Viņa dusmas”.
- “Un neodīšu jūsu upuru dūmu patīkamās smaržas” (3. Moz. 26:31) – Dieva atteikšanās atbildēt uz lūgšanām. Var iedomāties, ka ebreji pēdējās dienās daudz intensīvāk lūgsies, taču lielākā Izraēlas daļa nepieņems to, ka tikai ticība Kristus starpniecībai lūgšanā, nevis lūgšanas intensitāte tiek sadzirdēta. Arī garīgajam Izraēlam ir jāpārņem šī mācība.

Šis šausmīgais lāstu uzskaitījums noved mūs pie šādas kulminācijas: “... un jūsu tautas atlikušajiem ... tie bēgs ... un viņi cits pār citu klups, itin kā zobena priekšā ... un jūs iznīksit starp citām tautām ... un jūsu pārpalicēji savu grēku dēļ izplēnēs ... tad viņi atzīs savus noziegumus” (3. Moz. 26:36-40). Tas skaidri parāda, ka visi ebreji tiek iznīcināti, izņemot taisno atlikumu – un pat tie būs atlikums no atlikuma. Un tas saskan ar mūsu iepriekšējiem secinājumiem, ka pēdējo dienu Izraēlā būs grupa, kas sevi pieskaitīs atlikumam, bet nenozēlos grēkus pilnā apmērā. Arī viņus sagaida lāsts.

Diasporas grēku nožēla

Trešajā Mozus 26 un 5. Moz. 28 runāts par stāvokli Izraēlas zemē. Pastāv pieņēmums, ka diasporas ebreju vidū būs ticīgi cilvēki, kuri nožēlos grēkus, tas attiecas arī uz tiem, kas būs paņēmti kaimiņu arābu zemēs no Izraēlas.

Salamana lūgšana tempļa iesvētīšanas laikā attiecas arī uz lāstiem pār Izraēlu:

1. Ķēniņu 8	Lāsti pār Izraēlu
:33	Trešā Moz. 26:17; 5. Moz. 28:25
:33	Trešā Moz. 26:40
:35	Trešā Moz. 26:19
:37	Trešā Moz. 26:16; 5. Moz. 28:21
:37 “zeme”	Piektā Moz. 28:52 (zeme)
:46	Trešā Moz. 26:34,44; 5. Moz. 28:36, 64
:47	3. Moz. 26:40; 5. Moz. 30: 1,2

Salamana lūgšanas pastāvīgais mudinājums pievērsties un atskatīties uz templi, meklēt piedošanu un lūgt Dievu liek domāt par to, ka Izraēlas tautai pēdējās dienās ir jāpievēršas Jēzum, kurš ir īstais Dievnams, kur uzturas Dieva vārds. Salamans uzskata, ka kļaida ebrejiem ir jālūdz piedošana (1. Ķēniņu 8:28,38,45,49), kas atkal parāda, ka grēkus nožēlojušajam atlikumam pēdējās dienās būs raksturīgas intensīvas lūgšanas.

Par atbildi Dievs “piedod un dara, un dod ikvienam cilvēkam pēc tā ceļiem” (1. Ķēn. 8:39). “Es drīz atgriezīšos, lai dotu ikvienam pēc tā darbiem” – te domāta kā pirmā, tā arī otrā Kunga Jēzus atnākšana. Otrā Kunga atnākšana būs atbilde uz Izraēlas grēksūdzi un grēku nožēlošanu.

Pravietojumam par noslēdzošo, galīgo diasporas grēku nožēlu vēlreiz apstiprina Izraēlas tautas arābu gūstu pēdējās dienās. Tā iznākums būs dziļa grēku nožēlošana. Šis pants no Salamana lūgšanas, ko Nehemija attiecina uz grēku nožēlas lūgšanu, nācis no Babilonijas zemes (Neh. 1:6-9):

Nehemijas lūgšana	Atbilst:
“Lai Tava auss kļūst uzmanīga un Tavas acis atvērtas, lai dzirdētu Sava kalpa lūgšanu, ar kādu es tagad griežos pie Tevis dienu un nakti par Israēla bērniem ... ko mēs esam grēkojuši pret Tevi. Arī es un mana tēva dzimtas esam grēkojuši, jo neesam turējuši Tavas pavēles, likumus un tiesas, ko Tu esi	2. Laiku 6:40 1. Ķēniņu 8:29

<p>pavēlējis Savam kalpam Mozum, sacīdams: ja jūs kļūsit neuzticīgi, Es jūs izkaisīšu starp tautām; bet, ja jūs atgriezīsities pie Manis un turēsiet Manas pavēles un izpildīsiet tās ... Es viņus sapulcināšu no turienes un atvedīšu viņus uz to vietu, ko esmu izvēlējis”.</p>	<p>2. Mozus 26:33</p> <p>3. Mozus 26:39-42</p>
---	--

Nehemijas lūgšanas netiešās atsauces uz Salamana lūgšanu un 3. Mozus 26 demonstrē Nehemijas lūgšanas attieksanos uz pēdējām dienām. Garīgās atdzimšanas pirmtēls balstās uz Dieva iedvesmotajiem vārdiem.

Ecēhiēls 20

Panti no Ecēhiēla 20:33-43 apstiprina domu par diasporas grēku nožēlu. Šo fragmentu ievada Ecēh. 20:32: “Kas jums nācis prātā, ka jūs sakāt: mēs darīsim tā kā citas tautas, kā tautas citās zemēs: mēs pielūgsim koku un akmeni?” Sekojošie panti apstiprina, ka caur atgriešanos Izraēlā šai attieksmei nāks gals, un pastāv tikai divi ceļi – nāve vai grēku nožēlošana. Tādēļ var droši pieņemt, ka pirms Izraēlas pēdējo dienu sapulcēšanās un grēku nožēlošanas būs periods, kad viņi centīsies asimilēties apkārtējo nāciju vidū, arī pielūdzot to dievus. Nav grūti iedomāties, ka ebreji centīsies samaisīties ar kaimiņu arābu tautām, pat pieņemot islamu, lai izbēgtu no spaidiem, kas tos sagaida ilgstošas arābu virskundzības pār Izraēlu laikā.

“Es jūs aizvedīšu projām no citām tautām ... kuru vidū jūs esat izkaisīti” (Ecēh. 20:34). Ebreju vārds “izkaisīti” nozīmē “saraustīti gabalos”, mūsu priekšā paveras aina – milža kājas, kas sadauzītas sīkos gabalos ar akmeni (Dan. 2:40,41). Arābu tautas saņems to pašu sodu, ko viņi sagatavojuši Izraēla tautai.

Ecēh. 20:34,35 sasauca ar Ecēh. 20:10: “Un Es tos izvedu no Ēģiptes zemes un aizvedu tuksnesī ... Es jūs aizvedīšu projām no citām tautām ... Un Es jūs vedīšu tuksnesī tautu vidū”. Izraēla atstāja Ēģipti un izgāja tuksnesī, iespējams, ka par garīgo pārbaudījumu kļūs ebreju atrašanās arābu zemēs (garīgajā tuksnesī).

“Un tur iešu ar jums tiesā vaigā” (35.p.) – ar “tuksnesi” varētu būt domāta noteikta valsts, iespējams, Ēģipte:

- 5. Moz. 28:68 runāts par Izraēlas nolādēšanu pēdējās dienās: “Un Tas Kungs tevi vedīs ar laivām atpakaļ uz Ēģipti”.
- Jes. 19:18-25 norādīts uz to, ka pēdējo dienu Ēģiptē daudzi ebreji kritīs grēku nožēlā.

- Grēku nožēlošanas laikā Dievs apsola: “Es esmu salauzis jūsu jūga kokus un esmu licis jums staigāt ar paceltu galvu” Paralēle – atbrīvošana no ciešanām Ēģiptē (3. Moz. 26:13)
- “Un Es jūs vedīšu tuksnesī tautu vidū ... Ēģiptes tuksnesī” (Ecēh. 20:35,36) (Izraēlas atjaunošanās vieta pēdējās dienās).

Tiesa pār Izraēlu

Dievs tiesāsies ar Izraēlu tā saucamajā tuksnesī: “Ēģiptes tuksnesī ... iešu ar jums tiesā vaigu vaigā; kā Es reiz tiesājos ar jūsu tēviem ... tā Es tiesāšos ar jums” (Ecēh. 20:35,36). Tas vēlreiz apstiprina domu, ka lielais pravietis parādīsies Izraēlas zemē pēdējās dienās.

Tiesa būs vajadzīga, lai Izraēla tauta apzinātos savus grēkus. Ja būtu patiesa, īstena grēku nožēla, vajadzība pēc tādas tiesas atkristu pati par sevi. No Ēģiptes zemes izgājušie izraēlieši neiegāja Kānaāna zemē. Un arī pēdējo dienu ticīgajiem pastāv briesmas – Lata sieva atstāja Sodomu, bet viņas mēģinājums glābties nevainagojās ar panākumiem, viņa neizglābās. “Es likšu jums staigāt zem rīkstes un vedīšu jūs derības saitēs” (Ecēh. 20:37) – gana vārdi. Labs gans pārskaita savas aitas, viņam ir svarīgi, lai saglabātos vajadzīgais avju skaits. Iespējams, ka skaitlis 7 000 kļūs par to īpašo skaitli, ka tieši tik ebreju iegūs atpestīšanu. Tālāki dati par to tika doti komentāros līdzībai par kāzu dzīrēm.

Zem rīkstes ejošie – te izsekojama paralēle ar 3. Moz. 27:32. Tur sacīts: “kas vien krīt zem desmitās tiesas mēra rīkstes, ir jābūt svētiem Tam Kungam”. Tas attiecas tikai uz desmito diasporas daļu; tie, kas dodas uz Ēģipti, agri vai vēl nonāks derības attiecībās. Šinī sakarībā ir vērts pārdomāt sekojošos pantus:

- “Israēla jaunava ir kritusi ... pilsēta, kas izgāja cīņā ar tūkstoti karavīru, saglabās no viņiem tikai simtu, un tai, kura iziet ar simts karavīriem, paliks pāri Israēla namā tikai desmit” (Am. 5:2,3) – parāda, ka tikai desmitā daļa cilvēku pārdzīvos priekšastāvošo tiesu.
- “...pilsētas stāvēs pamestas un bez iedzīvotājiem ... Un ja tur paliks vēl pāri kaut desmitā tiesa iedzīvotāju, tad tā vēlreiz aizies postā” (Jes. 6:11-13). Tikai desmitā daļa atgriezīsies no gūsta. Tas arī būs taisno atlikums – “svēta sēkla” (Jes. 6:13).
- Zīmīgi ir tas, ka desmit cilvēku atlikums būtu izglābis Sodomu (1. Moz. 18:32) – tas ir Jeruzalemes pirmtēls pēdējās dienās (Jes. 1:10).

Grēku nožēlošanas intensitāte

Viens no visnozīmīgākajiem cilvēku grēku nožēlas piemēriem Rakstos ir Dāvida piemērs. Tā ir sakarība starp viņa dvēseles sāpēm un kopības ar Dievu atjaunošanas pilnību un pravietojums par Izraēlas grēku nožēlošanu pēdējās dienās. Tas var mums dot pilnīgāku viņu nožēlas apjoma ainu.

Dāvids	Izraēla
Nokautais jēriņš (2. Sam. 12:3) Ps. 65:2 2.Sam. 12:11 2.Sam 12:13 Ps. 38:7 Ps. 51:1 Ps. 51:10 Ps. 51:10-16: Dāvida apzināšanās, ka bauslība nevarētu viņu glābt un sekojoša Dieva taisnības sludināšana pasaulei.	Tas pats Izraēlai. Jes. 40:5 5.Moz. 28 vārdi par Izraēlas sodīšanu pēdējās dienās. Mih. 7:18 Jes. 1:6 Ap.d. 3:19 Ecēh. 36:26 Tas pats Izraēlai.

16. NODAĻA: ĒLIJAS KALPOŠANA

Agrākajās nodarbībās mēs bieži runājām par pēdējo dienu Ēlijas lomas nozīmīgumu. Ir pamats domāt, ka Ēlijas kalpošana ilgs 3,5 gadus (Jēk. 5:17) = 1260 dienas = 42 mēneši, t.i., 3,5 g. ilgo Izraēlas tautas sodīšanas laiku pēdējās dienās, par ko runāts Daniēla grāmatā. Arī Babilonas “netikle” no pēdējo dienu Atklāsmes ņems virsroku pār Izraēlu. Izraēlas iznīcināšana, vispārējā iznīcība, iespējams, ka burtiski ilgs 3,5 gadus, visu šo laiku Ēlija atradīsies kopā ar viņiem.

Tas, ka “Ēlija” atnāks, nerada šaubas: “Redzi, Es sūtīšu pie jums pravieti Ēliju, iekāms nāks Tā Kunga lielā un šausmu pilnā diena ... lai Man nebūtu jānāk un nebūtu jāapkrauj visa zeme ar Savu lāstu smagumu!” (Mal. 3:23,24). Kunga Jēzus atnākšanu ievadīs Ēlijas darbs. Tā mērķis būs pievērst Izraēlas uzmanību Dieva vārdam. To neizdevās izdarīt Jānim Kristītājam. Otrā atnākšana ir saistīta ar “taisnības saules” uzlēkšanu (Mal. 3:20). Jānis izpildīja “Ēlijas” lomu to labā, kas sirds dziļumos nožēloja grēkus (Mt. 11:14), bet viņš kategoriski noraidīja, ka viņš ir “Ēlija” (Jņ. 1:21,23). Tas norāda, ka Ēlijam vēl jānāk. Jēzus par to tieši sacīja: “Ēlija gan nāk un visu atkal sataisīs” (Mt. 17:11). Ēlijas darbība būs vērsta uz to, lai piegrieztu Izraēlas tautas sirdi tās tēviem grēku nožēlā (salīdz. Mal. 3:24 ar 1. Ķēn. 18:37). Jēzus atnāks pie tiem, kas novērsušies no bezdievības (Jes. 59:20). Praviņojums par Izraēlas grēku nožēlošanu pēdējās dienās Cah. 13:8,9 pamatots uz Ēlijas laiku notikumiem. Kā viņš ar uguni iznīcināja divas trešdaļas Izraēlas ticības atkritēju, kas bija sūtīti viņu sagrābt (2. Ķēn. 1:10), tā “zemē” būs tādas pašas proporcijas postījumi. Divas trešdaļas Izraēlas iznīcināšana Cah. 13 ir pēdējo dienu iebrukuma rezultāts (iznākums – grēku nožēla).

Pamatvilcienos Jāņa darbs tiks atkārtots pēdējo dienu pravieša Ēlijas darbībā. Jānis tika iesaukts par Kristītāju, jo kristīšanai ar ūdeni viņš piešķīra lielu nozīmi. Jānis un kristīšana ar ūdeni ir nešķirami mūsu apziņā. Droši vien, arī Ēlija kristīs. Izraēla piesauks Jahves vārdu un taisnību, tikai pieņemot kristības Tēva un Dēla vārdā (Jer. 33:16). Ebreju teoloģija saista kristīšanu ar Mesijas un pravieša Ēlijas atnākšanu. Tādēļ ebreji jautāja Jānim: “Ko tad tu kristī, ja tu neesi ne Kristus, ne Ēlija, ne gaidāmais pravietis?” (Jņ. 1:25).

Īstais Ēlija?

Ja īstais Ēlija ir aicināts izpildīt Maleahija pravietojumu, tad jādomā, ka viņš tiks augšāmcelts pirms otrās atnākšanas. Zināmā mērā Jānis bija “Ēlija” (Mt. 11:14), bet tā bija tikai daļēja pravietojuma izpildīšana (Jņ. 1:21; Mt. 17:11). “Redzi, Es sūtīšu Savu sūtņi, kam būs sataisīt Manu ceļu Manā priekšā. Un tad drīz ieradīsies Savā namā Tas Kungs, kuru jūs kārojat” (Mal. 3:1). Tas bija vēl agrāks pravietojuma izpildījums Maleahijā (Maleahijs = vēstnesis) kā vēstnesī, kas sagatavo ceļu Nehemijas atnākšanai Dievnamā. Līdzīgā veidā Jes. 40:3-5 runāts par Jāni (kā par Ēliju), kaut gan sākotnēji tas attiecas uz Jesaju, kas runā, lai nomierinātu Jeruzalemi tajā laikā. Iepriekšējiem “Ēlijas”-tipa praviešiem bija daudz kopīgu pazīmju, bet tie nebija Ēlija. Tādēļ arī beidzamā pravietojuma izpildīšanās varētu notikt līdzīgā veidā.

Ne rasas, ne lietus

Pierakstu izpētīšanu par Ēliju var tagad uzsākt ar pārliecību, ka tajos ir daudz fakti, kas attiecas uz pēdējo dienu Ēliju.

Dramatiskais Ēlijas uznāciens uz skatuves ar vārdiem: “...nebūs ne rasas, ne lietus, kā vienīgi pēc mana vārda un pavēles” (1. Ķēn. 17:1) var nozīmēt, ka kaut ko līdzīgu mēs varam sagaidīt pēdējās dienās.

Rasas un lietus trūkums noveda pie ganību zāles trūkuma lopiem, tā ka tie to izmisīgi, bet velti meklēja (1. Ķēn. 18:5). Joēla 1:18,20 aprakstīta līdzīga pravietiska aina, kas attiecas uz zemes un lopu katastrofālo stāvokli vispārējās iznīcības laikā. Klimata un lauksaimniecības problēmas pēdējās dienās, kā mēs jau apskatījām agrāk, burtiskā nozīmē nostādīs Izraēlu uz ceļiem. Lietus un rasa būs tikai pēc Ēlijas vārda, te saskatāms skaidrs mājiens, ka Izraēlai ir jānožēlo grēki, vienīgi tādā gadījumā Ēlija būs ar mieru lūgt par lietu un viņa lūgšanas tiks sadzirdētas, kas galu galā arī notiks. Ēlija griezīsies pie Izraēlas notiesāšanas perioda sākumā, bet atbildes nebūs. Tikai tad iestāsies sausums, t.i., nebūs ne rasas, ne lietus, tas kļūs par lāstu Izraēlai pēdējās dienās (3. Moz. 26:19; 1. Ķēn. 8:35).

Atlikums no atlikuma

Mēs jau uzskatāmi parādījām, ka no Bābeles atgriezušies ebreji kļuva to ebreju prototips, kas pakļauti arābu vajāšanām pēdējās dienās. Lai pamudinātu šo cilvēku grupu pilnīgāk nodoties Dievam, Hagaja pavēlēja rasai un lietum stāt, nepārprotami liekot saprast, ka agrāk to darījis Ēlija (Hag. 1:10,11). Rezultātā “visi, kas tur no tautas vēl bija, ar lielu uzmanību uzklusēja Tā Kunga, sava Dieva, balsi un pravieša Hagaja vārdus, kuru Dievs Tas Kungs pie viņiem bija sūtījis” (Hag. 1:12,13). Hagajs bija “Tā Kunga sūtnis”, tas saista sausumu ar Izraēlas atkāpšanos no ticības (2. Sam. 1:21). Hagajs panāca ierobežotus panākumus, tas pats var notikt arī ar pravieti Ēliju pēdējās dienās. “Bet Viņš tiesās nabagus pēc taisnības ... Bet varmācīgos Viņš sitīs ar Savas mutes zizli un bezdievjus nokaus ar Savu lūpu dvašu” (Jes. 11:4) – Ēlija aicinās Izraēlu pievērsties Dievam, lai tas nenotiktu (Mal. 3:19,23,24). Tomēr nospiedošais vairākums neatbildēs, tāpēc sodīšanu un notiesāšanu nevarēs novērst.

Jeremija un viņa praviešu skola Izraēlai liecināja kā pirms tā arī Bābeles iebrukuma laikā (2. Laiku 36:15), tā darbosies arī Ēlija un viņa tuvākie pravieši Babilonijas iebrukuma laikā pēdējās dienās: “Tādēļ sajozieties maisos, žēlojieties un vaimanājiet!” (Jer. 4:8).

Lietus un grēku nožēlošana

Tā kā rāsas došana ir Dieva labvēlības un svētības zīme (1. Moz. 27:28; 5. Moz. 33:13), tā tiks dota tikai pēc Izraēlas grēku nožēlas. Tā, pēc arābu izraisītās vispārējās iznīcināšanas, kad “nebija nekādas drošības no ienaidnieka tiem, kas nāca un gāja”, Dievs saka “pret pāri palikušajiem no šīs tautas Es neizturēšos vairs tā kā agrākās dienās ... zeme izdos savu ražu, un debess savu rasu; Es ļaušu, lai pāri palikušajiem no šīs tautas viss tas piederētu!” (Cah. 8;10-12). Rasa nāks uz zemi un taisnais atlikums dzīvos.

5.Moz. 33:26-29 runā par Dieva dramatisko iejaukšanos lai glābtu Izraēlu no tās ienaidniekiem pēdējās dienās un saista to ar rasu, kas nāk no debesīm uz zemi. Tā kā tā ir visparastākā lieta, jādodomā, ka ienaidnieku virskundzības laikā rasa nenāca pār zemi. Tas varētu būt viens no iemesliem, kāpēc arābi aplaupīja zemi, bet neapmetās tajā uz dzīvi.

Hoz. 14:4-8 stāstīts par ebreju grēku nožēlošanu, kā rezultātā Dievs ir “Israēlam kā rasa”. Un tālāk seko daiļrunīgs apraksts, kā tas ļaus Izraēlam augt un uzziedēt garīgā skaistumā. Izraēlas garīgā izaugsme Tūkstošgades perioda sākumā būs patiesi lielisks skats. Tā kā rasa simbolizē mācību (5. Moz. 33:28), tas varētu būt mūsu mācības rezultāts. Izraēla tad kļūs kā rasa citām tautām (Mih. 5:7), izplatot šo mācību tālāk.

Brīnišķās veltes

Ēlijas kalpošanas laikā ar brīnumiem apstiprinājās viņa vēstījuma nozīmība. Jānis “nav darījis nevienas zīmes” (Jņ. 10:41), viņš tikai sagatavoja ceļu pravietim, kurš nāks “Ēlijas garā un spēkā” (Lk. 1:17). Ēlijas brīnumzīmes palīdzēja nabadzīgajai atraitnei (atlikušo pēdējās dienās prototips), kura viņu un viņa vēstījumu pieņēma (1. Ķēn. 17:24).

Ēlija ir sūtīts, “iekāms nāks Tā Kunga lielā un šausmu pilnā diena” (Mal. 3:23). Tas atbilst tam, ka Ēlijam un viņa praviešiem piemītīs garīgas dāvanas (spējas) pēdējās dienās.

Ēlijas kalpošanas brīnumi tiks izsaukti sakarā ar briesmoņa/zvēra centieniem. Mūsu Kungs piedāvā mums iespēju nožēlot grēkus, šī iespēja var būt dota Izraēlai (Ap.d. 5:31), Viņš var piešķirt cilvēkiem Svētā Gara dāvanas (salīdz. Efez. 4:8-13 ar Jņ. 14:16).

Galvenā tēma ir tā, ka ļaudīm ir jāpārtrauc kalpošana Baalam un citiem dieviem. “Es gan neievedu Izraēlu nelaimē ... jūs esat atmetuši Tā Kunga baušļus un jūs esat sekojuši baaliem” (1. Ķēn. 18:18). Ēlija pēdējās dienās meklēs veidus, kā atgriezt Izraēlu no islāma, kas ir elks apkārtējo tautu acīs.

Maleahija pravietojums par Ēliju

Maleahija grāmatas pamatā ir atjaunošanās pēc Bābeles gūsta, kas ir ebreju “ticīgo atlikuma” pirmtēls pēdējās dienās. Šajā nodaļā mēs lasām par spēcīgas intereses atdzimšanu par Dieva Vārdu ticīgo atlikuma vidū: “Bet tie, kas bīstas Dieva, savā starpā mierina cits citu: Tas Kungs visu dzird un ievēro, un Viņa priekšā ir rakstīta piemiņas grāmata tiem, kas To Kungu bīstas un domā par Viņa Vārdu” (Mal. 3:16). Tad pravietojums tieši runā par pēdējām dienām: “... viņiem būs būt Manam īpašumam ... tai dienā ... ko Es izraudzīšu” (Mal. 3:17). Pārējā pravietojuma daļa attiecas uz Tā Kunga pēdējo dienu, kurā notiks Izraēlas garīgā atdzimšana, pateicoties “Ēlijas” darbībai, kā tas bija Maleahija un viņa laikabiedru –praviešu laikā (Mal. 3:1).

Atpakaļ pie Bībeles

“Piemiņas grāmatas” uzrakstīšana tiem, kas ļāvās atdzimšanai (Mal. 3:16), ir saistīta ar pēdējām dienām, ja lasām Dan. 12:1,2, kur runāts par pēdējo dienu ebreju atlikuma izglābšanu, jo viņu vārdi ir “ierakstīti dzīvības grāmatā”. Maleahijs vērs Izraēlas uzmanību uz “Mozus likumu” tiesām un nolikumiem. Mal. 3:18 tiek izskatīta “starpība starp taisno un bezdievīgo”. Mal. 3:7 izskan aicinājums: “Tad nu atgriezieties tagad pie Manis, un arī Es gribu atgriezties pie jums”. Ir pamats domāt, ka Izraēla glabās lielāko daļu likuma Tūkstošgades laikā.

Likums – skolotājs, kurš ved pie Kristus (Gal. 3:24). Ēlijas kalpošanā ietilps pievērst Izraēlas uzmanību šai problēmai, lai līdz ar to viņi pieņemtu Kristu kā Mesiju. Viņš atvedīs Izraēlu pie jaunas derības ar Dievu, kā to darīja Jānis. To pašu veica pravietis Azarja tad, kad “ilgu

laiku Israēlam nebūs nedz patiesa Dieva, nedz priesteru, kas varētu pamācīt, nedz bauslības” (salīdz. 2. Laiku 15:3 ar Hoz. 3:4,5, tāpat par pēdējām dienām). Ir arī citas saiknes starp šo ierakstu un pravietojumiem par pēdējām dienām (piem. 2. Laiku 15:5 = 5. Moz. 28:19,20; 2. Laiku 15:6 = Lk. 21:10).

Kā vīrs saudzē savu dēlu ...

Uz Kunga aicinājumu atsaukušies ticīgie tiks glābti caur Dievu, “kā vīrs saudzē savu dēlu, kas viņam kalpo” (Mal. 3:17). Tas salīdzināms ar to, kā Dievs apžēloja Savu Dēlu caur augšāmcelšanu. Tātad tie, kas dalīsies Kristus ciešanās, dalīsies arī atpestīšanā, ko Dievs Viņam dāvāja.

Kad taisno atlikums būs saņēmis pestīšanu, tie varēs ieraudzīt starpību “starp taisno un bezdievīgo ... jo redzi, nāks diena, kas kvēlos kā karsti nokurināta krāsns; tad visi pārgalvīgie nievātāji un ļaundari būs kā rugāji, un šī nākamā diena tiem pielaidīs uguni” (Mal. 3:18,19). Arābu izraisītā iznīcināšanas laika noslēguma “diena” pieredzēs taisno atlikuma garīgi nestabilās daļas iznīcināšanu. Ir pamats pieņēmumam, ka uguns būs īsta. Par dienu, kurā galīgi izglābsies taisnie, runāts Joēla 2:31,32. “Krāsns”, kurā tiks iznīcināti “bezdievīgie”, ir Jeruzaleme. Un tagad pievērsīsimies Jes. 31:8,9: “jo Asīrija (salīdz. ar nākamo arābu postītāju) kritīs ... viņas vadoņi aizbēgs (“bailēs no karognesēja” = Kristus, AV)... tā saka Tas Kungs, kam Ciānā ir ugunskurs un Jeruzālemē krāsns”. Šeit savienotas trīs lietas:

- Izraēlas arābu ienaidnieku iznīcināšana.
- Kristus klātbūtne Ciānā.
- Jeruzaleme kā krāsns, lai “sadedzinātu” netaisnos, ebreju atlikuma vidū.

Tiesas diena

“Uguns” iznīcinās “ļaundarus” kā “rugājus” (Mal. 3:19). Jer. 13:24 par netaisnajiem teikts: “Es tos izkaisīšu kā pelavas, kas izput tuksneša vējā”. Joēla 2:5 runāts par pēdējo dienu okupantiem, kas dedzina Izraēlu, kā par “ļaundariem”. Zīmīgi, ka izraēliešu arābu ienaidnieki tiek pastāvīgi raksturoti kā “ļaundari un bezdievīgie” (Ob. 18; Nah. 1:10; Ps. 83:13; Jes. 47:14), parādot ka bezdievīgie starp izraēliešiem un arābiem saņems līdzīgu sodu. Patiesi, un tajā viņi dalīsies ar atbildīgajiem Dieva priekšā, kas tiks atstumti. Tādējādi, tiesa pār Babilonu atgādina smagu akmeni, kas iekrīt ūdenī (Jer. 51:63; Atkl. 18:21), līdzīgs apraksts izmantots, kad lasām par to apsūdzēšanu, kas atsakās attīstīt Kristus garu (Mt. 18:6).

Taisnie “samīs bezdievīgos” (Mal. 3:21) – bezdvēseliskos, garīgi tukšos, kas gadījuma pēc, nejauši iekļūs taisno skaitā. Iespējams, ka tieši tā Nineves ļaudis apsūdzēs I gadsimta ebrejus tiesā (Lk. 11:32). Tieši tā taisnie ieraudzīs “starpību starp taisno un bezdievīgo” (Mal. 3:18).

“Bet jums, kas jūs Manu Vārdu bīstaties, uzlēks taisnības saule” (Mal. 3:20). Netaisno “sadedzināšanas krāsni” diena būs saistīta ar Kristus atgriešanos. Pilnīga Izraēlas atveseļošanās notiks caur Kristus krustu (Jes. 53:5), parādot, ka vispārējās iznīcināšanas beigu fāzes iespaidā Izraēla no visas sirds pieņems Kristu un viņa krustāsišanu.

Turpretim, netaisnie, bezdievīgie izzudīs, sadegs, “ka neatstās no viņiem pāri ne saknes, ne stiebrus” (Mal. 3:19); kā viens, tā otrs ir acīmredzami Kristus simboli.

Tagad mēs varētu dot aptuvenu to notikumu hronoloģiju, kas attiecas uz Izraēlas grēku nožēlošanu:

- arābu virskundzība, kuras laikā Ēlijas pravieši aicina uz grēku nožēlošanu un atgriešanos pie patiesā Mozus likuma gara.
- Dabiskā Izraēla vajā “Ēliju” un viņa praviešu skolu, vainojot tos Izraēlas nedienās.
- Izraēlas un diasporas ebreji dodas gūstā uz “Babilonu” un apkārtējām arābu valstīm, daudzus tur nogalina.
- Šo gūstekņu atlikumu aizved uz Ēģipti.
- Visus ebrejus zemē nogalina, izņemot Jeruzalemē palikušos.
- Bezdievīgos Ēģiptē nogalina tajā pašā laikā, kad arī mazitcīgos un atkritējus Jeruzalemē.
- To izdarīs arābu armijas, kas tajā pašā laikā iznīcinās arī pašas sevi. Tas notiks pēc Kristus atgriešanās.
- Vienīgi patiesi taisnie paliks dzīvi.

IV. DAĻA

KUNGA JĒZUS ATNĀKŠANA UN TIESA

17. NODAĻA: KUNGA JĒZUS ATNĀKŠANA

Mūsu priekšstats par Kristus atnākšanu eksistē smeldzīga nenoteiktība. Tā, piemēram, valda uzskats par mūsu neredzamo pulcēšanos pie Viņa, un ka Viņš Sevi parādīs pasaulei tikai pēc tiesas pārmums. Ar šo problēmu ir saistīta arī liela neskaidrība grieķu vārda “parousia” izpratnē, kas Mt. 24 tulkots kā “atnākšana”. Šī nodaļa uzrakstīta, lai palīdzētu saprast, ka ir tikai viena, vienīga īstā atnākšana un ka “parousia” (“atnākšana”) attiecas uz Viņa burtisku, redzamu atnākšanu. “Jēzus Kristus diena” vienlaikus ir arī ticīgo tiesas diena (Filip.2:16) un Kristus ierašanās būs kā “zibens zibeņodams spīd no vienas debess puses līdz otrai” (Lk. 17:23, 29,30). Kristus atnākšana uz tiesu būs viena un tā pati “diena” kā ticīgajiem, tā arī neticīgajiem. Vai tā “diena” sastāvēs no 24 stundām? Domāju, ka mums tas nav jāsaprot tik burtiski, jo laika ritējums otrās atnākšanas laikā būs izmainīts (1). Jo tieši

Šī paša iemesla dēļ mēs varam tikai *iedomāties* tā laika notikumu hronoloģisko secību, un šajā sakarībā versiju skaits ir tikpat liels cik ir Bībeles studētāju.

1. Parousia

Jehovas viltus liecinieki izplata domu, ka vārds “parousia” runā par neredzamu Kristus klātbūtni. Un tas nav pārāk tālu no Kristadelfiešu domāšanas veida, ja atceras, ka Dr. Tomass uzskatīja, ka Eļļas kalna pravietojums attiecas tikai uz m.ē. 70.gada notikumiem. Bet tieši šajā priekšvēstījumā Jēzus runā par Savu “parousia”. Sacīt, ka tas attiecas vienīgi uz Viņa “atnākšanu” uz tiesu pār Izraēlu m.ē. 70.gadā nozīmē, ka Kristus “parousia” neattiecas uz Viņa redzamo, patieso klātbūtni.

Papildus tam, ka pastāv ļoti daudz pierādījumu tam, ka Eļļas kalna pravietojums *patiesi* attiecas uz pēdējām dienām, jānorāda, ka vārds “parousia” *vienmēr* attiecas uz personas fizisku klātbūtni. Grieķu valodā ir vēl viens vārds, kas arī tulkojams kā “atnākšana”, kura nozīmē ir elastīgāka, bet “parousia” nozīmē “burtisku klātbūtni” un to vienmēr lieto tieši šajā nozīmē:

- “Jo kā zibens izšaujas no rīta puses ... tā būs arī Cilvēka Dēla atnākšana” (“parousia”) (Mt. 24:27).
- “... kad Noa iegāja šķirstā ... tiekāms plūdi nāca ... tāpat būs arī Cilvēka Dēla atnākšana” (Mt. 24:38,39).
- “... pēc tam tie, kas Kristum pieder Viņa atnākšanas dienā” (1. Kor. 15:23).
- “... kas līdz mūsu Kunga atnākšanai paliksīm dzīvi...” (1. Tesal. 4:15).

Citi piemēri vārda “parousia” lietošanai arī attiecas uz Kunga otro atnākšanu, bieži saistībā ar tiesu: Jēk. 5:7,8; 2. Pēt. 1:16; 3:4,12; 1. Jņ. 2:28; 1. Tes. 2:19; 3:13; 5:23; 2. Tes.2:1,8.

Otrās atnākšanas laiks (“parousia”) pielīdzināts zibeņošanai pirms lietavu sākuma, ar ko sākās Noas laiku plūdi. Tas padara vārda “parousia” attiecināšanu uz ilgstošu notikumu virkni m.ē. 69/70.gg. par nepārliciecināšanu, salīdzinājumā ar tā acīmredzamo pielietojumu otrās atnākšanas brīdim. Ir daudz kopīga, kā to ir atzīmējuši daudzi Bībeles pētnieki, starp Mt. 24,25 un 1. Tesal. 4,5. Saskaņā ar šīm saiknēm, Kunga “parousia” no Mt. 24 Pāvils izprot kā burtisku otro atnākšanu (Mt. 24:30,31 = 1. Tes. 4:15,16).

Sakarā ar augstāk minēto, vēlams Kunga Jēzus “atnākšanu” no Mt. 24 saprast kā burtisku Kristus klātbūtni, Viņam atgriežoties, kaut gan tas neizslēdz papildus atsaukšanos uz 70.g. notikumiem.

2. Atnākšana – kā zaglim naktī?

Apmulsumu ir izraisījuši Pāvila 1.vēstules tesalonīķiešiem 5:2 vārdi: “Tā Kunga diena nāk tāpat kā zaglis naktī”. Vēstules tekstā ir runa par stāvokli eklēsijā pēdējās dienās ar daudzkārtējām atsaucēm uz līdzību par desmit jaunavām. Pastāv daudz dažādu viedokļu sakarā ar Kristus atnākšanas pielīdzināšanu zaglim naktī 1. Tes. 5:2. Guļošanas jaunavas pārstāv Dieva necienīgos to ticīgo vidū, kas dzīvo otrās atnākšanas laikā. Tieši tādiem “ticīgajiem” otrā Kristus atnākšana, Pāvila vārdiem runājot, būs līdzīga zagļa atnākšanai naktī – otrās atnākšanas realitāte būs iebrukums viņu garīgajā mājoklī, viņu noslēgtībā. To izraisīs viņu “miera un drošības” attieksme, kuru viņi aktīvi sludinās. ‘Viss ir lieliski mūsmājās, mēs kļūstam arvien spēcīgāki garīgajā ziņā, mums nav jābaidās no neveiksmēm!’ Tas, ka viņi “sacīs: nu ir miers un drošība” (1. Tes. 5:3) liek domāt, ka viņi izplatīs šo attieksmi brālības vidū. Un atceroties daudzos pravietojumus un mājienu par graužošu garīgo atkāpšanos un atkrišanu pēdējo dienu eklēsijā, loģiski ir domāt, ka taisnais atlikums cīnīsies ar tādu uzskatu, sastopot “miera un drošības” piekritēju niknus uzbrukumus.

Tie, kas ir gatavi tikties ar savu Kungu, stāvēs gaismā, būs ar dienu, moži un ar skaidru prātu, tāpēc arī nepieminot “mieru un drošību” (1. Tes.5:3-8). Kristus atnākšana kā zaglim naktī nozīmē, ka Dieva necienīgajiem tā būs negaidīta. Autoru nepārstāj izbrīnīt vārdu par šīs pasaules “mieru un drošību” biežā pieminēšana. Pravietojums pēc pravietojuma stāsta par pasaules kataklizmām otrās atnākšanas laikā, kaut gan arī materiālā labklājība varētu pastāvēt kaut kādā veidā. Nekādā veidā tas nevar būt “miera un drošības” laiks pasaulei; un pasaules arvien pieaugošā bēgšana no īstenības pierāda, ka tā to šādi arī neuztver. Runājot Bībeles valodā, cilvēki jau tagad sirdīs kļūst vājāki, to “sirds pamirs izbailēs, gaidot lietas, kas nāks visā pasaulē...” (Lk. 21:26).

Sapulcēšana uz tiesu

Tiek domāts, ka Eņģeļiem ierodoties, lai sauktu uz otrās atnākšanas tiesu (Mt. 13:39), mums būs dota kaut kāda izvēle – iet tūlīt vai arī nē. Nou un Latu no šīs pasaules nepaņēma ar spēku, viņi tika aicināti. Tie, kas atsauksies uz aicinājumu nekavējoties, tiks pieņemti – vilcināsies Dieva necienīgie. Un tas nozīmē, ka izvēle atsaukties uz uzaicinājumu būs tikai pašā sākumā (Lk. 12:36). Ir arī citi norādījumi uz to. Pats redzamākais – līdzība par desmit jaunavām – laikā, kad saprātīgās tūlīt gāja sagaidīt savu līgavaini, nesaprātīgās aizkavējās, lai garīgi sagatavotos tikties ar savu Kungu.

Šīs līdzības kopība ar 1. Tes. 4 arī pasvītota, pielietojot vienu un to pašu grieķu vārdu, kas tulkots Mt. 25:6 “izeita viņam pretim”, bet 1. Tes. 4:17 “tiksim aizrauti gaisā padebešos, pretim Tam Kungam”, vārds ar nozīmi “satikti”: “Pēc tam mēs, dzīvie ... tiksim aizrauti gaisā padebešos,

pretim Tam Kungam". Šī aina zīmē taisnos ticīgos, praviešus, kas pakļāvušies aicinājumam uzreiz, tāpēc arī "uzrauti" padebešos, lai tiktos ar savu Kungu (burtiski) gaisā. Pēc tam mēs "padebešos" (tiešā nozīmē) kopā ar Kristu dosimies uz tiesu Jeruzalemē. Šis pieņēmums nekādā veidā neatbalsta nejdzīgo piecdesmitnieku sektas mācību par aizraušanu pašās debesīs. Un vispār, katrs atšķirīgs no šeit piedāvātā skaidrojuma sastopas ar grūtībām izskaidrojot tikšanos ar Kungu "gaisā". 1.vēstule tesalonīķiešiem – nav uzruna vai vēršanās, kas uzrakstīta tēlainā, simboliskā valodā, jo tā ir veltīta tam, kam jānotiek, burtiski jānotiek otrās atnākšanas laikā.

Domāju, ka būs vērtīgi izsekot, ka apustuļa Pāvila 1. Tes. 4 un 5 vērsti ne uz visiem, kam jānostājas tiesas priekšā, bet tikai Dievam uzticīgajiem:

- Viņš mierina tos sakot, ka mirušiem ticīgajiem patiesi kā balva būs piešķirta nemirstība un viņi var būt pārliecināti, ka dzīvos mūžīgi (1. Tes. 4:13,14,18). Tāpēc to pieņemšana tiesā Pāvilam neizraisa šaubas.
- "Jo jūs visi esat gaismas bērni un dienas bērni" (1. Tes. 5:5) – pretstats Dieva necienīgiem eklēsijā, kuri atrodas tumsā. Tas vedina domāt, ka Pāvils rakstīja savu vēstuli pārliecībā, ka tās lasītāji visi ir patiesi ticīgie un lemti mūžīgai dzīvei.

"Aizrauti gaisā"

Tās gudrās jaunavas, kuras nekavējoties izgāja pretim savam Kungam, tāpēc būs arī tās, kas tiks "aizrautas gaisā" kopā ar augšāmceltajiem ticīgajiem. Tas notiks, kad Kunga Jēzus Eņģeļi "sakrās Viņa izredzētos" (Mt. 24:31). Pēc tam viņi tiksies ar Kungu "gaisā", šī vārda tiešajā nozīmē, kas, iespējams, saista šo notikumu ar Atkl. 11:12: "Un viņi (pēdējo dienu vajātie svētie) dzirdēja stipru balsi no debesīm (salīdz. ar "balsi" 1. Tes. 4:16) tiem saucam: uzkāpiet šeit augšā (salīdz. ar "aizraušanu gaisā"). – Un viņi mākonī uzkāpa debesīs (salīdz. ar "aizrauti ... padebešos"); viņu ienaidnieki noskatījās viņos". Ļoti var būt, ka Atkl. 11:12 runā arī par uzticamo ebreju atlikumu pēdējās dienās, kuri būs aizrauti padebešos kopā ar mums.

"... tik liels pulks liecinieku ..."

Šis liecinieku mākonis (AV) (Ebr. 12:1) kopā ar Kristu virzās uz tiesu, kurai jānotiek uz zemes, lai piepildītos viss, kas bija teikts par tiesu Bībelē. Loģiski ir uzskatīt, ka šis ticīgo pulks redzami atspoguļos Dieva slavu, slavu, kas parasti parādās mākonī. Tas varētu būt pateicoties Eņģeļa klātbūtnei mākonī ar mums. Tāda aina paveras Dan. 7:9-14; Jēzus Kristus nāk uz tiesu kopā ar ticīgajiem, kurus simbolizē mākonis "debesu padebešos". Tieši tad visi tiesai padotie tiks savākti tiesas priekšā (Mt. 25:32), lai varētu notikt avju atdalīšana no āžiem. Taisno 'noiešana'

Jeruzalemē notiks tai pašā laikā, kad tur tiesās arī apkārtējās nācijas, tai pašā vietā: “Un tad turpat pret viņām ved Tu, Kungs, Savus cīnītājus!” (Joēls 4:11), viss notiekošais saistīts ar Harmagedonu.”Un atsvabinātāji uznāks Ciānas kalnā, lai būtu par tiesnešiem Ēsava kalnu zemē” (Ob.21), t.i., Izraēlas arābu ienaidniekiem. Tāda notikumu secība saskan ar daudzu paaudžu ticīgo domām, ka mūsu pilnīga Kunga Jēzus atnākšanas apziņa atnāks pie mums tikai tiesā, neskatoties uz to, ka tur tikai apstiprināsies katram no mums sen sagatavotais spriedums (2. Kor. 5:10).

Uz tiesu ar Jēzu

Atslēga risinājumam atrodas tieši 1. Tes. 4:15,18, kas sākas ar vārdu “jo”, tāpēc, ka izskaidro 1. Tes. 4:14, kur runāts par to, ka “Dievs arī aizmigušos caur Jēzu vedīs godībā ar Viņu”. Un tas patiesi ir tā - kā garīgi (jo viņi kopā ar Kristu dalīsies Viņa uzvarā pār nāvi), tā arī burtiski (jo viņi ies uz tiesu kopā ar savu tiesnesi). No šī redzes viedokļa kļūst vieglāk saprotams Jņ. 14:3: “Tad Es nākšu atkal un ņemšu jūs pie Sevis”. Sākotnēji – tā ir burtiska pacelšana debesīs, pēc kā sekos atgriešanās kopā ar Kristu un mūžīga valdīšana ar Viņu Viņa Valstībā. “Lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs” – var būt par garīgu pamatu 1. Tes. 4:17 – “Tā mēs būsime kopā ar To Kungu vienumēr”.

Ideja par burtisku ceļojumu debesīs uz tiesu skaidri izskanēja Kunga Jēzus pamācībā par to, kā “viens (Viņa atnākšanā) taps pieņemts (pazudīs burtiskā nozīmē) un otrs atstāts”, “Kur maita, tur salasās ērgļi” (Lk. 17:36,37). Šai līdzībā galvenais ir parādīt, kā ērgļi, vadoties pēc instinkta nešaubīgi lido mājup, tā ticīgā apziņā nav vietas bažām par to, ka notiks viņu pulcēšana pie Kunga. (2).

Tagad mēs varam apkopot šeit piedāvāto hronoloģiju:

- Ticīgo vajāšana.
- Kunga Jēzus ierašanās; augšāmcelšana.
- Eņģeļa uzaicinājums Kunga Jēzus sagaidīšanai.
- Dieva necienīgie vilcinās, kad aicinātie taisnie atbild uz Eņģeļa uzaicinājumu nekavējoties.
- Taisnie traucas debesīs, veidojot visiem redzamu slavas mākonī. Viņi ir fiziski kopā ar Kristu.
- Kopā ar Jēzu viņi nonāk Jeruzalemē.
- Tad Dieva necienīgie arī tiek tur sapulcināti.
- Norisinās tiesa kā pār avīm, tā arī āžiem, kurā tie tiek galīgi atdalīti cits no cita un saņem pēc nopelniem.
- Ļaunos iznīcina kopā ar Jeruzalemei apkārtesošajām tautām.

Nav svarīgi, cik laika tas viss aizņems – iespējams, tikai dažas sekundes, kaut gan kāds laiks ir nepieciešams, lai liecinieku mākonis būtu redzams

visiem, un lai Dieva necienīgie bez panākumiem mēģinātu noformēt savu garīgumu. Gribētos, lai jums nepaietu secen milzīgais iedrošinājums, ko ietver šis scenārijs: uz tiesu mēs ieradīsimies plecu pie pleca ar mūsu tiesnesi, iespējams, jau atspoguļojot Viņa Slavu vēl līdz tiesai. Tas pats par sevi jau rada pazemīgu drošības sajūtu, stājoties tiesas priekšā. Tik daudz būs atkarīgs no mūsu reakcijas uz Eņģeļu aicinājumu, - mūsu ticībā pieņemšanā, mūsu attieksme pret šīs pasaules lietām – viss atklāsies kā uz delnas.

Piezīmes

- (1) Vairāk par šo jautājumu uzrakstīts grāmatā “Bībeles pamati”, atkāpē 14.
- (2) Iebildums, ka “līķa” tēls nepavisam nepiestāv Kungam Jēzum Kristum, tiek apgāzts ar to, ka Bībelē par Dievu un Viņa patiesību bieži runāts pavisam nepiedienīgā (no mūsu viedokļa) formā, piem. Mt. 13:33; Ps. 78:65.

18. NODAĻA: KRISTUS TIESA

Svētajos Rakstos ir pietiekami daudz informācijas par tiesu un, konkrēti, par grēka nosodišanu caur Dievu. No Bībeles pastāvīgi skan brīdinājumi par grēcinieku atstumšanu no Dieva klātbūtnes. Šī pasaule un diemžēl pat daži tai nepiederošie sūdzas par tāda veida mācības negatīvo ietekmi uz psihi. Bet taisnības labad jāsaka, ka Bībelē daudz vairāk ir uzrakstīts tieši par atstumtajiem, atraidītajiem nekā par Dieva pieņemtajiem. Viss tas, ko tik daudz Dievs atklājis par atkrišanu, atkāpšanos no ticības Izraēlā, ir kā labs pirmtēls visu Kristadelfiešu nākotnei, kaut gan mums nez kāpēc daudz vieglāk ir turpināt iet pa baiļu un nenoteiktības ceļu. Atrodoties Kristū, mums jābūt pārliecinātiem, ka, ja Kristus atgriezīsies *šodien*, mūs Viņš pieņems. Pats par sevi, ka pilnīgas pārliecības tajā nekad nevar būt tā iemesla pēc, ka mēs jebkurā brīdī varam atkrist no Viņa. Un tomēr mums vajag, kaut dažkārt, kaut arī kādā īsā laika starpposmā apzināties, ka mēs atrodamies Kristū, tātad esam arī glābti.

“Un visi svētie Eņģeļi ir ar Viņu”

Mēs jau runājām par to pārsteigumu, kas mūs sagaida, tiekoties ar Eņģeļiem, kas mūs aicinās uz tikšanos ar Kristu no mūsu ikdienas pasaulīgās dzīves. Pļaujas laikā “pļāvēji ir eņģeļi”, kas savāc ticīgos un dala tos graudos un pelavās (Mt. 13:47-50). “Ja kas nepaliek Manī, tas kā zars izmetams ārā un sakalst; tos savāc (Eņģeļi) un iemet ugunī, un tie (grēcinieki) sadeg” (Jņ. 15:6). Tā pati doma apskatīta Lk. 6:38, bet tikai par to, kā Eņģeļi tiesā izsvērs to, ko mēs esam nopelnījuši: “Dodiet, tad

jums taps dots: pilnu, saspaidītu, sakratītu un pārpārim ejošu mēru jums iedos (Eņģeļi) jūsu klēpī (tiesā; šīs pasaules cilvēki jau nu patiešām neko nevienam nedod); jo ar to mēru, ar ko jūs mērojat, jums atmēros” (salīdz. Lk. 6:38 ar Mt. 7:1,2). Un šī cilvēku (eņģeļu) saistība ar tiesu ir vietā, jo mūsu sargeņģelis ir kopā ar mums visu mūsu dzīvi. Un Kungs Jēzus atzīmē, ka arī viņš, sargeņģelis, atbild par mums: “Jo no katra, kam daudz dots, daudz prasīs” (Lk. 12:48).

Izskatās, ka saukšana uz tiesu nebūs piespiedu kārtā. Pēc Kunga Jēzus satikšanas gaisā (1. Tes. 4:17), avis un āži ieradīsies tiesā. Un tieši par to mēs sākam runāt šajā nodaļā. 17.nodaļā mēs tikai skārām to notikumu ķēdi, kas ir saistīta ar mūsu aicinājumu uz tiesu.

Tiesa

Pamatots ir pieņēmums, ka mūsu tikšanās ar Kungu Jēzu neaprobežosies ar to, lai uzklausi “jā” vai “nē” lēmumu. Ja uz mājas sagrūšanu lietus, plūdu un brāzmainu vēju iespaidā paskatīties kā uz tiesas tēlu, tad šeit redzams vesels sodīšanas process. Ja mūs tiesā gaidītu tikai “jā/nē” lēmums, tad daudzas vietas, kur rakstīts par tiesu, nosodīšanu un attaisnošanu, būtu pavisam nevietā. Kā avis, tā arī āži atklāj savu izbrīnu sakarā ar Kunga Jēzus komentāriem par viņu uzvedību noteiktos dzīves brīžos: “Kungs, kad mēs esam redzējuši Tevi?” (Mt. 25:44). Domai par to, ka tiesā tiks apspriesta vismaz daļa mūsu darbu, vajadzētu likt mums aizdomāties par savu šodienas uzvedību. Ar Lk. 19:23 domāts, ka tiesā Kungs ne tikai apspriedīs mūsu uzvedību, bet Jēzus norādīs atraidītajiem, kas tiem būtu bijis jādara, lai tie netaptu atraidīti: “no tavas mutes Es tevi tiesāšu ... kāpēc tad tu manu naudu neesi nodevis naudas mijējiem?”

No šejienes rodas jautājums, kādi (un vai visi) mūsu darbi tiks apspriesti tiesā? Sekojošās vietās runāts, ka atstumtajiem tiesā tiks pasacīts par daudzām (visām?) viņu ļaundarbībām, kad pieņemtajiem – par labajiem darbiem, ko viņi veikuši, jo viņu grēki tiks pilnīgi aplāti Kristū un netiks vairs atgādināti.

- “Dievs tiesās tiklab taisno, kā bezdievīgo (otrajā atnākšanā), jo *katram nolūkam* un *katrai* rīcībai Viņam ir savs nolikts laiks ... pasludinās Savu spriedumu par *visu* notikušo” (Sal. Māc. 3:17; 12:14). Pievērsiet uzmanību *katras* rīcības akcentēšanai. Pat tas, ko mēs “čukstējām” ausī (Lk. 12:3), kļūs visiem zināms (salīdz. ar Mt. 12:41). Ja tiesa pār mums ir tikai “jā” vai “nē”, tad par kādām *katrām* lietām, ko mēs savā dzīvē darījām, var runāt? Starp citu, lasot šādas vietas, nav vērts aizmirst arī par citiem, kad Dievs saka par grēku piedošanu un “aizmīšanu”. Visiem mums ir labi zināms, ka neviens no mūsu grēkiem netiks izsvītrots no plašās Dieva “atmiņas bankas” – vienkārši

- Viņam labpatīk neatgādināt mums visu un uzskatīt mūs par tādiem, it kā mēs nekad neko sliktu neesam darījuši.
- Sākumā mums pasaka, ka katrai lietai ir savs nolikts *laiks*, savs *laiks* dēstīt ... izraut ... nogalināt ... dziedināt” utt., pēc kā paziņo, ka “Dievs tiesās tiklab taisno, kā bezdievīgo, jo katram nolūkam un katrai rīcībai Viņam ir savs nolikts laiks” (Sal. Māc. 3:1-8,17). Un tāpēc katra lieta, ko mēs darām dzīvē, tiks izsvēta tiesā.
  - “Kad bezdievis (grēcīgais izraēlietis, spriežot pēc konteksta) atgriežas no visiem saviem grēkiem, ko viņš darījis, un pilda visus Manus likumus, rīkojas pēc tiesas, patiesības un taisnības, tam būs dzīvot, tam nav jāmirst” (Ecēh. 18:21,22). Un tas pasaka, ka cilvēkam tiesā tiks pieminēti visi viņa *nenozēlotie* grēki. Atlikusī 18.nodaļas daļa un Ecēh. 33 parāda arī pretējā patiesību. Ja cilvēks atkāpsies no Dieva, tad viss viņa darītais, taisnīgie darbi viņam netiks pieminēti – tiks “aizmirsti”.
  - Tiesā Dievs “tavai taisnībai liks starot kā gaismai un tavām tiesībām kā saulainai dienai” (Ps. 37:6). Atstumto grēki un taisno “patiesība” tiks izrādīti visiem, pat ja tie tika apslēpti no ļaudīm šajā dzīvē (1. Tim. 5:24,25).
  - “Un visas mēles atzīsies Dievam ... ikviens no mums atbildēs Dievam par sevi” (Rom. 14:11,12). “Atskaitīšanās” ir grieķu “logos”. Katram no mums (“visas mēles”) nāksies izteikties Dieva priekšā, grēksūdzē Viņa priekšā atklājot savas garīgās dzīves būtību. Tad mēs savā mēlē atzīsim, ka mūsu Kungs ir neviens cits kā tikai Jēzus Kristus (Filip. 2:11). Savas personīgās grēcības atzīšana novedīs mūs pie Viņa virsvadības sapratnes. Tad viss, kas bija teikts vai domāts tumsā, parādīsies gaismā, jo tajā dienā nepaliks “nekas ... apslēpts, kas netiks atklāts” (Lk. 12:2,3).
  - Visi grēki ir pierakstīti, un bezdievīgajiem tie tiks “pielīdzināti” tiesas dienā (Ap.d. 7:60)
  - 50.psalms - Vecās Derības pravietojums par Kristus tiesu: “Mūsu Dievs nāk (Kristū) ... Viņš uzsauc debesīm augšā ... lai tiesātu Savu tautu (salīdz. ar aicinājumu uz tiesu); sapulcējiet Manus svētos (salīdz. ar Mt. 25:30-32) ... jo Dievs pats ir tiesnesis” – kas runā par to tiesas specifiku, kas nāks pār Dieva tautu, - “kad tu redzi zagli, tu esi viņam pa draugam ... savai mutei tu ļauj vaļu runāt ļaunu ... tā tu dari (savā dzīvē) ... Es ciešu klusu ... tādēļ Es tevi pārmācīšu un turēšu to tev acu priekšā” (tagad tiesā).

Bet lai nerastos problēmas ar laiku tamlīdzīgām sarunām ar katru ticīgo, laiks noteikti tiks saspiests.

Tiesas aina mums iezīmējas kā diezgan reālistiska. Šķiet, ka dažādu cilvēku tiesāšana notiks atšķirīgi. Vieniem Kristus spriedums izskanēs

tūlīt, tikai pēc tam sāksies viņa izspriešana (Mt. 25:33,34,41). Bet citiem iesākumā nāksies uzklaut lēmuma cēloni un tikai pēc tam saņemt pašu tiesas lēmumu (Mt. 25:27). Kāds sākumā Tiesnesim pastāstīs par saviem garīgajiem sasniegumiem, lai pēc tam saņemtu no Viņa pelnīto spriedumu (Mt. 25:20). Kāds tiesā neapzināsies sasniegtās garīgās virsotnes (Mt. 25:37), citi tieši pretēji (Lk. 19:16). Dažos gadījumos sarunu uzsāks Kristus, citos – ticīgie (salīdz. Mt. 25:41-44 ar pantiem 11, 12, 24-26). Daži, apzinoties savu atstumšanu, mēģinās lūgties, lai viņus ielaiž Valstībā (Mt. 25:11,12), bet citi sāks kurnēt sakarā ar Kunga tiesas “netaisnīgumu”, it kā Viņam pārmezdami (Mt. 25:44).

Divas atšķirīgas grupas

Līdzība par avīm un āžiem skaidri runā par to, ka pēc tiesas izveidosies divas atšķirīgas cilvēku grupas, kas atradīsies – viena – Kunga Jēzus kreisajā, otra – labajā pusē. Grupa no “avīm” tūlīt pat ieies Valstībā. Grupu vidū radīsies kolektīva kopības sajūta, pirmajā gadījumā uz taisnības pamata, otrajā – uz netaisnības (salīdz., kā vieni, tā otri saka “mēs” Mt. 25:31-44, un kā Kungs vērsas pie viņiem ar “jūs”). Viņu vidū atradīsies grupa grēkus nožēlojušo nineviešu, kā arī Sodomas un Gomoras iedzīvotāji (Mt. 12:41). Tiesā valdīs tiesas atmosfēra ne tikai pret katru atsevišķi, bet arī pret visiem kopā. Lūk, vēl dažas šo domu apstiprinošas vietas:

- “Lai viņi (mirušie ticīgie) bez mums nesasnietu pilnību” (Ebr. 11:39-40) – t.i., *visiem* ticīgajiem tiks dots (pēc viņu ceļiem) vienā un tai pašā laikā. Starp citu, ar to domāts, ka tas nenotiks, *kamēr mēs nebūsim pilnveidojušies* un papildinājuši šo skaitu. Tādējādi iznāk, ka mēs bremsējam ne tikai savu, bet arī visu pārējo pilnveidošanos.
- Kristus līdzība par pļāvējiem/Enģeļiem teikts, ka Dieva necienīgie tiks sodīti visi *kopā*. “Salasiet *papriekš* nezāli un sasieniet to kūlīšos, lai to sadedzina”. Ar vārdu “*papriekš*” šeit visdrīzāk jāsaprot ne laika faktors, bet pirmšķirība. Mūsu Kungam ir svarīgi darīt arī tādu netīkamu, bet tomēr nepieciešamu darbu, kā bezdievju sodīšanu pēc iespējas drīzāk, kas noteikti ir pretrunā ar ortodoksālajiem ticējumiem, ka Jēzus Kristus tiksminās, sodot grēciniekus. Tikai pēc tam Viņš varēs pilnīgāk atdoties priekam par Viņa klēts pildīšanos ar kviešiem (Mt. 13:30).
- Kristus “dos viņam (nekam nederīgam kalpam) viņa algu līdz ar neticīgajiem” (Lk. 12:46), t.i., stāvošiem kreisajā pusē “āžiem”. Ar vārdu “neticīgais” Bībelē biežāk ir domāti ne neticīgie vispār, bet mazticīgie vai arī ticīgie ne tam, kam vajag (sk. Jņ. 20:27; Mt. 17:20; Rom. 11:20; Ebr.3:12; Tit. 1:15; Atkl. 21:8).
- Tāpēc bezdievīgie nepastāvēs tiesā (salīdz. ar Dan. 12:13), nedz arī taisno draudzē grēcinieki (Ps. 1:5) – t.i., “avju” sapulcē tiesā.

- “Piepeši, acumirkļi ... mirušie tiks uzmodināti neiznīcībā, un mēs tapsim pārvērsti” Kor. 15:52). Šeit "mirušie" - ticīgie, kas būs nemirstības cienīgi. Visiem viņiem nemirstība tiek dāvāta “piepeši, acumirkļi”. Un katram mums tiks dots pēc nopelniem tūlīt pēc Kunga Jēzus tiesas – vēl viens svarīgs iemesls domāt, ka laiks tiesas dienā izmainīs savu ritējumu. Vārdi Mt. 25:31-41 vērsti ne pie katra atsevišķi, bet pie visiem kopā: “Nāciet ... iemantojiet ...” Un atbilde skan ne no katra atsevišķi, bet no visiem kopā, no “mēs”. Mēs zinām, ka katram no mums jāstājas tiesas priekšā, bet šeit viss izskatās tā, it kā šī tiesa but kolektīva tiesa. Šīs pretrunas atrisinājums varētu būt atkal laika ritējuma maiņa tiesas dienā (burtiski, vai *sajūtās*, jo mēģinājums nopirkt eļļu no to puses, kurus Kungs nepieņēma, ir drīzāk domu process mēģinājumā sasniegt kaut kādu garīguma pakāpi, kam šķietami vajadzēs pārāk daudz laika).
- Šo divu grupu pastāvēšana paskaidro to, kādā veidā “nīevieši celsies tiesai” kopā ar Savas ķēniņieni un notiesās, atrazdamies starp “avīm”, neticīgos jūdus. Bezdievīgie izrādīsies kaili, un attaisnotie ticīgie redzēs to kaunu (Atkl. 16:15), jo tiesā tos gaida “mūžīgs negods un kauns” (Dan. 12:2), “negods un kauns” taisno priekšā – “avju” priekšā. Kāpēc “mūžīgs”? Acīmredzot tāpēc, ka viņu kauns un negods paliks taisno domās un acīs, vismaz visu nākošās Tūkstošgades Valstības laiku (salīdz. ar Jes. 66:23,24). Iespējams, ka tieši šajā nozīmē “mēs tiesāsim eņģeļus” (1. Kor. 6:3) – tiesā nepieņemtos vecajos, presbiterus, baznīcu eņģeļus (Atkl. 2 un 3).

Āži

Visiem, kam ir tādas vai citādas garīgās problēmas, ir tendence uzskatīt, ka tiesas dienā viņi, saņēmuši pelnīto spriedumu mūžīgai nāvei, plecus paraustījuši (nu ko, ja nē, tad nē), galvas nokāruši ies uz kreiso pusi. Taču ir pamats domāt, ka tieši tajā brīdī viņi atjēgsies no garīgā miega un lūgs atļauju būt ielaistiem Valstībā. Ecēhiēla pravietojumi daudzkārt atkārto, ka tikai Dieva tiesa dos cilvēkam sava Kunga *zināšanu*. Tā, arī tiesas dienā noraidītie klauvēsies pie Valstības durvīm, *zinot*, ka viņi *zina* Kristu..., lai dzirdētu, ka neskatoties uz to, ka viņi zina Viņu, Viņš nekad nav zinājis viņus. Tādā veidā, neatzīšanas sāpes drīzāk būs garīgas nekā fiziskas.

Tāpat arī nesaprātīgās jaunavas no Jēzus līdzības, pamodušās no garīgā miega, lai sadabūtu eļļu, sāks izmisīgi klauvēt pie durvīm, lūdzot tās pieņemt. Viņu attieksmē nav nekādas plecu paraustīšanas. Atraidītie sāk strīdēties: “Kad mēs Tevi redzējām ...?” Viņi to nedarītu, ja izmisumā nevēlētos izmainīt spriedumu.

Izraēla tautas pārgājiens par Sarkano jūru ir visiem zināmais kristīšanas tēls, un tāpēc ceļojumu pa tuksnesi Kristadelfieši salīdzina ar dzīvi Kristū,

kuru vairākumam neizdosies noiet. Tomēr, kad viņiem paziņoja, ka viņi nav cienīgi ieiēt Apsolītajā zemē, viņi tūdaļ nožēloja grēkus un bija gatavi uz visu, lai tajā ieiētu (4. Moz. 14:40-48). Vēl viens noraidītais ir Kains. Tā vietā, lai pēc nolādējuma aizietu pēc iespējas tālāk no Dieva acīm, viņš apmetās austrumos no Ēdenes, tur, kur bija nolikts ķerubs, lai sargātu no ļaudīm “ceļu uz dzīvības koku” (1. Moz. 4:16).

Vēstulē ebrejiem ieteikts nesekot Ēsava piemēram, lai tos, kas tam sekojuši, tiesā nepiemeklētu tas pats liktenis, jo “pēc tam, gribēdams iemantot apsolījumu (salīdz. ar mūsu vēlēšanos būt Ābrahāma līdzmantiniem Valstībā), viņš tika atmests, jo netika dota iespēja atgriezties, lai gan ar asarām viņš to meklēja” (Ebr. 12:17). Nu kļūst skaidrs, kāpēc tiesā raudās atraidītie – izmisumā, jo nebūs spējīgi izmainīt Kunga domas. Nedaudz agrāk tajā pašā vēstulē sacīts, “kas pārkāpis Mozus bauslību, tas mirs bez žēlošanas”. Ar vārdiem “bez žēlošanas” domāts, ka tiesā atraidītie skaļi sauks pēc žēlošanas. Un tālāk: “Cik gan smagāku sodu... pelnīs tas, kas Dieva Dēlu minis kājām?” (Ebr. 10:29). Tas ir tos, kas būs notiesāti pēc Jaunās Derības likumiem, sagaida tāds pats liktenis, kā tos, lūdzošus pēc žēlastības, kas tiesāti pēc Vecās Derības likumiem. Starp citu, pie viena pievērsiet uzmanību tam, ka par to, par ko pēc Vecās Derības pienācās nāve (neskatoties uz to, ka pēc visiem likumiem par grēku – nāve), pēc Jaunās Derības sods būs daudz smagāks (dažādi nāves veidi?). Jo arī grēki zināmā mērā ir dažādas pakāpes smaguma, tas nozīmē, ka jābūt arī dažādiem sodiem par tiem (2. Laiku 28:13,22; 1. Kor. 6:18; 3. Moz. 5:18 - ievērojiet “pēc Tava prāta”). Tiesā tas tiks ņemts vērā. Nu, bet ja atraidītie tiesā saņems sodu visi kopā (Mt. 13:30), bet dažāda smaguma pakāpes, tad šai atšķirībai jāizpaužas garīgajā līmenī. Un “zobu trīcēšana” to apstiprina.

Tas, ka atraidītie tiesā meklēs attaisnojumus, apstiprinās arī citur Bībelē:

- noraidītie izraēlieši “nāks tad ar savām avīm un ar saviem vēršiem meklēt To Kungu, bet neatradīs Viņu, jo Viņš pa to laiku ir novērsies no viņiem” (Hoz. 5:6). Vai tas ir pamats Kunga Jēzus līdzībai par jaunavām?
- “Kad pār jums nāks kā vētra tas, ko jūs baidāties, un jūsu nelaime jums ies pāri kā negaiss un kad jūs vispār pārņems likstas un bēdas, tad viņi Mani sauks, bet Es neatbildēšu, viņi cītīgi meklēs Mani un neatradīs” (Sal. Pamāc. 1:27,28).
- Paralizētajam pie dīķa, ko sauc par Betzatu (Betezdu), kurš daudzus gadus jau tur gulēja un nacerēja vairs kļūt vesels, Jēzus, izārstējis viņu, teica: “Redzi, tu esi vesels kļuvis, negrēko vairs, lai tev nenotiek kas ļaunāks” (Jņ. 5:14). Šis “ļaunāks” būs notiesāšana tiesā – vēlēšanās gūt glābšanu, bet bez iespējas izpildīt šo vēlēšanos.

- Manna simbolizē Dieva vārdus un pestīšanu caur Viņa atklāsmi Jēzū Kristū (Jņ. 6). Izraēls varēja to lasīt sešas dienas nedēļā. Un tikai! Septītā diena ir Tūkstošgades Valstības pirmtēls (atcerieties, ka manna pazuda uzreiz, tiklīdz viņi iegāja Kānaāna zemē, kas ir Valstības pirmtēls). Septītajā dienā, izejot meklēt mannas graudus, tauta tos nevarēja atrast. Tā arī jaunās Izraēlas nesaprātīgās jaunavas meklēs eļļu/vārdus, kad tos vairs nevarēs atrast.

Noraidījums

Dabiskā Izraēla tēlam, tā sodīšanai tuksnesī ir jābūt pamācošam garīgā Izraēla acīs, no kura arī papildināsies “āžu” bars. Nolādētās paaudzes tuksnesī pirmsākums jāmeklē vēl tajos laikos, kad Izraēls izgāja no Ēģiptes verdzības, Pashā un Sarkanās jūras ūdeņu brīnumainajā pāriešanā. Ļoti grūti ir noticēt, ka pēc visa pārdzīvotā kāds no viņiem atradīsies nolādējamo starpā. Tomēr atraidītie garīgā Izraēla vidū arī paļaujas uz savas kristīšanas un glābšanas no šīs pasaules spēku. Zīmīgi, ka pēc atraidīšanas viņi “pagriezās un gāja pa Niedru jūras ceļu uz tuksnesi” (5. Moz. 2:1), kam vajadzētu viņiem atgādināt par to, kas tur kādreiz notika – it kā tādas atmiņas varētu viņus atgriezt pie tā iepriekšējā kristīšanas garīguma? Tāpat arī Dieva vārdi par Izraēlas nolādēšanu un atraidīšanu bieži viņiem atgādināja par viņu garīguma pirmsākumiem, izejot no Ēģiptes (piem., Ecēh. 16;20; Am. 2:10).

Izraēls maldījās pa tuksnesi, līdz kamēr viņu līķi nenoklāja Sinaju, kas atgādina Kainu, kurš arī kļuva par klejotāju pēc sava nolādējuma. Jūda salīdzināja tos ar zvaigznēm, kas maldās izplatījumā – “kā nomaldījušās zvaigznes, kam lemta mūžīgā galējā tumsa” (13.p.). Arī Dāvids runāja par atstumto pakāpenisku izmiršanu maldu klejojumos: “Nenokauj tos (nekavējoties) ... izklīdini tos ar Savu spēku un nogāz tos ... izdeldē viņus dusmās, izdeldē viņus, ka viņu vairs nav! Liec viņiem atzīt, ka Dievs valda Jēkabā līdz pašam pasaules galam! Ik vakaru viņi atnāk, kauc kā suņi un apskraida pilsētu. Viņi klīst apkārt pēc ēsmas un kurn, kad nav paēduši” (Ps. 59:12-16). Tāda tiesā atstumto pielīdzināšana suņiem, kas rakņājas barības meklējumos atkritumos Jeruzalemes apkārtnē, apstiprina pieņēmumu, ka grēcinieku sodīšana kaut kā tieši un burtiski būs saistīta ar Gehennu Jeruzalemes tuvumā.

Aizlavīšanās no tiesas

Mēs jau runājām, ka starp Jēzu Kristu un tiesājamajiem notiks saruna. Notiesātie, kas nepiekritīs spriedumam, mēģinās to apstrīdēt (“Kad mēs redzējam Tevi? ... Tu cietsirdīgais cilvēks ...”), izmisumā meklējot sev attaisnojumu. Tomēr viss beigsies ar klusējošu un skumju sava stāvokļa pieņemšanu “āžu” vidū. 1. Jņ. 2:28 teikts par kauna sajūtu “kad Viņš parādīsies” – tāda kauna, ka nezini, kur likties. Iznāk, ka atraidītie, sākot

ar attaisnošanos un pat sava Kunga apvainošanu, pakāpeniski atslābs, samazinot savu spiedienu, līdz kamēr pāries pie lūgšanām ar asarām acīs, lai Kungs maina Savu spriedumu, un beigu beigās klusi un nokaunējušies aizlavīsies projām. Starp šo un to kā evaņģēliji apraksta, kā tie, kas sākumā ņirgājās par krustā sisto Kristu, bet pēc tam sita sev pa krūtīm nožēlojot, pavisam noteikti ir daudz kopīga (Ebr. 6:6). Tieši tāda aina veidojas arī Ps. 112:10: “Bezdievis to redz ar nepatiku un dusmām, bet viņš tomēr, kaut zobus griezdam, iznīks. Tas nenotiks, ko bezdievji vēlas”. Tāpat arī Pāvils runā par atraidītajiem kā tādiem, kas pat tagad *atkāpjās* uz pazušanu (Ebr. 10:39). Mājiens uz to, ka ar mūsu tagadējo attieksmi mēs efektīvi nosodam sevi; ja mēs atkāpjamiem no Kristus šai dzīvē, mēs aizlavīsimies no Viņa tiesas dienā.

Avis

Mūsu ikdienas pastāvīgajā cīņā ar miesu ir nepieciešams neizlaist no acīm to mirkli, kad mūsu Kungs mūs pilnībā pieņems. Mēs jau tagad varam stādīties priekšā šo burvīgo pilnīgas garīgās uzvaras brīdi. Kā pavasara saulei uzgavilējuši garīgi un fiziski mēs atgādināsim pēc ziemas nebrīves vaļā palaistus teļus (Mal. 3:20).

No Bībeles redzes viedokļa nav iespējams iedomāties sevi Tiesneša priekšā kādā citā stāvoklī ka kritušiem uz vaiga Viņa majestātiskās Slavas priekšā.

Dan. 10 tēlaini aprakstīta Daniēla augšāmcelšanās: “Es nokritu kā pamiris uz sava vaiga pie zemes (salīdz. ar nāvi). Un redzi, piepeši kāda roka aizskāra mani (Eņģelis) un palīdzēja man piecelties uz maniem trīcošiem ceļiem un manām rokām ... tas (Eņģelis) aizskāra manas lūpas, tā, ka es varēju atvērt savu muti un atkal runāt... es teicu ... un kā tāds mana Kunga niecīgais kalps lai runā ar tik augstu Kungu? ... tas ... aizskāra mani vēlreiz un piešķīra man jaunu spēku un teica man: nebīsties, mans ļoti mīļais vīrs! Miers lai ir ar tevi! Ņemies drošu prātu, jā, drošu prātu ņemies un esi stiprs!” (9-19.pp.)

Tāda vēlēšanās krist ceļos mūsu Kunga priekšā, neskatīties uz Viņu (krist uz sava vaiga), prasīs ne reizi vien mūsu Sargeņģeļa stiprinājumu. Bībelē Eņģeļu parādīšanās bieži ir saistīta ar vīrišķības uzturēšanu cilvēkos, tāpēc arī varam būt pārliecināti un droši, ka aicinājumā mēs saklausīsim: “Ņemies drošu prātu un esi stiprs!” Lk. 21:36 papildina Eņģeļu piedalīšanās ainu tiesā pār mums: “Tāpēc palieciet nomodā visu laiku, Dievu lūgdami ... lai jūs varētu stāties Cilvēka Dēla priekšā”. Tas izsauc domās ainu ar tiesā blakus mums stāvošo Sargeņģeli, tāpat kā tas notika ar Daniēlu. Tagad var paraudzīties uz Ps.1:5 daudz tiešāk: “Tāpēc bezdievīgie nepastāvēs tiesā”. Nav nekā neparasta domās par to, ka ja jau mūsu Sargeņģelis ir ar mums katrā mūsu dzīves situācijā, tad viņš būs ar mums arī šai lielajā brīdī.

Pieņemšana

Mūsu neapturamā vēlēšanās “atzīties Dievam” (Rom. 14:11,12) un atzīt Viņa priekšā visus savus grēkus un kļūdas vedīs pie tā, ka visu mūsu negatīvo mūsu Kungs nepieminēs. Tā vietā mēs dzirdēsim vienīgi to, ko mēs dzīvē esam izdarījuši kā Dievam tīkam. Tad ar patiesu izbrīnu mēs jautāsim: Kungs! Kad? ...” Ja mēs šodien kaut kur dvēseles dziļumos sastādam savu labo darbu sarakstu, tad mēs nebūsim starp šīs grupas cilvēkiem. 1. Kor. 4:5 runāts par tiesā no Dieva saņemto uzslavu pārsvarā par tiem darbiem, ko, kā par to teikts līdzībā, mēs darījām neapzināti. Aiz jebkuras “uzslavas” slēpjas jūtas pret izdarīto. Mūsu izbrīns un nesaprašana par tiesā notiekošo arī izriet no 2. Tes. 1:10, kur teikts par Kristus “apbrīnošanu visu ticīgo starpā viņā dienā”. Grieķu vārds, kas šeit tulkots kā “apbrīnošana”, nozīmē “brīnīties nesapratnē”. Šī uzslava būs par to, ka mēs būsim *nolikti* Viņa priekšā “nevainīgi” tiesas dienā (Jūdas 24), kas atkal norāda uz Sargeņģeli, kurš *noliks* mūs un palīdzēs noturēties mūsu Kunga majestātiskās klātbūtnes priekšā mūsu “nevainībā”, t.i., tērtiem Kristū, Viņa taisnīgumā un patiesībā. Tieši par to pašu runā arī Kol. 1:22: “lai jūs svēti, bez kļūdām un nevainojami varētu stāties Viņa priekšā”. Šī “nevainojamība” izskaidro to, kāpēc tiesā netiks pieminēts neviens mūsu grēcīgais darbs.

Tikai tad mēs visā pilnībā apzināsimies savu ietērpšanos patiesībā un taisnīgumā. Vārdi no Jes. 45:23: “manā priekšā locīsies visi ceļi” atkārtojas Rom. 14:11,12 sakarā ar mūsu stāvokli tiesā. Un tāpēc vārdi no Jes. 45:24,25 atbilstoši apraksta mūsu domas tai dienā: “Vienīgi tai Kungā (Jēzū Kristū) – tā liecinās – ir pilnvērtīga taisnība un spēks; un tie ies pie Viņa, bet paliks kaunā visi, kas Viņam tik naidīgi bija pretojušies (atcerieties, par ko mēs nesen runājām); viss Izraēla dzimums atradīs taisnību pie Tā Kunga un leposies ar to”.

Mūsu tiesa šodien

Pats tiesas process nav iekārtots Dieva dēļ, bet priekš mums – Viņš jau tāpat labi zina mūsu garīgo stāvokli. Ja mēs pārietu Valstībā bez tiesas, mēs nekad nevarētu pilnībā saprast ne savu grēcīgumu, ne Dieva svētību. Tiesā tiks parādīta Dieva Slava, Dieva pārākums pār jebkuru cilvēka grēku. Tad tiks tiesāti pagāni (citas tautas): “Lai tautas atzīst, ka mēs esam tikai cilvēki!” (Ps. 9:21) – sevis izzināšana ir mērķis, nevis informācijas vākšana, lai atvieglotu Dieva sprieduma pasludināšanu. Tieši tā viss notika ar Izraēlu: “Cilvēka Dēls, vai negribi tiesāt šo asinspilsētu? (t.i.:) Parādi tai visu tās negantību” (Ecēh. 22:2). Kaut kādā ziņā pieņemšanu vai noraidīšanu tiesā pēc mūsu darbiem mēs varam just jau šodien, šajā dzīvē. Tā piemēram, Jēzus Kristus nāk priekšā septiņu eklēsiju Tiesneša lomā Atkl. 1:14, kur par Viņu runā teicienos, kas ļoti

līdzinās Dan. 7 un 10, bet tur teikts par Viņa otro atnākšanu. Mēs jau runājām par Dieva uzslavas saņemšanu tiesā, bet tieši tāda uzslava mūs gaida par mūsu ticību Jēzus Kristus parādīšanās laikā. Tomēr arī šodien dzīve ticībā, pretstatā mūsdienu jūdu likumiem, arī atnes slavu, slavēšanu no Dieva (Jņ. 12:43). Tieši tāpat Rom. 2:29 runāts par Dieva uzslavas saņemšanu par ne jūdaisku, bet par mūsu siržu apgraizīšanu. Pievēršot lielu uzmanību ārējām pazīmēm, bet ne attieksmei pret Dieva vārdu, jūdi ar to pašu sevi nosoda, paši sevi padarīdami necienīgus mūžīgai dzīvei (Ap.d. 13:46). Līdzīgā veidā arī mēs varam sevi sodīt šodien. Jūdi šajā dzīvē “grieza zobus”, klausoties Stefana atmaskojumus, nosodījumus, ar to pašu notiesājot sevi citai zobu “trīcēšanai”, bet jau tiesā (Mt. 8:12; 13:42,50; 22:13; 24:51; 25:30). Jūdi tiks tiesāti otrās atnākšanas laikā ne tikai ar Kristus vārdiem, ko viņi nepieņēma (Jņ. 12:48), bet tiks apsūdzēti arī caur Vecās Derības Mozu, pēc kā viņi dzīvoja (Jņ. 5:45). Jūdi no līdzības “visi pēc kārtas sāka aizbildināties ... lūdzu aizbildini mani” (Lk. 14:18). Grieķu vārds šeit tulkots kā “aizbildināties” (atvainoties), citās vietās tulkots kā “atteikties”, “nepieņemt”, t.i., aizbildinot sevi no Dieva vārda nepieņemšanas šajā dzīvē, viņi ar to pašu atteicās, novērsās, nepieņēma sevi – notiesādami sevi uz nepieņemšanu tiesā.

Un kā vienmēr, tā arī šajā gadījumā Izraēla kalpo mums par piemēru, brīdinājumu. Tiesa pār mums notiek jau šodien, kaut arī spriedums tiks pasludināts tikai pēdējā dienā. “Es tas Esmu, kas pārbauda īkstis un sirdis (šeit un tūlīt); Es došu jums katram (tiesā) pēc jūsu darbiem” (salīdz. Atkl. 2:23 ar 22:12). Gehennas tiesas uguns pret bezdievīgajiem jau iedegusies (Lk. 12:49). “Katrš koks, kas nenes labus augļus, top nocirsts un iemests ugunī” (Mt. 7:19), to iemet bezdievīgajiem degošajā ugunī Gehennā.

Bet taisnajiem, praviešiem Dieva pieņemšana tagad ir vienlīdzīga to pieņemšanai tiesā. Dāvids pārdomāja šo dzīvi: “jo Tu esi iztiesājis manu taisno tiesu, esi sēdējis Savā goda krēslā kā taisnīgs tiesnesis ... Viņš tiesās pasauli pēc taisnības (otrajā atnākšanā caur Kristu; Ap.d. 17:11), Viņš lems par tautām pēc patiesības” (Ps. 9:5,9). Tas norāda uz nepārtrauktību starp Dieva attieksmi pret viņu šajā dzīvē un arī pēdējā dienā. Absolūti skaidri šī doma ir izteikta Jņ. 3:18: “Kas tic Viņam, (Kristum), netiek tiesāts, bet, kas netic, ir jau spriedumu dabūjis (līdz tiesai), tāpēc ka nav ticējis Dieva vienpiedzimušā Dēla Vārdam”. Tieši šajā nozīmē mēs jau tagad varam būt pārliecināti savā glābšanā Kristū. Tieši tāpēc mēs jau varam būt “nevainojami un šķīsti, nepeļami Dieva bērni sabojātas un samaitātas pasaules vidū” (Fil. 2:15) Dieva priekšā (patiesam ticīgajam būt tādām pasaules acīs ir gandrīz neiespējami!), lai tādi stātos arī tiesas priekšā “Jēzus Kristus dienā”.

Ir zīmīgi, ka par piedošanu Jaunajā Derībā runāts (īpaši tas pamanāms grieķu valodā) “tiesas” terminu valodā (“attaisnošana”, “lūgums apžēlot”,

“aizstāvība”, “advokāts”, “apsūdzība” utt.). Lietas būtība varbūt ir tajā, lai mācītu, ka piedošanas sajūta šobrīd ir tieši saistīta ar spriedumu, kuru mēs saņemsim, Kristus atgriežoties. Tā piemēram, ja mēs sevi atzīstam par grēciniekiem šodien, bet visā pilnībā paļaujamies uz Jēzus Kristus aizbildniecību un aizstāvību, tātad arī piedošanu, tāpat būs arī tiesas dienā.

Prieks un bailes

Pāvils it kā attaisno tiesu, sacīdams: “Tad nu pazīdami bijību Tā Kunga priekšā (bailes no domām, ka tiks notiesāts), mēs pārlicinām cilvēkus, bet Dievam esam pazīstami” (2. Kor. 5:11). Citiem vārdiem sakot, veselīgas bailes no Dieva liek cilvēkiem dzīvot cienīgāk, tomēr mēs zinām (kas arī Dievam nav apslēpts), ka mēs neesam visu Viņa svētību cienīgi, bet būdami taisnoti caur Kristu, mēs varam būt droši un mums nav jāizjūt atraidīšanas bailes tādā veidā, kā tās izjūt neticīgie. Baiļu izjūtā nav nekā sliktā. Izraēliešu priekšā tuksnesī stāvēja ugunīgs stabs, kas atgādināja viņiem par Dieva pastāvīgu klatbūtņi, un tāpēc arī pasargāja viņus no grēka: “Tad Mozus sacīja tautai: ‘Nebīstaities, jo Dievs ir nācis, lai jūs pārbaudītu un lai jums būtu bijība Viņa priekšā, ka jūs negrēkotu’” (2. Moz. 20:20). Pievērsiet uzmanību tam, ka par Īzaka Sargeņģeli teikts kā par “bijību” 1. Moz. 31:42,53 (salīdz. ar 48:15,16). Mūsu aicinājums uz tiesu pielīdzināts taures skaņām, ar kurām vecderības laikos pūta “savās prieka dienās un savos svētku laikos, un savos Jaunā mēness laikos”, kā arī pirms upurēšanas (4. Moz. 10:10). Tieši tādu jūtu “sajaukumu” pārdzīvosim arī mēs mūsu aicinājuma laikā – svētsvinīguma jūtas un tai pašā laikā prieku par jaunu sākumu, par virzību uz apsolīto zemi.

Izraēla tautai daudzas reizes tika teikts, ka caur tiesāšanu, caur sodīšanu viņi nonāks pie īstas Dieva pazīšanas (piem., Ecēh. 25:7), tomēr tiem būtu bijis labāk (kā arī mums tagad) nonākt pie šīs Dieva iepazīšanas ne caur tiesāšanu un sodīšanu, bet caur patiesu Viņa Vārda pieņemšanu. “Ja mēs paši sevi pārbaudītu (tagad), tad netiktu sodīti” (nākotnē) (1. Kor. 11:31). Šī solījuma gaismā mums jāsāk apzināties, ka ir vērts tā organizēt savas domas un laiku, lai to panāktu.

19. NODAĻA: GUDRĀS UN NESAPRĀTĪGĀS JAUNAVAS

Mateja evaņģēlijā 24. un 25.nodaļas dalījuma vieta ir neveiksmīga. Neuzticamā kalpa nosodīšanas tiesā aprakstam, kas dots Mt. 24:51 uzreiz seko Mt. 25:1: “Tad Debesu valstība (t.i., ieiešana tajā) būs līdzīga desmit jaunavām ...”. Tas varētu uzvedināt uz domām, ka notiesātajiem būs dots laiks, lai viņi varētu ieraudzīt “līdzību” starp savu stāvokli ar šo jaunavu stāvokli. Un tas, ka līdzība par jaunavām seko tūlīt pēc līdzības par

neuzticīgo kalpu, kurš tiks notiesāts (Mt.24:45), netieši norāda, ka vecājo nolaidība attiecībā uz garīgumu pēdējo dienu eklēsijā novedīs pie eļļas trūkuma atraidīto lukturos.

Var nešaubīties, ka šī līdzība domāta tiem, kas dzīvo pēdējās dienās. Jaunavas “ņēma savus lukturus un izgāja līgavainim pretim” (Mt. 25:1), un tomēr “viņas visas iesnaudās un gulēja” visiem negaidītās līgavaiņa kavēšanās dēļ. “Bet nakts vidū balss atskanēja: redzi, līgavainis nāk, izeita viņam pretim” (Mt. 25:6). Acīmredzot, šī līdzība attiecas uz visiem ticīgajiem, kuriem eļļa bija lukturos uz kristīšanas brīdi, kā atgādinājums, ka eļļas krājumi ir pastāvīgi un patstāvīgi jāpapildina. Tādējādi, ticīgā pārbaudei būtu jāatgādina došanos uz laulībām ar ticību, ka Kristus stāv pie durvīm. Tad jaunavu “celšanās” Mt. 25:7 kļūst par augšāmcelšanās tēlu.

“Laiks ir piepildīts”

Tomēr daudz sīkāka interpretācija iespējama, attiecinot šo līdzību uz pēdējām dienām. Jaunavas, kuras dodas pretim Kristum, daudz vairāk iederas Viņa sagaidīšanai otrajā atnākšanā. Līdzība stāsta, ka pēc pirmā aicinājuma iziet pretī Kungam, notiek aizkavēšanās ar Viņa atgriešanos – līdz nākošajam saucienam pusnaktī. Iespējams, ka šis sauciens ir viens un tas pats, kas Kunga Jēzus atgriešanās un augšāmcelšanas balss no 1. Tes. 4:16,17. No šejienes izriet, ka uzticīgie ticīgie tiks sapulcināti atsevišķi no neuzticamajiem. Kristus savāks Savus aicinātos (Mt. 24:31), kad Viņa necienīgie drudzaini mēģinās papildināt savus eļļas krājumus, pārmaiņas pēc ieskatoties Bībelē pirms savas tikšanās ar Jēzu. Gudrās sakārto savus lukturus un dodas pretim Jēzum. Tas pats vārds, kas šeit tulkots kā “sakārtot”, sastopams Atkl. 21:2 kā “greznotu” un attiecas uz Kristus līgavu (gudrās jaunavas), ko redz “nokāpjām no debesīm no Dieva (burtiska nonākšana no debesīm, kur viņi bija “aizrauti padebešos”?) sagatavotu kā savam vīram greznotu līgavu” (Atkl. 21:2). Norādījumu par otrās atnākšanas tuvošanos var saskatīt vairākos faktoros:

- Redzama “Ēlījas” klātbūtne – sargam jāsauc šī pravieša garā.
- Gara dāvanu iegūšana Ēlījas kalpošanā.
- Aktīva vajāšanas perioda iestāšanās.
- Arābu virskundzība pār Izraēlu.
- Burtisku zīmju iespējama parādīšanās debesīs, kas vēstīs par Kristus atnākšanu.

Mt. 25:5 mēs lasām: “līgavainis kavējās nākt”, tāpat arī Mt. 24:48: “mans kungs kavējas nākt”. Kungs/līgavainis var kavēties – vārdu saturam nav nekādas vainas, vaina ir attieksmē, ar kādu šie vārdi tiek izrunāti: ‘Kungs kavējas un es varu ļauties pasaulīgām lietām, izrēķināties ar brāļiem, kas mani aizvainojuši’. Liktos, ka iznīcināšanas periods (3,5 gadi?) seko norādījumam par to, ka Kunga Jēzus atnākšana tuvojas. Par garīgo

pacēlumu ticīgo vidū šajā laikā liecina tas, ka sākumā visām jaunavām ir pietiekami daudz eļļas. Taču turpmākais iznīcināšanas periods kļūs par nogurdinošu cīņas laiku eklēsijas iekšienē, kad pārvaldnieki sit savus darba biedrus un eļļa (t.i. patiesais garīgums, kas iegūts caur Dieva vārdu) izsīkst. Patreizējā situācija Kristadelfiešu vidū parāda, ka ja sāktos vajāšanas pret mūsu baznīcu tagad, viss sāktu attīstīties pēc šī scenārija. Un tā garīgā Izraēla stāvoklis salīdzināms ar Izraēlas stāvokli, kas aprakstīts agrāk.

Eļļa?

Tagad, šķiet, ir pats laiks tuvāk aplūkot, ko pārstāv eļļa. Desmit jaunavas ar desmit lukturiem asociējas ar līdzību par desmit kalpiem ar minām, kas simbolizē Dieva Patiesību (Lk. 19:13). “Gudrās” paņēma līdzī “savos traukos” eļļas krājumus. Kungs Jēzus agrāk teicis, ka gudrās ir tās, kas klausā un izpilda Viņa vārdus (Mt. 7:24). Bet tas nozīmē, ka “nesaprātīgās”, kas neiekrāja eļļu, ir tās, kas pavirši uzklausa Kunga vārdus (Mt. 7:26). Līdzība par minām, sekojot līdzībai ar eļļas lukturiem vedina uz domām, ka minas, kas simbolizē mūsu attieksmi pret Dieva vārdu, ir pielīdzināmas eļļai. Tās, kuru lukturi bēdu laikā izdzisa, pēc pirmajām ļoti drīzas atnākšanas pazīmēm “eļļas ... nepaņēma sev līdzī” (Mt. 25:3), t.i., iznāk, ka viņas paļāvās uz cerību, ko viņām deva zīmes un nevis uz pastāvīgu Dieva vārdu studēšanu Kunga kavēšanās laikā. Šīs atšķirīgās nostājas iezīmējas ar to, ka nesaprātīgās jaunavas vienkārši pakēra sev līdzī lukturus, kad gudrās sākumā paņēma eļļu un tikai pēc tam lukturus (Mt. 25:4: “Bet gudrās paņēma sev līdz ar lukturiem arī eļļu savos traukos”). Tā, tie, kas pārāk stipri paļaujas uz sevi, uzskatīdami, ka viņi jau nu garīgajā ziņā ir “mierā un drošībā” (1. Tes. 5:3), rezultātā izrādās nespējīgi nodoties ar sirdi un dvēseli Dieva vārda eļļai.

Iesnaudās un aizmīga

Kā vienas, tā otras – gudrās un nesaprātīgās “visas iesnaudās un gulēja” (Mt. 25:5). Un tas, kā nepagriez, ir slikti. Beigās līdzība pavēl būt nomodā, modriem (Mt. 25:13). Mēs jau agrāk ievērojām daudz kopīga starp 1. Tes. 5 un Mt. 24 un 25. Tāpat arī 1. Tes. 5:2,6,7 runāts par necienīgajiem, kam Kunga atnākšana pusnaktī būs pilnīgi negaidīta tamdēļ, ka viņi gulēja. Viņu piedzeršanās naktī (1. Tes. 5:7) salīdzināma ar pēdējo dienu eklēsijas vājo biedru aprakstu Mt. 24:49. Bet tas, ka pat gudrās iesnaudās, t.i., gandrīz aizmīga, runā par to, ka pat ticīgo atlikums tik tikko izglābsies. Tikai vāji iezīmētā robeža starp snaušanu un miegu atdalīs pestītos no notiesātajiem, un tāpēc aicinājumam būt nomodā jānonāk līdz katram no mums. Nav ne mazāko šaubu, ka visdažādākās sadursmes eklēsijas iekšpusē atņem laiku no Bībeles studēšanas un personīgā garīguma izaugsmes, iznīekojot mūsu lukturu eļļu. Un tāds

stāvoklis spēcīgi pasliktinās iznīcināšanas/ kavēšanās laikā. “Būsim nomodā un skaidrā prātā” (1. Tes. 5:6) sakrīt ar Kunga teikto: “esiet modrīgi” (Mt. 25:13). Šī pavēle būt modrīgiem ir izteikti saistīta ar Kunga neatlaidīgo lūgumu iegainājiem apustuļiem Ģetzemenes dārzā “Esiet modrīgi un lūdziet Dievu” (Mt. 26:41), parādot, ka viņi ir pēdējo dienu ticīgo pirmtēls, kurus sagaida iznīcināšanas perioda ciešanas, kas ir apmulsuši un neizprot situācijas nopietnību. Mācekļi, dabiski, centās pildīt Kunga norādījumu – būt nomodā un lūgties – tomēr ļoti ātri viņu acu plakstiņi no smaguma aizvērās.... Nomods un lūgšanas ļoti bieži stāv līdzās: patiesa Dieva *zināšana* atnāk tikai caur intensīvām lūgšanām, kas uztur mūsu modrību otrās atnākšanas gaidās. Par nožēlu, pie nesaprātīgajām jaunavām šī zināšana, Dieva pazīšana atnāks pārāk vēlu. Viņas ar lielu dedzību klauvēs pie durvīm, lūdzot tās atvērt, meklējot ieeju, bet neatrodot to. Klauvēšanu nereti salīdzina ar lūgšanu (Mt. 7:7). “Tad viņi Mani sauks, bet Es neatbildēšu, viņi cītīgi meklēs Mani un neatradīs; tas tāpēc, ka viņi nonicināja Manu mācību un negribēja sajūst bijību Tā Kunga priekšā” (Sal. Pam. 1:28,29). Un tāpēc nevēlēšanās pavairot īsteno Kunga zināšanu caur Viņa eļļu/vārdu patiesībā pārvēršas par naidu pret šo mācību un zināšanu.

Lukturi vējā

Acīmredzot, lukturus, par kuriem runāts līdzībā, vajadzēja katras 15 minūtes uzpildīt ar eļļu, lai tie nenodzistu. “Gudrās” (vismaz salīdzinājumā ar nesaprātīgajām) snauda kādas piecas vai desmit minūtes, pēc tam uztrūkās, lai pielietu eļļu savos lukturos, kamēr nesaprātīgās turpināja krākt. Tāda aina zīmē ļoti trauslu uzticamo atlikuma garīgo stāvokli pirms otrās atnākšanas. Kungs aicināja uzticamo atlikumu stiprināties un pacelt galvas (Lk. 21:28), *tikko sāks piepildīties* pēdējo dienu zīmes. Liekas, ka līdzība par jaunavām ne velti tiek pastāstīta drīz pēc šīs piezīmes. Bet, lai vai kā, pats Kungs paredzēja, ka Viņam uzticīgie gulēs *Viņa atnākšanā*. Pat tagad mūsu ticība ir kā sveces vējā. Jau tagad katram no mums ir nepieciešams uzmanīgi izpētīt savu garīgo stāvokli un, atrodot trūkumus, pacensties tos novērst. Šādai pašanalīzes spējai bēdu laikos būs zelta vērtība.

Līdz ar to, beigu beigās tikai pusnakts sauciens parādīs mums patieso garīguma stāvokli, kādā mēs atrodamies. Katra no jaunavām pamodusies paskatījās, cik viņai eļļas. Gudrajām pietiks ticības, lai pavisam ātri sagatavotos Kunga sagaidīšanai – viņas tikai sakārtos savus lukturus, pielejot eļļu un pārbaudot degļus. Nesaprātīgo vidū panika – “dodiet mums no savas eļļas!” Šajā brīdī eklēsijā visiem kļūs skaidrs, kurš gudrs un kurš neprātīgs.

Tie, kas Bībeli lasa neuzmanīgi vai pavisam nelasījušie, tikai paretam ieskatījušies tajā, sapratīs savu maldīšanos. No līdzības ir redzams, ka

viņi savā izmisumā mēģinās pat kaut kā tuvoties tiem eklēsijā, kas, kā viņi zina, ir garīgi stipri, - lai kaut kā paslēptos sveša garīguma ēnā. “Mūsu lukturi izdzies” (Mt. 25:8). “Izdzies”, kas nozīmē, ka tajos eļļa vēl ir! Bet viņi jūt, ka tās ir maz, ka viņu ticība iet mazumā, Kristus atnākšanas un tiesas realitātei atāustot viņu apziņā.

“Noeita labāk pie pārdevējiem un pērciet sev” (Mt. 25:9) – vārdi, kas, iespējams, runā par nesaprātīgo mēģinājumu censties pašam atgūt nokavēto, nopietni apgūt Bībeles lasīšanā palaisto pa vējam. No šejienes izriet šausminošs secinājums, ka mūsu vidū atrodas gana daudz tādu, kam redzami nepietiek garīgās eļļas. “Noeita ... un pērciet...” – retoriska atbilde. Atraidītie arī paši zina, ka ir jau par vēlu kaut ko labot, un tiesā viņiem tiks parādīts, kā viņi varēja iekļūt Valsībā: “Tad tev vajadzēja dot manu mantu naudas mainītājiem ...” (Mt. 25:27).

Mīlot Viņa atnākšanu

Nesaprātīgajām jaunavām, kas pašpārliecināti cerēja uz sava garīguma pašpietiekamību (kas redzams no tā, ka viņas nepaņēma līdzī eļļu), nepietiek arī tās mīlestības pret Kristus parādīšanos, kas gudrajām tūlīt palīdzēja iziet Viņam pretim. Un tas sabalsojas ar to, kas teikts par praviešiem, ka viņi *tūlīt* atvērs durvis uz sava Kunga klauvējienu Viņa otrajā atnākšanā (Lk. 12:36). “Kungs, Kungs, atdari mums!” bet atbildē dzirdams: “Es jūs nepazīstu” (Mt. 25:12). Tā ir atraidīto aina tiesas dienā: “Kungs! Kungs! ... vai mēs Tavā Vārdā neesam daudz brīnumu darījuši? Un tad Es tiem apliecināšu: Es jūs nekad neesmu pazinis” (Mt. 7:22,23). Varētu būt netieša norāde uz to, ka pēc tam, kad nesaprātīgās jaunavas kavēsies satikt Kungu, viņas ieradīsies tiesā ar iespaidīgu viņu izdarīto brīnumu sarakstu cerībā, ka tas ietekmēs viņu Kunga lēmumu. Tagad kļūst skaidrs atraidīto neapmierinātības cēlonis, kad Kungs Jēzus pārmet viņiem nepietiekoši paveikto (Mt. 25:41-45). Šajā dzīvē šie cilvēki neizskatījās pēc nelabojamiem grēciniekiem, veicot lietas, kas izraisīja pietiekoši spēcīgu iespaidu uz ticības biedriem. Jēzus līdzībā nav teikts, ka piecas bija jaunavas un piecas ielas meitas. Nē. Visas bija “jaunavas” līdzībā, šķīstījušās Kristus patiesībā.

Pretēji nesaprātīgajām, “gudrās”, kurām Kristus mīlestība liek nekavējoties atsaukties aicinājumam, nemaz neapzinās savus ticības darbus (Mt. 25:35-40). Un tāpēc “Kungs, atdari mums” – jāsaprot kā pārliecināta necienīgo prasība ielaist tos Valsībā, ar ticību tam, ka par viņu Valsības atslēgu kļūs to brīnumdarbi. “Es jūs nepazīstu” – tā ir atbilde sakarā ar eļļas trūkumu (nepietiekamību). Kungs Jēzus mūs pazīst, pateicoties mūsu traucos esošās eļļas daudzumam. Atstumtie izdarīja daudz lietu Kristus vārdā ... bet bez patiesas Viņa pazīšanas. Viņu lukturos vēl spīd uguntiņa – viņi vēl nav garīgi miruši, bet bija tuvu tam. Tikai caur personīgu Kunga Jēzus pazīšanu, glabājot sirdīs Viņa eļļu/vārdu Viņš mūs pieņems tiesā. Ļoti grūti ir iedomāties, kā var iziet

cauri tiesai bez notiesāšanas tie, kas ignorē Dieva vārdu pastāvīgu studēšanu un nepārdomā savas attiecības ar Jēzu Kristu.

V. DAĻA

PĒDĒJO DIENU EKLĒSIJA

20. NODAĻA: “VIŅA APSOLĪTĀ ATNĀKŠANA” – Apcerējums par 2. Pētera 3

Šis apcerējums balstās uz to, ka Pētera vēstules trešā nodaļa stāsta par “Tā Kunga dienas” atnākšanu kā m.ē. 70.gadā, tā arī, kas ir vēl svarīgāk, mūsu pēdējās dienās. Līdzība ar pravietojumu Eļļas kalnā un Kunga Jēzus atnākšanas apzīmēšanai vārda “parousia” izmantošana apstiprina tādas pieejas pareizību. Šī nodaļa satur brīdinājumus par atkrišanu eklēsijas vidū pēdējās dienās, kā arī pamācības, kā vajag dzīvot šajā laikā. Nebūs pārspīlēts teikt, ka šīs pamācības uzrakstītas galvenokārt mūsu paaudzei, paaudzei, kas dzīvo tieši pirms otrās atnākšanas, taču tās bija noderīgas arī tiem, kas dzīvoja pirms mums.

Šī nodaļa, tāpat kā arī visa Otrā vēstule, tika uzrakstīta, lai “uzturētu modru ... prāta skaidrību ... lai (mēs) atcerētos svēto (kristīgo?) praviešu jau sen teiktos vārdus ... ko no saviem apustuļiem (esam) mācījušies” (1.,2.pp.). “Skaidra prāta” pieminēšana Pētera vēstījumā parāda, ka viņš vērsās pie tiem, kam bija patiesi stipra ticība, pie pirmā un pēdējā gadsimta “pēdējo dienu” uzticīgo atlikuma, kuru saprašana (ar grieķu vārdu, kas tulkots kā “prāta skaidrība” jāsaprot “dziļa saprašana”) bija jāpadziļinās un jābūt modrībā no vārda dzirdēšanas. Tas liktu tiem aptvert viņu personīgās atbildības realitāti, ar kuru viņi saskarsies pēdējās dienās. Cerams, ka šo rindu lasītāji pieder tieši pie šīs kategorijas ticīgajiem.

Pirmkārt, vai arī vissvarīgākais (grieķu), ko viņiem vajadzēja zināt, ir Bībeles mācība par “nikniem smējējiem” pēdējās dienās (3.p.). Viltus praviešu klātbūtnei eklēsijās ir jābūt pašai spilgtākai otrās atnākšanas tuvuma pazīmei. Jēzus “iesāka” savu pravietojumu par otrās atnākšanas zīmēm Eļļas kalnā tieši no viltus “skolotājiem” (Mk. 13:5). Tāpat arī Pāvils rakstīja tesalonīkiešiem, ka viņam nav vajadzības rakstīt viņiem par Kristus atnākšanas laiku un stundu, jo viņi paši labi zina, “ka Tā Kunga diena nāk tāpat kā zaglis naktī” (1. Tes. 5:1,2), t.i., tad, kad daudzi eklēsijā tam nebūs gatavi, kam Kristus atnākšana būs “tāpat kā zaglis (kas nāk) naktī”. Tā arī Jānis pārliecināja ticīgos, ka viņi dzīvo pēdējās dienās (pirms 70.gada), atsaucoties uz viltus skolotāju klātbūtni (1.Jņ. 2:18). Apkopojot Jāņa un Pāvila vārdus, var nonākt pie secinājuma, ka tie viltus mācītāji, par kuriem viņi runā – tie nav tie cilvēki, kas māca un pieturas “viltus mācībām” galvenajos ticības jautājumos, bet tie, kas māca

nedzīvot otrās atnākšanas gaidīšanas sasprindzinājumā. Un tas ir redzams ne tikai 2. Pēt. 3, bet visā Jaunajā Derībā – tādi cilvēki paceļas no eklēsijas *iekšienes*. Kā bija viltus pravieši Izraēlā, tā arī pie mums būs viltus mācītāji (2. Pēt. 2:1), un tas, pēc Pētera domām, ir Apustuļu mācības, Rakstu un visu iedvesmoto brāļu mācības galvenais temats. Ir vairāki saskares punkti šo cilvēku aprakstā Pētera otrās vēstules otrajā un trešajā nodaļās.

“Niknie smējēji” dzīvo “savās pašu kārbās”, sakot: “kur paliek Viņa apsolītā atnākšana?” (2. Pēt. 3:3,4). Tie ir tie, “kas seko miesas kārbās”, kā Pēteris raksta 2.nodaļas 10.pantā. Iznāk, ka, kā tas allaž ir bijis, galvenais mācības nepieņemšanas ierosinātājs (dotajā gadījumā, mācības par otro atnākšanu) ir vēlēšanās attaisnot savu miesīgās pasaules eksistenci. Liekas, ka šeit Pēteris atceras Kunga vārdus par to kalpu, kurš, pārstājis gaidīt sava kunga atgriešanos, iesāka “sist savus darba biedrus un plītēt ar plītniekiem” (Mt. 24:49). Kā redzams, Pēteris izklāsta savu Kunga Jēzus vārdu sapratni, redzot runātājā – “mans kungs kavējas nākt” – kalpu, kurš pavisam pārstājis gaidīt Kunga atnākšanu. Lūk, pie kā galu galā noved vienaldzība pret Dieva dotajām laika un stundas zīmēm, vismaz runājot par cilvēka sirdi. Ievērojiet, ka viltus mācība tiek pasniegta jautājuma formā. Šīs viltus skolotājiem raksturīgās īpašības pirmā izpausme atrodama pie Ēdenes čūskas, kas iezīmē viltus skolotāju radniecību ar zvēru (sk. Pielikumu 1).

Un tad seko galvenais arguments: “No tā laika sākot, kad tēvi iegāja mierā, viss paliek tā, kā bija no radīšanas sākuma” (4.p.). Ja ar “tēviem” šeit domāti presbiteri, eklēsijas vecākie (kā 1. Jņ. 2:13,14 un 1. Kor. 4:16), tad šiem niknajiem smējējiem jābūt vidēja vecuma ticīgajiem, tiem, kas jau kādu laiku dzīvojuši atnākšanas gaidās. Kristus līdzība par ļauno, savu kungu gaidīt nogurušo kalpu, norāda uz to pašu. Katrā ziņā grupa pretenciozu jauniešu nevarētu nopietni ietekmēt eklēsiju, kā par to runāts 2. Pēt. 2 un 3:17.

Doma par to, ka Kristus atgriešanās nebūs burtiska tika, bez šaubām, pasniegta ļoti taktiskā veidā, lai nebūtu iespējams uzminēt, ka šīs viltus mācības iemesls ir vēlēšanās attaisnot savu miesas kāro dzīvi. Jo atkāpšanās no patiesības vienmēr notiek šī paša iemesla dēļ. Un otrādi, patiesa vēlēšanās, lai atnāktu Jēzus Kristus, neizbēgami vedina uz garīgas dzīves veidu (salīdz. ar Rom. 13:12). 2. Tes. 2:2 teikts, ka viltus brāļi māca “it kā Tā Kunga diena būtu klāt”, t.i, ka jau pastāv Dieva Valstība, ka slepenā Kristus klātbūtne mūsu vidū ir vienīgi iespējama Viņa atnākšanas variants, un tāpēc mācība par otro atnākšanu ir jau pagātnē. Tādiem Kristus atnākšana būs tajā stundā, par kuru viņi nedomā (Mt. 24:44). Grieķu vārds, kas tulkots “nedomāt”, nozīmē drošu pārliecību, pārliecību, ka Kristus neatgriezīsies. Tas nenorāda uz to, ka viņi viņu gaidīs, bet ne pārāk dedzīgi. Faktiski, viņi būs sevi pārliecinājuši, ka viņš

neatgriezīsies. Iespējams, ka no šāda veida pārliecības izriet “miera un drošības” sludināšana pēdējo dienu eklēsijā, jo par “mieru un drošību” *Valstībā* bieži runāts Vecajā Derībā (1. Laiku 22:10; Ecēh. 28:26; 34:25,28; 39:26; Cah. 14:11). Ir ļoti grūti sasniegt līdzsvaru spriedumos par mūsu garīguma līmeni šodien, kas palīdzētu mums apjaust, ka mēs vēl neesam sasnieguši Dieva Valstības pilnību. Patiesai mūsu šodienas stāvokļa izpratnei jānoved mūs pie lielākas otrās atnākšanas nepieciešamības un svarīguma novērtēšanas, un sekojoši, arī pie personiskās ilgošanās pēc tās. Tā nekad nebūs tikai sausa mācība, kurai mēs vienkārši piekrītam.

“Kur paliek Viņa apsolītā atnākšana?” Šis 4.pants sasaucas ar daudzām citām vietām Rakstos, kuras visas apstiprina vienveidīgu interpretāciju.

Ecēhiels 12

Izraēlas izpostīšana un noplicināšana Asīrijas iebrukuma laikā tika daudzkārt pareģota caur praviešiem. Viņu pareģojumi tāpat daudzkārt tika viltus praviešu izsmieti, kas apgalvoja, ka viņi runā Dieva iedvesmoti un šī notiesāšana tiek bezgalīgi atlikta. Viņi tā noniecināja īsto praviešu pareģojumus, izplatot savas idejas, ka šie Dieva praviešu pareģojumi par Kunga dienas nākšanu, kas nekad nenāk, kļuva par pantiņu visiem uz mēles. Tomēr Dieva atbilde bija nepārprotama: “Kas tā pie jums Israēla zemē par parunu, kad jūs sakāt: dienas paiet, tā paiet arī visas redzētās parādības? ... Es izbeigšu šīs parunas lietošanu Israēlā. Saki tiem turpretim: ir tuvu pienācis laiks, lai sāktos visu redzēto parādību piepildījums ... un vārds, ko runāju, piepildīsies ... Es jums teikšu vārdu un to arī piepildīšu” (Ecēh. 12:22-25). Līdzība ar pēdējām dienām pirms 70.gada ir acīmredzama. Dieva vārdu patiesība par tuvojošos Kunga dienu tika izsmieta. Ticība, ka “dienas paiet”, noveda pie slēdziena, ka “tā paiet arī visas redzētās parādības”, tāpat kā arī ticība, ka “mans kungs kavējas nākt”, parāda nepietiekošu ticību atstātajā apsolījumā. Mūsu Kungs teica, “ka viss būs noticis” Viņa atnākšanas laikā (Lk. 21:32). “Viņš sacīja”, un izpildīs savu vārdu tam noliktajā dienā. Tiem, kas Ecēhiēla laikā eklēsijā izvirzīja līdzīgas šaubas, pretī stāvēja garīgais Izraēls. Tādai opozīcijai bija jābūt kā pirms m.ē. 70.gada, tā arī mūsu dienās.

Jesaja 5

Uz draudošā Asīrijas iebrukuma fona šai Izraēlas apsūdzībai ir izteikta līdzība ar vārdiem no 2. Pēt. 3: “Tā Kunga ceļus viņi neierauga, un Viņa roku darbu viņi neredz. Tādēļ mana tauta ... kas saka: “Lai Viņš steidzas, lai Viņš pasteidzina Savu darbu, ka mēs to redzam!” Tādēļ, tāpat kā uguns aprij salmus un kā sakaltuši stublāji saplok liesmās ... arī iedegās Tā Kunga dusmas pret Viņa tautu ...” (Jes. 5:12,13,19, 24, 25). Pēteris

netieši norāda, ka viltus mācītājiem būtu bijis jāaug “mūsu Kunga ... atziņā” (3:18) un par to, ka viņi izsmiedami steidzina Dieva apsolījumu izpildīšanos, viņus arī gaida iznīcināšana uguns liesmās. Ironija ir tajā, ka acīmredzamā vilcināšanās bija Dieva žēlastības izsaukta, lai dotu laiku visiem “nākt pie atgriešanās” (9.-12.pp.).

Virzoties uz priekšu mūsu pētījumiem, mēs atklājam vēl dažas saskarsmes 2. Pēt. 3 ar pravietojumu Eļļas kalnā. Attieksme, par kuru Pēteris runā 4.pantā, ir saistīta ar vecāko kalpu, kas nolēmis, ka kungs kavējas un tāpēc viņš var dzīvot miesas kārībās tā, it kā Kungs neatgriezīsies vispār (Mt. 24:48). Jēzus runā par viņu, ka ārēji viņš joprojām parāda savu ticību: “Mans kungs kavējas nākt”, t.i., viņš vēl turpina saukt Jēzu par savu kungu. Un tāpēc mums nekas cits neatliek, kā nākt pie slēdziena, ka viņš atklāti neaicina nodoties miesīgai dzīvei. Drīzāk viņš izklāsta jaunu mācību. Mūsu Kungs runā par to, ko cilvēks domā “sirds dziļumos”, bet tāpēc, ka mūsu domas vienmēr atspoguļojas mūsu vārdos (Mt. 12:34), dabīgi, ka Pēteris runā tā, it kā šie vārdi jau būtu izteikti. Tas norāda uz to, ka viltus mācītāju vārdiem bijis ilgs inkubācijas periods.

Turpmākie panti stāsta, kā pēc Dieva vārda notika šīs pasaules radīšana un sekojošā tās pārkārtošana. Tieši tāpat Dieva vārdam būs loma šo viltus skolotāju tiesāšanā. No tā varētu pieņemt, ka vārdi: “No tā laika sākot, kad tēvi iegāja mierā, viss paliek tā, kā bija no radīšanas sākuma”, norāda uz radīšanas sākumu 1. Moz.1. Tomēr, šo cilvēku spriešanā mēs varam sagaidīt ievērojamu sarežģītības pakāpi. Ļoti var būt, ka jēdziens par jaunu radību Jēzū Kristū bija tik labi pazīstams tā laika ticīgajiem (Atkl. 3:14; 2. Kor. 5:17; Kol. 1:15,16; 3:10; Rom. 8; Ef. 2:10; 3:9; 4:24 utt.), ka viņi varēja runāt: “No tā laika, kad sāka mirt apustuļi (“tēvi”), par cik jauna radība sākās krustā, viss paliek tāpat un iet tā, kā vajag. Un tā garīgā svētība, kas mums tapa dota kā jaunās radības daļa, ir tāda, ka liekas nav vairs nekādas vajadzības mācībā par otro atnākšanu”. Kļūdaini priekšstati par Svēto Garu ir noveduši maldus ceļos nokļīdušo kristietību pie patiesās mācības par nākamo Valstību, kā arī Bībeles priekšstata par otro atnākšanu apšaubīšanu. Lielāka uzmanība tiek pievērsta “kristīgajai kalpošanai” šajā dzīvē nekā cerībai uz nākamo Valstību.

Toreizējā pasaule

Pēteris pravietoja par tādiem viltus mācītājiem nākotnē – “nāks nikni smējēji”(3.p.). Tomēr nākotnes laiks pakāpeniski pāriet tagadnē.: “Tā domājošie nezina ...”. Pat tajā laikā tamlīdzīgi brāļi noslēdza savu prātu Bībeles mācībai, atsakoties pieņemt Dieva vārda spēku, kas atklājās Vecajā Derībā. Tādēļ nevajadzēja daudz laika, lai viņi sāktu izvirzīt kļūdainas idejas. Viņi bija gatavības pilni aizmirst, ka tieši pēc Dieva vārda zeme tika radīta no ūdens un ka pēc tā paša Dieva vārda pasaule

atkal Noas laikā tika applūdināta ar ūdeni, atgriežot to sākotnējā pirmsradīšanas stāvoklī – ar ūdeni klātā lodē. “Tāpēc arī toreizējā pasaule gāja bojā ūdens plūdus” (6.p.) – tā ir daļa no vēstījuma par mūsu šodienas pasaules radīšanu, kas cēlās no ūdens (1. Moz. 1:9). Pēteris jau pieminēja Dieva ilgo pacietību, atliekot bezdievīgo sodīšanu Noas laikā, ar to pašu dodot viņiem laiku grēku nožēlai (1. Pēt. 3:20). Viltus mācītāji par to nezināja, apzināti un labprāt aizmirstot to, ko viņi kādreiz zināja, tas ir, ka līdzīga kavēšanās piemeklēja viņu paaudzi Tā Kunga dienas gaidīšanā. Tieši tāpēc viņi tik ļoti atgādina Noas laika izsmējējus.

Agrāk mēs jau runājām, ka Noas laiki ir “pēdējo dienu”, jūdaisma pirms 70.gada prototips: “Toreizējā pasaule gāja bojā ... Bet tagadējās debesis un tagadējo zemi glabā un uztur tas pats vārds ugunij” (salīdz. ar ūdeni, 6.,7.pp.). Tā Pēteris pielīdzina pasauli mūsu debesīm un zemei, ko uztur tas pats Vārds, ar to domājot, ka toreizējās “debesis un zeme” gāja bojā. Tad gāja bojā “ikviena radība” (1. Moz. 6:11-13). Tas norāda uz skaidri parskatāmu tēlainu “zemes un debess” nozīmes tulkošanu kā lietu kārtību. Gribētos dzirdēt savu šīs vietas skaidrošanu no Piecdesmitās dienas ticīgajiem, katoļiem un pārējiem, kas šajos pantos saredz Dieva mītnes vietas un šīs brīnišķīgās planētas iznīcināšanu. Cietsirdīgu joku ar viņiem spēlē arī citēšana no Jes. 65:17 (13.pantā), kur runāts par “jaunas debess un zemes”, jaunas “pasaules” gaidīšanu uz šīs, jau pastāvošās brīnišķīgās planētas. Burtiskas debesis un zeme netika iznīcinātas Noas laikā.

Daudz kas šai pravietojumā runā par jūdaisma beigām 70.gadā. Noas pasaule “gāja bojā” (6.p.) tāpat kā gāja bojā jūdu pasaule. Tas pats grieķu vārds sastopams Ebr. 1:11, kur runāts par jūdu debess un zemes bojāeju sakarā ar nemainīgās Kristus kalpošanas stāšanos spēkā. Tas varētu nozīmēt, ka pats Likums kaut kādā veidā pārstāja pastāvēt 70.gadā, kaut arī bija “izdeldēts” līdz tam krustā (Kol. 2:14-17). Tas pats grieķu vārds sastopams arī 2. Pēt. 3:9 sakarā ar bezdievīgo sodīšanu eklēsiķu iekšienē – Viņš nevēlas “ka kādi pazustu, bet ka visi nāktu pie atgriešanās”. Arī Jūda tādus brīdina, salīdzinot to bojāeju ar Koras bojāeju (Jūdas 11). Acīmredzot, sods, kas nāca pār Jūdeju un to pazudināja, bija tas pats sods, kas sagatavots viltus mācītājiem. No šejienes var izdarīt slēdzienu, ka šie viltus mācītāji pirmajā gadsimtā bija jūdi (vai tie, kas atradās viņu ietekmē), tāpēc sagaidāms, ka nākošās notiesāšanas sfērā pret pagānisko pasauli iekļūs arī pēdējo dienu viltus mācītāji. Vairākas reizes “Eirēkā” brālis Dr. Tomass sniedz pamatojumu tam, ka tiesā atraidītie tiks pakļauti sodam caur burtisku “mūžīgo uguni” (kas pati par sevi nebūs mūžīga) kopā ar tām tautām, kuras alegorizē pēdējo dienu zvērs. Ja šī sodīšana notiks nevis Eiropā, bet Izraēlā, kā domā Dr. Tomass, tad tas labāk kā jebkad iekļaujas mūsu pētījuma piedāvātajā shēmā.

“Tas pats vārds”

“Tas pats Dieva vārds”, kas tagadējās debesis un zemi glabā un uztur ugunij tiesas dienā, kaut kad radīja no ūdens zemi, ko viņš pats nodeva postā plūdu ūdeņos. Šeit jāizskata kaut kāda sakarība ar likuma un jūdaisma beigām, kā tas ieskicēts Mt. 5:18: “Tiekāms debess un zeme zudīs, nezudīs neviens ne vismazākā rakstu zīmīte, ne raksta galiņš no bauslības, iekāms viss notiek”. Mūsu Kungs izpildīja likumu krustā, bet 2. Pēt. 3 teikts, ka galīgi Jūdejas debesis un zeme aizgāja pagātnē m.ē. 70.gadā, beidzot likumu (bauslību) kopā ar tempļa sagraušānu. Un tas izskaidro daudzas norādes Jaunajā Derībā, ka līdz tempļa izpostīšanai 70.gadā ticīgie ievēroja likumu.

2. Tes. 1:7,8 teikts, ka “Kungs Jēzus atklāti parādīsies no debesīm ar Savas varenības eņģeļiem uguns liesmās un turēs tiesu pār tiem, kas Dievu neatzīst un kas neklausā mūsu Kunga Jēzus evaņģēlijam”. Šīs vietas salīdzināšana ar 2. Pēt. 3 parāda, ka gan te, gan tur teikts ne tikai par sodīšanu 70.gadā un mūsu pēdējās dienās, bet arī par to, ka “debesis un zeme”, kas iet bojā ugunī, alegorizē cilvēkus. Tāpēc Pēteris par dienu “uguns liesmās” runā kā par “bezdievīgo cilvēku tiesas un pazušanas” dienu. Jūdas vēstulē tādi cilvēki ir likumu neturētāji un viltus mācītāji, par kuriem runāts 2. Pēt. 2:9 un 2. Tes. 1:8 un kas pieminēti sešas reizes. Brīdinājums par “tiesas dienu”, kas netiks atlikta ilgi, bija tiesas diena pret Jūdeju 70.gadā, kaut arī tas neizsauca nekādas šaubas, ka šī “bezdievīgo cilvēku tiesas un pazušanas” diena, beigu beigās, attiecas uz otro atnākšanu.

Doma par “glabāšanu” sodam turpina iepriekšējās nodaļas tēmu. “Jo arī eņģeļus, kas apgrēkojās, Dievs nesaudzēja, bet nometa ... bedrēs, lai glabātu sodam” (2:4). Tos, kam sludināja Lats, Kungs arī “prot ... paturēt mokām soda dienā” (2:9), un arī pirmā gadsimta viltus mācītājiem “nolemta visdziļākā tumsība” (2:17). Tāpat kā pirmajos divos gadījumos sods tika saņemts jau dzīves laikā, un to “uzturēs” nosodīšanai nākotnē, tā arī grēcīgie pirmo eklēsiju locekļi sodīti Kungam “parādoties” 70.gadā un saņems sodu arī otrās atnākšanas laikā. Tas paskaidro 2. Pēt. 3 divkāršo atsaukšanos uz abiem šiem periodiem. Tas, ka sodīšana tiks “uzturēta” nākotnei, piešķir Pētera brīdinājumam vēl lielāku svaru, jo pārlicina lasītājus, ka Dievs neatliks sodīšanu mūžīgi, ka agri vai vēl, neskatoties uz acīmredzamu aizkavēšanos, tā atnāks. Daudzkārtējās Pētera norādes uz Dieva vārdu, kā uz šajā pasaulē darbojošos Dieva faktoru, pamudina mūs vēl uzmanīgākai Bībeles lasīšanai (3:2,5,7,13,15,16), jo mēs tiksim tiesāti pēdējā dienā pēc mūsu attieksmes pret Dieva vārdu. Ar Dieva vārdu tiks notiesāti Viņa necienīgie, un ar to pašu vārdu tiks glābti taisnīgie. Mēs jau agrāk esam izteikuši pieņēmumu, ka šeit lietotā radīšanas valoda, iespējams, atbalsojas domā par jauno radību Kristū. Kol. 1:17: “Viņa radītas visas lietas debēs un virs zemes... Viņš pats ir pirms visa, un

viss pastāv Viņā” ierosina uz domām par stāstu par jauno radību, un Dieva vārds ir Kristus. Tā kā Kristū izveidojās jauna radība, Viņā ir arī tās sodīšanas spēja (m.ē.70.gadā) un to daļu iznīcināšanas spēja, kuras nevarēja atspoguļot Viņa Slavū.

Tīša nevērība

Mēs varam viegli saprast šo tīšo nevērību. “Bet to vien turiet vērā, mīļie, ka viena diena Tam Kungam ir kā tūkstoš gadi un tūkstoš gadi kā viena diena” (8.p.). Papildus tam, ko Pēteris saka par tiesas dienu kā par reālu neizbēgamību, viņš vēl mums saka, ka šī diena var atnākt jebkurā brīdī pēc Dieva gribas. Tā Kunga diena mums, cilvēkiem, var likties izstiepta tūkstoš gadu garumā, bet tāpat arī tūkstoš gadu, pēc Dieva gribas, var kļūt par vienu vienīgu dienu.

Šis princips kļūst vēl skaidrāks, kad mēs saprotam, ka Pēteris šeit citē Ps. 90:4. Tā ir Mozus lūgšana, kad Dievs gribēja iznīcināt tuksnesī uz nāvi nolemtu paaudzi, bet Mozus lūdza Dievu atcelt Savu lēmumu – neielaist tautu Apsolītajā zemē (Ps. 90:12-17). Mozum jau reiz izdevās izlūgties Dievam mainīt Savu lēmumu par Izraēlas iznīcināšanu, lai no Mozus radītu Sev tautu; un vai Dievs nepasludināja viņam, ka Viņš vēlas parādīt Mozum, ka Viņa nodomu var mainīt cilvēku uzvedība (4. Moz. 14:34)? Tāpēc Mozum bija pamats domāt, ka caur lūgšanu viņš varēs mainīt Dieva nodomu. Pamatojoties uz to arī Pēteris saka, ja Mozum caur lūgšanu izdevās novērst no Izraēlas sodu par grēkiem, tad arī mēs varam un mums ir jālūdz par Valstības atnākšanu un par Dieva žēlastību attiecībā uz jaunās Izraēlas grēciniekiem. Ir vairākas zīmīgas paralēles starp Pētera argumentu un 90.psalmu:

90. psalms	2. Pētera 3
2.pants 5.p. 6.p. 7.p. 12.p. 13.,14.panti	5.pants 8.pants Vārdi 1. Pēt.1:24 un Jes. 40:6-8 attiecībā uz pirmā gadsimta jūdiem. 7.,10.,12.pp. 2.,15.,18.pp. 12.p.

Un censoņiem: Ps.90:16,17 = Hab. 3:2 (attiecībā uz otro atnākšanu) = 2. Pēt. 3:12,13.

2.Pēt. 3:8 pilnīgi iespējams tulkot kā: “viena diena tam Kungam ir kā tūkstoš gadi”, kas sasauca ar citu psalmu: “Tiešām viena diena Tavos pagalmos ir labāka nekā tūkstoš citas!” (Ps. 84:11). Šajā gadījumā Pēteris grib sacīt, lai mēs aizdomātos par tiesas neizbēgamību, par ko teikts 5.-7.pantos, kā arī par to brīnišķo balvu, kas mūs gaida. Jo tikai 24 (12?)

stundas pilnīgas sadraudzības ar Dievu, kas nav mūsu grēcīgās dabas samaitātas, ir tūkstoš gadu dzīves vērtas! Patiesi iedvesmojoša doma un stimulē Dieva taisnības novērtēšanai.

Kavējas?

Un tā, Pēteris vēlreiz uzsver: “Tas Kungs (Jēzus – 15.,18.pp.) nevilcina Savu apsolījumu (par atgriešanos), kā dažiem tas šķiet, bet ir pacietīgs ar jums” (9.p.). Dievs “nevilcinās”, neatliek kaut ko tā vien, kā ar savu solījumu izpildīšanu kavējas cilvēki, bet dara to pamatoti, pašu cilvēku labā. Tieši tā Dievs visos laikos rīkojās ar Izraēlu, un tāpēc nav pamata izbrīnam, ka Vecajā Derībā ir daudz pamācošu piemēru.

Jes. 30:17-19 runāts par to, cik stipri Izraēlai nāksies ciest par saviem grēkiem, bet Dievs gaidīs viņu vēršanos pie Viņa, lai Viņš varētu Jeruzalemei atgriezt Savu svētību ar Savu klātbūtni: “Tūkstotis jūsējo bēgs no viena vienīga vīra kara sauciena (salīdz. valodu ar 5. Moz .28)... kamēr jūs paliksīt pāri (atlikums, par kuru Pāvils runā Rom.11) tikai kā ceļa stabs kalna galā un kā karogs pakalnā. Tādēļ Tas Kungs gaida, lai jums parādītu žēlastību, tādēļ Viņš pošas, lai jums būtu žēlīgs, jo Tas Kungs ir taisnīgas tiesas Dievs; svētīgs, kas paļaujas uz Viņu! Tu Ciānas tauta, kas dzīvo Jeruzālemē, tev nebūs vienmēr raudāt, Viņš tev būs žēlīgs, kad tu Viņu piesauksi. Kad Viņš dzirdēs tavu balsi, Viņš tev atbildēs”. Dievs atliek Valstības nākšanu ne tikai tāpēc, ka gaida Izraēla grēku nožēlu, bet arī Savas žēlastības dēļ – kamēr tas nenožēlos grēkus, Viņš Savas nolemtās lietas nekārto, ne jau vienkārši tāpēc, ka otrā atnākšana ir atkarīga no Izraēlas grēku nožēlas, bet arī Savas lielās mīlestības un žēlastības dēļ. “Tādēļ Tas Kungs gaida”, Jesaja saka, to dēļ, kas visu to saprot. Rom. 11:32-36 tam ir spilgts piemērs.

Gaidīšana un modrība

Pēteris īpaši pasvītro viltus mācītāju attieksmi pret Dieva vārdu pēdējās dienās. Šie viltus mācītāji centīsies pierādīt, ka Dievam nevar ticēt, ka Viņš atliek Viņa apsolīto. Kad viņš to rakstīja, viņam prātā, droši vien, bija vārdi no Habakuka 2:3: “Šī parādība īstenosies noteiktā laikā, un tās īstenošanās steidzīgi tuvojas, un, pat ja tās piepildīšanās vilcinātos, tad tomēr stipri būs cerēt uz to, jo tas viss nāktin nāks un nekur nepaliks”, no pravietojuma, kas attiecas uz Babilonijas uzbrukumu, lai nopostītu Jeruzalemi. Acīmredzot, arī tad Izraēlā bija cilvēki, kas izteicās par Dieva lēnīgumu, par to, ka Viņš kavējas tik ļoti ilgi, ka Viņa nolemtais nekad nepiepildīsies. Un nākošajā pantā: “Bet taisnais dzīvos savas paļāvīgās ticības dēļ”, acīmredzot, Dieva vēstījuma izpildīšanās dienā. Jaunajā Derībā šie vārdi tiek pieminēti divas reizes, un katru reizi tie tieši attiecas uz pirmā gadsimta ticīgajiem (Rom. 1:17; Ebr. 10:38). Tādēļ 2. Pēt. 3 pantam par nākamo “Tā Kunga dienu” Babilonijas uzbrukuma laikā būtu

jāattiecas uz šo pašu periodu. Zīmīgi, ka tādi pravietojumi kā Jer. 17:27 Babilonijas uzbrukumu salīdzina ar “uguni”, kā īstu, tā arī tēlainu. Tieši tāpat kā 2. Pēt. 3. Cauri Jaunās Derības Pāvila vēstuļu rindām arī ir ļoti bieži saskatāms brīdinājums no ļoti izplatītas maldīšanās – kārdinājuma domāt, ka Kunga atnākšanas diena tiks atlikta un atlikta. Tā, Ebr.10:37 citē Hab. 2:3, ko mēs apspriedām attiecībā uz otro atnākšanu: “Tas, kam jānāk, *nāks* (salīdz. ‘Es esmu, kas Es esmu’) un *nekavēsies*”. Rom. 13:11,12 runāts par to pašu: “saprazdami šo laiku ... tagad mūsu pestīšana ir tuvāk nekā toreiz, kad kļuvām ticīgi”. Šī kārdinājuma pārvarēšanai bija nepieciešams atcerēties, ka Dieva vilcināšanās ir Viņa žēlastības zīme, dodot grēciniekiem laiku nožēlot grēkus. Tam, ka Dievs kavējas, jāved pie lielākas dievbijības, bet ne pie kalpošanas Viņam pa roku galam. Kunga Jēzus ilgā pacietība atgādina līdzību par neatlaidīgo atraitni, kuras pastāvīgās un nemitīgās lūgšanas būtu salīdzināmas ar mūsu lūgšanām par otro atnākšanu (jo tikai tad mēs būsim pasargāti no mūsu sāncenša, kā to prasīja atraitne). Dievs, “kaut gan vilcinās ... nedotu tiesu Saviem izredzētiem, kas dienu un nakti Viņu piesauc” (Lk. 18:7). Tāpēc iznāk, ka tie, ko Kungs ilgi pacieš, - tie ir Viņa aicinātie, kas Viņu piesauc savās lūgšanās par otro atnākšanu. Laika saīsināšana, dienu samazināšana (2. Pēt. 3 spēcīgā ideja) aicināto dēļ – tā ir otrās atnākšanas paātrināšana ar to pašu aicināto lūgšanām (Mt. 24:22).

Pacietīgais tēvs

Un tā, Dieva ilgā pacietība ir izsaukta ar Viņa nevēlēšanos, “ka kādi pazustu, bet ka visi nāktu pie atgriešanās” (9.p.). Acīmredzot, “kādi” un “visi” ir Dieva aicinātie. Tas fakts, ka vēstures gaitā miljoniem cilvēku ir dzīvojuši un miruši bez kādām izredzēm uz grēku nožēlu vai pestīšanu caur atsaukšanos uz Labo vēsti, ir pietiekami spēcīgs pierādījums, ka Dievam nav nekas pret to, ka daudzi iet bojā, nenonākot līdz grēku nožēlai, ja runa ir par pasauli kā tādu. Bet Viņa vēlēšanās, lai *aicinātie* attīstītu savu garīgo potenciālu ir tik liela, ka Viņš pat aizkavē Kunga Jēzus atnākšanu. Nav šaubu, no cilvēka redzes viedokļa un saprašanas, ka Izraēla pēc sava Kunga krustā sišanas pelnīja sodu nekavējoties. Taču sodīšana tika atlikta līdz 70.gadam, lai dotu iespēju un laiku grēku nožēlai par nodarījumu. Vecajā Derībā ir pieminēti daudzi gadījumi, kad Dieva nosodījums ir atlikts cilvēku grēku nožēlas cerībā (piem., Jes. 48:9, Nineve), un tas, ka tās tautas sodīšana, kas sīta krustā Viņa iemīļoto dēlu, tika atlikta līdz 70.gadam, runā par Viņa lielo žēlsirdību. Tas pats notiek arī mūsdienās. Kāda gan sāpe Tēvam jāizcieš šodien, skatoties, cik bezatbildīgi un nelietderīgi cilvēki izmanto *papildus* laiku, ko Viņš mums devis! Līgavainis no līdzības arī “kavējās” ar savu atgriešanos. Skumji, bet šī aizkavēšanās vēl lielākas modrības vietā jaunavās izraisa tikai snaudīenu.

Ka šis fragments patiesi attiecas uz aicinātajiem apstiprina atsauce uz Ecēh. 18:23: “Vai tad Man kaut kā īpaši patīk bezdievja nāve, saka Dievs Tas Kungs, un ne gan tas, ka viņš novēršas no sava ļaunā ceļa un dzīvo?”. Runa ir par (izredzētajiem) jūdiem, kas ir sagrēkojuši, bet tagad atnāca pie grēku nožēlošanas. Tie, kuri ies bojā (2. Pēt. 3:9), ies bojā sodīšanas laikā. Dievs negrib, lai kāds no mums ietu bojā (ilgpacietīgs pret mums – grieķu val.) tajā laikā, un tāpēc arī atliek to. Ļoti var būt, ka šī aizkavēšanās ir saistīta ar īpašu Dieva mīlestību pret mums, kā pašu pēdējo ticīgo paaudzi, ka diena ir atlikta, iespējams, uz 40 gadiem, kā tas bija ar Izraēlu m.ē. 70.gadā? Iespējams, ka ir jāizaug 40-gadīgai paaudzei pēc vīģes koka ziedēšanas – t.i., jūdu grēku nožēlas pirmajām pazīmēm (salīdz. ar kustību “Ebreji par Jēzu”?).

Laiks grēku nožēlai

Vispārējos gaidāmās sodīšanas principus var redzēt pirmā gadsimta Tiatīras draudzes viltus mācītāju sodīšanas piemērā. “Es devu viņai laiku atgriezties, bet viņa negrib atgriezties no savas netiklības. Redzi, Es metīšu viņu ... lielās bēdās, ja tie neatgriezīsies no viņas darbiem. Es došu jums katram pēc jūsu darbiem” (Atkl. 2:21-23). Pēdējie vārdi saskatāmi attiecas uz otro atnākšanu (Mt. 16:27; Atkl. 20:12; 22:12). Taču piedevām nākošajai notiesāšanai un gaidāmajam sodam viņi jau tika sodīti 70.gadā (Mt. 24:21,29). Kā skaidrots 2. Pēt. 3, viņiem bija dots laiks grēku nožēlošanai, ko viņi neizmantoja. Par to nāca sodīšana. Skumji, bet tas pats attiecas uz pēdējām dienām. Tomēr vienmēr jāatceras, ka Dievs dara visu iespējamo, lai vestu cilvēkus pie grēku nožēlas, un tāpēc arī mums jātiecas viņiem tajā palīdzēt – līdz ar to tuvinot Kunga Jēzus atnākšanu. Doma par to, ka Dievs negrib, lai kāds ietu bojā, bet lai visi nožēlotu grēkus, jābūt saistītai ar līdzību par pazudušo avi. Konteksts norāda, ka ticīgajiem jaatdarina labā gana pūles attiecībā uz pazudušo avi. Un tad seko līdzības kopsavilkums: “Tāpat arī nav jūsu Debesu Tēva prāts, ka viens no šiem mazajiem pazustu” (salīdz. Mt. 18:14 ar 2. Pēt. 3:9). Tas fakts, ka ir/būs otrās atnākšanas kavēšanās, runā par to, ka pēdējās dienās Viņa aicināto vidū pastāvēs zināma stūrgalvība. Ļoti var būt, ka tieši pēdējā Kristadelfiešu paaudze arī ir tā nomaldījusies, pazudusī avs, kas bremzē Kunga Jēzus atgriešanos. “Un, kad augļi ienākušies, tad Viņš tūdaļ sūta sirpi, jo pļaujamais laiks ir klāt” (Mk. 4:29).

Atnākšana pie grēku nožēlas

Un tomēr, kas tad patiesībā ir nākšana pie grēku nožēlas? Doma par Dieva ilgo pacietību ved mūs atpakaļ pie 1. Pēt. 3:20, no kurienes mēs uzzinām, ka Dieva ilgā pacietība Noas laikos deva iespēju nākt pie grēku nožēlas un ieiet šķirstā, lai tajā izglābtos no gaidāmajiem plūdiem, kur

ieiešana šķirstā – ir tērpšanās Kristū caur kristīšanos pirmtēls. Vārds “atnākt” grieķu valodā nozīmē “ieeju kaut kur iekšienē”. Ieskatoties Bībeles alfabētiskajā vārdū (izteicienu) rādītājā, mēs redzam, ka vārdi “grēku nožēla” sastopami tikai divos gadījumos: sakarā ar kristīšanu, vai arī sakarā ar nomaldījušos ticīgo nožēlu. Sekojoši, otrās atnākšanas novilcināšana ir atkarīga no šiem diviem faktoriem – tiek dots laiks grēku nožēlošanai tiem eklēsijs locekļiem, kuri ir nomaldījušies, kā arī iespēja lielākam kristīšanu skaitam. Tātad, Kunga Jēzus atnākšanas paātrināšana ir atkarīga ne tikai no mūsu lūgšanām, bet arī no mūsu pūlēm labās vēsts sludināšanā un grēku nožēlas paātrināšanā. Nožēlojot grēkus un mudinot vājtīcīgos nožēlot grēkus mēs to varam panākt. Jo ātrāk mēs panāksim evaņģēlija sludināšanu visā pasaulē, jo ātrāk atgriezīsies Kungs (Mt. 24:14). Ēlijas kalpošanai pēdējās dienās ir jābūt pēc Jāņa Kristītāja kalpošanas piemēra ar galveno akcentu uz sagatavošanos Kristus atnākšanai, kristīšanos Viņā.

Mūsu arguments par to, ka Dieva nevēlēšanās “ka kādi pazustu” attiecas tikai uz Viņa aicinātajiem, Viņa tautu, pirmajā mirklī liekas, ka būtu pretrunā ar 1. Tim. 2:4, kur sacīts, ka Dievs “grib, lai visi cilvēki tiek izglābti un nāk pie patiesības atziņas”, tomēr arī šeit, kā vienmēr, ar “visiem” nav domāti burtiski visi zemeslodes iedzīvotāji. Pievērsiet uzmanību tam, ka tikai *pēc* grēku nožēlas un kristīšanās mēs nonākam pie patiesības atziņas – proti, pie patiesas Kristus brīnuma apjaušanas. Tālāk 1. Tim. 2:5 mēs lasām: “Jo ir viens Dievs, kā arī viens starpnieks starp Dievu un cilvēkiem – cilvēks Kristus Jēzus”. Mūsu Kungs saukts šeit par cilvēku, ir starpnieks starp Dievu un, vienīgi un tikai, ticīgajiem. Zīmīgi, ka šī nodaļa sākas ar Pāvila aicinājumu mums lūgt par šīs pasaules varām, “lai mēs dzīvotu mierīgu un klusu dzīvi visā dievbijībā un cienībā; tas ir labi un patīkami Dieva, mūsu Pestītāja, priekšā ... lai visi cilvēki tiek izglābti”. “Mēs” = “visi cilvēki” – it kā Apustulis gribētu teikt: “Mēs zinām, ka Dievs vēlas, lai mēs tiktu izglābti, bet tam mums jādzīvo garīga dzīve. Un tāpēc lūgsim par šīs pasaules varām, kas devušas mums iespēju dzīvot bez liekiem kārdinājumiem un pārbaudījumiem, kas varētu mūs novest pie atkrišanas no Dieva žēlastības, Viņa glābšanas”.

Atnākšana kā zaglim naktī

Pēc kavēšanās cēloņa izskaidrošanas 10.p. turpina aprakstīt gaidāmo tiesu: “Bet Tā Kunga diena nāks kā zaglis”. Arī šeit ir nepārprotams mājiens uz pravietojuma Eļļas kalnā otro daļu, kas vienādi attiecas kā uz 70.gadu, tā arī uz otrās atnākšanas laiku. Jūdu nams sagruva pēc Kunga apmeklējuma, kas nāca kā zaglis naktī. 1. Tes. 5 attiecas uz to pašu fragmentu, tulkojot to kā aprakstu par Kristus negaidīto atnākšanu pie garīgi vājajiem eklēsijs locekļiem. Tas būs laikā, kad viņi domās, ka garīgi ir “mierā un drošībā” un sludinās to citiem. Šis arī ir 2. Pēt 3 temats

– viltus mācītāji pēdējo dienu eklēsijā sludinās, ka otrā atnākšana ir aiz kalniem, ka garīgā nama iekšpusē viss ir mierīgi un droši. Bet līdzīgi zaglim naktī, kas sagrauj māju, tā Kunga atnākšana, kā grafiski attēlots 2. Pēt. 3, pilnīgi sagrauj visu jūdaisma sistēmu, tā “debesis un zemi”. Mt. 24:43 sacīts, ka Kunga atnākšana būs negaidīta mājas saimniekiem, eklēsijas ganiem. Bet tas nozīmē, ka viltus mācītāji būs tieši viņu vidū – citādi tiem būtu grūti iegūt sev klausītājus un sekotājus, par kuriem netieši norādīts visos šajos pantos.

“Debesis ar lielu troksni zudīs” (10.p.) – pilnīgi var attiekties uz šī veida līderu, eklēsijas garīgo “debesu” sagraušanu. “Liels troksnis” grieķu valodā atbilst “viesulim”, un, iespējams, tas netieši norāda uz otrās atnākšanas ķerubū parādīšanos (“Cilvēka Dēla zīme debesīs”? Jer. 30:23,24 stāsta par “visu dienu galu” ar Dieva tiesu, kas ir kā “virpuļojošs viesulis”, kā ķerubi no Ecēh. 1:4: “liels mākonis ar uguni”. “Pasaules pamati degdami izjuks” – vārds, kam ir daudz pierādījumu, ka tie attiecas uz 70.gadu, uz jūdu “pamatu” sabrukšanu, Mozus bauslības iznīkšanu (Gal. 4:3, 9; Kol. 2:8,20). “Degdami izjuks” var nozīmēt atbrīvošanu no bauslības jūga. 10.p. apraksts piemērojams kā 70.gadam, tā arī pēdējām dienām, un runā par to, ka toreiz bija viltus mācītāji un tāpat neizbēgt no to klātbūtnes arī pēdējās dienās. “Zeme un viss, kas uz tās radīts,” sadegs (10.p.) – var būt sacīts īpaši par 70.gada sodīšanu, kad “zeme” (Izraēla) sadega, burtiski – viss bija izpostīts un sadedzināts kopā ar templi, un garīgi – pienāca Mozus bauslības gals. Kā Noas dienās pār zemi atnāca īsts ūdens, tā arī pēdējās dienās ir pilnīgi loģiski sagaidīt īstu uguni, vēl jo vairāk, ja tai tur un te pielīdzinātas Dieva dusmas. Dievnams tika nodedzināts, kaut gan Dan. 9:26 runa ir par plūdiem, kas precīzi saskan ar Pētera 70.gadā gaidāmās tiesas pār Izraēlu aprakstu, kas saistās ar plūdiem.

Kopība ar Eļļas kalna pravietojumu

Debess un zemes izzušana – vēl viena kopīga iezīme ar pravietojumu Eļļas kalnā: “Debess un zeme zudīs, bet Mani vārdi nekad nezudīs” (Mt. 24:35). Tā kā dabiskās debesis un zeme ir pastāvīgas (Sal. Māc. 1:4; Jes. 45:18; Ps.69), tad ir skaidrs, ka mūsu Kungs runāja par cilvēku iedibināto lietu kārtību, par to galu kā 70.gadā, tā arī pēdējās dienās. Mes jau teicām, ka tam pašam ir veltīta arī 2. Pēt. 3.nodaļa – ar Dieva vārdu bija radīts kā fiziskais, tā garīgais, un ar to pašu vārdu, ja nenožēlos grēkus, tiks iznīcināti bezdievji un grēcinieki.

No Eļļas kalna pravietojuma ir labi redzama vārda “zudīs” nozīme. Acīmredzot, uz mūsu Kunga pravietojumu par saules un mēness aptumšošanu (Mt. 24:29) jāskatās tajā pašā 2. Pēt. 3 garā. Ja Eļļas kalna pravietojumā runāts par daļējām izmaiņām uz saules, mēness, zemes u.c., tad 2. Pēt. 3 sacīts par pilnīgu to sagraušanu. Saule, mēness un zvaigznes (piem., Jāzēpa sapnī), tāpat kā debesis ar zemi (piem., 5. Moz. 32:1)

simbolizē Izraēlas zemi. Mt. 24:29,30 sacīts par zīmēm Izraēlā, pirms Cilvēka Dēls nāks “debess padebešos ar lielu spēku un godību”. 2. Pēt. 3 šie notikumi saistās ar 70.gadu, kad Cilvēka Dēla atnākšana “debess padebešos ar lielu spēku un godību” aizvietoja iepriekšējos sauli un mēnesi un pārējos ar Kristus vārdu (Mt. 24:35) – kas galīgi un neatgriezeniski notika 70.gadā. Bet, kas ir svarīgāks, noslēdzošā jūdu, pagāniskās un baznīcas iekšējās pasaules sagraušana notiks otrās atnākšanas laikā, kuras tuvošanās ir skaidrāk redzama pēc zīmēm drīzāk debessjumā eklēsiķas iekšienē, nekā jūdu un pagānu vidū, pār visiem tiem, kam sagatavota sodīšanas tiesa ar mūžīgo uguni.

Ilgpacietīgs

Dažus tēlus no 2. Pēt. 3 var atrast arī Nahuma 1:4-8: “Viņš (Dievs) norāj jūru un dara to sausu (salīdz. ar zemes izcelšanos no ūdens 2. Pēt. 3) ... Basans un Karmels izkalst ... augstienes izkūst; zeme dreb Viņa vaiga priekšā (“pasaules pamati degdami izjuks”) un pasaule, un visi tās iedzīvotāji ... Kas spēj palikt sveikā Viņa barguma karstumā? ... Viņš liek straumēm plūst pār šo vietu, iznīcinot Savus pretiniekus ...”. Un tas viss tiek atlikts, tāpēc, ka Dievs ir “lēnprātīgs” (Nah. 1:3). Kā tajos sensenajos laikos Dievs ilgi pacieta Izraēlu un pagānu tautas, tāpat Viņš ilgi pacietīs jauno, garīgo Izraēlu (varbūt, vēl ilgāk?). Vienalga kurš piemērs par Dieva darīšanām ar cilvēkiem pagātnē, kā plūdu uzsūtīšana, Babilonijas un Asīrijas karagājieni pret Izraēlu, pagānisko tautu tiesāšana – tie visi summēsies Dieva darīšanās ar mums pēdējās dienās. Tāpēc ir tik vērtīgi izsekot tām vietām, kur Pēteris atsaucas uz Veco Derību. Tā visa uzsūkšanai sevī ir jānovēd pie būtiski praktiska rezultāta mūsu dzīvē, ko var uzsvērt atkal un atkal. “Kad nu viss tas tā iznīks, cik stipriem tad jums jābūt svētā dzīvē un dievbijībā” (11.p.). Loģika dzelzaina. Viss šajā mums zināmajā pasaulē tiks sagrauts, viss būs iznīcināts, sadedzināts ugunī, viss – izņemot mūsu dievbijīgo “es”, kā arī “vārdu”, kam pateicoties, mēs tādi kļūvām un caur kuru viss tas patiesībā arī tiks iznīcināts (salīdz. Mt. 24:34). “Gaidot un pasteidzinot Dieva dienas atnākšanu” (12.p.), mēs attīstam sevī, savu “es” ar vārda palīdzību –tas ir labs šīs nodaļas netieši izteiktā satura apkopojums.

Zemes izzušana tiek pieminēta arī Jes. 24:19: “Zeme sašķīdīs drupās, zeme sabirzīs drumstalās, tā grīļosies, svārstīsies, ļodzīsies, drebēs, tā sabirs pīšļos”. Bet iepriekšējā 18.p., tāpat kā 2. Pēt. 3 teikts par plūdiem: “Jo debesu logu atvari augšā veras vaļā (salīdz. ar Moz. 7:24) un zemes pamati trīc”. Daudzi teologi domā, ka kad mūsu Kungs Eļļas kalnā teica pravietojumu, tad Viņš to izklāstīja, balstoties uz Jes. 24. Bet 2. Pēt. 3 balstīts uz Eļļas kalna pravietojumu un, sekojoši, arī uz Jes. 24. “Zeme” Jes.24 – Izraēlas zeme, un tas nozīmē, ka arī 2. Pēt. 3 pirmkārt runāts par Izraēlas zemi un tās nelaimēm m.ē. 70.gadā.

Iemilējuši Viņa parādīšanos

Tas, ka “svētā dzīve un dievbijība” ir otrās atnākšanas gaidīšana pārlicina, ka patiesi garīgums ir saistīts ar un noved pie dedzīguma Kunga atnākšanas gaidīšanā. Ja mūsos nav kvēlas vēlēšanās pēc šīs dienas, ilgošanās pēc mūsu Kunga klātbūtnes, vēlmes skatīt Viņa Slavu vaigā, tad mūsu garīgums ir tik vien kā morāla laipnība, kas atgādina pareizticīgo “kristiešu” morālās nostādnes. Tik visaptveroša ir patiesa otrās atnākšanas mīlestība, ka visi, kas patiesi “ir iemilējuši Viņa parādīšanos”, kas izpaužas kā teorijā, tā arī praksē, tiks arī pieņemti (2. Tim. 4:8). Mēs varam šādi mīlēt Kristus atnākšanu, ja mums ir dzīva un darbīga *saskarsme* ar Viņu tagad, pretstatā stingri saprātīgai sekošanai “Kristus bauslībai”, sirds dziļumos tikai cerot uz to labāko tiesas dienā, bet netērpojoties Kristus garā mūsu sirdīs.

Ko Kristus atgriešanās nozīmē personīgi mums un ar to saistītā mūsu garīguma pakāpe liek mums nodoties pašanalīzei. Dieva dienas atnākšanas gaidīšana nav sēdēšana ar klēpī saliktām rokām, jo tā paiet “svētā dzīvē un dievbijībā”, kas prasa no mums pastāvīgu aktīvu uzmanību. Pārāk bieži rodas iespaids, ka mūsu ‘gaidīšana’ ir stingra tās mācības ievērošana, kas saņemta kristību laikā. Daļēji tas tā protams arī ir, bet mēs pasteidzināsim Kristus atnākšanu, jo ātrāk mēs praktiski veidosim sevi, tērpojoties Kristus garā. Tam, ka mūsu garīgums, jo īpaši mūsu lūgšanas, sludināšana un agrāk pieminētā mācītājdarbība var pasteidzināt šīs lielās dienas atnākšanu ir pastāvīgi jābūt par mūsu apbrīnas un iedvesmas avotu. Bet vai mēs patiesi vēlamies pieredzēt Kristus dienu? Ģimenes dzīves labumi, karjeras sasniegumi, personīgās ambīcijas sludināšanā, vēlēšanās vēl kādus gadus piestrādāt pie personīgās izaugsmes un daudz kas cits – vai tas viss neaizved mūs no patiesas Kunga dienas vēlēšanās? Un ja tās nav, tad pietrūks arī patiesa stimula garīga rakstura veidošanai un sludināšanas un mācītājdarbības veikšanai, kas viss, kā mēs zinām, pasteidzinās šo dienu.

Visam gals

Un, kā apstiprinot visu to, 12.pants atkārto 10. un 11.pantos sacīto par patreizējās pasaules, pastāvošās lietu kārtības sagraušanu Dieva dienā “debesis ugunī sadegs (=11.p.) un pasaules pamati karstumā izkusīs” (=10.p.). Šis atkārtojums lieku reizi pasvīturo to, ka visi šīs pasaules elementi tiks sagrauti, vienīgā saikne starp šo dzīvi un nākamo pasauli ir mūsu garīgums, pie kura attīstīšanas mēs strādājam tagad. Mēs atnākam šajā pasaulē kaili un kaili arī aizejam, un viss, kas nāk mums līdz ir vienīgi mūsu garīgā rakstura ieraksts Dieva grāmatā. Nākošajā Valstībā mēs parādīsimies cits citam un viens otru pazīsim ne pēc ārējām

pazīmēm, bet gan pēc mūsu garīguma. Šī iemesla dēļ pat atraidītie tiesā varēs pazīt tādus ticības milžus kā Ābrahāms.

To visu saprotot, “mēs gaidām pēc Viņa apsolījuma jaunas debesis un jaunu zemi, *kur taisnība mājō*” (13.p.), pretstatā tagadējai zemei, kuras “pasaules pamati degdami izjuks” (10.p.). Tādēļ Pētera redzējumā Valstība ir pats labestības un taisnīguma principu iemiesojums, kas ir gandrīz fiziski sajūtami uz šīs planētas; tā būs “jauna zeme, *kur taisnība mājō*”. 72.psalms uzsver taisnības pārpilnību tai laikā, jo Dāvida priekšstati par to laiku bija līdzīgi. Līdzīgi ir ar mums, ja mēs patiesi *mīlam* taisnību, gaidāmajā Valstībā mēs redzēsīm ne vienus vienīgus svētkus, bet taisnīguma iemājošanu.

Vārdi “pēc Viņa apsolījuma” parāda, ka Pēteris atsaucas uz konkrētu vietu Rakstos, kas, bez šaubām, ir Jes. 65:17, kur nākošā Tūkstošgade arī tiek aprakstīta kā “jaunas debesis un jauna zeme”. “Mēs gaidām pēc Viņa apsolījuma jaunas debesis”, kamēr smējēji jautā: “Kur paliek Viņa apsolītā atnākšana?” (4.p.). Tas norāda uz to, ka “Viņa apsolītā atnākšana” nebija vienkārši Jēzus vārdi par to, ka Viņš atgriezīsies (Jņ. 14:3), bet tie ietvēra arī Viņa iedibinātās Valstības aprakstu, kā tas ieskicēts Jes. 65:17-25. Un tā, mācības par burtisku otro atnākšanu un nākamo Valstību uz zemes ir nedalāmas. Bet nenoturīgie domā: Kunga atnākšana kavējas ilgāk, nekā es domāju; varbūt tai nav tik svarīgas nozīmes? Varbūt Valstība uz zemes ir tikai salda pasaciņa? Rezultātā “ticība” ir zudusi.

Šeit ir saistība arī ar Jes. 66:22-24: “jaunās debesis un jaunā zeme, ko esmu radījis ... un tā jānotiek ... viņi izies ārā un skatīs mirušo miesas, kas atkrituši no Manis, jo viņu tārps nemirs, viņu uguns neizdzīsīs”. Pēdējie vārdi izskan Mk. 9:44 attiecībā uz bezdievīgo notiesāšanu. Atsauce uz uguni arī rod atbalsi 2. Pēt. 3, atkal norādot uz “debess un zemes” izpostīšanu ugunī līdz ar netaisno sodīšanu Gehennas ugunī.

“Centieties”

“Tādēļ, mīļie, to gaidīdami, centieties, ka Viņš jūs atrod ar mieru sirdī, neaptraipītus un nevainojamus” (14.p.) – t.i., ar Kristus asinīm mazgātiem grēkiem. Tāds stāvoklis, pat tiem, kam ir “modra prāta skaidrība” (1.p.) var tikt sasniegts tikai ar centību. Ja mēs gribam, lai mūsu līgavainis mūs pieņemtu, tad mūsu apzināšanās, ka tikšanās ir tuvu, liks mums pastāvīgi pārbaudīt sevi, lai nostātos Viņa priekšā neaptraipītiem un nevainojamiem.

Tas, ko gaida “mīļie”, pieminēts arī 17.pantā: “jūs, mīļie, to jau zinādami, sargaities, ka maldu līdzī aizrauti, nezaudējat savu stipro pamatu”. “Tas” ir ne tikai mācība par Valstību, bet arī brīdinājums par viltus praviešu celšanos, par viņu veiksmīgo sludināšanu, kas balstīta uz īsteno Kunga nākšanas aizkavēšanos, kas dod laiku grēku nožēlai. Apustulis divas reizes mūs brīdina par vienu un to pašu, jo labi zina mūsu

noslieci aizmirst visādus brīdinājumus un arī tieksmi zaudēt mīlestību pret Kunga atnākšanu. Tas – brīdinājums, kas vērsts pirmkārt un galvenokārt uz mums (?), pēdējo dienu paaudzi. “To jau zinādami” – vēl viens posms, kas vieno 2. Pēt. 3 ar Eļļas kalna pravietojumu. “Jo viltus kristi un viltus pravieši celsies ... bet jūs pielūkojiet; *Es jums visu to iepriekš esmu sacījis* (Mk. 13:22,23) par atkrišanu. Gan te, gan tur ir viens un tas pats brīdinājums “sargāties” no viltus praviešiem, viltus mācītājiem, bezdievjiem, kas “vilina nestipras dvēseles” (2:14,18) eklēsijā, sagrozot Rakstus (3:16). Bet tas nozīmē, ka visiem viltus kristiem un viltus praviešiem, par kuriem mūs brīdināja Kungs Jēzus, tādā vai citādā veidā ir jāparādās no eklēsijas vidus. Dažu kandidātu ar baltiem diegiem šūtās pretenzijas un alkas uz mesijas vārda iegūšanu ir vājš kārdinājums mums piekrāpties, bet cik reižu tas pieaugs, ja tādi izaugs no mūsu pašu vides?!

Tam, ka mēs dzīvojam laikā, kad Kungs Jēzus kavējas nākt, nekādā ziņā nevajadzētu aptumšot mūsu “modro prāta skaidrību”, jo mums vajag uzskatīt “mūsu Kunga pacietību kā glābšanai dotu (t.i., mūsu paaudzes iespēju un izredzes iegūt glābšanu), kā jau arī mūsu mīļais brālis Pāvils jums ir rakstījis ... runā par šīm lietām *visās vēstulēs*” (15.,16.pp.). tas skan tā, it kā Pēteris ir rakstījis šīs rindas, turot prātā kādu Pāvila rakstītu fragmentu, kura būtība atkārtojas visās viņa vēstulēs. Iespējams, ka viņš atsaucas uz domu, ka otrās atnākšanas kavēšanās ir dota grēku nožēlai, taču, ja ar “šīm lietām” domāts brīdinājums par viltus mācītājiem pēdējās dienās un padoms, kā jādzīvo šajos laikos, tad tas ir viegli saredzams. Jo vairāk tāpēc, ka te ir saistība ar 2.un 3.pantiem, kur Pēteris atgādina mums, ka brīdinājumi par viltus mācītājiem caustrāvo visu Jaunās Derības svēto Rakstus. Tādējādi, nekas neattaisno tos, kas neieklausās šajos brīdinājumos.

Tomēr Pēteris raksta tā, it kā viņš atsauktos uz kādu noteiktu fragmentu Pāvila rakstos. Tas varētu būt Rom. 2:3-5, kas uzrunā vājākos Romas eklēsijas locekļus (ebrejus), brīdinot tos par gaidāmo tiesas dienu un iesakot tiem neizturēties ar necieņu pret Dieva mīlestību, kas aizkavē šo dienu, līdz ar to dodot viņiem laiku grēku nožēlai. “Vai ... domā, ka izbēgsi Dieva sodam? Jeb tu pārproti Viņa neizsmeļamo laipnību, pacietību un lēnību, nesajēgdams, ka Dieva laipnība tevi vada uz atgriešanos? Ar savu apcietināto un neatgriezīgo sirdi tu sev pašam krāj sodu, kas nāks pār tevi dienā, kad parādīsies Dieva dusmība un Viņa taisnā tiesa” (salīdz. ar 2. Pēt. 3:15,9,7).

Bet var arī būt, ka Pēteris domāja Ef. 5:15,16: “Tad nu raugaities nopietni uz to, kā dzīvojat ... izmantojiet laiku, jo šīs dienas ir ļaunas!” Izpērkot (“izpirkt” = “izmantot” – Kol. 4:5; Gal. 3:13; 4:5) katru dienu laiku savai garīgajai attīstībai, mēs to efektīvi atgūstam, pasteidzinot Kunga atgriešanos. Pāvils lūdz mūs saskatīt šī principa aktualitāti: “Tāpēc

nepadodieties neprātam, bet centieties saprast, kāds ir jūsu Kunga prāts” (17.p.). Un tāpēc, ja jau mēs varam atpirkt laiku otrajai atnākšanai, ir sacīts: “uzmesties, kas guli ... tad atspīdēs tev Kristus” Viņa atgriešanās rītausmā.

Slidenais ceļš

Mēs jau redzējām, ka Pētera argumentu pamattēma ir Dieva vārda spēks, ka caur tā saprašanu un paklausību tam mēs varam attīstīt tādu raksturu, kas pārdzīvos tiesu, ko šis vārds nesīs pasulei. Tie, kuriem jāiet bojā tai laikā, kā viltus skolotāji piemēram, nebūs spējuši saprast šīs lietas, par kurām runāja Pēteris un Pāvils, atrodot tās par grūti saprotamām, “ko nemācītie un nenostiprinātie ļaudis sagroza” (16.p.). Taču viltus mācītāji bija lasījuši Pāvila vēstules, bet “sagrozīja” tās, tīši tās pārprotot (5.p.). Ebr. 5:11 Pāvils par ebreju ticīgajiem saka, ka viņi ir “kūtri palikuši dzirdēt” Dieva vārdus, un tāpēc tādiem pārdomas un spriedumi par Melhisedeku izrādījās “ciets rieksts”. Un tieši šos ebreju ticīgos arī uzrunā Pētera vēstule. Tādējādi, bezkaislīga Bībeles studēšana, nevēlēšanās saskatīt tipoloģiju, tēlainību un, sekojoši, daudzu no tā izrietošu pamācību neievērošana, beigu beigās noved pie apzinātas galvenās mācības, piemēram, par otro atnākšanu, pārprašanas. Jo, lai to pieņemtu un patiesi gaidītu, ir vajadzīga ticība Dieva vārdam, ticība tam, ka tas patiesi notiks, un ir noticis. Pirmā gadsimta piemērs lai būtu mums par mācību.

Tāda Svēto Rakstu sagrozīšana tika veikta “sev par pazušanu” (16.p.), tas pats vārds arī 7.pantā. Šis pants runā par “bezdievīgo cilvēku tiesas un pazušanas” dienu, kad debesis un pasaules pamati ugunī sadegs. Un tā, tie eklēsijas iekšienē, kas tā sagrozīja Rakstus, ir tie paši, par kuriem runāts 3.-7.pantos, kas tiks iznīcināti Dieva dienā. Arī Jūda runā par bezdievjiem, kas iezagušies eklēsijā (4.p.). Acīmredzamās līdzības starp 2. Pēt. 3 un Jūdas vēstuli nav bez pamata. 2. Pēt. 2 un 3 ir pravietojums par to, *kam jānotiek* eklēsijā, kamēr Jūda runā jau par šī pravietojuma *izpildīšanos*, par tiem bezdievjiem, kas jau iezagušies. Nav grūti iedomāties, kā Pētera vēstule un tajā izteiktās domas tika nosodītas kā ‘nemīlošas’, nemiera cēlājas, šķeltnieciskas utt. Bet pagāja daži gadi un Jūdas vēstule apstiprināja viņa vārdu patiesīgumu. Ja paskatās uz pēdējo dienu eklēsiju, tad var pamanīt daudzus, kam ir “modra prāta skaidrība” (2.p.), tādus, kurus uzrunāja Pētera vēstule. Tāpēc nevarētu iedomāties, ka drīz mēs varētu atrasties tādā stāvoklī, kādā atradās eklēsija pirms 70.gada. Bet analizējot 2. Pēt. 3 mēs jau vairākkārt redzējām, ka šī vēstule uzrakstīta ne tikai 70.gadam, bet arī mūsu pēdējām dienām. Un tas pats attiecas uz daudziem Jaunās Derības pravietojumiem.

Visus pravietojumus caurvij atgādinājumi: “lai jūs atcerētos svēto praviešu jau sen teiktos vārdus” (1,2.pp.), lai pastāvīgi domātu par Dieva

vārda spēku, kas rādīts pagātnē radīšanā un plūdus, lai pareizi saprastu Pētera un Pāvila mācību par pēdējām dienām, dzīvojot tā, lai būtu nesatricināma un pārliecinoša cerība uz otro atnākšanu (11,12.pp.), tādā veidā augot “mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus žēlastībā un atziņā” (18.p.).

Un kā pielikumu šai nodarbībai būtu pamācoši uzskaitīt viltus mācītāju raksturojumus, to, kuri uzradās pēdējās dienās pirms m.ē. 70.gada un, domājams, parādīsies arī mūsu pēdējās dienās:

- nopietnas pieejas Dieva vārda pētīšanā izsmiešana;
- dzīves labumu baudīšana;
- neiecietība pret dažiem eklēsiķu locekļiem;
- vienaldzīga attieksme pret “laika zīmēm” un pravietojumiem;
- sākotnēja maldus ideju izteikšana jautājumu formā attiecībā uz pamatprincipiem;
- vecākie eklēsiķu locekļi, vecākie, kuri jau kādu laiku bija gaidījuši Kristus atnākšanu;
- tie, kam bija zudusi interese par Dieva vārdu, kas bija pārtraukuši Bībeles tipoloģijas, prototipu studēšanu;
- tie, kas bija saglabājuši ārējo ticības veidolu;
- viltus mācība, ko viņi pauž, bija kādu laiku briedusi viņos klusībā;
- sarežģītu argumentu pielietošana, neņemot vērā patieso Dieva vārda spēku;
- pravietojumu izpildīšanās apšaubīšana, domājot, ka dzīvei Kristū pietiek garīgo svētību tiktāl, ka pašas Valstības atnākšana kļūst nebūtiska;
- miera un garīgās drošības sludināšana eklēsiķā, bažām nav pamata;
- brāļu un māsu ietekmēšana.

Šis saraksts sastādīts tikai un vienīgi uz 2. Pēt. 3 pamata. Un tikai tas, kurš nevēlas redzēt, neredz, ka daudz kas no šī saraksta jau pastāv mūsu vidū. Raganu medības nepalīdzēs, jo katrā no mums var atrast noslieci uz kaut ko no sarakstā minētā. “Tad nu jūs ... sargaities” (17.p.). Grieķu vārds, kas šeit tulkots “sargaities”, nes sevī atdalīšanās, izolācijas ideju, norādot, ka šai vispārējai tendencei būs jāstājas pretī. Tomēr nebūs lieki atgādināt, ka burtiska sevis atdalīšana no problēmām, garīga pašizolācija, nenozīmē problēmu atrisināšanu. Tieši pretēji, ar Dieva vārda spēku mums jācenšas iedvesmot savus brāļus un māsu, pamudināt viņus dzīvot “svētā dzīvē un dievbijībā”, kas tuvina “Dieva dienas” atnākšanu (11., 12.pp.).

21. NODAĻA: NEZĀLES UN KVIEŠI

Šī līdzība stāsta, kā patiesi ticīgajiem, kas dzīvoja pirmā gadsimta jūdu vidū, bija jācīnās ar viltus brāļi “nezālēm”, ko iesēja Kristus (cilvēka, kurš iesēja labu sēklu, Mt. 13:24-28) “ienaidnieks”. Vārdus “ienaidnieks, kas to sējis, ir velns” (Mt. 13:39) jāskata vienkopus ar pārējām Jaunās Derības vietām, kur Jūdaisms arī nosaukts par velnu jeb sātanu.

Ar velnu, kas slepus iesēja nezāles eklēsijā, pirmkārt jāsaprot eklēsijā iezagušos (jūdu) viltus brāļus (Gal. 2:4). Šķiet, ka 70.gadā, kad iestājās “pasauls (jūdu) gals”, šī problēma tika atrisināta (Mt. 13:39). Pelavu sadedzināšana (ar uguni) kopā ar pasauli sasauca ar jūdaisma beigām, ar tā sadedzināšanu tēlainā ugunī 2. Pēt. 3. Un tomēr jūdaisma viltus mācības turpināja iekļūt eklēsijā arī pēc 70.gada, un tāpēc šo līdzību jāsaprot plašāk – kā jūdaisma ideju iekļūšanu eklēsijā visos laikos.

Saistība ar pēdējām dienām

Un tomēr daudz kas šīs līdzības izteiksmē kliez par attiecību uz otrās atnākšanas notikumiem un tiesu:

- “Pļauja” (Mt. 13:39) – tēls, kas attiecas uz Kunga atgriešanos Jes. 18:4,5; Joēla 3:13; Mk. 4:29; Atkl. 14:15.
- “pasauls gals” (Mt. 13:39).
- Eņģeļi, kuri savāc tos, kam jāstājas tiesas priekšā (Mt. 13:39,40) – doma par otro atnākšanu, kas atkārtojas Mt. 25:31,33.
- “degošais cepelis” (Mt. 13:42) – ‘Gehenna’.
- “Raudāšana un zobu trīcēšana” (Mt. 13:42) – citās vietās attiecas uz tiesā atraidītajiem (Mt. 8:12; 22:13; 24:51; 25:30).
- Vārdi “tad taisnie spīdēs kā saule sava Tēva Valstībā” (Mt. 13:43) grūti piemērojami 70.gadam; tie vairāk pieder otrajai atnākšanai.

Lai gan patiesajā eklēsijā (draudzē) vienmēr ir bijuši arī nenoturīgi locekļi, viens no līdzības galvenajiem mērķiem ir vērst uzmanību uz “velna” iekļūšanu tajā. Šo rindu autors uzskata, ka šī līdzība pārāk bieži tiek nepareizi lietota, lai mācītu, ka nav nepieciešamības izslēgt no eklēsijas tos eklēsijas locekļus kuri acīmredzami un demonstratīvi iet maldu ceļus. Taču tas ir pretrunā ar daudzām tieši pretējām pavēlēm Pāvila nākamajās vēstulēs.

Šī līdzība it kā runā par to, ka “kviešiem” nekas nav darāms pret “nezālēm”, kas iekļuvušas eklēsijā līdz laikam, kad šī problēma būs atrisināta 70.gadā. Tomēr tas nepavisam nenožīmē, ka drīkst mierīgi ignorēt pavēles attiecībā uz atdalīšanos no viltus praviešiem – pēc m.ē. 70.gada eklēsiju galvenie draudi nāca (un nāk) romiešu un grieķu filosofiju veidā, lai gan tie nav tieši izteikti. No tiem, kas atklāti sludina

šos uzskatus, bija un paliek skaidri izteikta pavēle – atdalīties. Tam, kāpēc mūsu Kungs neieteica izslēgt jūdu viltus brāļus pirms 70.gada, bija vairāki iemesli:

- Viņš zināja, ka šī problēma tiks atrisināta 70.gadā.
- Tā kā ļoti daudzi kristieši nāca no ebreju vidus, jūdu ticības sludinātāju izslēgšana varētu kaitēt arī “kviešiem”, tā kā tie vēl nebija pietiekami nobrieduši, lai varētu nošķirt patiesu kristietību, kas balsīta uz “Izraēla cerību”, no ārēji pievilcīgajām jūdaisma mācībām.
- Līdz 70.gadam joprojām bija spēkā Mozus likums, tāpēc bija ļoti grūti atdalīties no tiem, kas aicināja atgriezties pie bauslības pirms 70.gada.
- jūdu divkosība bija tik liela, ka cilvēkam prātam bija grūti atšķirt, kuri būtu jāizravē.

Pseidodelfieši

Mēs esam parādījuši, ka šī līdzība, tāpat kā daudzi pravietojumi par 70.gadu, der arī pēdējām dienām. Kopš pirmā gadsimta nekad nav bijusi tik sistemātiska jūdaisma infiltrācija patiesajās draudzēs, kā tas bija toreiz. Par viņu izvērstās kampaņas plašumu ir pietiekoši uzrakstīts citās vietās. Kopš tā laika īstās mācības zaudēšanas iemesli ir bijuši vajāšanas, mantkārtība, atsevišķi viltus macītāji, ilgstoša familiaritāte utt., bet nekad vairs tas nenotika dēļ plašas, organizētas cilvēku iesaistīšanās eklēsijās, kuri apzināti izlikās pieturamies patiesās mācības, tai pašā laikā paslepus izplatot savas maldus idejas.

Ja šī līdzība apraksta pēdējo dienu notikumus, un pēc mūsu izdarītās analīzes to būtu grūti noliegt, tad arī mums, kas dzīvojam pēdējās dienās, jāsaprot tāda pat apjoma viltus mācību iekļūšana eklēsijā. Lai gan liktos, ka mēs šo stāvokli vēl neesam sasnieguši, priekšnoteikumi tam jau ir. Iepriekšējās ķecerības, kas radās kristadelfiešiem, tika paustas atklāti un tāpēc ar tām bija viegli tikt galā. Toties tagad var dzirdēt sūdzības, ka mūsu rindās parādās cilvēki, kas, kad tos piespiež pie sienas, apgalvo, ka ir vienisprāt ar mūsu pamatmācībām, bet kad viņi vairs nav uzmanības centrā, tad tie ļoti enerģiski izplata pavisam svešus mums jēdzienus.

Jūda, ar savu šķietamo garīgumu, ir tipisks viltus mācītāja prototips (salīdz. 1. Jņ. 2:19 ar Jņ. 13:30 un 2. Tes. 2:3), kas darbojās kā vilks aitas ādā (Mt. 7:15). Neuzmanīga nezāļu ravēšana (Mt. 13:28) var nodarīt ļaunumu arī kviešiem, t.i., tiem, kas neprot noteikt nezāles, lai gan paši ir patiesās mācības piekritēji. Mūsu vienīgā cerība ir otrā atnākšana.

Velns

Sistēma, kas sēja nezāles, tiek saukta par “ienaidnieku” vai “velnu” (Mt. 13:39), un tas, pirmkārt, ir jūdaisms. Par jūdaisu pastāvīgi runā kā par “ienaidnieku”: Mt. 22:44; Ps. 42:11; 43:2; 69:5; Lk. 19:14 salīdz. ar

27.p. un 10:19. Pēdējo dienu zvērs ir “velns” (Atkl. 12:9; 20:2) – un, kā mēs jau minējām, tas simbolizē pēdējās dienās pret Izraēlu apvienojušos, galvenokārt, arābu spēkus (sk.2.pielikumu).

Rakstos ne reizi vien arābu spēki nosaukti par Dieva cilvēku “ienaidniekiem”: Soģu 2:14; Ecēh. 36:2; 3. Moz. 26:25; 5. Moz. 28:57; 2. Moz. 15:6,9; Ps. 78:42 (=ar Ēģipti). Ps.110:1,2 pirmkārt slavina uzvaru pār arābu ienaidniekiem, saistot tos ar Kristus ienaidniekiem, kas tiks nolikti pie Viņa kājām Viņa otrās atnākšanas laikā (kas nenoliedz šī psalma citas nozīmes). Par “ienaidnieku” tiek saukta arī Babilona, kas, kā mēs apskatījām agrāk, simbolizē pēdējo dienu Izraēlas ienaidniekus - arābus (Ps. 78:61, Jer. 6:25; 15:11; 18:17; 31:16 un 11 reizes Raudu dziesmās).

Kristadelfiešu krīze

“Velns”, kā grēka politiskā izpausme, agrāk tika attiecināts uz jūdu un romiešu sistēmām. Kā viena, tā otra bija tas viltus mācību “velns”, kas iekļuva eklēsijā. Bībelē ir pietiekami daudz pierādījumu, ka agrīnie viltus mācītāji eklēsiju iekšienē smēlās iedvesmu no jūdu un romiešu filozofijas.

Pēdējo dienu zvērs/velns arī būs saistīts kaut kādā veidā ar iezagšanos eklēsijās (draudzēs), kā tas pravietots līdzībā par kviešiem un nezālēm. Tieši kādā veidā tas notiks, to var tikai minēt. Piemēram, arābi pārējai pasaulei var piedraudēt ar naftas padeves pārtraukšanu, uzstājot par visu jūdu un ar to saistīto reliģiju iznīdēšanu. Tad var rasties maldus mācības attiecībā uz mūsu reliģijas jūdaiskajiem pamatiem. To varētu veicināt sludinātāju nepievēršanās apsolījumiem un, sekojoši, arī mūsu tagadējai jaunatnei raksturīgais vēsums pret tiem. Zīmīgi, ka viens no pēdējo dienu zvēra aprakstiem attēlo to kā jēru ar ragiem, bet ar pūķa balsi (Atkl. 13:11). Tas atgādina Mt. 7:15, kur viltus pravieši pielīdzināti plēsīgiem vilkiem “avju drēbēs” – kas parāda saistību starp zvēra politisko izpausmi un viltus mācītājiem eklēsijas iekšienē.

Esi modrs!

Tāda organizēta “iezagšanās” eklēsiju iekšienē droši vien notiks dabiskā Izraēla lielo bēdu laikā. Kā pirmajā gadsimtā nezāles izsauca jukas, nekārtību un pirmās baznīcas patiesā garīguma izsīkumu, tā arī pēdējās dienās, šī “iezagšanās” programma palīdz izskaidrot daudzkārtējos norādījumus, ka pēdējo dienu eklēsija otrās atnākšanas laikā atradīsies izmisīgi nesakarīgā stāvoklī. Nezāles iesēja, “ļaudīm guļot” (Mt. 13:25), iespējams, ka tas ir mājiens uz eklēsiju ganiem kā snaudošajām jaunavām no Mt. 25:5, uz pēdējo dienu guļošajiem svētajiem (1. Tes. 5:6) un aizmigušajiem mācekļiem, kas nespēja būt nomodā, kā tam bija jābūt (Mk. 13:36; 14:37).

Šīs pēdējās četras atsauces runā par to, ka panīkums, ko rada nezāles, būs tieši proporcionāls eklēsijas locekļu un ticīgo garīgās modrības spēkam. Un vēlreiz jāpiezīmē, ka pavēle “būt nomodā” pēdējās dienās dota ne tikai, lai sekotu politiskajām “laika zīmēm”, bet arī garīgajai labklājībai eklēsijas iekšienē.

22. NODAĻA: PĒDĒJO DIENU ATKĀPŠANĀS NO TICĪBAS?

Bieži tiek izteikta doma, ka atkāpšanās no atkal atklātās patiesības parasti sākas otrajā vai trešajā paaudzē pēc tās atdzimšanas. Sekojošā nodaļa veltīta šīs teorijas analīzei, ņemot pamatā Bībeli, un proti:

- Pēc plūdiem bija jauns sākums, bet trīs paaudzes vēlāk iestājās Nimroda laiks (1. Moz. 10:6-10), kurš Bībelē aprakstīts kā atkritēja iemiesojums.
- Analogiski arī 1. Moz. 11:11-16 teikts, ka no Šema (kas dzīvoja pēc plūdiem) līdz Pelegam bija trīs paaudzes. “Viņa dzīves laikā tika zeme sadalīta” (1. Laiku 1:19), t.i., Bābeles laikā. Trīs paaudzes no plūdiem līdz Bābelei ir nozīmīgs fakts mūsu pētījuma sakarā. Iznāk, ka Nimrods un Bābele ir laikabiedri; vai tā nebija viena no pilsētām, ko viņš mēģināja uzcelt?
- No Bābeles sākas citi cilts raksti. Un tomēr no Pelega (t.i., no Bābeles laika, 1. Laiku 1:19) līdz Nahoram, Ābrahāma tēvam, arī bija trīs paaudzes (1. Moz. 11:18-22); bet mēs zinām, ka Nahors pielūdza elkus (Jozuas 24:14).
- Pēc tam Ābrahāms, Īzaks un Jēkabs parādīja lielisku Bībeles piemēru patiesības nodošanā pēc mantojuma trīs paaudzēs. Jēkaba dēlos jau izpaudās atkrišanas pazīmes ne tikai savstarpējās attiecībās, bet arī elkdievībā (1. Moz. 35:4). Iznīcībai, kas nāca pār Izraēlu Ēģiptē, vajadzēja būt sodam par viņu nopietno nomaldīšanos – Dievam tā vienkārši netik uzsūtīt nelaimes Savai tautai. Viņu vajāšanas sākās nākošajā paaudzē pēc Jāzepa, kas bija ceturtais pēc Ābrahāma, kas noveda piekto paaudzi dziļā elkdievībā, uz ko norādīts Ecēhiēla 20 un citās Rakstu vietās, kurās runāts par Izraēla garīgo stāvokli Ēģiptē.
- Garīgā atdzimšana Mozus vadībā noteikti atrada dažus sekotājus Ēģiptē, nesot garīgos augļus jaunajā audzē (kas nebija sasnieguši 20 gadus), kas iegāja Kānaānā. Šķiet, ka šī paaudze bija visuzticamākā no visām, kādas vien bijušas. Tomēr pēc tās nāves un vecājo, kuri pārdzīvoja Jozuu (nākošā paaudze?), Izraēla nonāca Soģu laiku atkrišanā.
- Soģu 18:30 var redzēt elku pielūdzējus – Mozus mazmazbērnus. Mēs zinām, ka Mozus vecāki bija dievbijīgi cilvēki, tāpēc atkal redzams, ka patiesība zūd trešajā-ceturtajā paaudzē.

- Jeremijas līdzība par vīgēm (Jer.24) runā par gūstekņiem Bābelē kā par “labām vīgēm”, kā par tiem, kas nesa garīgus augļus nebrīvē, visdrīzāk Daniēla un Jeremijas pravietojumu iespaidā, kurus, kā mēs zinām, viņi tur studēja. Šī cilvēku grupa attīstīja savu garīgumu 70 gadu ilgajā nebrīves laikā, kas vainagojās ar atgriešanos zemē, aptverot Ezras un Nehemijas laikus vēl 70 gadus. Bet pēc šiem 140 gadiem ideālisms pakāpeniski pagaisa, dodot vietu politiskām nesaskaņām eklēsiķu iekšienē, mantkārībai, kā par to rakstīts Hagaja un Maleahija grāmatās.
- Ap m.ē. 170.gadu kristiešu vidē palika ļoti maz no patiesības, kuru mūsu Kungs atnesa 140 gadus pirms tam.
- Arī Eiropas baznīcu, kas pieturējās patiesības, vēstures studēšana rāda, ka tā attīstās pēc šī paša nožēlojamā parauga.
- Jes. 65:20 sacīts, ka Tūkstošgades Valstības laikā bērni mirs 100 gadu vecumā, kas nosaka desmitkārtīgu dzīves ilguma palielināšanu. Ja uzskata, ka paaudžu maiņa tagad notiek pēc 40 gadiem, tad, tā skaitot, tai jānotiek pēc 400 gadiem. Tādējādi, sacelšanās pret Kungu Tūkstošgades beigās notiks pēc divām-trim paaudzēm pēc Kunga Jēzus atgriešanās.
- Iespējams tieši tāpēc pastāv dievišķais princips, ka daži cilvēki var garīgi iespaidot savus pēcnācējus trīs vai četru paaudžu garumā, tā ka šī perioda laikā Dievs vai nu svētī (2. Kēn. 10:30) vai arī nolād (4. Moz. 14:18; 5. Moz. 5:9) šo paaudžu ļaudis atkarībā no viņu senča garīguma.

Varētu atzīmēt, ka daudzos gadījumos atkāpšanās no ticības notika negodīgo vecājo iespaidā; līderu, kuru ideālisms atslāba un galu galā noveda pie pilnīgas ticības sabrukšanas. Tomēr patiesi būs arī tas, ka vecājie ļāvās savas draudzes zemisko kaislību iespaidam. “Un tāpēc ka netaisnība ies vairumā (eklēsiķu iekšienē?), mīlestība daudzos izzudīs” (Mt. 24:12). Pazeminātais garīguma līmenis izplatīsies kā epidēmija pēdējās dienās. Tāpēc pēdējo dienu eklēsiķu līderiem jāargās no kārdinājuma bargi izturēties pret uzticīgo atlikumu, tai pat laikā ēdot un dzerot ar “plītniekiem”, t.i., tiem eklēsiķu locekļiem, kas nebūs gatavi Kunga atnākšanai. 1. Tes. 5:3-7 sasauca ar Mt. 24:49, grafiski parādot cilvēka situāciju, kas visu nakti “plītējis”, un vēlā nakts stundā ir mājās nemaņā. Tad nāk zaglis; kaut arī kā miglā cilvēks apjauš zagļa ierašanos, viņš it nemaz nav gatavs viņu sagaidīt un pasargāt savu (garīgo) māju. To stāvoklis, kas savā ticībā un dzīvē nav gatavi Kunga atnākšanai, ir neapskaužams.

Satraucoši ir tas, ka trešā un ceturtā paaudzes augstāk minētajos piemēros būtu atzinušas, ka lietas eklēsiķu nevedas tā, kā tas bija daudzus gadus pirms tam, un tomēr tās reti kad apzinājās, ka Dievs patiesībā redz

tās kā samaitātu, negodīgu sabiedrību. Lūdzu ievērojiet, es nesaku, ka mēs *esam* samaitāti, negodīgi; jo tikai Dievam tas ir zināms. Bet sakarā ar izklāstītajiem faktiem mums ir jāatgādina sev, ka vairāk nekā 140 gadi ir pagājuši kopš “Izraēla cerības” (“Elpis Israel” by Dr. Thomas) publikācijas, kas patiesībā arī bija patiesības atdzimšanas mūsu laikā sākuma punkts. Vai mēs būsim tā vienīgā paaudze, kas pierādīs, ka visi šie Bībeles precedenti ir nepareizi? “Vai Cilvēka Dēls atnākot *atradīs* ticību uz zemes?” Jau tam vien, ka šim teikumam ir dota jautājuma forma, ir jāapbruņo mūs ar centību un saprātīgu pacilātību, gatavojoties Tā Kunga dienai.

Lielā problēma

2. Tes. 2:3 sacīts, ka Kunga Jēzus atnākšanas redzamas pazīmes neiestāsies, “jo papriekš jānāk atkrišanai”. Par to uzrakstīts tā, it kā Pāvils iztirzātu acīmredzamas un visiem ticīgajiem labi zināmas lietas. It kā viņš sacītu: “Kā jūs varat domāt par Kunga dienas atnākšanu jau tagad? Jūs taču lieliski zināt, ka vispirms eklēsijā jānotiek lielajai atkrišanai no patiesības, un tikai *pēc tam* atnāks Kungs Jēzus, lai glābtu Savus izredzētos no Viņa bezdievīgās un grēcīgās baznīcas”. Ideja par atkrišanu eklēsijā pēdējās dienās kā sarkans dzīpars vijas cauri visiem Rakstiem. Dabīgo un garīgo Izraēlu gandrīz vai jālūdz atstāt Bābeli, atstāt zvēra nodibināto sabiedrību (Atkl. 18:4), jo, kā liekas, viņi kļuvuši par tās daļu, kam pavisam nebija tā jābūt. Izraēls, Baala un moābiešu sievietes kārdināts, uz sava ceļojuma pa tuksnesi beigām izskatās labs pēdējo dienu Izraēlas prototips, kas gatavs pamatīgi sabojāt nākošās Valstības priekšvakaru. Ļoti var būt, ka arī Ādams sagrēkoja sestās dienas beigās, sestdienas priekšvakarā, miera un atpūtas dienai nākot (salīdz. ar Tūkstošgadi).

1. Tim. 4:1 parāda, ka lielajai atkāpšanās problēmai eklēsijā pirmajā gadsimtā tika piešķirta liela nozīme. “Gars *skaidri* saka, ka vēlākos laikos daži atkritīs no ticības”, aicina būt modriem pret dažādiem viltus mācītājiem, kas cenšas apmānīt ticīgos. “Daži” grieķu valodā pavisam nenozīmē, ka šo “dažu” būs maz, jo viltus mācītājus uzklaušs daudzi, kā par to liecina Mt. 24:11. Tāpat arī Tit. 1:14 pirmā gadsimta ticīgajiem dots brīdinājums nepievērst uzmanību jūdu viltus mācībām, kas radās un pieauga spēkā *eklēsijas iekšienē*. Tomēr Kristadelfiešu gars, liekas, vairāk nosliecas uz ilgpacietību pret atkritējiem no mācības pamatiem, tā vietā lai būtu nomodā pret to iekļūšanu eklēsijā. Šeit grieķu valodā tiek izmantota vārdu spēle, jo vārds “pieķerties” parasti tiek lietots attiecībā uz brīdinājumu no viltus mācībām (Mt. 7:15; 16:6; Ap.d. 20:28; 1. Tim. 1:4; Tit. 1:14). Domājams, ar to pašu Pāvils gribēja teikt, ka tā vietā lai pieķertos, sargātos no tām briesmām, ko nes sev līdzī šie cilvēki, jūs pieķeraties, uzmanīgi tos uzklautosot.

Sliktāk, nekā mēs domājam

Ja mēs pieņemam Bībeles mācību par to, ka pēdējās dienās eklēsijā būs viltus mācītāji un atkrišana, tad mēs nedrīkstam vienkārši ticēt uz vārda ikvienam vienīgi *tāpēc, ka viņš uzdodas par Kristadelfieti*. Pirms Kristus atnākšanas eklēsijā aktīvi augs nezāles un ērkšķi. “Ērkšķi un dadži”, par ko runāts Ebr. 6:8, ir “nederīgi” “un tos sadedzina ar uguni”, kas atkal “Dieva Dēlu sit krustā” (2. Sam. 23:6,7; Ebr. 6:6-8). Un tomēr mums pienāksies, tā sakot, sadurt rokas ar tādiem, protams, ja mēs dzīvojam pēdējās dienās (Mt. 13:27-30). Pēdējās dienās Kristadelfiānisms vienkārši nevar būt garīgi droša vieta, vieta, kur nebūtu kļūdainu uzskatu, kā tas bija pagātnē. Grēka cilvēkam, nelikumīgajam ir jāieņem vieta *Dieva templī*, eklēsijā (sk. 23.nodaļu).

Ecēhiēls (8:8-15; 9:8; 11:3), Jeremija, Miha un pat pats Kungs Jēzus (Jes. 59:16; Lk. 13:8) labi paredzēja Savas tautas garīgo stāvokli Dievišķā apmeklējuma dienā. Skāļie paziņojumi par mieru un drošību pēdējo dienu eklēsijā (1. Tes. 5:3) ir tikai to atkrišanas pazīmju neatņemama sastāvdaļa, par ko runāts Mt. 24 un 25, varētu teikt, viena no piedzērušā kalpa tēmām, kurš uzskata, ka viss ir gatavs viņa kunga atnākšanai un pēdējam sodam. Tādu ticīgā tipu paredzēja jau Mozus 5. Moz. 29:19. Tas ir tas, kas dzird lāstus par nepaklausību, tomēr sirdī ir lielīgs un “svētījas un saka: man klāsies labi, jebšu es staigāšu pēc sava stūrgalvīgā sirdsprāta. Un tā ietu bojā gan apūdeņota zeme, gan sausa”. Dabīgais Izraēls ir jāpamodina no dzeršanas ar arābu iebrukumu (Joēla 1:1,2), garīgais – ar gaidāmajām vajāšanām. Viltus pravieši, kas dzīvoja pirms Babilonijas un Asīrijas uzbrukumiem, sludināja “mieru un drošību” tā laika eklēsijā (Jer. 5:12; 6:14; 14:13; Ecēh. 13:10; Mih. 3:5). Šķiet, ka arī pēdējo dienu eklēsijā vajadzētu būt saglabātam uzticamajam atlikumam, kam skaidri jāredz un jāsaprot atkrišana, kaut arī ne bez izbrīna, jāvēro izteiktas Kunga Jēzus tuvās atgriešanās pazīmes eklēsijā, kas izpaužas tajā, ka nospiedošais eklēsijas vairākums pieņem eklēsijas līderu izplatītās ķecerības, ka jāizrāda izteikta neapmierinātība pret jebkuru, kas nav vienisprātis ar viņu domām, ka eklēsijā valda “miers un drošība”.

23. NODAĻA: GRĒKA CILVĒKS

Kā vairumā Jaunās Derības pravietojumu, 2. Tes. 2 pravietots ne tikai par 70.gada notikumiem, bet arī par to, kas būs pēdējās dienās, neizslēdzot, protams, arī pāvesta varas laikus šo datumu starplaikā. Šis pravietojums tika iedvesmots tad, kad atkāpšanās no patiesās ticības jau parādījās eklēsijas iekšienē, galvenokārt jūdaisma ietekmē. Nav šaubu, ka jūdi, kas aizkavēja Pāvila tesalonīķiešu pirmo apmeklējumu, nepārtrauca savu darbību arī pēc Pāvila aiziešanas. Viņi bija tie spaidītāji (2. Tes.

1:6), kas Gal. 5:11,12 nosaukti par musinātājiem. Pāvils nomierina tesalonīķiešus, ka tādi musinātāji tiks iznīcināti, kad Kungs Jēzus parādīsies otrās atnākšanas laikā uguns liesmās un “turēs tiesu pār tiem, kas ... neklausa mūsu Kunga Jēzus evaņģēlijam (dodot priekšroku Mozus bauslībai): tie kā sodu saņems mūžīgu pazušānu no Tā Kunga vaiga un Viņa godības spēka” (1:9). Šie vārdi stipri atgādina Jūdas aprakstīto tiesas dienu pār tiem, kam jāstājas Dieva priekšā, un jūdaisti ir tie, kas iekļaujas šajā kategorijā.

Šis pravietojums runā par īpašu “grēka cilvēku”, kas uzradīsies eklēzijas iekšienē kā sacelšanās gara iemiesojums, sacelšanās gara pret patiesību. Liekas, ka tāds cilvēks pirmajā gadsimtā varēja būt:

- “Kā jūs esat dzirdējuši, ka nāk antikrists, tā jau tagad daudzi antikristi ir cēlušies” (1. Jņ. 2:18).
- “tas, kas jūs sajauc...” (Gal. 5:10).
- “kas ir tagad tas kavēklis (cilvēks) ... Jo tie saka: viņa (Pāvila) vēstules ir gan svarīgas un spēcīgas, bet viņš pats, personīgi klāt būdams, ir nespēcīgs, un viņa runa ir nenozīmīga” (2. Kor. 10:10).

Pilnas pārlicības par to nevar būt, bet ir pilnīgi iespējams, ka tāds cilvēks var uzrasties arī pēdējās atkrišanas dienās; taču, ja tā būs, tas būs visiem acīmredzams. Lai to atklātu, raganu medības nebūs nepieciešamas. Divpadsmitajā nodaļā mēs parādījām, ka šim grēka cilvēkam ir jābūt saistītam ar spēkiem, kas valdīs pār pēdējo dienu Izraēlu, kā dabisko, tā arī garīgo. Un tāpēc pravietojums par grēka cilvēku parāda, ka spiediens uz eklēziju nāks no diviem avotiem: no apkārtējās pasaules apspiedējiem un, otrkārt, no spēkiem, kas radušies eklēzijas iekšienē. Tieši tādā situācijā eklēzija atradās pēdējās dienās m.ē. 70.gadā. Ticīgajiem nācās cīnīties ne tikai ar “valdībām un varām”, bet arī ar ļaunajiem garīgi apdāvinātajiem vecajiem, kas ieņēma augstās vietas eklēzijā; tas viss iekļāvās “ļaunajās dienās” (Ef. 6:12,13; 2. Tes. 2:3). Tieši tāpat kā “tauta *celsies* pret tautu”, tā arī “daudzi viltus pravieši *celsies*” (tas pats grieķu vārds) eklēzijas iekšienē (Mt. 24:7,11). Tātad, tādi paši spēki darbosies kā pasaulē, tā arī eklēzijas iekšienē (iespējams, ka izteiksmes līdzību nosaka tas, ka Eņģeļu darbība pieļauj kā vienu, tā arī otru).

Tieši šī iemesla pēc 2. Tes. 2 brīdina: “nepadodieties tik ātri neapdomīgam uztraukumam vai bailēm” (salīdz. ar 1:6; Gal. 5:12) ne no gara, ne no vārda (no tiem, kas apgalvo, ka viņiem piemīt pravietošanas spējas), ne vēstules (it kā mūsu sūtītas) “it kā Tā Kunga diena būtu klāt” (2:2). Tas viss norāda uz jūdu darbību, kas jau ir pielietojusi Pāvila vēstuļu viltošanas taktiku (Gal. 6:11; Ebr. 13:22; 1. Kor. 16:2; 2. Kor. 3:1). Un tā, Pāvils savas vēstules beigās raksta: “Šo sveicienu es, Pāvils, rakstu ar savu paša roku. Tā ir pazīšanas zīme katrā vēstulē: tāds ir mans

raksts” (2. Tes. 3:17). Viņu argumentācija bija tāda, ka Kristus diena jau ir iestājusies un Dieva Valstība ir atnākusi. Tas bija un paliek jūdu galvenais arguments un jūdu mācība kā sērga ir vedusi pie tā, ka Himenajs un Filēts saka, “ka augšāmcelšanās esot jau notikusi, un sagroza dažiem ticību” (2. Tim. 2:18).

Grēka cilvēka jūdu izcelsme, par ko Pāvils brīdināja tesalonīkiešus, ir saskatāma, ja uzmanīgi izlasa 1. Jņ. 2:11,19: “kas savu brāli ienīst, ir tumsībā un dzīvo tumsā un nezina, kurp tas iet ... No mums viņi ir izgājuši, bet viņi nav bijuši mūsējie”. Tas viss atsauc atmiņā Kaina piemēru, kas aizgāja no Dieva vaiga klīst bez kāda noteikta mērķa Noda zemē. Kains kļuva par jūdaisma, jūdaisma izplatītāju prototipu (Jņ. 8:44); un Jānis savās vēstulēs, droši vien, pirmām kārtām atsaucas uz jūdaisma sludinātājiem. Šos ļaudis Jānis nosauc par “antikristiem”, kuru klātbūtne vēstīja “Antikrista” pilnīga iemiesojuma rašanos. Ja šie bija jūdi, tad arī “Antikristam” būtu tādām jābūt. Ir pietiekami daudz norāžu uz to, ka Jāņa vēstules pirmkārt bija adresētas ebreju eklēsiem ar jūdaisma piekritēju izraisītajām problēmām tajās, ko apliecina arī viņa evaņģēlija bagātīgā saikne ar ebreju ticīgajiem un to problēmām.

Pāvils brīdina, ka Kunga atnākšana nenotiks līdz tam brīdim, kamēr nenotiks izteikta tālākā atkrišana un grēka cilvēka pilnīga publiska atklāšana, kura “netaisnības noslēpumainais spēks” jau klusībā darbojās. Tas tiks pilnībā atklāts, kad Dieva patiesības neatklāšanas pacietībai būs pienācis gals. Šajā stadijā “grēka cilvēks” rādīs “viltus brīnumus” un maldinās daudzus, bet viņš drīz būs iznīcināts, “kad Kungs Jēzus atklāti parādīsies ... uguns liesmās”. Mēs ceram jums parādīt, ka šis “netaisnības noslēpumainais spēks” bija jūdaiņu maldu mācība, kas iedragāja eklēsi ar to, ka daudzi padevās viņu ietekmei, līdz kamēr pašas Kristus “atnākšanas” priekšvakarā m.ē. 70. gadā jūdaisms šķita guvis pārsvaru pār patiesi ticīgajiem. Mēs zinām no Ebr. 6 un citām Rakstu vietām, ka jūdu vecajie spēja darīt brīnumus. Eļļas kalna pravietojums un Atklāsmes fragmenti pareģo viltus mācītāju spraiņu darbošanos brīnumu darīšanā pēdējās dienās. Mūsu ēras 70. gada notikumi pilnīgi sagrāva jūdaisma sistēmu. Pilnīgi iespējams, ka līdzīgi notikumi norisināsies arī mūsu pēdējās dienās. Atkritušie eklēsi iekšienē pievienosies zvēram (pievērsiet uzmanību iepriekš atzīmētajām līdzībām starp zvēru un grēka cilvēku), kas maldinās daudzus nenoturīgos ticīgos, līdz kamēr uz īsu laika sprīdi zvērs/grēka cilvēks liksies visuvarens, bet tad tiks sagrauts līdz ar Kristus atnākšanu. Skaidrs, ka grēka cilvēka parādīšanās templī (atjaunotajā templī vai arī eklēsi) būs Kristus tuvojošās atnākšanas pazīme. Tāpat arī pats Kungs ir teicis, ka pirmā Viņa tuvās atnākšanas pazīme būs daudzu viltus mācītāju parādīšanās (Mk. 13:5). Iznāk, ka 2. Tes. 2 pareģojumi par pēdējām dienām ir tikpat pareizi, kādi tie bija arī attiecībā uz pirmo gadsimtu. Tas nozīmē, ka nepatikšanas, ko sagādājis

Romas un Jūdaisma “zvērs” (Gal. 2:4), dublēsies arī pēdejo dienu laikā. Bet vai mēs šo brīdinājumu uztveram nopietni?

Sekojošās rindas, kā redzams, apstiprina to interpretāciju, ka 2. Tes.2 pravietojums ir divslāņains – tas attiecas kā uz 70.gadu, tā arī uz pēdējām dienām. Tas, ka grēka cilvēks pirmajā gadsimtā bija jūdu viltus mācība eklēsijs iekšienē, nozīmē, ka arī “bezdievi”, kas iesēžas templī, ir jāuztver tikpat tēlaini kā templi/eklēsiju. Jo Jaunajā Derībā ar templi ļoti bieži ir domāta eklēsijs. Kunga mīklainais atgādinājums par šausmīgām negantībām svētajā vietā pēdējās dienās (par ko īstenībā runā arī Pāvils) arī liecina par briesmīga ļaunuma parādīšanos pēdējo dienu eklēsijs.

Domas par “grēka cilvēku” avots, droši vien, ir meklējams Ecēhiēla grāmatā (piem., 8:8-16), kura apraksta elku “pielūgšanu” (“negantības”), kas norisinājās templī tieši pirms Bābeles iebrukuma, kam seko attīrīta un perfekta Tūkstošgades tempļa redzējuma apraksts (Ecēh. 40-48). “Grēka cilvēks”, ko Ecēhiēls redzēja templī, bija “septiņdesmit vīru no Israēla nama vecajiem”, jūdaisma priesteri. No šejienes izriet pieņēmums, ka pēdējās dienās, pirms noslēdzošā “jaunās Bābeles” iebrukuma un tam sekojošās iznīcināšanas, jaunās Izraēlas vecajie tāpat darīs negantības dzīvā Dieva templī/eklēsijs.

Tāpat arī Nehemijā, Jūdejas pārvaldniekā, (Kristus prototips, Mt. 2:6) atrodam nākotnes tēlu. Nehemija (salīdz. ar Jēzu) atgriezās pie ķēniņa, lai drīz pēc tam atgrieztos ar viņam piešķirto varu pār Jeruzālemi (salīdz. Kristu un Dievu, Mt. 25:19; Lk. 19:12,13). Kad viņš atgriezās, tad atrada briesmīgu nelietību Dieva namā, kur visas lietas bija pakārtotas pasaulīgajām vajadzībām, kā rezultātā Izraēlas vecajie bija atļāvuši arābam Tobijam iekārtot telpu Dieva nama pagalmos (Neh. 13:6-9). Nehemijas dusmas bija briesmīgas. Viņš pavēlēja, “lai telpas iztīra”, aptuveni tāpat kā to darīja Kristus (Mt. 21:12). Nav slikti šeit atsaukt atmiņā arī Mozu, kurš pēc savas atgriešanās no Dieva kalna atrada Izraēlu, nododamies elkdievībai. Vai var būt savādāk Kristus atgriešanās laikā?

3.p.: [Tā Kunga diena nenāks] “jo papriekš jānāk atkrišanai un atklāti jāparādās grēka cilvēkam, pazušanas dēlam”.

“Pazušanas dēls” bija Jūda (Jņ. 17:12), grēka un jūdu velna iemiesojums (Jņ. 6:70,71 salīdz. ar 8:44). Mēs redzēsīm, ka visā 2. Tes. 2 ir pastāvīgas atsauces uz notikumiem, kas saistīti ar mūsu Kunga ciešanām un nāvi, tāpat kā uz Viņa svēto ciešanām pēdējās dienās, kas aprakstītas Atklāsmē. Jūda ilgi slēpās starp mācekļiem, kamēr neatklāja savu īsto seju, nododot Kristu, kas iezīmēja Kristus ciešanu sākumu. Jūdaisma izplatītāji atklāja savu īsto seju tikai smagajās 69.-70.gadu dienās. Un tāpēc, ja grēka cilvēks atklāsies pēdējās dienās, tad šo viltus mācītāju grupai ir jāatklājas tieši pirms otrās atnākšanas, iznīcināšanas sākumā, kas saskan ar Kristus noslēdzošo ciešanu sākumu tūlīt pat pēc

Jūdas nodevības. Un tas nozīmē, ka jebkuras raganu medības šīs grupas notveršanai jau iepriekš ir lemtas neveiksmei. Mācekļi centās atklāt grēka cilvēku pirms tam bija pienācis laiks atklāties, kas noveda tikai pie savstarpējiem apvainojumiem, ka otrs varētu atbilst šai lomai. Tāda nu ir cilvēka dabas nespēja nonākt pie pareizā secinājuma. Tāpat kā Kristus mācekļi, droši vien, neticībā blenza, kad saprata, kas Jūdām padomā, arī pēdējo dienu mācekļus var sagaidīt līdzīgi pārsteigumi.

No tā laika, kad Jūda atklāja savu īsto seju, līdz Kristus ciešanu beigām, ko iezīmēja Viņa augšāmcelšanās, pagāja trīsarpus dienas. Iespējams, ka būs trīsarpus gadu ilgs bēdu un ciešanu laiks pēdējo dienu ticīgajiem, kura sākumu iezīmēs “grēka cilvēka” atklāšanās.

Jaunākajā (angļu) Bībeles tulkojumā “grēka cilvēks” daudz pareizāk tulkots kā “nelikumības/patvaļības cilvēks”, izgaismojot pretrunu, kas parāda, ka Mozus likuma fanātiķi – jūdi īstenībā bija *nelikumīgi*. Tāpēc, ka pēdējās dienās nelikumība, netaisnība ņems virsroku, eklēsijā daudzi zaudēs mīlestību (Mt. 24:12). Iespējams, ka šis nelikumīgais ieviesīs eklēsijā šīs pasaules netaisnības, kas arī maldinās daudzus tās locekļus. Zvēra iemiesojums ir cilvēks, jo zvēra skaitlis “ir cilvēka skaitlis” (Atkl. 13:18), tāpat kā tās sistēmas, ko apraksta 2. Tes. 2, iemiesojums ir “grēka cilvēks”. Tomēr pēdējās dienās varētu arī parādīties viens īpašs “grēka cilvēks”. Jūda, šī cilvēka prototips, iespaidoja citus mācekļus, kā parāda viņa žēlabas par to, ka Marija “izšķieda” svaidāmo eļļu Jņ. 12:4, un Mateja evaņģēlijā (26:8) teikts, ka par šo “izšķērdību” apskaitās visi mācekļi. Jūdas vēstule ir brīdinājums par pirmā gadsimta atkāpšanos jūdaisma iespaidā. Viņš citē Koras pretestību kā tipisku viltus mācību iekļūšanu eklēsijā piemēru. Viņš būtu varējis runāt par Koru, Dafanu un Avironu, bet viņš piemin tikai Koru – it kā pasvītrotot viņa izšķirošo lomu. Vai to darot Jūda norāda, ka “pēdējās dienās” būs viens īpašs indivīds, kura ietekmei būs jāpretojas?

4.p. “kas sacēlas pret visu ... pats sevi celdams par Dievu” ir lietots arī 2. Tim. 2:25 attiecībā uz jūdaisma piekritējiem un ebrejiem un tai pašā kontekstā lietotais vārds ir “pretinieki” arī Lk. 13:17; 21:15; 1. Kor. 16:9; Filip. 1:27 un 1. Tim. 5:14. To augstprātība tiek aprakstīta kā celšana sevi pār visu, “kas saucas Dievs vai svētums”, vai runa ir par kristiešiem vai ko citu. Tas pats vārds “svētums” lietots Ap.d. 17:23, runājot par pagānu elkiem. “Sevi celdami par Dievu” tie varbūt atdarināja Mozu “šīs (jūdu) pasaules dievu” (2. Kor. 4:4 un konteksts); Jēkaba 4:11,12 ir tikai viens piemērs tam, kā jūdu iespaidotie vecajie cēla sevi Mozus augstumā. Grieķu valodā ir divi vārdi, kuri atbilst nozīmei “templis”, viens vairāk attiecas uz celtni un otrs uz Dieva garīgo mājokli, eklēsiju (1. Tim. 3:15). Tieši šis otrais vārds ir lietots šeit – grēka cilvēks “ieņem vietu” eklēsijā, uzdodot (grieķu val. – parādot) sevi par Dievu. Vārdam “uzdodot” Ap.d.

2:22 atbilst "apliecināt", runājot par Jēzu, kuru Dievs ar brīnumiem un zīmēm "apliecinājis" par savu pārstāvi. Tas norāda uz to, ka grēka cilvēks ir Kristus imitācija – īsts antikrists. Uzdošanās par Dievu būs ar 9.p. viltus brīnumu palīdzību tāpat kā Mozus bija likts faraonam par dievu (2. Moz. 7:1) ar brīnumu palīdzību. Jūdaistu iespaidotie vecajie, šķiet, vēl kādu īsu laiku pēc atkrišanas saglabāja spēju radīt brīnumus (Ebr. 6:4-6); ebrejiem arī bija viltus brīnumu darītāji (Ap.d. 13:6; 19:14). Atklāsmes zvērs arī dara pārsteidzošus brīnumus. Tātad, tieši tāpat kā grēka cilvēks darīja viltus brīnumus caur ebreju brīnumdariem un to jūdaisma draugiem pirmā gadsimta eklēsijā, tā arī kā zvēra sistēmā pēdējās dienās, tā arī eklēsijā, pēdējo dienu "grēka cilvēks" darīs viltus brīnumus. Atcerieties, ka pat tie, kam piederēja patiesas Gara dāvanas, varēja būt Dievam nepieņemami (piem. Sauls, eklēsija Korintā, Sīmanis).

5.,6.panti "Vai jūs neatceraties, ka es par to jums esmu runājis, vēl pie jums būdams? Un jūs zināt, kas ir tagad tas kavēklis, kura dēļ viņš atklāti parādīsies tikai tad, kad būs pienācis viņa laiks."

Te ir noteikta sakarība ar Lk. 24:6: "Viņš ... ir augšāmcēlies. Pieminiet, ko ("ar kādu dedzību", grieķu vārds uzsver) Viņš jums runājis, vēl Galilejā būdams" par Viņa ciešanām un augšāmcelšanos. "Par to" no 2. Tes. 2:5,6 var tādēļ attiekties uz mūsu ciešanām Kristū un sekojošo glābšanu pēdējā bēdu dienā. Šī sakarība ir vēl dziļāka, jo kad Eņģelis izrunāja šos vārdus no Lk. 24, mācekļi jau bija gatavi griezties atpakaļ, padodoties jūdu sātana argumentiem, jo tie nespēja aptvert visu Vecās Derības pravietojumu patieso jēgu. Pirmā gadsimta ticīgie un pēdējo dienu ticīgie varētu būt līdzīgā stāvoklī. Viņi bieži dzirdēja no Kunga par Viņa gaidāmajām ciešanām, bet bija kurli pret Viņa vārdiem. Mēs arī varam vienkārši palaist šo brīdinājumu par mūsu nākotnes ciešanām gar ausīm.

"Vai jūs neatceraties" arī atgādina Mk. 8:18: "Jums ir acis, bet jūs neredzat; jums ir ausis (spēja saprast), bet jūs nedzirdat? Jūs neatminaties?". Interesanti, ka Lk. 24: 6,7 skaita Kristus ciešanu laiku no tā brīža, kad Viņu nodeva "grēcinieku rokās" līdz augšāmcelšanas laikam "trešajā dienā" – tieši trīsarpus dienas, jo viņu saņēma ciet tieši divpadsmit stundas pirms Viņa nāves. Salīdziniet šo skaitli ar trīsarpus gadu ilgajām svēto ciešanām Kristū pēdējās dienās. Mācekļi, kurus Kungs norāja Lk. 24:6, sagaidīja, ka Valstība nāks bez ciešanām un negribēja ne dzirdēt par ciešanām, kuras jāpārdzīvo, lai ieietu Valstībā. Principā, tieši tāda attieksme pret šo jautājumu pastāv arī mūsu šodienas sabiedrībā.

Tāpat kā Kristus atgādināja mācekļiem, ka Viņš jau ir stāstījis viņiem par savām ciešanām, tā arī Pāvils atgādina m.ē. 70.gadu un pēdējo dienu sagaidījušiem, ka viņš jau agrāk viņiem ir skaidrojis par ciešanām, kas

viņiem bija un būs jāizcieš pēdējo dienu iznīcināšanas laikā. Šķiet, ka tesalonīkieši bija svētīti ar labu pravietojumu izpratni attiecībā uz pašu pēdējām dienām. Ir pamats domāt, ka mēs arī varētu būt līdzīgi svētīti (sk. Dan.12:10). Kā mēs redzējam, kā grēka cilvēka atklāšanās, tā arī svēto vajāšanas ir saistītas ar Kristus krustāsišanu. Tādēļ, tas, kas kavēja Kristus beidzamo ciešanu laiku, droši vien kavēs arī grēka cilvēka atklāšanu pēdējās dienās. Šis kavēklis bija Dieva griba, jo tieši pēc Dieva gribas Kristus tika nodots krustāsišanai (Ap.d. 2:23), un Viņu nesaņēma agrāk, jo Viņa laiks vēl nebija pienācis (Mt. 26:18; Jņ. 7:6; Lk. 9:51). Šī kavēšanās bija domāta, lai dotu Izraēlai laiku nožēlot grēkus, tāpat kā arī līdzībā par vīģes koku, ko atstāja vēl uz vienu gadu cerībā, ka tas varētu atnest augļus. Šo “aizkavēšanos” ar Kristus krustāsišanu var salīdzināt ar Dieva tiesas “aizkavēšanos” m.ē. 70.gadā. Līdzīga arī Dieva ilgpacietība Noas dienās pirms plūdu iestāšanās (1. Pēt. 3:20); tās dienas un plūdi ir arī citur skatīti kā m.ē. 70.gadu notikumu un Kunga ‘atnākšanas’ tad simbols. Ievērojiet, ka “kavējas” nozīmē arī “tur atmiņā”, norādot uz Dieva pacietību. Tieši Dieva pacietība, gaidot grēku nožēlu, ir tā, kas kavēja atklāt grēka cilvēku pirmajā gadsimtā, un kas kavē to arī tagad.

Pāvils saka, ka viss tas jau agrāk bija paskaidrots tesalonīkiešiem, iespējams, 1. Tes. 5:3-5, kad viņus brīdināja, ka pati ievērojamākā zīme kunga atnākšanas tuvumam būs “miera un drošības” lozungs eklēsijas iekšienē. Tagad, 2.Tes. 2 Pāvils to izsaka savādāk: Tā Kunga diena nenāks, “jo papriekš jānāk atkrišana”. “Kavēt” var arī nozīmēt “aizturēt” bieži pretošanās nozīmē jūdaistu iekļūšanai eklēsijā, cieši turoties pie patiesās mācības. Tas varētu nozīmēt, ka garīgi stiprie eklēsijas locekļi kavēja grēka cilvēka atklāšanu un Kunga atgriešanos (“viņš atklāti parādīsies tikai tad, kad būs pienācis viņa laiks” var vienlīdz attiekties kā uz pirmo, tā arī uz otro, salīdz. ar Tim. 6:15). Tomēr tas bija tikai laika jautājums, kad atkrišana kļuva tik izplatīta, ka tiem bija “jāpazūd”; “jo netaisnības (burtiski “nelikumības”, atkal vārdu spēle par jūdaistu nostāju) noslēpumainais spēks jau ir darbā” (7.p.). Tas ir pretstats “dievbijības noslēpumam” (1. Tim. 3:16) un attiecas uz jūdaistu pretenzijām uz tik augstu garīguma līmeni, ka Patiesības “noslēpums” ir pieejams tikai viņiem (salīdz. ar Jūdas 19; Atkl. 2:24). Tas, kas kavēja grēka cilvēka atklāšanu vai atnākšanu (salīdz. 1:7; viltus otrā atnākšana) pazudīs. “Pazudīs” no viņu vidus, tas ir, - garīgajiem eklēsijas locekļiem bija jāpazūd, lai Dieva tiesa varētu nākt pār pārējiem. Pirmajā gadsimtā uz to norādīja pavēle ticīgajiem bēgt no Jeruzalemes (Lk. 21:21), iziet no Bābeles (Atkl. 18:4), plaši izmantojamā maldu ceļus ejošā Izraēla un atkritušā no praviešiem jūdaisma tēla. Vārds, kas mūsu valodā atbilst vārdam “noslēpums” lietots negatīvā nozīmē Atkl. 17:5,7, runājot par netiklu sievieti, kas sēdēja uz sarkana zvēra – vai tas varētu norādīt uz kādu noteiktu indivīdu, kas nesīs zvēra vārdu?

8.p. “Tikai tad netaisnais parādīsies atklāti, un Kungs Jēzus iznīcinās viņu ar Savas mutes elpu un izdeldēs viņu, kad pats atnāks godībā.”

Tā bija jūdaisma sistēma, ko iznīcināja 70.gada ‘atnākšana’; pastāv cieša saistība starp “ļauno”, velnu un jūdaisma sistēmu (1). Viņa atnākšanas gars un spožums līdzinās jūdaisma notiesāšanas aprakstam 1:6-9: “Kungs Jēzus atklāti parādīsies no debesīm ar Savas varenības eņģeļiem uguns liesmās un turēs tiesu pār tiem ... Tie kā sodu saņems mūžīgu pazušanu no Tā Kunga vaiga un Viņa godības spēka”. Tas atgādina arī ebreju atkritēju gaidāmo sodīšanu Rom. 1:18: “Dieva dusmība no debesīm parādās pār visu cilvēku bezdievību un netaisnību, kas savā netaisnībā apslāpē patiesību”. Pāvila vārdi tesalonīķiešiem arī izriet no Jesajas 11:4: “Varmācīgos Viņš (Kristus) sitīs ar Savas mutes zizli un bezdievjus nokaus ar savu lūpu dvašu” pirmām kārtām Izraēlas zemē. Ir paralēle starp “netaisnības noslēpumaino spēku” 7.pantā un “bezdievjiem” 8.pantā, tādējādi, “bezdievju” atklāšana ir noslēpuma atklāšana, kas atdarina patiesā Evanģēlija ‘atklāto noslēpumu’ (Rom. 16:25; Efez. 3:3; 6:19; Kol. 1:26). Bezdievji, netaisnie tiks “izdeldēti”, pēdējā vārda no grieķu valodas tulkojums citās vietās ir “likvidēt”, “iznīcināt”, “padarīt nederīgu”, “likt izzust”, “atcelt”, “anulēt” utt. Un viss tas kontekstā ar Jūdu Likumu un sistēmu, kas to atbalsta. Tas tika pilnībā īstenots tikai 70.gadā.

“Ar Savas mutes elpu” ievirza notikumus Atkl. 19:15,21, kur runāts par Kristus uzvaru pār zvēru, kas, kā mēs redzējām, ir cieši saistīts ar grēka cilvēku. Tas, ka grēka cilvēku iznīcinās Eņģeļi un uguns atgādina Dan. 7:10,11, kur teikts par zvēra nogalināšanu, Kungam Jēzum atnākot. Un atkal der atzīmēt, ka grēka cilvēks parādīsies pēdējo dienu eklēsijā un būs tieši saistīts ar zvēru, kā varā atradīsies šī pasaule. Un tas, ka Kristadelfieši samazina prasības pret tiem, kas vēlas viņiem pievienoties, un pacieš, neizdzenot no sava vidus dažāda veida svešas mācības, ir droša zīme, ka viss tas, par ko mēs runājam, nav aiz kalniem.

9.p. “Jo viņa (šī pretinieka) parādīšanās ar visu viņa viltus varu, zīmēm un brīnumiem ir sātana darbs”.

‘Sātans’ Jaunajā Derībā tiek bieži attiecināts uz jūdaisma sistēmu. “Atnākšana” var būt tulkota arī kā viltīga jūdu un viņu ideju “iekļūšana” eklēsijā (Gal. 2:4 utt.), lai gan te ir arī nepārprotama atsauce uz Kristus atnākšanu ar Viņa patiesajiem Svētā Gara iedvestajiem brīnumiem, kam pieskaņojas ‘Sātana’ brīnumi līdz ar viņa parādīšanos. Grieķu vārds, kas šeit tulkots kā “darbs”, bieži tiek lietots runājot par Svētā Gara “darbību”. “Darbi, zīmes un brīnumi” ir frāze, ko pastāvīgi lieto attiecībā uz evanģēlija sludināšanu (Ap.d. 2:22,43; 4:30; Rom. 15:19; Ebr. 2:4) un 2.

Kor. 12:12 attiecībā uz apustuļa raksturojumu. Tas netieši norādītu uz to, ka grēka cilvēks ir viltus apustulis (salīdz. 2. Kor. 11:13-15), kas dara viltus brīnumus, līdz ar viltus evaņģēlija sludināšanu. Par “meļiem” sauc nomaldījušos jūdus Jņ. 8:44; Rom. 1:25; 1. Jņ. 2:21.

Janne un Jambre – vēl viens jūdaistu prototips (2. Tim. 3:8). Iespējams, ka tie burvji, kuri atkātoja Mozus brīnumus bija ebreji-atkritēji. Mēs jau redzējām, ka Izraēla dzīve Ēģiptē pielīdzināma mūsu dzīvei pirms otrās atnākšanas. Iespējams, ka zvēru, kas ir simboliska pēdējo dienu ‘Ēģipte’, arī pavadīs grupa ebreju-atkritēju, kas varēs atdarināt pēdējo dienu Mozus brīnumus. “Viltus zīmes un brīnumi” sasauca ar Mt. 24:24, kur runāts par pēdējo dienu zīmēm pirms 70. gada un mūsu laikos. Tā ir viena no daudzajām saiknēm starp 2. Tes. 2 un Eļļas kalna pravietojumu.

Mateja 24	2. Tesalonīkiešiem 2
“...kas jums sacīs: redzi, šie ir Kristus” (23.p.)	“Nepadodieties ...uztraukumam ..., it kā Tā Kunga diena būtu klāt (2.p.); grēka cilvēks imitē Kristus atnākšanu.
“Neticiet” (23.p.)	“Lai neviens (grēka cilvēks) jūs nemaldina” (3.p.).
“Jo uzstāsies viltus kristi un viltus pravieši un darīs lielas zīmes un brīnumus” (24.p.)	“Ar visu viņa viltus varu, zīmēm un brīnumiem” (9.p.)
“Lai pieviltu, ja iespējams, arī izredzētos” (24.p.) netieši norādot, ka neizredzētie tiks pievilti.	“Ar visādiem netaisnības līdzekļiem pievil tos ... bet ... mīļotie brāļi, dievs jūs no paša sākuma izraudzījis pestīšanai” (10.,13.pp.) – t.i., <i>viņus</i> nevarēs pievilt.
“Redzi, Es jums to esmu teicis jau iepriekš” (25.p.) tāpat kā Kristus brīdināja arī par savām ciešanām.	“Es par to jums esmu runājis, vēl pie jums būdams” (5.p.).
“Jo, kā zibens izšaujas no rīta puses un atspīd līdz vakara pusei, tā būs arī Cilvēka Dēla atnākšana” (27.p.).	“Kad pats atnāks godībā” (8.p.)
“Redzēs Cilvēka Dēlu nākam debess padebešos (Eņģeļi) ar lielu spēku un godību” (30.p.)	“Ar Savas varenības eņģeļiem” (2.Tes. 1:7 salīdz. ar 2:8).
“Sakrās Viņa izredzētos” (31.p.)	“Mūsu savienošanos ar Viņu” (1.p.)
“Es esmu Kristus – un tie pievils daudzus” (5.p.)	“Ar visādiem netaisnības līdzekļiem pievil tos, kas pazūd... tie sāk ticēt meliem” (10.,11.pp.)
“Netaisnība ies vairumā” (12.p.)	“Netaisnības noslēpumainais spēks jau ir darbā” (7.p.)

“Mīlestība daudzos izzudīs” (12.p.)	“Tie nav pieņēmuši patieso mīlestību” (10.p.)
-------------------------------------	---

Pievilto apraksts 2. Tes. 2 papildina tiesas aprakstu 1:6-9, kas, kā mēs redzējām, attiecas uz tiem, kam jāstājas tiesas priekšā. No tā izriet, ka tie daudzie, kurus pievils ar viltus brīnumiem, faktiski ir eklēsijas iekšienē. Tikai izredzētie netiks pievilti. Tieši tas notika 70.gada priekšvakarā, un tam jānotiek arī mūsu pēdējās dienās. Zvēra varas nodibināšana Jeruzalemē, ko pavada vareni brīnumi un atbalsta daži Jūdasam līdzīgie brāļi eklēsijā, pārliecinās dažus no mūsu vidus, ka Kristus jau ir klāt. Pagaidām mūs grūti pārliecināt ar evaņģēlistu nožēlojamajiem “brīnumiem” un dažu indivīdu absurdo uzdošanos par Kristu. Arī pasaulē nav “daudz” tādu, kurus tas pieviltu, bet saistība, kas pastāv starp Mat. 24 un 2. Tes. 2 norāda, ka daudzi eklēsijā tiks pievilti, un uzkūdītāji būs viltīgi Kristadelfieši, kuru pirmtēli ir pirmā gadsimta jūdaisti. Un vai *patiešām* “netaisnības noslēpumainais spēks jau ir darbībā” mūsu tagadējā sabiedrībā?

Un tā, pastāv visciešākā saistība starp zvēru, grēka cilvēku un m.ē. 70.gada iznīcināšanu. Mēs zinām, ka 70.gada notikumi ir nākotnes notikumu pirmtēls. Šķiet, ka var pilnīgi droši apgalvot, ka mums vēl būs jāpārdzīvo liela mēroga atkrišana, kas šeit norādīta (salīdz. ar 1. Tim. 4:1) attiecībā uz m.ē. 70.gada un mūslaiku “pēdējām dienām”.

10.p. “Kas ar visādiem netaisnības līdzekļiem (lieto attiecībā uz jūdaistiem 2. Pēt. 2:13; attiecībā uz ebrejiem Rom. 1:18,29; 2:8; Ebr. 8:12, 2. Pēt. 2:13) pievil tos (salīdz. ar 1. Kor. 1:18 – par ebrejiem?), kas pazūd, tāpēc ka tie nav pieņēmuši patieso mīlestību, kas tos būtu izglābusi”.

Tas norāda, ka viņi zināja patiesību, bet to neiemīlēja. Vai tas attiecas uz pēdējo dienu svētajiem? Daudzi mūsu paaudzes ticīgie pieņēma ticību kā uz paplātes pasniegtu, bet patiesības mīlestība, kvēla, no sirds nākoša patiesības mīlestība, diemžēl, izpaliek.

11.p. “Tāpēc Dievs tagad sūta tiem maldu varu, ka tie sāk ticēt meliem”.

Un 9.pantā runāts par viltus brīnumiem (meliem). Tas norāda uz to, ka zvērs/viltus pravietis/ grēka cilvēks ar Dieva ziņu dara viltus brīnumus; tos Dievs sūtīs, lai mūs pārbaudītu.

Piezīmes

(1) Tas ir sīkāk apskatīts nodaļā ‘The Jewish Satan’ (Jūdu sātans) no ‘In Search of Satan’ (Sātana/velna meklējumos).

24. NODAĻA: VĒSTULES PĒDĒJĀM DIENĀM

Visiem ir skaidrs, ka pravietojumi par 70.gada ‘pēdējām dienām’ attiecas arī uz mūsu pēdējām dienām, un, kā mēs jau agrāk atzīmējām, tas nozīmē, ka bēdas un vajāšanas, kas piemeklēja tā laika svētos, sagaida arī dzīvojošos pēdējos laikos. Vēstule ebrejiem un Pētera vēstules nemitīgi atsaucas uz šo laiku un izgaismo vairākas ticīgo problēmas pēdējās dienās, kurām jāattiecas arī uz mums. Seko tikai daži vispilgtākie piemēri:

2. Tim. 3:1-5 “Bet zini to, ka pēdējās dienās iestāsies grūti laiki. Jo cilvēki (eklēsijā) būs patmīļīgi ... augstprātīgi ... zaimotāji ... nepateicīgi ... apmelotāji ... labā nīdēji (salīdz. ar Mt. 24:10) ... mīlējami vairāk baudas nekā Dievu (tomēr mīl Dievu), izrādīdami ārēju svētību, bet tās spēku noliedzami”. Plēsonīgais šīs pasaules ļaunuma un agresivitātes gars ieies arī eklēsijā, brāļi kļūs lepnī, ar tieksmi uz strīdiem, materiālistiski, noniecinādami īsteno taisnprātību un nepievērsdami uzmanību Kristus mājas būvēšanas vajadzībām. Ir arī citas vietas Jaunajā Derībā, kas liecina, ka tieši tā attīstījās notikumi eklēsijā 70.gada priekšvakarā. Pieaugošais Kristadelfiešu vidū attiecību rūgtums, skarbums, pieaugošā šķelšanās - tās visas ir pēdējo dienu pazīmes. Un tas ir tikai sākums, jo ar laiku cilvēku savstarpējās attiecības eklēsijā kļūs tik pasaulīgas, ka brāļi sāks naidoties, cits citu nododami. Eklēsijā paliks ļoti maz patiesa garīguma, jo tie atteiksies no dievbijības spēka, no Kristus gara/prāta, atstājot tikai to ārējās pazīmes (salīdz. Ef. 3:20; 6:10; Kol. 1:11). Šīs pasaules nelikumību vairošanās tā ietekmēs eklēsiju, ka patiesā mīlestība (kristīgā mīlestība) ies mazumā (Mt. 24:12). Profilaktisks līdzeklis pret to visu piedāvāts 2. Tim. 3:14 – 4:3: mīlestība pret Dieva vārdu un patieso mācību, ko tev iedvesuši uzticīgie brāļi, vārda studēšana, kas kļuvusi par tavas dzīves pamatu, atklāta no patiesības atkritušā eklēsijas vairākuma atmakošana, nebaidoties no sekām, sludināšana pasaulei un Kunga dienas atnākšanas svētījīga gaidīšana – lūk kas var palīdzēt un palīdzēs pārdzīvot “ļauņo dienu”.

Ebr. 10:25 “Neatstādami savas sapulces, kā daži paraduši, bet cits citu paskubinādami un jo vairāk, redzot tuvojamies to dienu” – kā 70.gadu, tā arī otro atnākšanu. Tajā laikā tieksme un vēlēšanās tikties, lai stiprinātu garīgi cits citu, kļūva par īstu problēmu ... bet šodien? Kāpēc brālīgas tikšanās un Bībeles studijas šķietami zaudē pievilcību? Ebr. 10:25 konteksts pirmajā gadsimtā būtu ticīgo bailes publiski atzīt savu saistību ar vajātajiem brāļiem, lai neiekļūtu vajāto skaitā. Pāvilam tas bija labi zināms (2. Tim. 4:16). Vai tas atkārtosies pēdējās dienās?

Ebr. 10:32,33 “Bet atcerieties (vajāšanas) iepriekšējās dienās...”, tāpēc ka tām bija jāatkārtojas ap m.ē. 70.gadu. Uzticamo ticīgo saraksts, kas bija pakļauti vajāšanām, dots Ebr. 11 ar uzsvāru uz to, ka viņi tomēr saglabāja ticību līdz galam, ar to pašu sagatavojot Vēstules lasītājus tam, kas tos sagaida. Tas atsauc atmiņā Pētera vēstulēs bieži sastopamos “atgādinājumus” (piem. 2. Pēt. 1:12-15; 3:11).

Ebr. 12:29; 13:1 “Mūsu Dievs ir uguns, kas iznīcina” (kā tas tika parādīts 70.gadā Jeruzalemes sadedzināšanā). “Brāļu mīlestība, lai paliek!” Bet tas izsaka, ka 70.gada priekšvakarā radās problēmas ar brāļu mīlestību, par ko arī pieminēts Atkl. 2:4 un Lk. 12:45. Un tas nav pārsteidzoši, jo ir tik viegli cīņā ar neizbēgamo atkrišanu eklēsijas iekšienē pazaudēt ne tikai mīlestību, bet pat elementāru labestību. Ak vai, bet vajag atzīt arī šī pravietojuma patiesīgumu.

Ebr. 13:4 “Laulība lai ir visiem godā ... jo netiklos un laulības pārkāpējus Dievs sodīs”, t.i., eklēsijas locekļus, kas ir padoti tiesai. Un tas ir salīdzināms ar 1. Pēt. 3:1-6 brīdinājumu māsām, kas arvien biežāk sacelās pret saviem prototipiem Ievu un Sāru, nereti savu garīgi nenoturīgo vīru neapzināti kūdītas. Ļoti daudzi Jaunās Derības fragmenti norāda uz problēmu uzplūdiem, kas saistītas ar laulībām un seksu 70.gada priekšvakarā. Ja paskatās apkārt uz brāļiem un māsām, tad izzudīs pēdējās šaubas, ka tas viss attiecas arī uz mūsu pēdējām dienām. Tāpat der atcerēties Sodomu un Noas laikus. Nav brīnums, ka Pāvils pastāvēja uz vientulību pēdējās dienās.

Ebr. 13:7 “Pieminiet savus vadītājus, kas jums Dieva vārdu runājuši” norāda uz noslieci nicināt eklēsijas vecākos – ko arī piemin kā pēdējo dienu problēmu 1. Pēt. 5:5, 2. Pēt. 2:10 utt. Pasaulīgais neatkarības un pašnoteikšanās gars, šķiet, ir atstājis iespaidu arī uz pēdējo dienu eklēsijām.

1.Pēt. 4:12 “Mīļie, nebrīnāties par bēdu karstumu jūsu vidū, kas nāk jums par pārbaudījumu” – dažiem likās sveši dīvainie uz Vecās Derības pravietojumiem balstītie Pētera brīdinājumi par gaidāmo iznīcināšanu un bēdu laiku. Un cik gan ir daudz tādu, kas uz līdzīgiem brīdinājumiem reaģē tieši tāpat arī mūsu laikā! Grieķu vārds, kas šeit tulkots “nebrīnāties” = “neuzskatiet to par dīvainu, *svešu*” bieži tiek attiecināts uz pagāniem. Šķiet, ka Pēteris grib teikt, ka tie, kas domā, ka nākošās bēdas skars tikai pagānus, svešos, dziļi maldās. Nedomājiet, ka šie laiki skars tikai pagānus, tie skars kā ticīgos, tā arī visu pagānu pasauli. Tas ir ļoti nopietns brīdinājums tiem ticīgajiem, kas domā, ka nākošā tiesa, kas

nāks pār pasauli, viņus neskars. Ir vērts atcerēties, ka dabiskā Izraēla ciešanas ir vienmēr tajā pat laikā skārušas arī garīgo Izraēlu.

1.Pēt. 4:13 “Bet, tā kā nu jums ir daļa pie Kristus ciešanām, priecājieties, lai jūs arī, Viņam godībā parādoties, varētu līksmoties un priecāties”. Mēs jau runājām par to, ka mūsu ciešanas sagaidāmajā iznīcināšanā tiek pielīdzinātas Kristus ciešanām, tieši tāpēc mēs “priecājamies”, Viņam atnākot. “Jo noliktais laiks ir klāt, ka sods sākas pie Dieva nama” (4:17) – mūsu pārbaudījumi iznīcināšanā vienlaicīgi būs arī mūsu Kristus tiesa. “Un, ja taisnais tikko tiek izglābts ...” (4:18) – garīgā glābšana šajā laikā tiks ar mokām sasniegta, kā to sasniedza mūsu Kungs krustā, ko mēs esam aicināti ar Viņu nest.

2.Pēt. 1:5 “Parādait savā ticībā tikumu, bet tikumā atziņu”. Pēteris vispār ļoti daudz uzmanības veltī tikumam, saprātīgumam, izzināšanai, kam jāpalīdz pārvarēt gaidāmos pārbaudījumus: 1. Pēt. 3:7; 2. Pēt. 1:2-6,8,16; 2:20; 3:18, iespaidīgs saraksts. Katrā ziņā salīdziniet to ar Dan. 12:10, kur runāts par pēkšņu Dieva vārda saprašanas uzplaiksnījumu pēdējās dienās. Arvien pieaugošā tendence nosaukt Bībeles klases, rakstus par Bībeles tēmām par “akadēmiskiem” šķiet norāda uz to, ka mēs esam tādi paši kā nenoturīgie ticīgie, kurus Pēteris uzmundrināja pirmajā gadsimtā. Liekas, ka mēs vēlamies apstāties pie “kristīgas kalpošanas” (tikuma), nenopūloties ar zināšanu vairošanu.

Viltus mācītāji

Tagad jau jābūt pilnīgi skaidram, ka Jaunās Derības vēstuļu brīdinājumi attiecībā uz eklēsijs stāvokli pašā 70.gada priekšvakarā attiecas arī uz mūsu laiku, jo mēs dzīvojam otrās atnākšanas priekšvakarā. Šīs nodaļas noslēdzošās daļas rakstīšana prieku nesagādā. Bet nekādi nevar apiet to faktu, ka 70.gada priekšvakarā eklēsijs iekšienē bija viltus mācītāju grupas, kas pakāpeniski un viltīgi izlika slazdus patiesās ticības principiem, ārēji saglabājot labu ticīgo veidolu. 1. Pēt. 4:4 un Ebr. 13:4 sacīts, ka daži no šiem ļaudīm atbalstīja uzskatu, ka jebkāda uzvedība ir pieņemama, it īpaši seksuālo attiecību jomā. Jāatzīmē, ka grēka cilvēks saistāms tieši ar tādiem eklēsijs iekšienē; viņš ir Jūdasa tipa raksturs. Mēs jau atzīmējām kopību starp milzi no Dan.2, Goliātu un grēka cilvēku. Tie visi tiks iznīcināti Kunga Jēzus atnākšanā. Bēdas un eklēsijs vajāšanas pirmajā gadsimtā nāca ne tikai no ārpusēs, no jūdu un romiešu zvēra, bet arī no iekšpusēs, no tiem, kas bija saistīti ar šo zvēru (skat. Ef. 6). Tāpēc jāsaprot, ka pēdējo dienu eklēsijs būs tādi, kas arī būs saistīti ar vajājošo zvēru.

Vēstules par ‘pēdējām dienām’ ir pilnas ar brīdinājumiem nesekot viltus mācītājiem no eklēsijs. “Bet ir arī bijuši tautā (Izraēlas) viltus

pravieši, kā arī jūsu starpā būs viltus mācītāji ...” (2. Pēt. 2:1). Uzdrošinos turpināt, ka “daudzi sekos viņu baudu dzīvei, viņu dēļ patiesības ceļš tiks zaimots”. Un tas sabalsojas ar Kunga vārdiem, ka daudzi (gr. – “vairākums”) atkritīs pirms pašas Viņa atnākšanas (Mt. 24:12). Pēteris, pārdomādams šo jautājumu, nonāk pie slēdziena, ka tas notiks dēļ pacietības pret viltus mācītājiem. Jo taču arī grēkā krišana Izraēlā pamatos notika garīdzniecības vainas dēļ, nevis vienkāršā izraēlieša neticības dēļ. Visi viltus mācītāji, par kuriem runāts 2. Pēt. 2, bija eklēsijs locekļi, un tāpēc bija tiesājami un nosodāmi. Šie viltus mācītāji bija reiz zinājuši patiesību (2. Pēt. 2:12), un tāpēc arī pelnīja notiesāšanu (2:9). Viņi bija klāt piemiņas reizēs (2:13) un, tāpat kā Bileāmam, tiem bija pravietošanas dāvanas (2:15 salīdz. ar Ebr. 6:4-6) un tie bija reiz atstājuši pasauli, lai gan nu tie atgriezās tajā (20-22.pp.). Citiem vārdiem sakot, viņiem bija visas laba Kristadelfieša ārējās pazīmes. Kaut ko līdzīgu mēs varam sagaidīt pēdējo dienu eklēsijā.

Katram Jaunās Derības vēstules lasošam cilvēkam krīt acīs atkārtotie brīdinājumi par viltus mācītājiem. Pēteris atgādina saviem lasītājiem “svēto praviešu (Jaunās Derības praviešu?) jau sen teiktos vārdus ...ko no saviem apustuļiem esat mācījušies. ...Papriekš ievērojiet (kā pašu galveno), ka pēdējās dienās nāks nikni smējēji, kuri dzīvos savās pašu kārtībās” (viltus mācītāji un masveida atkrišana) (2. Pēt. 3:2,3). Ja mēs negribam atzīt, ka “pēdējās dienas” – tas ir mūsu laiks, tad mums tomēr nāksies būt vienisprātis ar lielu daudzumu viltus mācību un atkrišanu brāļu vidū parādīšanos tieši pirms pašas Kristus atnākšanas. Personīgi es pagaidām neredzu, ka mēs būtu sasnieguši tādu stāvokli, kādu to apraksta vēstules (kaut gan pilnīgi iespējams, ka mēs sevi un savu sabiedrību redzam daudz labākā gaismā nekā tā redzama Dievam). Bet gaidāmā iznīcināšana nešaubīgi izgaismos visas tās attiecsmes, kas tagad attīstās, lai radītu to šausmīgo situāciju, par ko runā pravietojumi. “Bet mēs gaidām pēc Viņa apsoliājuma jaunas debesis un jaunu zemi, kur taisnība mājō. Tādēļ, mīļie, to gaidīdami, centieties, ka Viņš jūs atrod ar mieru sirdī, neaptraipītus un nevainojamus”.

25. NODAĻA: KUNGA JĒZUS VĒSTĪJUMI

Mūsu Kunga vēstījumus, kurus lasām Atklāsmes 2 un 3, var, tāpat kā daudzas Jaunās Derības vēstules, attiecināt uz pēdējām dienām. Tāpēc Atklāsmes uzrakstīšanas datuma noteikšana ir mums svarīga. Ja šī grāmata bija uzrakstīta pirms 70.gada, tad 2.un 3.nodaļas vēstījumus var uzskatīt kā brīdinājumu pirmajām baznīcām par drīzu Kunga ‘atnākšanu’ 70.gadā. Tieši tāpat kā Eļļas kalna pravietojums runā kā par 70.gada notikumiem tā arī par pēdējām dienām, tā arī Kunga Atklāsmes vēstījumiem jāattiecas uz abu minēto laiku eklēsijām.

Daudzās sakarības starp Atklāsmi un Eļļas kalna pravietojumu runā par labu tam, ka Apokalipse ir pravietojuma turpinājums. Bībeles pētījumi sniedz pietiekami daudz pierādījumu, ka Atklāsme uzrakstīta pirms 70.gada. Dažas Atklāsmes atsauces uz Eļļas kalna pravietojumu tika pieminētas 12.nodaļā. Ja Atklāsme būtu uzrakstīta pēc 70.gada, tad tādām sakritībām būtu nejaušs raksturs. Taču sakritību daudzums un detaļas stipri apgrūtina tāda slēdziena pieņemšanu.

Otrā atnākšana

Tas, ka Atkl. 2 un 3 runā par Kunga “atnākšanu”, kā liekas, nerada šaubas. Tad būtu vismaz jāpieļauj, ka tai ir jābūt saistītai ar otro atnākšanu un/vai 70.gadu. Tas nozīmē, ka vēstījumi runā arī par stāvokli pēdējo dienu eklēsijās. Astoņas reizes šajos vēstījumos mēs lasām par Kristus ‘atnākšanu’ pie ticīgajiem (Atkl. 2:5,16,25; 3:3 divreiz, 10,11,20). “Es došu jums katram pēc jūsu darbiem”. “Drīza” Kristus atnākšana var būt “drīza” tikai tiem kas dzīvo tieši pirms Viņa otrās atnākšanas. Tāpat arī Atkl. 2:26 var attiecināt vienīgi uz pēdējām dienām: “Un tam, kas uzvar, kas dara Manus darbus līdz galam, Es došu varu pār tautām”. “Gals” – tā ir otrā atnākšana. Un šeit Kungs Jēzus vēlreiz atgādina par grūtiem laikiem pirms Viņa atgriešanās, ka tikai “kas pastāv līdz galam” izglābsies (Mt. 10:22) – Dieva svētība dzīvojošajiem pēdējās dienās no Dan.12. No šejienes iznāk, ka tas, “kas pastāv līdz galam”, ir tas, kas “ievēro Kristus darbus” – glabā līdz galam vienu Ticību Viņam. Bet tas nav tik viegli, kā varētu izlikties.

Kunga klauvējiens pie durvīm un Viņa ienākšana, kad durvis būs atvērtas – mājienš uz otro atnākšanu, uz to brīdi, kad eklēsija sasniegs nepieciešamo garīguma līmeni, lai tiktos ar Viņu (Atkl. 3:20). Vēstījums Lāodikejas baznīcai, kas bija bagāta un nekā tai netrūka (3:17), atgādina par Lata un Noas laikiem (spilgti otrās atnākšanas pirmtēli), un kailie necienīgie ir tēls, kas ņemts no 16:15 un attiecināms uz tiesas dienu.

Šo vēstījumu apskatīšana no šī redzes loka lieku reizi liek domāt, ka tie lielākoties adresēti ticīgajiem, kas dzīvo tieši pirms pašas Kunga Jēzus atgriešanās. Pamēģināsim izsekot arī citas sakarības, kas tos saista ar citiem fragmentiem par pēdējām dienām.

“Es zinu tavus darbus”

“Es zinu tavus darbus un pūles” (2:2) – runā par to, ka pēdējās dienās tiekšanās uz Kungu, Viņa darbu darīšana nemaz nebūs tik viegla. Evanģēlija sludināšana visai pasaulei pirms otrās atnākšanas (Mt.24:12) prasīs daudz pūles. Taču, parādīsies tendence (ja jau nav parādījusies?) uz paviršību šo “darbu” paātrināšanā, ignorējot mācības tīrības saglabāšanu un nepieņemot attiecīgus mērus pret viltus mācītājiem: “Es zinu tavus darbus, tavu mīlestību, tavu ticību un tavu kalpošanu, un tavu pastāvību,

un ka tavi pēdējie darbi ir lielāki nekā pirmie. Bet man ir pret tevi tas, ka tu ļauj vaļu sievietei Jezabelei ... mācīt un pievilt Manus kalpus” (Atkl. 2: 19,20). Neskatoties uz to, ka šie cilvēki saglabās tādas slavējamās īpašības kā mīlestību, ticību un pacietību pēdējās dienās, tās netiks pareizi liktas lietā, kā rezultātā tiks paciesti viltus mācītāji un draudze tiks izpostīta. “Sieviete Jezabele” atgādina Dieva eklēsiņā vājās gribas Ahava laikus.

Zelta vidusceļš

Tomēr, kā tas izriet no vēstījumiem, pēdējo dienu eklēsiņā būs arī ticīgie, kas pieturēsies pie citas galējības, kuru cīņa par mācības tīrību noved tos pie tāda skarbuma, kas arī nav Kungam tīkams. Jūdaisma un likuma pildīšanas stingro noteikumu gars, kas saplosīja eklēsiņu 70.gada priekšvakarā, parādīsies arī pēdējās dienās. Tā, efezieši nevarēja “panest” izvirtušos un pārbaudīja “tos, kas saucas par apustuļiem, bet nav”, un atrada tos par “melkuļiem”, ir “grūtumu” nesuši Kunga Vārda (ticības aizstāvības) dēļ. “Bet Man pret tevi ir tas, ka tu esi atstājis savu pirmo mīlestību” (Atkl. 2:2-4). Efeziešu slavējamie darbi un dedzīga mācības glabāšana parāda, ka “pirmās mīlestības” atstāšana nebija viņu dedzīguma atsalšana šajā ziņā. Drīzāk te dzirdams pārmetums viņu kristīgās mīlestības gara, kas tiem bija raksturīgs, zaudēšanā.

Zelta vidusceļš starp dzelzainu burta kalpību un “kā ir, tā ir” attieksmi būs retums eklēsiņās iznīcināšanas bēdu laikā – tāpat kā arī mums daudz grūtāk un grūtāk kļūst turēties pie šī vidusceļa tagad. Jāatzīmē, ka Kungam bija tīkama apustuļu pārbaudīšana un to atklāta atmaskošana par “melkuļiem”, neskatoties uz viņu atkārtotiem iebildumiem, ka viņi pieturas pie pareizas mācības. Šie cilvēki vārdos pieņēma Kristus mācību, tai pašā laikā izplatot tieši pretējas idejas. Pēdējās dienās arī jāparādās tiem, kas “pārbaudīs” viltus mācītājus un, iespējams, atklāti izteiks savas domas par viņiem. Tomēr, pēc manām domām, mūsu sabiedrībā viltus mācības vēl nav sasniegušas tādu līmeni.

Viltus mācītāji, kas pēdējās dienās iezagsies eklēsiņā, būs nozīmīgas šķelšanās izraisītāji, apmēram tāpat, kā tas notika ar Izraēlu. Bet par to mēs runājam 1.daļā. Nesaskaņas eklēsiņā 70.gada priekšvakarā bija izteiktas tuva gala pazīmes. Jēk. 5:9 *lūdz* brāļus “nenopūsties” (nesūkstīties, nežēloties) vienam par otru *Kunga atnākšanas priekšvakarā*.

Divkosība

Visos vēstījumos sevišķi iezīmējas brīdinājums par divkosības un pašapmāna gara parādīšanos pēdējo dienu eklēsiņās. Jezabele pati sevi nosauca par pravieti (2:20), citi sauc sevi “par jūdiem un nav tādi” (2:9), un bija arī tādi, “kas sauca sevi par apustuļiem” (2:2). Sardu baznīcai bija

vārds, ka tā dzīvo, bet tā bija mirusi (3:1). Jaunajā Derībā ir daudz brīdinājumu par viltnieku parādīšanos eklēsijā, kas piedēvēs sev Svētā Gara dāvanu iegūšanu.

Lāodikieši teica, ka viņi ir bagāti un nekā viņiem netrūkst (3:17). Ir pamats domāt, ka viņuprāt tā bija gara bagātība, par ko viņi runāja, domādami, ka tā viņiem ir. Patiesībā viņi neapzinājās, ka garīgajā ziņā viņi ir kaili un nabagi, kam jāattīsta ticības bagātība un jātērpijas taisnprātības drēbēs. Šķiet, ka viņu garīgās bagātības un pašpietiekamības jūtas stipri uzgarsējās ar pasaules bagātību, kuras palielināšanos pēdējās dienās viņi uzskatīja par Dieva svētību no augšas, par viņu pieņemšanas zīmi. Un šāda attieksme pret Dieva žēlastībām nav sveša arī mūsu šodienas sabiedrībai. “Esmu bagāts” – zīmējas uz Hozejas 12:8, kur sacīts, ka Izraēlas bagātība deva viņam bezgrēcīguma sajūtu: “Un Efraims saka: ‘Es esmu bagāts ... visā manā darbā nav nekāda pārkāpuma’”.

Laika zināšana

Tāda garīga pašapmierinātība ir līdzvērtīga skaļiem saukļiem pēdējo dienu eklēsijā par “mieru un drošību” (1. Tes. 5:3). “Es nākšu kā zaglis” (Atkl. 3:3) – tas pats, kas arī 1. Tes. 5:2, kur runāts par Kristus tiesas atnākšanas pēkšņumu bezdievīgajiem eklēsijā. “Tu nezināsi, kurā stundā Es nākšu pār tevi” (Atkl. 3:3) – ar to domāts, ka viņiem vajadzētu zināt šo stundu. Iespējams, ka te ir vēl viena saikne ar 1. Tes. 5, bet šoreiz ar 1.p.: “Bet par to laiku un stundu, brāļi, man jums nav jāraksta; jo jūs paši labi zināt, ka Tā Kunga diena nāk tāpat kā zaglis naktī”.

Viņu “laiku un stundu” zināšanai nav obligāti jānozīmē precīzu otrās atnākšanas datuma zināšanu. Pirmā gadsimta brāļi to precīzi nezināja. Šī zināšana vairāk attiecas uz apzināšanos, kādi notikumi ievadīs Kunga atgriešanos un atskārsme, ka tā būs līdzīga zagļa iebrukumam garīgi pašapmierinātajiem un tāpēc arī bezrūpīgajiem brāļiem.

1. Tes. 5:1,2 arī sasaucas ar Mt. 24:43: “Bet to saprotiet: ja nama kungs zinātu, kurā stundā zaglis nāks, tad tas paliktu nomodā un neļautu ielauzties savā namā”. Gudro tesalonīķiešu laiku un stundu ‘zināšana’ izpaužas viņu pēdējo dienu garīgo pārbaudījumu izpratnē. Atkl. 3:3 to visu apkopo, brīdinot pēdējo dienu eklēsijas atkritušos locekļus: “Ja tu nebūsi nomodā, Es nākšu kā zaglis, un tu nezināsi, kurā stundā Es nākšu pār tevi”.

Esiet nomodā!!!

Eļļas kalna pravietojums, kā arī visas vēstules, uzsvērti mudina būt nomodā (piem. Mk. 13:5,9,23,33,35,37). Jābūt nomodā, lai nosargātu māju no zagļiem, viltus mācītājiem. Katrs no mums šajā ziņā ir durvju sargs, kam uzticēts būt modrīgam (Mk. 13:34,35). “Uzmosties un stiprini tos, kas taisās mirt” garīgi (salīdz. 3:2 ar 3:1), momentāni atgādina līdzību

par jaunavām, kuras mēs attēlojam kā tādas, kas cenšas uzturēt patiesas ticības liesmu, nedot tai nodzist. Tā kā vairākums Sardu draudzes ir “miris” (3:1), tad aicinājums atbalstīt tos, kas ir tuvu nāvei, ir lasāms kā pamudinājums katram pēdējo dienu ticīgajam ne tikai uzturēt savu ticību, bet pielikt visas pūles, lai uzturētu pie dzīvības tos, kas šķiet neglābjami slimi esam. Šī pavēle liek domāt, ka patiesi ticīgajiem būs nepārprotama izpratne par to, kas ir garīga dzīve un nāve. Jo vairāk mēs iedziļināmies pēdējo dienu norisēs, jo redzamāka kļūst atšķirība starp kviešiem un nezālēm – negaidot atdalīšanu, kurai jānāk pļaujas laikā. “Esi nomodā!” – šeit (Atkl. 3:2) nozīmē atlikuma stiprināšanu, kas ir vēl viens pierādījums, ka pavēle būt modrīgiem pēdējās dienās pamatā attiecas uz eklēsiķiem un savas personīgās ticības stāvokli.

Šķiet, ka vairākas Kristadelfiešu paaudzes uzskatīja, ka “būt nomodā” nozīmē lasīt žurnālos “Laiku zīmes”, kas komentē notikumus pasaulē. Ebreju vārds, kas latviešu tulkojumā skan “būt modram, skatīties, novērot, sargāt” daudz lielākā mērā attiecas uz sevis sargāšanu, sevis savešanu kārtībā. Dāvids runāja par savu sardzē stāvošo dvēseli (Ps. 130:5,6). Habakuks stāvēja sardzē, lai uzzinātu, ko viņam teiks Dievs (Hab. 2:1). Dievs novēro, seko un vēro (sargā) visu (Jer. 31:28). Un šī pati nomoda ideja ir pārnesta no Vecās Derības uz Jauno Derību. Mums ir dots rīkojums būt nomodā, novērot sevi, bet ne “laiku zīmes”, tāpēc ka mēs nezinām otrās atnākšanas laiku. Tā, Ap.d. 20:31 runā par nomodu iespējamās atkrišanas dēļ. 1. Kor. 16:13 “būt nomodā” nozīmē vienas ticības saglabāšanu. Ef. 6:18 un 1. Tes. 5:6,10 – “būt nomodā” lūgšanās vienam par otru. Pēdējos laikos no patiesības atkāpsies daudzi, tāpēc Pāvils atgādina Timotejam būt modram “visās lietās” (2. Tim. 4:5). Ja mēs būsim nomodā, tad Kunga atnākšana mums nebūs negaidīta (Atkl. 3:3). “Nomodā būt” nozīmē būt Kunga svētītiem (Lk. 12:37). Tomēr Kristadelfiešu vidū *būt nomodā* par mūsu mācību, mūsu dzīvi, pārdomās par atkrišanu pēdējās dienās ir ne visai pievilcīgas lietas.

Uz vecākajiem, kurus reprezentē “nama saimnieks”, gulstas īpaša atbildība šai modrības sakarā, lai Kunga atnākšana nebūtu mājai (eklēsiķiem) kaut kas līdzīgs zagļa atnākšanai (Mt. 24:43). Viņu pienākums ir nenogurstoši rūpēties par jūsu dvēselēm (Ebr. 13:17). Un šajā ziņā pienākums būt modriem attiecas uz mums visiem. (Lk. 12:41-46). Kopība ar 1. Tes. 5:2,6 parāda, ka negaidīta otrā atnākšana ir atkarīga no nevērīgas vecāko attieksmes pret sava ganāmpulka pārbaudījumiem (un otrādi!) pēdējās dienās. Labam nama pārvaldniekam būtu sirdi un dvēseli jāieliek sava ganāmpulka uzmanīšanā, zinot cik lielas briesmas sagaida to šajā laikā. Veiksmīgai pēdējo dienu eklēsiķiem ir nepieciešami spējīgi brāļi, kas apzināti atteikušies no pasaulīgās karjēras taisīšanas, tomēr pamatā nodrošinot savu ģimeni, saglabā pietiekami daudz enerģijas un vitalitātes,

lai veltītu to sava ganāmpulka “modrai” pieskatīšanai. Šajā ziņā uzticīgas un dievbijīgas sievas loma ir ne mazāk svarīga.

Turies stingri

Būt stipriem ticībā pašās pēdējās dienās nebūs viegli. Nav grūti pieņemt, ka mēs turpināsim ticēt un darboties saskaņā ar mācību, kuru mēs zinām tagad. Iespējams, ka būs īpašs kārdinājums dzīvojošiem “patiesībā” no mazām dienām Kristadelfiešu ģimenēs vai arī tiem, kas pavisam nesen ir atraduši šo nenovērtējamo dārgumu un nevar iedomāties, ka tie varētu to izlaist no rokām vai arī kaut kā kaitēt tā skaistumam.

Uzticīgajiem ticīgajiem Tiatīras baznīcā tika teikts, ka tiem netiks uzveltas “nekādas citas nastas” kā vien atdalīties no “sātana dziļumiem”, kurus viņu vidū izplata viltus mācītāji (Atkl. 2:24). Tas, ka nebija pavēles nekavējoši saraut attiecības ar šiem cilvēkiem 70.gada priekšvakarā, bet gan pašiem turpināt stingri turēties pie patiesās mācības, saskan ar mūsu agrāko kviešu un nezāļu līdzības iztulkojumu. Sātana *dziļumi* runā par to, ka spiediens uz ticīgajiem būs ļoti smalki izstrādāts; viltus mācībām, kas tiks izplatītas eklēsijā, piemītīs jūtami akadēmisks un izsmalcināts asums. Atkritušie brāļi nebūs spējīgi saprast, ka tieši uz viņiem attiecas: “*tu esi ...nožēlojams*” (Atkl. 3:17). Tai vietā viņi apvainos tos patiesi ticīgos, kas nepieņems viņu idejas, garīguma trūkumā. Un šis garīgā un intelektuālā elitārisma paveids jau attīstās mūsu vidū.

Mācību vēji

Vēstulēs caurskatāmi mājieni uz konkrētu mācību un neapsveicamu darījumu paciešanu pēdējo dienu eklēsijā. Jāatzīst, ka dažām no minētajām ainām jāklūst par realitāti, tagadējām tendencēm attīstoties. Un, ja mēs patiesi dzīvojam pašās pēdējās dienās, iespējams, ka vēstules attēlo mūsu sabiedrību tā, kā mēs izskatāmies mūsu Kunga acīs. Nav jābrīnās, ka Viņa redzējums atšķiras no mūsu virspusējā, sevis attaisnojošā redzējuma, kas noved mūs pie pārāk glaimojoša mūsu sabiedrības novērtējuma. Neaizmirstiet, ka viena no tiesas īpatnībām būs *izbrīns* – kā pieņemto, tā arī atraidīto vidū (Mt. 25:37,44).

Divas reizes ir pasvītrots, ka viltus mācītāji novedīs garīgo Izraēlu elku pielūgšanā, līdzīgi tam, kā to darīja Balaams un Jezabele (Atkl. 2:14,20). Politisku motīvu vadīti viņi aicināja klanīties apkārtesošo arābu tautu elkiem, tai pašā laikā ārēji atbalstot patieso Jahves pielūgsmi. Iepriekšējās nodaļās mēs jau minējām dažus iemeslus, kuru dēļ arābu valstis varētu uzspiest dabiskajam Izraēlam islama reliģiju un, izmantojot savu naftas diktātu, piespiest arī pārējo pasauli vajāt visas projūdeiskās reliģijas, kuras atteiksies nomināli pieņemt islama ticību. Tas būs daudz vieglāk izdarāms, ja pāvesta izteikumi to atbalstīs; patreizējie Romas katoļu

baznīcas centieni islama un kristietības atšķirību aplāpēšanā var gūt lielus panākumus tuvākajos gados.

23.nodaļā un vēl dažās citās vietās mēs izteicām pieņemumu, ka politiskā sātana/zvēra elementi, kas vajās dabisko Izraēlu, būs atrodami arī garīgā Izraēla vidū. Tādēļ ir pilnīgi reāli iedomāties situāciju, kad viltus brāļi eklēsijas iekšienē māca, ka nomināla (tikai vārda pēc) uzticība islama elkiem ir pieņemama. Atkārtosies pirmā gadsimta scenārijs, kad apgalvoja, ka lojalitāte pret Romas zvēru/sātanu neskādēs, t.i., kviešu atdalīšanai no nezālēm jānotiek arī mūsu pēdējās dienās. Atkl. 2:20 runāts par “sievieti Jezabeli”, kas pēdējo dienu eklēsijai mācīja netiklību. Vēlāk gandrīz tiem pašiem vārdiem aprakstīta Bābele - netikle, kas pāvedināja uz netiklību. Tas vēlreiz pierāda, ka viltus mācītāji pēdējo dienu eklēsijā ir cieši saistīti ar “Bābeli” un zvēru. Par to liecina arī eklēsijas grēka cilvēka izteikumu līdzība ar zvēru/mazo ragu (sk.23.nodaļu).

Pseudodzimums

Šeit vēl divas reizes tiek uzsvērts, ka viltus mācītāji ir tie, “kas saucas par jūdiem un nav tādi” (Atkl. 2:9; 3:9). Viņu konkrētās mācības, kas rādīs viņu patieso seju, būs saistītas ar to, ka mēs esam garīgais Izraēls, ko “Izraēlas cerībai” pievieno tas, ka mēs esam pieņēmuši Ābrahāma apsolījumus. Šie cilvēki, pasniedzot sevi par garīgajiem jūdiem, tai pat laikā kvēli noliegs tās lietas, kas ir evaņģēlija pamatā, labo vēsti. Tam, ka mēs esam garīgais Izraēls un sabiedrība, kas “pilnībā veltīta Izraēla cerībai”, ir jābūt mūsu sludināšanas pamatu pamatos, kā arī pirmskristību intervijās. Vai ir tā, ka mūsu cerības jūdaisma pamatiem agrākajās Kristadelfiešu paaudzēs tika veltīta lielāka uzmanība nekā tagad?

Šie Ābrahāma pseudodzimumi būs “sātana sinagoga” (Atkl. 2:9; 3:9). “Sinagoga” un “eklēsija” ir līdzīgi vārdi, kā arī “sapulce” (salīdz. ar Jēk. 2:2), un tas varētu nozīmēt, ka sātana ietekmē būs nonākušas veselas Kristadelfiešu eklēsijas. Atlikušie ticīgie pat tur, kur ir “sātana tronis” (Atkl. 2:13), var nozīmēt, ka eklēsija var atrasties pašā arābu sātana/zvēra sirdī. Mūsu iepriekšējie pieņēmumi, ka nedaudzi ticīgie jūdi varētu būt aizvesti uz šādu vietu, piem. no jauna uzcelto ‘Bābeli’, dara to pilnīgi iespējamu.

Balaama mācība

Kā Balaams un Jezabele mācīja Izraēlu pielūgt elkus, tā viltus mācītāji pēdējo dienu eklēsijā noslieks tās locekļus netiklībai (Atkl. 2:14,20). Izraēls atradās Apsolītās zemes pierobežā, kad tas kļuva par Balaama viltus mācības upuri, un pēdējo dienu jaunā Izraēla sastapsies ar līdzīgu kārdinājumu pirms pašas ieiešanas Valstībā un nevarēs noturēties. Balaamam bija skaidrs, cik stipri ticību var ietekmēt amoralitāte. Seksuālās visatļautības gars, kas valda šai Sodomai līdzīgajā pēdējo dienu

pasaulē, atstāj redzamu iespaidu uz mūsu brālību. Un vajag tikai pāris viltus mācītājiem atteikties turēties pretī šim garam, apgalvojot, ka miesas kārības neietekmē patiesu garīgumu, kā viņš sāks izplatīties kā vēzis.

Jau šodien daudzi eklēsiju vecākie, jo īpaši trešās pasaules valstīs, atzīst, ka ārļaulības sakari un netiklība rada vislielākās problēmas draudzē. Tādiem būs dots laiks “atgriezties no savas netiklības”, bet viņi nenozēlos grēkus (Atkl. 2:21). Šo “laiku” Dr. Tomass nosaka kā 1260 dienu periodu, un tas izskatās pēc patiesības. Mēs jau agrāk noteicām, ka tas būs iznīcināšanas laiks. Tātad, netiklība pastāv eklēsijā *pirms* iznīcināšanas/holokausta un bēdu laiks ir dots, lai panāktu grēku nožēlu.

Gaidāmā iznīcināšana

Jebkurš pilnīgāks pravietojums par pēdējām dienām, tāpat kā Kunga Jēzus vēstījumi, nevar neskart tos lielos fiziskos pārbaudījumus, kuriem jānāk pār eklēsijām. Vēstules ir aicinājumi uz visdziļāko grēku nožēlu, kā dēļ, kā mēs jau agrāk runājām, arī nāk bēdu laiki. “Velns metīs cietumā kādus no jums, lai jūs tiktu pārbaudīti” (Atkl. 2:10) – sasaucas ar Lk. 21:12, kur runāts par pārbaudījumiem pēdējās dienās. “Kādus no jums” var būt tas pats, kas “dažus no jums nonāvēs” (Lk.21:16), jo Atkl. 2:10 mudina tos būt uzticīgiem “līdz nāvei”. Cietuma “bēdas” turpināsies “desmit dienas ... tad Es tev došu dzīvības vainagu”. Un tas ir salīdzināms ar Daniēla desmit dienu pārbaudījumiem (Dan 1:12) ar sekojošu viņa iemešanu cietumā un slavināšanu nākotnē. Daniēla ‘sātans’ bija arābu Bābele un Atkl. 2:10 ‘sātans’ attiecas uz līdzīgu varu pēdējās dienās.

- neobligāta?

Mēs teicām, ka bēdu laikā nomirs arī daži no uzticamajiem. Dažiem, pateicoties viņu garīguma augstajai pakāpei, nevajadzēs iziet bēdu pārbaudījumus, jo tie domāti mūsu īpašību uzlabošanai. Pēdējo dienu svētie, kas pārstāvēti Atkl. 3:10 ar Filadelfijas baznīcu, saņēma apliecinājumu tam, “ka tu esi turējis Manu pacietības mācību, Es tevi sargāšu pārbaudīšanas stundā”. Kaut gan iespējams, ka šie vārdi attiecas uz jūdiem, dzīvojošiem Izraēlā, jo šeit runāts par pārbaudīšanas stundu, “kas nāks ... pārbaudīt tos, kas dzīvo virs zemes”, jo ar “zemi” parasti domā Izraēlas zemi.

Bēdām un vajāšanām jānāk pār tālu no patiesības aizgājušiem, lai, pēc iespējas, tos vestu pie grēku nožēlas. “Es devu viņai laiku atgriezties, bet viņa negrib atgriezties no savas netiklības. Redzi, Es metīšu viņu ... un tos, kas ar viņu piekopusi netiklību, lielās bēdās, ja tie neatgriezīsies no viņas darbiem” (Atkl. 2:21,22). Tādējādi, viņiem būs dots laiks grēku nožēlai, kas sāksies tūlīt pat, kā tikai svētie apzināsies Kunga atgriešanās tuvumu (salīdz. ar pretī uz tikšanos izgājušām jaunavām, Mt. 25:1).

Tāpēc, ka viņi atteiksies no grēku nožēlošanas, viņus gaidīs dziļas bēdas iznīcināšanas perioda beigās. Starp citu, iespējams arī cits variants: viņi var nevēlēties pārdzīvot bēdas šī perioda sākumā, jo Atkl. 3:18 viņiem tikai “dod padomu” nopirkt ticības zeltu, kas attīrās tikai pārbaudījumu ugunī. Kā pirmajā gadsimtā varēja izbēgt vajāšanas, oficiāli paklanoties Romai, tā arī pēdējās dienās varēs izvairīties no nepatīkšanām, saņemot zīmogu no zvēra. Tā būs pazaudēts laiks grēksūdzei un nožēlai – līdz tam laikam, kamēr neiestāsies noslēdzošās lielās bēdas.

Nav grūti iedomāties – ņemot vērā modernās politikas un bruņojuma zināšanas – kāds būs šis iznīcināšanas periods, arī Bībeles attiecīgās vietas vēl papildina šo ainu. Tomēr iemesls mūsu Kunga pacietības vārda saglabāšanai (Atkl. 3:10) nevar aprobežoties tikai ar vēlēšanos glābties no savām personīgajām ciešanām. Mums ar visu sirdi jāvēlas slavināt Dievu mūsos, mūsu dzīvēs, bet jācenšas arī, lai šī vēlēšanās rastos arī mūsu brāļiem. Kā liekas, Kunga Jēzus vēstījumi attēlo iznīcināšanas ainu sekojoši:

Brālība spēs izvairīties no ciešanām un vajāšanām, ja stāvēs par vienu ticību tās pilnībā, it īpaši attiecībā uz mūsu Cerības jūdaisma pamatiem. Tie, kas kritīs kārdināšanā, paliks materiāli nodrošināti (Atkl. 3:17,18), pasmejoties par saviem nabadzībā kritušajiem brāļiem. Šie atkritēji saņems noslēdzošo daļu bēdu iznīcināšanas perioda beigās – Kristus tiesā. Citi var tikt paglābti no iznīcināšanas bēdām: “Jums būs bēdas desmit dienas” (Atkl.2:10). Tas kļūs iespējams tikai tāpēc, ka “tu esi turējis Manu pacietības mācību” (Atkl. 3:10). Pārējie var izjust pārbaudījumus pat līdz nāvei, taču mirs ar pārliecību savā glābšanā, kas saņemta pārbaudījumos un grēku nožēlā. Iespējams, ka Jes. 26:20 ielikta tā pati nozīme: “Ej, Mana tauta, savās mītnēs un aizslēdz savas durvis aiz sevis (lūgšanai – 2. Ķēn. 4:33) – paslēpies mazu brīdi, kamēr pāries dusmas!” Tomēr vispirms šis pravietojums runāja par Izraēlas atbrīvošanu no Asīrijas Hiskijas laikā. Un paslēpties no karavīriem kādā no Jeruzalemes mājām Asīrijas armijas aplenkuma laikā nemaz nebija tik viegli kā varētu spriest pēc šī panta. Bet Eļļas kalna pravietojumā, šķiet, runā par iespēju Kunga namam iziet caur visiem pārbaudījumiem. Pārbaudījumi nebūtu vajadzīgi, ja Kunga nams būtu stiprs. Bet tas tā nav. Atklāsmē daudz runāts par to, ka taisnajiem (praviešiem) *sākumā nāksies* iziet caur pārbaudījumiem un *pēc tam* stāties tiesas priekšā. Ja mēs būsīm garīgi pietiekami stipri, mēs netiksim notiesāti (Atkl. 7:9-17; 11:11,12; 14:13-16; 19:1-10). Un neskatoties uz to, ka pirmtēli, kas mums doti, kā Izraēls Ēģiptē, taisnie Hiskijas laikā Jeruzalemē, Noas ieiešana šķirstā utt., runā par uzticīgo glābšanas iespēju tiesas dienā, fakts ir tas, ka viņiem tā vai tā būs jāstājas tiesas priekšā, tās pārbaudījumiem, lai viņu garīgums vēl vairāk pieaugtu. Acīmredzot, Dieva eklēzija pēdējās dienās nebūs tik

stipra, kā Viņam to gribētos. Par Kristus atnākšanu runā tā, it kā tā aizkavējas (Mt. 25:5). Taču Viņa atnākšana tiek novilcināta tikai mūsu garīguma nepilnības dēļ (2. Pēt. 3:9,12). Un viss tas kopā liecina par to, ka Kristus diena nenāks tad, kad mēs to gaidām, jo eklēsijas garīgais stāvoklis šajā laikā ir tāls no tā, kādam tam būtu bijis jābūt “gaidītāju” vidū – no Dieva redzes viedokļa, protams (mēs par sevi esam daudz labākās domās).

Šis iznīcināšanas/holokausta redzējums izgaismo neskaidrību, kas dažiem ir radusies, lasot tekstus par lielajiem pārbaudījumiem Dieva tautai pēdējās dienās, kas ir pretrunā ar citām vietām, kur sacīts, ka Dieva tauta tiks atpestīta no tā. Tomēr daudzos pravietojumos par pēdējām dienām īpaši pasvītots, ka pilnībā no visām bēdām, vajāšanām un pārbaudījumiem spēs izbēgt tikai ļoti maza daļa no mums. Tad tagad nu ir pats laiks, lai savestu savu māju kārtībā.

Piezīme

(1) John Thomas, “Eureka”.

VI DAĻA:

VALSTĪBA

26. NODAĻA: VALSTĪBAS TĒLI

Ievads

Daudziem no mums Valstība var būt vienīgi mūsu prāta veidojums. Iespējams, ka šai dzīvē mums daudz kā dēļ ir jācieš. Un mēs sev dziļi zemapziņā sakām: ‘Tas man tiks atlīdzināts Valstībā’. Taču ‘Valstības’ jēdziens mūsu smadzenēs var izveidoties kā tāda liela melna kaste – ‘Es to daru Valstības dēļ ... Es būšu Valstībā’. Bet vai mums ir precīzs priekšstats par to laiku? Ja tam ir jāklūst par mūsu dzīves virzošo, stimulējošo spēku, tad mums ir jābūt tā laika lielākai vai mazākai izpratnei. Mums ir jāapzinās, ka tieši Dieva Valstībā paies mūsu mūžīgā likteņa lielākā daļa. Vienīgā mūsu nākotnes daļa, ko mēs nepavadīsim Valstībā, ir tās dažas dienas vai gadi, kas mums palikuši šai dzīvē. Dieva Valstība būs augstākā Dieva izpausme kā “visa visā”; un Dieva ceļi būs fiziski saskatāmi zemes virsū. Tāpēc jādomā, ka Bībelē jābūt dotam pilnīgam nākamās Valstības aprakstam.

Tomēr, kaut gan pastāv daudz vairāk, nekā mēs varam iedomāties, mājieni uz to, kāds būs *Tūkstošgades* laiks, ir ļoti maz materiālas informācijas par Valstību. Līdzības par Valstību satur drīzāk attiecību principus starp Dievu un cilvēkiem tagad un šeit, nekā nākotnes laika

fizisko aspektu aprakstu. Tūkstošgade būs tā materiālā izpausme, ko mēs, kā garīdznieku valstība, pārdzīvojam *tieši tagad* (Atkl. 1:5,6; Kol. 1:13). Valstība galvenokārt ir *attiecības* ar Dievu. Tādēļ Valstības apjaušmes prieks Kristus apskaidrošanas dienā bija uzticamu cilvēku garīgajā sarunā ar gaismas lokā stāvošo Jēzu Kristu, kura “vaigs spīdēja kā saule” (Mt. 17:3). *Viņš* ir Dieva Valstība (Lk. 17:21); *Viņš* – Dieva glābšana, drīzāk nekā kāds fizisks objekts (Lk. 3:6). ‘Materiālāka’ pieeja Tūkstošgadei, kas raksturo nākošās nodaļas, jāskata tikai šajā kontekstā.

Šī grāmatas daļa ir tikai viena cilvēka Valstības interpretācija. Katram no mums Valstība nozīmēs kaut ko nedaudz atšķirīgu; un, iespējams, Valstība arī *būs* atšķirīga katram no mums. Tas būs akmens ar uz tā uzrakstītu vārdu, kuru zināsim tikai mēs. Tomēr, vai tas ir tas īstais iemesls, kāpēc mēs tik maz runājam viens ar otru par Valstību? Kristadelfiešu žurnālos un grāmatās ir ļoti maz publikāciju, kas veltītas Dieva Valstībai. Tomēr Evāņģēlijam un Cerībai uz Valstību jābūt gaismai tuneļa galā, pa kuru mēs tagad taustoties ejam. Tāpēc, ka mēs mūsu tagadējā mirstīgajā veidolā nevaram pilnībā iztēloties, kāds būs šis laiks, jādomā, ka Raksti palīdzēs mums iedomāties to, ja mēs nodosimies pārdomām. Cik liela būs mūsu motivācija to darīt, būs atkarīgs no mūsu attieksmes pret Bībeles studēšanu. Ja mēs esam pārliecināti, ka simboli un mājieni ir Gara, kas iedvesmojis Bībeli, doti, tad visas šīs lietas pārstāj būt tikai prāta veidojumi, bet kļūst par gaidāmās Valstības brīnišķo realitāti.

Ēdene

Rakstus caurvij vārdos neizteikta doma, ka Dieva mērķis ir atgriezt pasauli tādā stāvoklī, kādā tā atradās pirms grēkā krišanas. Bet tā kā pirms grēkā krišanas bija vīrietis un sieviete, kā arī spēja radīt pēcnācējus, jāsecina, ka Ēdene drīzāk jāskata kā Tūkstošgades tēls, nekā pilnvērtīgs Valstības laiks (salīdz. ar Lk. 20:35,36). Starp citu, mēs runāsim par Tūkstošgadi kā par ‘Valstības’ sastāvdaļu. Līdzīgi tam, kā Ādams spēja ēst pirms grēkā krišanas un rast prieku, ēdot zemes augļus, tā arī mirstīgie gūs gandarījumu lauksaimnieciskā darbībā, neuzskatot to par cilvēka dzīves nomācošo nepieciešamību (1. Moz. 1:28). Ādamam bija jāvalda (ebr. – ‘saberzt milto’) pār dzīvajiem radījumiem. Šeit ir zināms mājiens uz cīņu par pilnīgu pārsvaru, ar ko domāta mūsu cīņa pret mūsu pašu dzīvnieciskajiem instinktiem. Šī cīņa turpināsies kaut kādā līmenī starp mirstīgajiem Tūkstošgadē.

Jēzus un laupītāja dialogā krustā ir paralēle starp Kristus Valstību un ‘paradīzi’, t.i., Tūkstošgadu laikmeta atjaunoto Ēdeni. Ēdenes dārza tēli izmantoti Atklāsmes grāmatas beigās, lai atklātu kaut ko no tā, kāda būs Valstība, it īpaši Tūkstošgadē. Sīkāk tas aplūkots 31.nodaļā.

Plūdi

Jēzus un Pēteris mums teikuši, ka otrās atnākšanas simbols ir plūdi. Tādēļ pastāv līdzība starp pasauli Noas laikā un mūsu pēdējās dienās. Mums ir grūti pienācīgi novērtēt plūdu nodarītos asiņainos postījumus; svētdienas skolās rādītās laimīgās žirafes, kas izbāzušas savus garu garos kaklus no šķirsta, īstenībā neko nepasaka. Postījumi, ko atnesa plūdi, bija absolūti un satricoši. Tas var sniegt mums priekšstatu par tām milzīgajām pārmaiņām, kuras Kunga atnākšana pēkšņi izraisīs zemes virsū. 2. Pēt. 3 salīdzina Noas pasauli, ko iznīcināja plūdi, ar mūsu pasauli, kas nolemta ugunij. Plūdu ūdeņi izmainīja ūdens līmeni jūrā, klimatu un pilnīgi pārveidoja zemes apveidus; veselās kalnu grēdas tika sagrautas un jaunas radītas. Mēs varam droši sagaidīt daudz *lielākas* fiziskas pārmaiņas Kristus atgriešanās laikā.

Jes. 54:9,10 runā par pēdējo dienu tiesu pār Izraēlu: “Tas notiks kā Noas plūdu laikā; lai arī *kalni atkāptos* un *pakalni sakustētos*, bet Mana *žēlastība neatkāpsies* no tevis un Mana *miera derība nešķobīsies*”. Tādējādi, kalniem un pakalniem nākotnē *būs* jāsakustās, bet Dieva žēlastība un derība nebūs satricināmas. Acīmredzams piemērs tādām fiziskām pārmaiņām ir Ecēhiēla un Cakarijas aprakstītais plato, kā Tūkstošgades tempļa celšanas vieta. Ka tas notiks nevis ūdens, bet uguns darbības rezultātā, varētu norādīt uz Dieva iespējamo vulkānu vai meteorītu darbības izmantošanu (liesmojošo debesu apraksts varētu uz to norādīt).

Mēs varam iedomāties Nou, izejam no šķirsta brīnišķīgajā jaunajā pasaulē, kas attīrīta no grēka sekām. Tā varēja būt pasaule, kuras fiziskās un cilvēciskās īpašības viņam bija svešas, bez jebkādam līdzības pazīmēm ar iepriekšējo dzīvi. Un kad mēs iziesim no Kristus šķirsta pasaules tiesas beigās, mēs izrādīsimies tādā pat stāvoklī. Atcerieties vārdus no Jesajas grāmatas: “Ej, Mana tauta, savās mītnēs un aizslēdz savas durvis aiz sevis – paslēpies mazu brīdi, kamēr pāries dusmas!” (Jes. 26:20). Tā, pārdzīvojot, iespējams, pirmos tiesas etapus, mēs tiksim pasargāti no tām noslēdzošajām fiziskajām kataklizmām, kas uzbruks planētai. Var gadīties, ka mēs kaut kādā veidā būsime iekļauti šo tiesu darbībā.

Izraēla Likuma varā

Mēs ne bez pamata varam jautāt: ‘Kāpēc Likums tik sīki ir aprakstīts Vecajā Derībā?’. Mēs varētu turpināt pārdomas: ‘Nu labi, saka, ka tas viss norāda uz Jēzu, bet likumā ir tik daudz punktu, kas liekas saistīti tikai ar Izraēlas ikdienas dzīvi un var tikai netieši norādīt uz Kristu.’ Viens no iemesliem tam ir, ka Izraēlai, kas dzīvoja Likuma varā, bija jābūt par tās situācijas pirmtēlu, kas veidosies Tūkstošgades periodā. Ir pietiekami daudz liecību, ka Tūkstošgades periodā Mozus Likums tiks noteiktā mērā

ieviests no jauna (sk. par to “Jesus of Nazareth”, 92.-95.lpp). Sinajā noslēgtā derība ar Izraēlu būs kaut kādā veidā atjaunota Tūkstošgadē. Šī ‘jaunā’ derība dos viņiem iespēju pieņēmamā veidā ievērot ‘vecu’. Izraēla Likuma varā bija Dieva Valstība (2. Moz. 19:5,6); kad šī Valstība būs atjaunota, Izraēlai būs atkal jābūt Likuma varā. Ir pietiekami daudz šo domu apstiprinošu liecību:

- Astoņas pēdējās Ecēhiēla nodaļas apraksta templi Tūkstošgades periodā, kurā kalpo mirstīgie garīdznieki, vadoties no Mozus Likuma priekšrakstiem.
- Cak. 14:16 runā par tautām, kas ievēro Būdiņu svētkus, Mozus svētkus. “Un pāri palikušie no visām tautām ... ik gadus dosies augšup, lai tur pielūgtu Ķēniņu, To Kungu Cebaotu, un svinētu Būdiņu svētkus”. Pieminēti “upuru kausi altāra priekšā” ar uzrakstu uz tiem: “Svētīts Tam Kungam!”, kā tas bija uz Virspriestera zirgu zvārguļiem (20.p.). Derētu atzīmēt, ka šie apraksti drīzāk parāda *līdzību* ar Mozus sistēmu, nekā Likuma atdzimšanu nemainīgā veidā.
- Mal. 3:4 pravieta, ka nākamā Ēlijas darba rezultātā “Tam Kungam tad labi patiks Jūdas un Jeruzālemes ēdamais upuris kā senajos laikos un priekš ilgiem gadiem”. Upurus vēl joprojām pienesīs, bet tad tie kļūs īsteni patīkami Dievam. Mal. 3:22 apstiprina, ka ar Ēlijas spēkiem Izraēla atgriezīsies pie Likuma: “Atcerieties Mozus, Mana kalpa, likumus, ko Es viņam kādreiz pavēlēju izveidot visa Izraēla labā Horeba kalnā kopā ar visiem likumiem un tiesām (t.i., ne tikai desmit baušļus); redzi, Es sūtīšu pie jums pravieti Ēliju, iekāms nāks Tā Kunga lielā un šausmu pilnā diena”. Jau tam vien vajadzētu pielikt punktu jebkādiem jautājumiem sakarā ar to, vai atnāks vai neatnāks Ēlija pēdējās dienās! “Viņam būs jāpiegriež tēvu sirdis saviem bērniem”. Viņa darbi atgriezīs Izraēlu pie patiesas Mozus Likuma ievērošanas.
- Ecēh. 20:41 runā, ka kad Izraēla nožēlos grēkus un atbrīvosies no nemiera cēlājiem, “Es jūs pieņemšu (saka Tas Kungs) kā patīkamu upura smaržu (“miera smaržu” – pēc viena no tulkojumiem). Sacītais asociējas ar Noas (Noa = burtiski, ‘miers’, ‘atpūta’) pienešanu Dievam patīkamu upura smaržu pēc izešanas no šķirsta. Sekojoši, plūdu laikā notikušais norāda uz Izraēlas attīrīšanos (šķīstīšanos) nākotnē, novedot tos pie vēlamā upura pienešanas Dievam tūlīt pēc attīrīšanās. Tātad vēlamā upura pienešana skaisti atbilstu iecerei.
- Ecēh. 36:26 runā par to, ka Dievs dos Izraēlai iespēju ievērot Vecās Derības likumus caur jaunu vienošanos, ko Viņš noslēgs ar viņiem pēdējās dienās: “Es jums piešķiršu jaunu sirdi un jaunu garu; Es izņemšu no jūsu krūtīm akmens sirdi un ielikšu jums miesas sirdi; Es jums došu Savu Garu un jūs vadīšu, ka jūs staigāsit Manos likumos un sargāsit un pildīsiet Manas tiesas”. Tas saistīts ar Maleahija

praviotojumu, ka Ēlija pēdējās dienās atgriezīs Izraēlu pie Mozus likuma.

- “Visi Kedaras ganāmie pulki pulcēsies tevī (Izraēlā), Nebajota auni būs tavā rīcībā, Man par patiku tos nesīs uz Mana altāra, un Es padarīšu Savu spožuma pilno namu (templi) vēl vairāk mirdzošu;... visi tie nāks no Sabas, tie atnesīs zeltu un vīraku” (Jes. 60:7,6). Teiktais māca, ka Valstībā pastāvēs templis, altāris un upurēšana.
- “Un tā jānotiek, ka visi ļaudis nāks ikkatrā jaunajā mēnesī un ik nedēļas sabbatā Mana vaiga priekšā Dievu pielūgt” (Jes. 66:23). Kaut kādā veidā tiks ievērota sestdiena, kā arī jaunmēness svinēšana; pastāvēs regulāru pielūgšanu sistēma, kā tas bija pēc Likuma.
- Tāpēc tautas teiks: “Nāciet, lai steidzamies augšup Tā Kunga kalnā un ejam Jēkaba Dieva namā (templī) ... jo no Ciānas izies bauslība” (Mih. 4:2).

Visa šajos fragmentos sacītā gaismā, vai vēl pastāv jautājums, vai Tūkstošgadē īstenosies, vārda burtiskā nozīmē, Ecēhiēla grāmatā sarakstītais par nākotnes templi un upuriem? Tādēļ mēs lasām Jes. 42:21, ka kad Izraēla pakļausies Likumam Tūkstošgades periodā, Dievs pārveidos “viņiem bauslību ... par lielu un diženu”. Kaut gan par tautām teikts, ka tās ievēros svētkus, daudz kas norāda uz to, ka Likuma ievērošana Tūkstošgadē saistīta ar *Izraēlu*.

Izraēlas pakļaušanās Likumam būs redzama visai pasaulei, un tā saņems apsolītās svētības par paklausību (5. Moz. 28). Tādā veidā, Likums atklāti kļūs liels un dižens. Dāvids Valstību redz līdzīgā gaismā. Ps. 51 bija uzrakstīts pēc grēku nožēlas sakarā ar Batsebu. Dāvids savu grēku nožēlu saista ar visas Izraēlas grēku nožēlu. Viņš saprata, ka viņa upuru pieņemšana un paklausība Likumam *tagad* bija pieņemami, tagad, kad viņš bija nonācis pie atziņas par Dieva piedošanu, kas viņam dota ārpus Likuma. “Upuri, kas patīk Dievam, ir satriekts gars ... Dari labu Ciānai Savā žēlastībā, uzcel Jeruzālemes mūrus! Tad Tev patīks taisnības upuri, dedzināmais un kopējais sadedzināmais upuris, tad ļaudis upurēs vērsus uz Tava altāra” (Ps. 51:19-21).

Mirstīgie garīdznieki

Sīkāki garīdznieku apraksti Ecēhiēla templī dod mums ieskatu Tūkstošgades un tās mirstīgo iedzīvotāju raksturos. Tie nedrīkst ņemt sev par sievām ne atraitnes, ne šķirtenes, “bet tikai jaunavu no Israēla cilts. Bet priestera atstātu atraitni tie drīkst precēt” (Ecēh. 44:22). No tā mēs varam secināt, ka Tūkstošgades laikā būs iespējama šķiršanās. Cilvēka sirds pārakmeņotība, ko ņēma vērā Dievs, kad ar Likumu atļāva šķiršanos, paliks par Tūkstošgades mirstīgo iedzīvotāju īpašību. Sašķeltu

attiecību pārdzīvojumi šķiršanās vai dzīvesbiedru nāves gadījumā būs tāpat raksturīgi Tūkstošgadei. Kā tā laika ķēniņi-priesteri, mēs varētu būt iesaistīti garīgā atbalsta un palīdzības sniegšanā tādu apstākļu upuriem.

Pavēle garīdzniekiem neskūt “savu galvu pliku, nedz arī nēsāt garus matus, bet savas galvas matus nogriezt, kā parasts” (Ecēh. 44:20), iespējams, norāda uz atgriešanos pie nazāriešu principiem. “Viņu priesteriem nebūs vīnu dzert, kad tiem jāiet iekšējā pagalmā” (Ecēh. 44:21), kas norāda uz to, ka Tūkstošgadē joprojām tiks izgatavots vīns, un pastāvēs kārdinājums piedzerties. Mirstīgo iedzīvotāju vilšanos Tūkstošgades beigās, uz ko norāda Atkl. 20, iespējams, pavadīs tāda parādība kā alkohola ļaunprātīgas izmantošanas pastiprināšanās. Līdz zināmai pakāpei svētie var pat izpildīt ‘policistu’ lomu Tūkstošgades periodā, nodarbojoties ar piedzērušiem, nomierinot atraitnes, atbalstot sašķēlušos ģimeņu upurus. Vēl viens mājiens uz to, ka Tūkstošgades periods nebūs tik idillistisks, kā mēs to varētu iedomāties, ir tas, ka Tūkstošgadē būs arī nauda. Jeremijam bija teikts nopirkt Hanameēla lauku kā zīmi viņa ticībai tam, ka pienāks diena, kad atkal Jeruzalemē pirs un pārdos tūrumus. Šim laikam vēl jānāk – Tūkstošgadē. Īpašumu tirgus un naudas apgrozījuma pastāvēšana jau pati par sevi neapšaubāmi izraisīs ne mazums strīdu, kas būs svētajiem jāizšķir. Likuma panti skaidri norāda uz privātīpašuma un personīgā īpašuma jēdzienu pastāvēšanu Tūkstošgades periodā.

Tomēr Likumā ir skaidra norāde uz to, ka darījumi drīzāk būs saistīti ar materiālo īpašumu, nekā ar naudas sistēmu. Rodas iespaids par agrāru, ekonomiski neatkarīgu kopienu; Ādamam radītā Dieva ideāla Ēdenē atzarojumu. Gandrīz katrs Likuma pants modina mūsu fantāziju, iztēlojoties Tūkstošgades dzīvi visos sīkumos. Piemēram, 5. Moz. 26:2 runā par cilvēkiem, kas atnesuši Dievam grozā visus pirmos augļus, un mēs iztēlojamies cilvēkus, kas darina grozus nelielās lauku saimniecībās Tūkstošgades periodā. Upuri nākotnes templī būs jāpiedāvā ar sāli, kā bija teikts Ecēhiēlam. Un mēs varam iztēloties sāls raktuves, vai sāls tvaicēšanu Vidusjūras krastā. Šādas ainiņas atšķiras no priekšstata par cilvēkiem, kas sēž zem augļu kokiem un augļi tiem krīt tieši mutē. Tūkstošgades periods būs aktīva darba periods; fiziskā, morālā un intelektuālā apātija, kas tagad pārņemusi cilvēci, ievērojami mazināsies, nevis progresēs pateicoties daudz labvēlīgākiem fiziskajiem apstākļiem.

Soģu sistēma

Liels uzsvars ir likts uz to, ka Kungs Jēzus būs augstākais soģis Savā Valstībā. “Viņš netiesās pēc tā, ko Viņa acis redz, un nespriedīs pēc tā, ko Viņa ausis dzird, bet Viņš tiesās nabagus pēc taisnības un cietējiem virs zemes spriedīs goda pilnu tiesu un pēc patiesības” (Jes. 11:3,4). Kristus un svēto klātbūtne uz zemes neapsturēs bezdievīgo, kas turpinās aplaupīt

vājākos, un nenovērsīs pilnībā nabadzību. Šīs parādības eksistēs, bet būs iespēja griezties pēc palīdzības pie Kristus, kas spriedīs taisnu tiesu.

Mozus Likuma ietvaros pastāvēja pāradresēšanas sistēma ar Mozu priekšgalā: sīkākus gadījumus izskatīja septiņdesmit vecājie un ģimeņu galvas. Šie 'elohim' (no ebr. *elohim* – Dievs), bez šaubām, norāda uz mums, nākotnes Valstības laika priesteriem. Var gadīties, ka dažu lietu sarežģītība mūsu gara spējām būs netverama, tās tiks nosūtītas svētajiem ar daudz augstākām gara spējām nekā mūsējās, un beigu beigās pie Kristus. "Mēs tiesāsim eņģeļus" (1. Kor. 6:3) var attiekties uz jebkuru ticīgo, kas ir nolikts spriest tiesu par kādu sūtni vai pārstāvi no piem., pilsētas vai ciemata. Šī atsaukšanās uz eņģeļiem-sūtniem norāda uz to, ka mēs ģeogrāfiski atradīsimies kādā vienā vietā, uz kuru sūtni nogādās izskatāmās lietas.

Svētības un lāsti (5. Moz. 28)

Pasaule saņems svētības, kas ieskicētas 5. Moz. 28, kad tā būs pakļāvusies Likumam. "Svētīts būs tavas miesas auglis, ... tavas zemes auglis, ... tavu lopu auglis" utt. (5. Moz. 28:4). Ir pamats pieņemumam, ka bībeliski domājošs izraēlietis, izlasījis Jesajas pravietojumus par Valstību, un šo pantu it īpaši, ieraudzītu to, pirmām kārtām, kā laiku, ko raksturo bezierunu paklausība Dieva likumam, kā rezultātā visas šīs materiālās svētības nāktu pār viņa zemi. No šejienes rodas jautājums, kas tiks sīkāk apskatīts vēlāk, vai šīs svētības Valstības pravietojumā nāks tikai pār ebrejiem un Izraēlas zemi, vai arī pār visu pasauli.

"Un Tas Kungs tev atvērs Savu labumu krātuvi, debesis, lai dotu savā laikā lietu tavai zemei (mājiens tam, ka Tūkstošgadē būs lietus un gadalaiki), un svētītu visu tavu roku darbu, un tu aizdosi daudzām tautām, bet pats neaizņemsies. Un Tas Kungs tevi noliks par galvu, bet ne par asti" (5. Moz. 28:12). Sava pastāvīgā grēka dēļ Izraēla nekad īstenībā nebija šo tautu galva; šis pravietojums gaida savu izpildīšanos, kā burtiskā, tā arī garīgā nozīmē – Tūkstošgadē. Starp citu, ievērojiet, ka Tūkstošgadē būs valūta, būs tie, kas aizdos un tie, kas aizņemsies, kas aizvien ir strīdu potenciāls iemesls. Bieži ir teikts, ka šis pravietojums par ebreju naudas aizdošanu ebrejos jau ir piepildījies. Tomēr jāatzīmē, ka tam bija jābūt atkarīgam no viņu paklausības, kas gan Izraēlā nav vēl pieredzēta. Pagānu tautu bagātība tiks dota Izraēlai, it īpaši, arābu ienaidnieku bagātība. Viņi būs spējīgi aizdot un pilnībā kontrolēt mirstīgo iedzīvotāju ekonomisko stāvokli. Vārdi: "Tas Kungs, Tavs Dievs, tevi augstu cels pār visām zemes tautām" (5. Moz. 28:1) attiecināmi tikai uz Valstību. Caharijas pravietojums par desmit vīriem, kas, ebreja svārka malai pieķērušies, dodas kopā ar viņu uz Jeruzalemi, ir līdzīga satura.

Lāsti, kam jānāk pār nepaklausīgajiem, arī ir ietverti fragmentos par Valstību, ar domu, ka 'Bet ja tu esi paklausīgs, tad ar tevi notiks tieši

pretējais'. 5. Moz. 28:30 brīdina: "Tu sev uzcelsi namu, bet tu tanī nedzīvosi; tu dēstīsi vīna dārzu, bet augļus tu nebaudīsi". Šos pašus izteikumus lasām Jesajas 65: "Kad viņi uzcelš namus, tad viņi tur arī dzīvos; kad viņi stādīs vīnadārzus, tad viņi arī ēdīs to augļus... viņi (vairs) nedēstīs vīnadārzus, lai citi ēstu to augļus". Tas ļauj mums palūkoties uz lāstiem par nepaklausību un iztēloties, kā tieši pretējais īstenojas Tūkstošgades laikā. "Tu gan dēstīsi vīna dārzus un tos apstrādāsi, bet nedz vīnu tu dzersi, nedz ražu novāksi, jo tārps to nograuzīs" (5. Moz. 28:39) – Tūkstošgades laikā notiks tieši pretējais. Katrs sēdēs zem sava vīnogulāja un vīģes koka (un baudīs to augļus). Tāpat kā Noa darīja vīnu pēc plūdiem, to darīs arī ebreji. Tas, ka Noa piedzērs, ir pietiekams pierādījums tam, ka mirstīgajiem būs iespēja piedzerties arī Tūkstošgades laikā. Mūsu loma kā mācītājiem, bez šaubām, būs arī mācīt mirstīgajiem saprātīgu vīna lietošanu.

Jebkurš Dieva likums, vai tas būtu Mozus Likums vai ne, izceļ grēka nopietnību. Pavēle upurēt dzīvniekus par grēku bija tam ideāla metode. Tāpat kā Mozus upurpienešana runāja uz mums par Jēzus darbību nākotnē, tā arī upurpienešana Tūkstošgadē norādīs uz Jēzus padarīto darbu. Tas būs saviļņojošs brīdis, kad mēs skaidrosim sagatavotiem prātiem krusta brīnumu un mūsu Kunga ideālo dzīvi. Ticība Dieva acīs ir vissvarīgākais. Tas, ko mēs varam redzēt ar acīm, nav ticība. Mirstīgie iedzīvotāji varēs redzēt Kristu, bet Dievs negribēs, lai ļaudis 'ticētu' Viņam tikai kā labā devējam, kas ir ikviena veiksmīga līdera popularitātes pamatā. Viņš pieprasīs no viņiem ticību garīgajam Kristū, kura centrā ir viņa darbība krustā. Turpmākā dzīvnieku upurēšana, kas simbolizēs Viņa krusta upuri, palīdzēs attīstīt šo ticības veidu. Atkl. 20:13 apraksta otro tiesu Tūkstošgades beigās (t.i., pār mirstīgo pasaules daļu) kā tiesu "pēc viņu darbiem", it kā uzsvara smagums būtu uz darbiem. Ticība tad pavērsies skatienam daudzējādā veidā. Darbi parāda, vai cilvēkam piemīt tā ticība, kuru viņš atklāti atzīst, kā to uzsver Jēkabs. Likuma darbu pildīšana pareizā garā būs tam pierādījums, kaut gan, protams, pilnīga paklausība nebūs nosacījums ieiešanai pašā Valstībā, tāpēc ka piedošana tiks dota tikai caur Kristus darbu. Starp citu, ievērojiet, ka Atkl. 20:13 runā par jūru, kas atdos mirušos, kas tajā bijuši. Jādomā, ka daži cilvēki noslīks Tūkstošgades laikā. Šoks no nāves, traģēdijas traumas būs jāpārdzīvo arī Tūkstošgades laikā. Un atkal mēs varam iztēloties savu lomu to ģimeņu mierināšanā, kas pārdzīvojušas tādu zaudējumu, to iedvesmošanā ar otro augšāmcelšanu. Mums jājauc sev, vai šai dzīvē mums piemīt vēlēšanās sniegt palīdzīgu roku cietējiem, kas mums apkārt, ar to pašu veicinot slavu Dievam un Kristus mīlestību. Ja mēs ar prieku to darām tagad, tad mūsu prieks un sasniegumi būs vēl ievērojamāki Valstībā.

Apmetņu raksturs

Pēc Likuma zeme un Izraēlas administratīvā iekārta bija ļoti labi organizētas. Pastāvēja vairākas pilsētas patvērumam un priesteru pilsētas. Raksti, kā piem. Jozuas 15, nosaka, ka Jūdejas cilts pilsētas bija sadalītas dažādās grupās. Mēs lasām par “pilsētu” “ar tās ciematiem”, kā piem. “pavisam divdesmit deviņas pilsētas ar to ciematiem” (Joz. 15:32). Kad mēs lasām, ka taisnie pārvaldīs noteiktu skaitu pilsētu Tūkstošgadē, mums ir pamats domāt, ka līdzīga sistēma tiks atjaunota Tūkstošgades laikā. Mēs būsim it kā eklēsiju vecākie vienai vai vairākām pilsētām.

Kaut gan Tūkstošgadē pilsētas pastāvēs, Likuma panti paredz, ka Dieva ideāls Viņa tautai ir nometnieku dzīve lauku ciematos. 3. Moz. 25:28-31 satur likumus, kas attiecas uz mantošanu. *Zemi*, kas bija nopirkta no citas cilts, bija jāatdod tās sākotnējam īpašniekam Jubilejas gadā. Tomēr māja, kas atradās pilsētā, kas apjozta ar sienu, varēja tikt izpirkta tikai gada laikā kopš tās pārdošanas; pēc šī laika tā uz visiem laikiem mainīja īpašnieku. Tas norāda uz to, ka Dievam vairāk rūpēja Viņa tautas pārvaldīšanā esošā lauksaimniecības zeme, nekā pilsētnieku īpašumi. “Bet namus ciemos, kam nav mūri visapkārt, būs pielīdzināt lauku tīrumam; tos ir iespējams izpirkt, un tie nāk brīvi gaviļu gadā”. Šeit var būt mājiens, ka Dievs neatzīst lielas “apjoztas” pilsētas, kas tik bieži asociējas ar ļaunumu. Viņiem nebija brīv pārdot zemi, jo tā pieder Dievam (3. Moz. 25:23). Tas, ka viņiem bija atļauts pārdot mājas ar sienu apjoztās pilsētās, parāda, ka Dievs vairāk neuzskatīja tās par sev piederošām, kā tas bija ar lauksaimniecības (ciemu) apgabaliem.

Garīdznieki

Mēs būsim ‘ķēniņ-priesteri’ Tūkstošgadē, saka Atkl. 5:10. Tulkojums “ķēniņi un priesteri” ir neveiksmīgs; mēs būsim kā ķēniņi, tā arī priesteri pēc Melhisedeka kārtas, nevis tā, ka daži būs ķēniņi un citi priesteri. Ja mēs varēsim skaidri apzināties to lomu, kādu Dievs ir atvēlējis priesteriem pēc Likuma, mēs gūsim dziļāku ieskatu par mūsu nākamo darbību kā ķēniņ-priesteriem.

Maleahija grāmata pievērš uzmanību tam, kādai *būtu jābūt* garīdzniecībai salīdzinājumā ar to, kāda tā bija. Patiesībā daudzi Vecās Derības pravietojumi, kas vērsti pret Izraēlu, bija īpaši tēmēti pret priesteriem. Priesteriem vajadzēja sekot pirmo Levija pēcteču piemēram: “Patiesības likums (Dieva vārds – Jņ. 17:17) bija viņa mutē, un nekāda ļaunuma, nedz netaisnības nebija uz viņa lūpām. Mierīgi un ar atklātu sird viņš virzījās Man pa priekšu un atgriezta daudzus no grēkiem” (Mal. 2:5,6). Uz šiem vārdiem atsaucas Jēk. 5:20 sakarā ar to, ka mums, jaunajiem “ķēniņķīgajiem priesteriem” (1. Pēt. 2:9) jāatgriež mūsu brāļus no viņu grēkiem. Šī derība bija dota sakarā ar to, ka Eleāzaram bija jāieiet tautas vidū, lai satriektu tos un tādā veidā atturētu daudzus no

nekrietnībām. Viņš ne tikai neiecietīgi vērsās pret nepaklausīgajiem; viņa patiesā loma bija cilvēku atgriešanā no grēka. Mūsu uzdevums, kā nākošajiem priesteriem, arī būs rakstisko spriedumu izpilde, bet tas tiks darīts tamdēļ, lai liktu cilvēkiem saprast grēka nopietnību un atgriezt tos no tā. Šim mērķim “priestera lūpām būs *glabāt* īsto atziņu (t.i., neatkāpties no tās), lai viņa mutes vārdos varētu meklēt īsto Dieva bauslību; ne velti taču priesteris ir Dieva, Tā Kunga Cebaota sūtnis” (Mal. 2:7), lai precīzi nodotu Viņa vārdu. Garīdzniekiem jāizmanto savas Dieva vārda zināšanas, lai atgrieztu tautu no grēka. Ja mūsos patiesi ir naids pret grēku un patiesa mīlestība pret Dieva taisnību, mums ir jāizjūt kvēla vēlēšanās novest Dieva labo vēsti līdz nabadzīgo kvartālu bērniem, meitenēm “pec izsaukuma”, narkomāniem. Tomēr mums laupa cerības tā atziņa, ka viņi nez kāpēc ir kurlī pret Dieva vārdu. Valstības prieks ir tajā, ka mēs spēsim runāt Dieva vārdu ar pārliecinošu spēku mūsu vadītājā kopienā un savām acīm redzēt tā iedarbību.

Cilvēki tad *nāks* pie mums, lai atrastu pie mums Dieva vārda patieso jēgu! “Likumu *meklēs*” priesteru vārdos. Tas atgādina mums tādus fragmentus kā Jes.2 un Mih. 4, kas runā par visām tautām, kas dodas *meklēt* Likumu Jeruzalemē. Līdzīgi tam, kā tautas *priecājās*, ka levīti bija viņu vidū tempļa atjaunošanas laikā (cits Tūkstošgades tēls, Neh. 12:44), mēs arī būsim patiesi mīļēti un novērtēti mirstīgo ticīgo vidū. No Jer. 26:2,7 rodas priekšstats, ka ļaudis nāca uz Jeruzalemi ar saviem priesteriem “no visām Jūdas pilsētām”; tieši tāpat arī mēs vedīsim savus pārzināmos uz Jeruzalemi. Sākumā, pārņemot no mums mūsu uzraudzības pilsētās un ciemos tieksmi meklēt Dieva vārda nozīmi, viņi pēc tam gribēs apmeklēt masu Bībeles skolas, kuras Kungs Jēzus vadīs mirstīgajiem Jeruzalemē, pieskaņojot tās ebreju svētku reizēm. Viņi dosies ceļā Bībeles izziņāšanas mīlestības dzīti, ko viņi būs no mums smēlušies. Pat šajā dzīvē nav nekā patīkamāka, nekā nesniedz lielāku gandarījumu, kā redzēt tevis jaunpievērsto patiesībai pēc kristīšanas augam mīlestībā pret Dieva vārdu un Dieva zināšanu. Katrs no mums varēs par to pārliecināties daudz lielākā mērā Tūkstošgadē.

Likuma jēgas meklēšanas piemēru rodam 4. Moz. 36. Gileāda bērni un Celofehada meitas atnāca pie Mozus daudz pilnīgāka Dieva lēmuma meklējumos par viņu stāvokli attiecībā uz zemes mantošanu. Tad Mozus, Dieva gara iedvesmots, izklāstīja viņiem Likumu daudz sīkāk. Interesanti, ka Dāvids saistīja pielūgšanu templī ar Dieva vārda uzteikšanu (Ps. 138:2), it kā pārdomas par vārdu būtu pielīdzināmas ieiešanai lūgšanas teltī. Ja mums pašiem nav patiesas mīlestības un Dieva izziņas slāpes šajā dzīvē, nedz vēlēšanās dalīties tajās ar citiem ticīgajiem un apkārtējo pasauli, tad cik gan reāla ir mūsu tiekšanās atrasties Valstībā? Jo tajā jau arī būs Valstības jēga.

Garīdznieki bija izkaisīti pa Izraēlas zemi, lai izpildītu pravietojumu par Leviju, kuram bija jābūt izkaisītam Izraēlā (1. Moz. 49:5-7). Šis lāsts izvērtās par svētību, jo priesteriem tika dotas priesteru pilsētas visās Izraēlas ciltīs. Viņiem tika doti “zemes gabali” pie pilsētām, kurās tie dzīvoja, un tie nebija lieli (4. Moz. 35:4,5). Vieta pilsētā, kur bija priesteri, bija labi zināma, un tie bija vienmēr gatavi dot padomus cilvēkiem. Var iztēloties līdzīgu sistēmu arī Tūkstošgadē. 3. Moz. 22:10 brīdina, ka “piedzīvotājam pie priestera” nebūs ēst no svētītā, ar ko varēja mieloties priesteru ģimene. Šeit ir lielisks norādījums tam, ka garīdzniekiem bija vieta pilsētās viesu uzņemšanai. Likums iepriekš paredzēja, ka ‘svešinieki’ apmetīsies priesteru mājās, un tāpēc vajadzēja brīdināt tādus cilvēkus, lai viņi neēstu no tā svētītā, kas varēja atrasties ģimenes virtuvē. Tas bija domāts tikai priesterim un viņa tiešajiem ģimenes locekļiem. Neh. 11:30 satur norādījumu uz to, ka daži priesteri apmetās uz dzīvi ciemos un mazās pilsētās “Sanoā, Adullāmā un to ciemos, Lahišā un tās *laukos* (ciematos?). Tas viss norāda uz to, ka Dievam netīk lielpilsētu dzīve. Viņa tautai būs jāiziet no pilsētām, lai atrastu īstās zināšanas par Viņu (salīdz. ar krusta novietošanu ārpus Jeruzalemes sienām). Tas viss dod pietiekošu vielu mūsu iztēlei, iedomājoties dzīves apstākļus Tūkstošgadē.

Tāpat kā levītiem tika *dotas* viņu pilsētas, tā arī ticīgajiem tiks *dotas* desmit vai piecas pilsētas utt., lai tās pārvaldītu. Tā vietā lai būtu atsevišķi administratīvie un reliģiskie līderi, kā tas bija agrīnajos gados Izraēlā, mēs būsim “ķēniņ-priesteri” (Atkl. 5:10, gr.), izpildot abas lomas kā priesteri pēc Melhisedeka kārtas. Hierarhija, kas pastāvēja garīdznieku vidū, būs vērojama arī starp svētajiem; viņi pārņems to no pastāvošās Eņģeļu hierarhiskās sistēmas. Šķiet, ka hierarhija raksturo visu laiku *elohim*. Pastāvēs pāradresēšanas sistēma sarežģītu tiesas gadījumu risināšanai, kuri prasīs lielākas Dieva vārda zināšanas; no tiem, kas pārvalda piecas pilsētas – tiem, kuru pārvaldē ir desmit, utt., līdz tam, ka dažas lietas nonāks paša Kristus pārziņā Jeruzalemē. Pilnīgi iespējams, ka daži no vecākajiem svētajiem atradīsies ar Kristu Jeruzalemē, pārstāvēt tur “svēto nometni” (Atkl. 20:9), līdzīgi tam, kā “tēvu namu galvenie Savās paaudzēs un vadoņi ...dzīvoja Jeruzālemē” Dāvida un Salamana ķēniņvalstu laikos, kas arī simbolizēja Tūkstošgadi (1. Laiku 8:28).

Garīgā godkārība

Sacītais parāda, ka tie, kam ir vislielākā Dieva vārda zināšana un izpratne, saņems visaugstāko stāvokli Valstībā. Tas nenozīmē, ka tie, kuri būs spējīgi pieblīvēt smadzenes ar Dieva vārdu šajā dzīvē, pārvaldīs desmit pilsētas utt. Tie būs tie, kas pazīst Dievu un zina Viņa ceļus, kas izprot Viņa spriedumus un padara tos par saviem personīgajiem spriedumiem, kas izmantos tos tiesājot mirstīgos iedzīvotājus

Tūkstošgadē. Kristus līdzība satur mājienu uz to, ka jo vairāk mēs izmantosim savus talantus, jo vairāk pilsētu mums tiks iedots. Tādēļ talantiem ir jāpārstāv mūsu Dieva un Dieva vārda dziļāko izpratni. Kā viena zvaigzne (vai ticīgais) atšķirsies no citas savā slavā Valstībā, tā daži pārvaldīs vienu, bet citi – desmit pilsētas. Mūsu valdīšana pār pilsētām būs Dieva slavas atspoguļojums, līdzīgi kā tas notiek ar zvaigzni. Tādēļ ir iespējama garīgās godkāribas pastāvēšana Valstībā, vēlmes kļūt diženam. Ja mēs no sirds gribam slavēt Dievu, mūsu attieksme neizpaužīsies vārdos: “Man tikai nokļūt Valstībā, bet pārējais mani neuztrauc”. Tieši tāda veida domāšana arī noved Valstības tēlu domās līdz “melnās kastes” stāvoklim; mēs gribam būt ‘Valstībā’, bet mēs neapstājamies, lai pārdomātu, *kāpēc*, vai arī ko tad īstenībā apzīmē Valstība. Ja mēs skaidri to apzināties, tad garīgā godkāriba būs dominējoša mūsu dzīvē. Mūsu Kungs mācīja kā ar personīgo piemēru, tā arī ar katru vārdu, ka tas, kurš ir pazemīgs tagad, būs pats lielākais Valstībā. Tas jau pats par sevi mudina mūs meklēt patiesu diženumu Dieva Valstībā.

Vārda sludināšana

Garīdznieku galvenais uzdevums bija būt par skolotājiem. Skolotājam ir nepieciešams, lai skolnieki viņam uzticētos. Augstajam priesterim bija tāda uzticība dota, jo arī Viņš bija pakļauts kārdinājumiem, tāpat kā tie, kurus Viņam vajadzēja izpirkt ar Savu upuri. Augstais priesteris tāpēc “var iežēloties par nezinātājiem (t.i., grēkā kritušajiem nezināšanas dēļ) un maldīgajiem, tāpēc, ka arī viņš pats vājības apņēmts” (Ebr. 5:1,2). Tas lieliski parāda Jēzus atbilstību mūsu skolotāja, parauga un garīdznieka lomai. Mirstīgā iedzīvotāju daļa tādēļ apzināsies, ka kādreiz mēs, viņu priesteri, arī bijām nezinoši un garīgi “maldījušies” attiecībā pret mūžīgo dzīvi; kas vēl labāk to viņiem izskaidros, ja ne mēs paši? Dieva piedošanas mūžīgā realitāte, kas mums dota, iedvesmos mirstīgos iedzīvotājus ticēt tam, ka viņu grēki arī var tikt piedoti, bet viņi paši iegūt cerību uz mūžīgo dzīvi, kā tas bija ar mums. Mūsu personīgais piemērs un attiecības ar Dievu kļūs par ievēribas cienīgu sprediķi tajās dienās, kā tam vajadzētu būt tagad. Kaut kādā mērā, sekojoši, Tūkstošgades periodā mēs apzināsimies mūsu tagadējo garīgo stāvokli, kaut arī neizjutīsim ar to saistītās skumjas un sāpes.

2. Moz. 19:5,6 runā par to, ka Dieva nodoms bija, lai visa Izraēla tauta kļūtu par garīdznieku Valstību. Tādējādi, Izraēla Valstībā vairs nemācīs savus brāļus “iepazīt Dievu”, jo tajā laikā viņi visi iepazīs Viņu un runās viens ar otru par Viņu. Levija cilts vairs nebūs tā, kas mācīs saviem brāļiem zināšanas par Dievu; katram no viņiem individuāli šīs zināšanas būs dotas un viņi tās nodos citiem. Mums jāklūst par pilnīgu priesteru Valstību tagad, šajā dzīvē.

Kaut gan Izraēlai būs šīs Dieva zināšanas, iespējams, tām viņus mācīsim mēs. Par Izraēlu Tūkstošgadē rakstīts: “un tavas ausis dzirdēs aiz tevis šos vārdus: šis ir tas ceļš, staigājiet pa to! – kaut jūs arī ietu pa labi (atkal nonākot Likuma pakļautībā?) vai novērstos pa kreisi” (Jes. 30:21), varbūt, atkal ejot miesīgo ceļu. Mēs būsīm pirmie Izraēlas mācītāji, saskaņā ar Jer. 3:15: “Un Es jums došu ganus pēc Mana prāta (tātad mums pilnībā tiks dotas spējas izprast un pārstāvēt Dieva prātu!), kas jūs ganīs ar saprātu un gudrību”. Tāpēc mēs teiksim Izraēlai: “Lūk, ceļš (Kristus ir vienīgais ceļš, t.i., mēs mācīsim viņiem Kristu), ejiet pa to”. ‘Viņu ausis dzirdēs vārdu aiz viņiem’ norāda uz to, ka mēs kaut kādā veidā vērosim viņu garīgo izaugsmi un attiecīgi virzīsim to. Mums būs pastāvīgi jāuzmana, lai viņi ieturētu pareizo kursu, nenovirzoties ne pa labi, ne pa kreisi. Patiesībā, mēs pārņemsim Eņģeļu funkcijas! Tieši tāda veida attiecībās mēs būsīm ar viņiem.

Mums jāatceras, ka saskaņā ar Likumu, priesteru gudrībai un zināšanām bija robežas; un, zināmā mērā, tas skars arī mūs kā noteiktas hierarhijas daļu. Mūsu atlīdzība, pamatā, būs tajā apstākļi, cik lielā mērā mums būs atļauts zināt un izteikt Dieva prātu. Tā kā pastāvēs atlīdzības līmeņi, vienas zvaigznes atšķirsies no citām ar Dieva zināšanas atspoguļojuma pilnību, jābūt arī zināšanu pakāpēm, norādot uz to, ka šajā laikā jāpastāv zināšanu ierobežojumiem.

DĀVIDA UN SALAMANA ĶĒNIŅVALSTIS

Mesiāniskie apsolījumi, kas tika doti Dāvidam par viņa dzimtu, kurai tiks dota slavena Valstība, sākotnēji piepildījās Salamanā. Tāpēc viņa ķēniņvalsts bija simboliska Kristus nākotnes Valstība. Ecēhiēla tempļa izmēri daudzējādā ziņā sakrīt ar Salamana tempļa izmēriem, kas ir jau pietiekama liecība, lai ticētu, ka Templis būs, burtiskā nozīmē, uzcelts Jeruzalemē, lai to izmantotu Tūkstošgades periodā. Jesaja 11 apraksta Kristu kā nevainojamu, tautas cieņu iemantojušu tautas soģi Tūkstošgadē; tas var būt mājiens uz Salamana leģendāro gudrību sarežģītu tiesas gadījumu izspriešanā, kas nāca priekšā Izraēlā. Dieva gudrība bija Salamanā (1. Ķēn. 3:28), kā Jēzū bija “apslēptas visas gudrības un atziņas bagātības” (Kol. 2:3). Pravietojums par Valstību Jes. 60:1-8 piepildīts ar atsaucēm uz Salamana ķēniņvalsti: “tava gaisma (Jēzus) nāk ... tautas staigās tavā gaismā (salīdz. ar Jes. 2:3 un ar to, kā tautas pulcējās pie Salamana) ... kamieļu jūklis aplās tevi, jaunie kamieļi no Midiānas un Ēfas (apgabali, kas sūtīja nodevas Salamanam), visi tie nāks no Sābas (salīdz. ar Sābas ķēniņi), tie atnesīs zeltu un vīraku (ko viņi taisīja Salamanam)”.

Tādēļ Sābas ķēniņienes vizīte ir simbols tam, ka Tūkstošgades tautas nāks paklanīties Kristum. Viņas ierašanās cēlonis bija tas, ka viņa bija saklausījies par Salamana gudrību un pati gribēja uzzināt par to vairāk. Mūsu mācīšanas rezultātā ļaudis pilsētās un ciematos, kas būs mūsu pārvaldē, līdzīgi tieksies uz Jeruzalemi, lai tiktos ar Kristu. Sābas ķēniņiene *redzēja* Salamana gudrību, paskatoties uz viņa “kalpu mītnēm, un viņa kalpotāju stāju un viņu tērpiem” (1. Ķēn. 10:4-8). Tieši vērojot Salamana tautu, viņa izjuta un saprata viņa gudrību. Līdzīgā veidā tautas apgūs zināšanas par Kristu, vērojot dabiskā Izraēla un arī mūsu piemēru; kā tas viņiem būtu jādara arī šajā dzīvē.

Pashā Valstībā

Stāsts uzmanības centrā izvirza to, cik Sābas ķēniņiene bija pārsteigta par “viņa ēdieniem uz viņa galda ...arī dzērienu pasniegšanas veidu ... un viņa kalpu mītnēm...” it kā viņa vērotu banketu, ko Salamans rīko saviem kalpiem, kurā visiem tika pasniegts vīns. Šis stāsts attiecas uz to, kā mēs svinēsim Pashā kopā ar Kristu; domājams regulāri, nevis tikai Tūkstošgades sākumā. Tas kļūs par piemērotu veidu, kā pastāvīgi redzēt savā priekšā mūsu glābšanas ceļu; ne tāpēc, ka mēs sliktos to aizmirst, bet lai godinātu Viņa darbu. Līdzīgi, mūsu tagadējais ‘atcerei veltītais galds’ nav domāts tikai, lai atgādinātu divtūkstošgadu senus notikumus; tā mērķis ir svinīgi pieminēt un slavēt mūsu Kunga darbu. Tāpat arī mūsu Pashā svinēšana ar Jēzu būs vērojama un zināma tautām; un mūsu patiesais prieks no sadraudzības ar Viņu pārliecinās tās ieklausīties Viņa mācībā. Tieši tāpat ir pamats domāt, ka mūsu tagadējais piemiņas dievkalpojums bija iecerēts kā liecība pasaulei. Noturot šo piemiņas dievkalpojumu (*agape*, brotherly love, no grieķu val.), mēs sludinām visiem cilvēkiem, ka mēs esam viņa mācekļi. Lai gan mēs nevaram šai svinīgajā simboliskajā maizes laušanā un vīna baudīšanā, pieminot Kristus upuri, dalīties ar pasauli, tomēr aizslēdzot durvis un atdaloties no pasaules šajos brīžos, vai mēs būsim pildījuši mūsu Kunga nodomus?

Sābas ķēniņienei aizrāvās elpa no izbrīna: “Svētīgi ir tavi vīri, un svētīgi ir tavi kalpotāji, kas ik dienas stāv tavā priekšā, tie, kuri dzird tavu gudrību”. Šeit viņa ieraudzīja patiesu prieku un tādu garīgu piepildījumu, kādu viņa agrāk nebija spējīga pat iedomāties. Prieks viņos radās no pastāvīgās saskarsmes ar Salamana gudrību. Kā Kristus tauta, arī mēs vēlēsimies pastāvīgi atrasties tur, kur Viņš, klausīties Viņa vārdos. Ja mēs tos nemīlam tagad, ja tie mūs neiedvesmo un nesajūsmina mūs, tad vai mūs iepriecinās Valstība? Dāvida priekšstats par Valstību bija pastāvīga atrašanās templī un Dieva gudrības uzklauššana: “Vienu es izlūdzos no Tā Kunga, pēc kā es kāroju: ka es varu palikt Tā Kunga namā visu savu mūžu, skatīt Tā Kunga jaukumu un pielūgt Viņu Viņa svētajā vietā” (Ps. 27:4). Prieks par Valstību un mūsu attiecībām ar Dievu tagad nāks no

mūsu zināšanas par Kristu, mūsu Dieva gudrības mīlestību, kas izpaužas Kristū. Prieka cēlonis nebūs ideālais klimats, nemirstība un tml. Tas būs Kristus pazīšanas prieks, Dieva patiesības saprašana Viņā. Iepriekšējais būs aizmirsts. Mēs nespiedīsim viens otram roku, priecājoties par to, ka mēs nedzīvojam vecajos sliktajos laikos. Tas nav Valstības prieks; tas būs tāds prieks, tāda garīgā pacilātība, ko dod Dieva apzināšanās sevī.

Salamana augstā intelektuālā potenciāla dāvana nebija dota tāpat vien. Gudrība, kuru viņš izlūdās, bija dota, lai viņš būtu tautas garīgais vadonis (1. Ķēn. 3: 9). Tādējādi, kad “viņš runāja par kokiem ... par zvēriem, par putniem, par rāpuļiem un par zivīm” (t.i., par visu dabas radību; ievērojiet 1. Mozus grāmatas stilu; 1. Ķēn. 5:13), viņš to darīja Izraēlas garīgajai pamācīšanai. Ne jau šo lietu akadēmiskais, zinātniskais izklāsts pamudināja ļaudis šķērsot pasauli, lai dzirdētu viņa vārdus. Pilnīgi iespējams, ka Dieva zināšana Tūkstošgadē izplatīsies pateicoties tam, ka Kristus izklāstīs mācību, kas ielikta dabas radīšanā. Tieši tā bija Viņa iemīļotā metode, runājot līdzībās; un tas arī pievilka ļaužu pūļus. Šajā kontekstā runājot par Salamana gudrību, mēs uzzinām, ka “viņa sacerēto dziesmu skaits bija pavisam tūkstotis un piecas” (1. Ķēn. 5:12); iespējams, ka tauta iegaumēja viņa gudrību dziesmu formā. Var gadīties, ka tādai mūzikai būs ievērojama loma Dieva zināšanu izplatīšanā Tūkstošgadē.

Mēs redzējām, ka priesteri simbolizē svētos Valstībā. 2. Laiku 5:11,12 skaidro, kā izskatījās garīdznieki Salamana laikā: “... kad priesteri iznāca no svētnīcas... un levīti, kas bija dziedātāji, proti, Asafs, Heimans, Jedutuns ar saviem dēliem un brāļiem, visi tērpušies smalka lina auduma drānās (citēts Atklāsmē par svētajiem Valstībā), ar cimbālēm, arfām un citārām bija nostājušies altara austrumu pusē ... un tikai skanētu viena balss, kas to Kungu teiktu un slavētu Viņu ... jo Tas Kungs ir labs, un Viņa žēlastība paliek mūžīgi”. Priesteru sadalīšana dažādās grupās atkal satur mājienu uz līdzīgu iekārtu Valstībā. Īpaši uzsvērtā “viena balss”, kas nāca no viņiem, norāda uz slaveno Dieva bērnu vienotību nākotnes laikos; kaut gan arī tagad mēs varam Viņu slavināt “vienā balsī”. Iespējams, ka Pāvils domāja šo Valstības tēlu Salamana valdīšanas laikos, kad rakstīja, ka vienā ziņā mēs jau tagad varam būt Valstībā caur mūsu vienotību Dieva lūgšanā. Traģiski, ka mūsu pielūgsmes forma dažreiz rada tik daudz rūgtu šķelšanos Dieva tautas vidū tagad.

Pastāv vairāki momenti, kas demonstrē saistību starp Salamana Valstību un Kristus Valstību. Piemēram, Salamans “darīja ... ka sudraba Jeruzālemē bija tik daudz kā akmeņu” (2. Laiku 9:27) – lūk, cik izplatīts metāls tas bija. Tādi krājumi runā par to, ka Salamans “izdalīja” sudrabu kā akmeņus, kas pastiprina saikni starp sudrabu un izpirkšanu. Zināmā mērā, Tūkstošgadē tautai būs jānāk uz Jeruzalemi izpirkumam; vai šeit

notiks kristības, vai kāds cits rituāls, kas pavadīs stāšanos derībā? Tas, ko mēs šeit apskatījām, ir tikai aisberga galotnīte.

Dāvida ķēniņvalsts

Jēzum tiks dota atjaunotā Dāvida ķēniņvalsts (Lk. 1:32), tāpēc Dāvida ķēniņvalsts arī simbolizē Jēzus Valstību. Viena no svarīgākajām Dāvida ķēniņvalsts iezīmēm ir hierarhiskā administratīvā sistēma: bija galvenie valdnieki un tad “augstākais starp viņiem bija Ēzers, otrs Obadja, trešais Ēliābs...” (1. Laiku 12:9). Cits piemērs ir Dāvida stipro vīru apakšvienības. Mēs atkal redzam, ka runa ir par atšķirībām rangos svēto vidū Tūkstošgadē. Mēs pārvaldīsim dažādus objektus, un mūsu varas pakāpes būs atšķirīgas. Kristus valdīs pār pasauli ar “Savas mutes zobenu”, t.i., ar Savu vārdu. Desmit pilsētas pārvaldošie būs spējīgi nodot šo vārdu daudz spēcīgākā veidā nekā, piemēram, tie, kuru pārvaldībā ir tikai divas pilsētas. Mūsu Dieva gudrības mīlestība šai dzīvē būs tieši proporcionāla tās izmantošanai mūžības laikmetā.

Tāpat īpaši akcentēts, ka Dāvida valstībā pastāvēja īpašas pārvaldes sfēras. 1. Laiku 27 kopējos vilcienos ieskicē, kā viens cilvēks atbildēja par nodevām, cits par armiju, kamieļiem, ēzeļiem, sīklopiem, eļļas pārdevējiem, vīnogulājiem, zemes apstrādi utt. (sk. 1. Laiku 27). Varbūt Salamana gudrība attiecībā uz dabas radībām izpaudās to dēļ, kas bija nolikti pār dažādiem dzīvniekiem un pār lauksaimniecības nozarēm. Līdzīgi var būt sadalīta pārvalde arī Valstībā; viens vai vairāki no mums pieskatīs, piemēram, kamieļus vai kādus citus noteiktus dzīvnieku veidus. Mēs vadīsimies pēc Salamana/Jēzus gudrības, kā kopt šos dzīvniekus, lai izmantotu tos par slavu Dievam. Dabas pasaule patreizējā laikā atrodas Enģeļu kontrolē, bet nākotnē tas būs mūsu uzdevums.

To cilvēku vārdu uzskaitījums, kas pārvaldīja šīs dažādās sfēras Dāvida ķēniņvalstī, ir ļoti līdzīgs to cilvēku sarakstam, kas bija ar viņu tuksnesī; kad viņš bija bezpalīdzīgā stāvoklī, šie cilvēki uzticīgi sekoja viņam pat tad, kad likās neprāts sekot kādam, kas nebija nekas, kurš brīžiem pats sevi redzēja kā blusu vai beigtu suni. Šajos mūsu ceļojuma pa tuksnesi gados mums ir vienmēr jābūt pateicīgiem par to, ka šo notikumu pirmtēli ir atrodami Rakstos. Tiem ļaudīm bija daudz mazāk nekā mums. Tomēr pastāv kaut kas attiecībā uz Kristu un grūto dzīvi Viņā, kam jāsaista mūs ar Viņu; pārlicība, ka ja mēs ciešam ar Viņu, mēs ar Viņu celšimies godībā (vai Pāvils šeit nedomāja par Dāvida vīriem?).

Agrīnā baznīca

Pirmā gadsimta baznīcai piemita “nākamā laika spēki” (Ebr. 6:5), kas to padarīja sīkākā mērā, bet tomēr par Valstības pravietojumu īstenošanos. Tādi Rakstu fragmenti kā Joēla 2, kuros baznīcas tapšana sākotnēji noslēdzas, ir neapšaubāmi pravietojumi par Valstību (citi

piemēri atrodami grāmatas “James and Other Studies” nodaļā ‘The Doctrine of Salvation’). Hierarhija pastāvēja arī agrīnajā baznīcā, jo dažiem bija lielākas un bagātīgākas Gara dāvanas nekā citiem. Pāvils saka, ka zināšanu un saprašanas dāvanas bija bagātīgākas nekā, piemēram, spēja runāt mēlēs. Nav grūti iedomāties Valstības laikmetu tagad, kad mēs esam tikko nonākuši pie ticības, kā spēcīgu sludināšanas laiku, lietojot Gara dotās valodas dāvanas un brīnumus, lai apstiprinātu mūsu vēsti. Tomēr nozīmīgākais tajā laikā būs mūsu garīgā uzticība Dieva slavināšanai, kura pārņems mūs līdz ar pilnīgāku Dieva pazīšanu. Un kaut gan visiem baznīcas locekļiem bija dotas dažādas Gara dāvanas, kopā viņi sastādīja vienu brīnišķīgu vienotu ķermeni. Arī Valstībā būs šī brīnumainā visu Dieva bērnu vienotība, visiem darbojoties kopā, apzinoties katra individuālo darbību, pieskaņojoties tām kopējā mērķa – Dieva slavas sasniegšanā, tāpat kā tas notiek dabiskajā ķermenī.

Izmantojot Gara dāvanas, Pāvils bija spējīgs ieiet un dalīties ar brāļiem viņu garīgumā: “kaut gan es miesīgi esmu tālu, tomēr garā es esmu pie jums un ar prieku redzu, kādā vienībā un spēkā jūs stāvat ticībā uz Kristu” (Kol. 2:5). Mēs vairs nebūsim tādās attiecībās kā cilvēki, kas dara vienu un to pašu Dieva slavināšanai, piemēram, lasa Bībeli, lauž maizi, sludina. Tagad mēs īstenībā nezinām viens otra garīgo stāvokli. Šajā ziņā mēs visi esam dažādi. Lūk tāpēc mēs dažreiz esam tik satriekti, kad atklājam, ka kāds, kuram mēs esam tā uzticējušies, atkrīt vai arī ir slepus dzīvojis grēkā. Bet tad mēs būsim spējīgi pieskarties brāļu dvēselēm, kā arī lasīt mirstīgo iedzīvotāju domas un attiecīgi palīdzēt viņiem. Mēs vairs nejutīsimies bezspēcīgi, dodot padomu, mūsu ierobežoto spriešanas spēju dēļ. Tad mēs zināsim gan Dievu, gan arī citus, līdzīgi tam, kā Viņš tagad zina mūs.

27.NODAĻA: VALSTĪBA – GARĪGĀ PUSE

Pastāv pietiekoši daudz iemeslu domāt, ka mēs kā kopiena neesam spējuši novērtēt to, ka Valstība pamatā būs Dieva garīgo īpašību izpausme kā mūsos, tā arī dabas radībā. Pārāk bieži mēs koncentrējam uzmanību uz šo īpašību radītajiem *rezultātiem*, ka nav vairs karu, nav bada, un vienīgi tas rada mūsu Valstības redzējumu. “Valstība” kļūst par miglainu ideālās pasaules atspoguļojumu, kurā izpaliek tagadējās pasaules nekārtības. Bet būtībā Valstība ir Dieva taisnprātības dižena uzvara pār grēku, tā ir visaugstākais Dieva slavas stāvoklis, ko tam piešķir izglābtā cilvēce.

Mums ir jāuzdod sev jautājums: ‘Kāpēc es gribu būt Valstībā?’ Vispārpieņemtais, tradicionālais priekšstats par Dieva Valstību attēlo to kā izdaudzinātu tropisko atvaļinājumu, kas nekad nebeidzas, ar vējā šalkojošām palmām un eksotiskiem augļiem, kas krīt tieši mutē. Ja tā dēļ mēs gribam tur atrasties, tad: vai mēs neesam iestiguši egoismā? Vai mēs nevēlamies sasniegt mūžīgu personīgās laimes stāvokli, kādu to mums diktē mūsu tagadējā pasaulīgā pieredze?

Mēs varam, piemēram, skatīties uz apsolījumu par to, ka “agrākās grūtības būs aizmirstas” (Jes. 65:16), un neaizdomājoties saistīt to ar cīņu par eksistenci šajā dzīvē. Bet te runāts par grēcīgas uzvedības “grūtībām”; mēs varam labi atcerēties savas fiziskās darbības pagātnē (ar dievišķo dabu apveltīti, mēs tās noteikti atcerēsimies), bet līdzīgi Izraēlai, mēs aizmirsīsim mūsu grēkus (Jes.54:4).

Džons Tomass savā gudrībā norādīja, ka Dieva mērķis ir “Dieva izpausme, bet ne cilvēces glābšana”. Atrodies ticībā, mums nepienāktos strādāt Valstības vārdā tikai, lai mēs personīgi iegūtu mūžīgo dzīvi. Īsteni “mūžīgā dzīve” Jāņa evaņģēlijā drīzāk attiecas uz Dieva pazīšanu un saprašanu nekā tikai uz bezgalību (Jņ. 17:3; 1. Jņ. 5:20). Atkl. 4:8 apraksta mūžību drīzāk kā nepārtrauktu Dieva rakstura tikumiskās slavas baudīšanu, nekā abstraktu prieku par mūžību kā mūsu rakstura īpašību. Mums jācīnās par Valstību, jo mēs gribam ieraudzīt mūsu lielisko Tēvu, Dievu, kura taisnprātību mēs esam iemīlējuši un kuras pārņemti esam, brīnišķi izpaužamies mūsos. Mēs vēlēsimies dzīvot, lai maksimāli slavinātu Viņu un darītu Viņam pa prātam. Mūžīgās dzīves jēdziens tāpēc, pēc būtības, ir saistīts ar mūsu atrašanos morāli nevainojamā stāvoklī; tas ir šī stāvokļa blakusprodukts. “Mūžīgā dzīve” būtu drīzāk attiecināma uz šīs dzīves *kvalitāti*, nekā uz tās mūžīgo turpināšanos, kas arī ir mūsu idejas par Valstību pamata skaidrojums. Sķiet tieši tā šo vārdkopu lietoja Jānis savās vēstulēs (1. Jņ. 1:1-3; 2:24,25; 3:15; 5:11,13). Mums nevajadzētu līdzināties tam bagātajam jaunajam cilvēkam, kurš izmisīgi jautāja: “Kas man *jādara*, lai iegūtu *mūžīgo*”

dzīvi?”, it kā mūžīgā dzīve būtu tas galējais īpašums, kas vainagotu dzīves pieredzi. Pievērsiet uzmanību tam, ka mūsu Kunga atbilde aprakstīja ‘mūžīgās dzīves iegūšanu’ kā ‘ieiešanu dzīvībā’, ‘mantas dabūšanu debesīs’, ‘ieiešanu Debesu valstībā’ nevis mūžīgās dzīves iegūšanu kā personīgu īpašumu (Mt. 19:16-23).

Mums ir nopietni sevi jāpārbauda, vai mūsu garīgā tiekšanās patiesi ir bez aprēķina. Vai arī kaut kādā veidā zemapziņā mūsu tiekšanās pēc ieiešanas Valstībā ir sava veida personīga pašattaisnošanās. Vai mums ir hroniskas bailes kļūt noraidītiem tiesā? Ja tas tā ir, tad tam par iemeslu var būt mūsu lielā vēlēšanās saņemt personīgu balvu, kuras sasniegšanai mēs jūtamies upurējuši daudzus tagadējās dzīves labumus. Bet ja mūsu tieksme būt Valstībā izriet vienīgi no vēlēšanās dot slavu Dievam, tad mūsu attieksme, bez šaubām, būtu tāda: ja mēs nevaram dot Dievam slavu, mēs negribam būt Valstībā. Noraidīšanas gadījumā mūsu attieksme būtu: ‘Paldies Tev, Kungs, ka es varēju savas dzīves nedaudzajās dienās dot Tev kaut daļu slavas!’ Tad mūsu vienīgā vēlēšanās ir būt iznīcinātiem: ‘ja es Tevi neuzteicu, Kungs, vienkārši paņem mani no šejienes projām pēc iespējas ātrāk, *lūdzu*’. Bet ja mūsu tiekšanās pēc Valstības ir pareizi motivēta, tad mēs varam ar mierīgu sirdi cerēt, ka atradīsimies tur, ka visas pārdomas par noraidīšanu ir tikai fantāzijas.

Ja Dieva slava ir patiesi mūsu centienu mērķis, tad mūs pārņems vārdos neissakāms prieks, kas mums ir šajā dzīvē, kad mēs jūtam, ka *patiesi* dzīvojam Dieva slavai. Iespējams, ka mums nāksies izturēt pārbaudījumus, lai uzzinātu, ka mēs esam Dievam vēlami; mēs varam nodzīvot stundu vai dienu ar īstenu tīru sirdsapziņu pret Dievu. Neliekuļojot un netīksminoties par sevi, mēs pazīstam dzīves prieku ar Dievu un Viņā, Viņa slavai. Sajūtai, ka tu esi absolūti nevainojams pēc dabas ir jābūt tik brīnišķīgai, ka var vēlēties izciest 70 gadu ilgus pārbaudījumus šajā dzīvē, lai tikai desmit gadus to izjustu. Taču Valstībā šī sajūta būs *mūžīga!* Tādēļ mums jāaug, lai patiesi mīlētu Dieva Ceļus, pielūgtu Viņa garīgumu un ar sirdi un dvēseli censtos atspoguļot to savā raksturā. Pastāv milzu atšķirība starp Valstības vēlēšanos šo iemeslu dēļ un cenšanos tur nokļūt kā uz tādas paradīzes salas.

Dāvida skats uz Valstību un viņa dedzīgā vēlēšanās tur nokļūt neizpauž kā sajūsma par mūžīgu dzīvi laikmetā, kad izzudīs visas pašreizējās problēmas. Nē, viņš un citi Dieva cilvēki ilgojās pēc laika, kad viņi būs garīgi pilnveidojušies. Ps. 119:5,6 ir piemērs tam: “Kaut es uz to vien tiektos, lai sargātu un pildītu Tavus likumus! Kad es turēšu visus Tavus baušļus sev acu priekšā (šajā dzīvē), es nekad nepalikšu kaunā.” Dāvids gaidīja Valstību kā laiku, kad viņš pilnībā būs paklausīgs Dieva gribai, kas izteikta Viņa baušļos. Tāpēc Dāvids lūdza Viņu palīdzēt viņam šajā dzīvē kļūt paklausīgam tiem. Mūsu taisnprātības mīlestība tagad, tādējādi, būs proporcionāla tam gandarījumam, ko mēs izjutīsim

Valstībā. Dāvids iedomājās Valstību kā laiku, kad viņš būs paklausīgs visiem Dieva likumiem. Vienīgais, ko viņš vēlējas, bija atrasties Dieva mājoklī un izzināt tālāk Dieva ceļus, lai “skatītu Tā Kunga jaukumu” (Ps. 27:4); viss, ko viņš vēlējas darīt, bija tālāka iekļaušanās Dieva garīgumā. Ja mēs tagad neslāpstam pēc tā paša, tad cik gan spēcīga ir mūsu gribēšana būt Valstībā? Mūžīgās dzīves būtība būs Dieva un Jēzus iepazīšana (Jņ. 17:3). Pāvils bija gatavs šajā dzīvē “visu to uzskatīt par zaudējumu, salīdzinot ar mana Kunga Kristus Jēzus atziņas nesalīdzināmo pārākumu (kas viņam būs Valstībā) ... lai atzītu Viņu” (Fil. 3:8-10) daudz pilnīgāk un vispusīgāk, esot dievišķajā dabā. Tā nav nejaušība, ka Raksti runā par attiecībām kā par otras puses ‘atziņu’ un ka tie pielīdzina Valstību mūžīgām laulības attiecībām. Selah.

Mīlestības pilnu taisnprātību, kad runājam par Dieva raksturīpašībām un to skaistumu, ir tendence uzskatīt par kaut ko tādu, kas domāts labsirdīgajiem, līdzjūtīgajiem un tamlīdzīgiem. It kā mēs domātu, ka ‘turpināt strādāt’ ir cits veids kā cildināt Dievu, kas var attaisnot patiesa garīguma trūkumu. Tomēr tūkstošiem banknošu *neaizstās* sirsnīgu mīlestības pilnu sarunu par “Tā Kunga jaukumu”. Diskusijas par to, kā uzlabot Bībeles izstādi, *nav* vienkārši vēl viens veids, kā to darīt. Ieklausieties tikai dažās sarunās eklēsijas zāles aizkulisēs. Vai daudzās no tām jūs dzirdēsiet *patiesu* garīgumu? Vai tiešām mēs uztveram Valstību kā brīnišķu pensijas paketi, kas ietver mūžīgu dzīvi, un mēs jūtam, ka ir cītīgi jāstrādā, lai to apmaksātu. Ja mēs uztveram Valstību ‘fiziski’, kā savu iespēju un vēlmju piepildīšanās vietu, tad mūsu attieksme pret Dievu arī būs ļoti materiālistiska un utilitāra. Dieva mīlestība, divpusējais Dieva izzināšanas ceļš, pa kuru mums būtu jāiet, izzudīs. Mēs aizmirsīsim bērnišķīgo ticību, kura ir kaut kur dziļi katrā no mums, un attiecībās ar Dievu pāriesim uz strupu darījuma veidu, domājot pie sevis, ko mēs rezultātā no tā visa iegūsim. Vai tas nav kļuvis par iemeslu vēsumam mūsu pielūgsmē, mūsu kopējo lūgšanu banalitātei, mūsu sapulču tukšumam, par ko mēs tik bieži žēlojamies.

“Kas paļaujas uz To Kungu, tie dabū jaunu spēku, tā ka viņiem aug jaunas spārnu vēdas kā ērgļiem, ka viņi skrien un nepiekūst, ka viņi iet un nenogurst” (Jes. 40:31), - tas ir skaidrs pravietojums par Valstību. Tam būs vienkāršs un burtisks papildījums: mēs vairs nebūsim mūsu niecīgā enerģijas līmeņa ierobežoti, iespējams, ka mēs tiešā nozīmē varēsim skriet uz visām Valstības malām. Tomēr šeit pastāv arī ļoti spēcīgs garīgais aspekts. Doma par skriešanu, tecēšanu, atsaucoties uz Dieva vārdu, ir bieži sastopama Rakstos (Ps. 119:60,32; 147:15; Am. 8:11,12). Tādēļ Jesaja runā par laiku, kad mēs vairs tik ātri kā tagad *garīgi* nepiekusīsim; tad mēs staigāsim Dieva ceļus un nenogursim. Šajā miesā mēs tik ātri piekūstam būt garīgi. Vārdi “es tecēšu Tavas bauslības ceļu, jo Tu apgaismo manu sirdi” (Ps.119:32) parāda, ka Dāvids tieši uz to

tiecās jau šajā dzīvē. Ja mēs mīlam taisnprātību, tad arī mēs par to lūgsim ar tādu pašu kaislību; un saņemsim pilnu atbildi Valstībā. Vai mēs *alkstam* mūsu dvēseļu garīgās un intelektuālās izaugsmes, lai mēs jo vairāk spētu cildināt Dievu? Vai mēs esam līdzīgi Daniēlam, kuru *sāpināja* tas, ka mēs nespējam izprast Dieva vārdu?

“Saule tev vairs nebūs par gaismu dienā ... Tas Kungs būs tava mūžīgā gaisma un tavš Dievs tavš brīnišķīgais greznums” (Jes. 60:19) – šeit teiktais nenozīmē, ka saule tiešā nozīmē tiks iznīcināta. Patiesā gaisma – tas ir Dieva vārds (Ps. 119:105); Valstībā saules vai mēness esamība nebūs jūtama. Dieva atklāsmē mūsos caur Viņa vārdu tik spēcīgi piepildīs mūsu apziņu, ka tās gaismā mēs redzēsim visas lietas un nevis burtiskās saules gaismā. Valstībā tā nebūs acu gaisma, kas sniegs mums spēcīgu estētisku baudu, mūsu apziņu aizpildīs Dieva rakstura izpratne un atskārsme, kas iemājos mūsos.

Tūkstošgades periodā vislielākie mirstīgās iedzīvotāju daļas labumi būs tieši garīgajā jomā. Var viegli iedomāties, ka viņu dzīve būs uzlabota tieši fiziskajā ziņā. Tomēr daudz kas liecina par to, ka auglīgi lauki, veselīgi bērni, augsts dzīves līmenis pie neliela darba apjoma – viss tas, par ko runāts Jes. 65, kā par to, ko pārdzīvo mirstīgie – vēl nav pilnīga miera un patiesa prieka garantija. Tos labos laikus, kas nāk uz zemi pat mirstīgajiem, mums jāskata no garīgā redzes loka. Pat šajā dzīvē nav nekā skaistāka, kā redzēt, ka kāds atdalās no šīs pasaules Dieva vārda pieaugošajā ietekmē uz viņa dzīvi, un visa viņa būtība priecīgi atveras līdzīgi plaukstošam ziedam, izdzirdot Tā Kunga balsi. Tūkstošgades laikā mēs varēsim izbaudīt šo ne ar ko nesalīdzināmo prieku. Tieši tas kļūs par galveno iemeslu mirstīgo iedzīvotāju apmierinātībai ar dzīvi. Garīgi apdalīts cilvēks nepriecātos sēdēt zem sava vīnogulāja un vīģes koka vai arī celt māju sev, neiznomājot to citiem. Jes. 65 runā par to laiku, kad mirstīgie iedzīvotāji rīkosies tieši tā. Tomēr tas nebūs tas stāvoklis, kas tiks viņiem uzspiests vai kurā viņi vienkārši atradīsies. Ir pietiekoši daudz iemeslu domāt, ka Dieva vārds neradīs atsauksmi visos, un ir neaptverami, ka tie varētu būt tie cilvēki, kas aprakstīti tādos pravietojumos kā Jesajas 65.

“Viņi nedarbosies un nepūlēsies velti, nedz arī dzemdēs bērnus agrai nāvei, jo viņi ir Tā Kunga svētīto dzimums” (Jes. 65:23), pierāda, ka šie vārdi attiecas tikai uz “Tā Kunga svētīto dzimumu” starp mirstīgajiem. Viņi vairs nedzemdēs bērnus veltīgi, tas ir, bērnus, kas nestaigātu Dieva ceļus. Tā kā “viņu pēcnācēji” slavinās Dievu, viņi “nedarbosies ... nedz arī dzemdēs bērnus” velti. Tam jānozīmē, ka neveiksmju šajās lietās nebūs, pateicoties viņu bērniem (“viņu pēcnācēji viņiem paliks”), kas slavinās Dievu. Dzemdību sāpes un veltīga bērnu audzināšana paliks tiem, kuru dzīvē garīgumam nav centrālā vieta. “Pirms viņi sauc

(lūgšanā), Es viņiem jau atbildēšu” (Jes. 65:24) – ir vēl uzskatāmāks piemērs, ka svētības mirstīgajiem būs pamatā garīgas dabas.

Svētie Valstībā

Ir jāuzsver atkal un atkal, ka nebūs tā, ka svētie Tūkstošgadē būs pasīvi neko nedarītāji. Mt. 21:28-31 apraksta, ka “Dieva Valstībā” pastāvēs *darbs* vīnogu dārzos kā tagad, tā arī nākošajā Valstībā. “Vīna dārzam” jāattiecas uz garīgo augļu nešanu saskaņā ar to, kā Kungs Jēzus izmantoja vīnakoka tēlu Jāņa ev. 15. Tāpēc visa dzīve Valstībā būs saistīta ar garīgo augļu nešanu, uzgavilējot par lielāku tikumisku līdžību ar Dievu. No tā izriet, ka ieiedami Valstībā mēs vēl nebūsim pilnībā nobrieduši.

Tā kā Dievs ir bezgalīgs, ir nepieciešama mūžība, lai Viņu iepazītu. Mūžīgās dzīves būtība būs Dieva un Jēzus iepazīšana (Jņ. 17:3). Salīdziniet to ar Dāvida izpratni par Valstību kā laiku Dieva *pielūgšanai* Viņa svētajā vietā (Ps. 27:4). Tādā pašā veidā Vecās Derības priesteriem bija jāaug Dieva atzišanās. “ES ESMU labais gans; Es pazīstu (grieķu – ‘pastāvīgi iepazīstu’, ilgstošais laiks) Savas avis, un Manas avis Mani pazīst (iepazīst). Kā Tēvs pazīst Mani, Es pazīstu Tēvu” (Jņ. 10:14,15). Attiecības starp mums un mūsu Kungu tāpēc būs pakāpeniska, augoša iepazīšana, līdzīgas tām, kādas Viņam ir ar Dievu. Tādējādi, pilnīga Dieva pazīšana neatklāsies mums momentāni, kad mēs tiksīm attaisnoti Dieva tiesā.

Tieši šī iemesla dēļ dzīve Valstībā nevar kļūt par bezdarbības stāvokli. Dievs ir dinamisks. Lai Dieva atziņa mūsos augtu, ir nepieciešams pastāvīgs dinamisks process. Jāņa evaņģēlijā pasvītrots, ka tie, kas patiesi iepazīs Dievu, nezinās Viņu pilnībā šajā dzīvē. Tāpēc aklais cilvēks no Jņ. 9:12 teica, ka viņš nezina, kur ir Jēzus; Toms arī sacīja, ka mācekļi nezina, kurp iet Jēzus (Jņ. 14:5,6); Jņ. 4:32 Jēzus teica, ka Viņam ir barība, kuru mēs nezīnām. Tie, kas runāja (Jāņa evaņģēlijā), ka viņi *tiešām* zina Jēzu, bieži atklāja, ka tas tā nav. Tā Jēzus teica, ka samarieši pielūdz, paši nezinot ko (Jņ. 4:22), kaut arī ir pārliecināti par pretējo. Nikodēms domāja, ka viņš zina Jēzu, bet viņš nezināja (Jņ. 3:2); ebreji domāja, ka zina no kurienes ir Jēzus (Jņ. 7:26), “nu mēs zinām, ka Tevī ir velns”, tā viņi lielījās (Jņ. 8:52), “Tu viss esi grēkos dzimis” (Jņ. 9:34) – un cik ļoti viņi maldījās. Tie, kas pieņēma, ka viņu Jēzus saprašana nav pilnīga, mūžīgi ies uz Viņa saprašānu (Jņ. 17:3).

Dieva vārds Valstībā

Mēs varētu uzdot jautājumu: Vai mums būs Bībele Valstībā? Vai arī mēs būsim izauguši no tās? Vai mēs acumirkli sapratīsim *visus* tās dziļumus, vai arī tie mums atklāsies pēc kāda laika? Vai arī Bībele ir tikai ceļš uz kādu mērķi, ievads Dieva pazīšanā izmantošanai tikai šajā dzīvē?

Ja Mozus likums zināmā mērā jāieved no jauna, prātīgi būtu sagaidīt, ka būtiska Likuma grāmatu daļa tiks izmantota Tūkstošgadē. Kā priesteriem, mums būs jāizskaidro tās cilvēkiem. Izraēla ceļojums caur tuksnesi ir simbols mūsu cīņas papildītajam ceļam pa šo dzīvi uz Valstību. Šajā ceļojumā caur tuksnesi mums tiek dota ikdienas barība, manna – Dieva vārds. Tomēr, kad tie ienāca Kānaānā, manna pazuda. No tā laika viņi ēda tās zemes augļus. Tas varētu nozīmēt mums personīgi, ka mūs uzturēs daudz brīnišķīgāks garīgās barības veids nekā manna, kuru mēs zinām tagad. 2. Pēt. 1:19 runā par uzticamāko pravietisko vārdu, kas kā lukturis spīd mūsu mirstīgā saprāta tumšākajā vietā, “līdz kamēr uzausīs diena un rīta zvaigzne uzlēks jūsu sirdīs”. Kad atnāks Kristus atgriešanās diena, mums piederēs visa Dieva atklāsmes gaismas pilnība. Tagadējais pravietiskais vārds ir tikai gaismeklis, kas cīnās ar mūsu dabiskā prāta tumsību šajā dzīvē. Bet ar Kristus atgriešanos mūsu dziļākā būtība piepildīsies ar Dieva atklāsmes gaismu Kristū. Kaut kādā veidā mūsu zināšanas par Dievu iegūs tādu lielumu, ka mēs vairs nebūsim saistīti ar pravietisko vārdu tā, kā tas ir tagad.

Tādējādi, jaunajā Jeruzalemē “nebūs vairs nakts ... gaisma tiem nebūs vajadzīga” (Atkl. 22:5). Lukturis, parastais Dieva vārda simbols (Ps. 119:105), nebūs vairs vajadzīgs ticīgajiem tāpēc, ka “Kungs Dievs izlies gaismu pār viņiem”. Mūsu personīgā, tiešā saskare ar Dievu aizstās to kalpošanu, ko Bībele nes tagad.

2. Laiku 9:23 stāsta, kā ļaudis nāca pie Salamana klausīties viņa gudrību. Šis fragments norāda mums uz nākamo Tā Kunga Valstību (salīdz. ar Jes. 2:1-5). Cilvēkiem vajadzēs veikt “fizisku” ceļojumu, lai dzirdētu šo gudrību, tas būs ceļojumu iemesls. Tas varētu nozīmēt, ka norādījumi tiks izdarīti lielākoties mutiski, nevis rakstiskā formā. Līdzība par kāzām (Mt. 22:1-13) ir atspoguļojums tam, kam “Debesu Valstība līdzinās”. Tāpat kā arī daudzas citas Kunga Jēzus līdzības, šī līdzība citē vārdus no Salamana pamācībām 9:2-5, kas apraksta kā gudrība gatavo visu noteiktam mērķim. Te ir ēdiens un vīns, kuros iemiesojas Dieva gudrība. Tāpēc Dieva Valstība tiek pielīdzināta tādām augstām Dieva iepazīšanas dzīrēm. Valstība tādēļ būs tāda veida dzīres. Mēs mīlam Dievu šajā dzīvē, bet vai mēs nelūdzam vēl lielāku Viņa pazīšanu un sapratni? Vai mēs nelūdzamies gudrības un neizsaucamies pēc saprašanas? Ja šī sajūta mājo mūsos, tad mēs būsim visaugstākā mērā rosināti centienos sasniegt šo lielisko patiesas zināšanas laiku.

Lk. 16:11,12 novelk paralēli starp “patieso mantu” un to, kas ir “pašu”; abi izteicieni kontekstā attiecas uz mūsu atalgojumu Valstībā. Patiesā bagātība ir Dieva garīga zināšana. Kristū ir apslēptas visas Dieva bagātības. Dāvids priecājās par patiesību, kas ieslēgta vārdā, vairāk nekā par lielas bagātības iegūšanu. Mēs varam sagaidīt ļoti personīgu Dieva iepazīšanu Valstībā, tādu zināšanu bagātību, kas ir mūsu “pašu”. Tam ir

tāda pati jēga kā Atkl. 2:17 teiktajam, kur katrs ticīgais saņem akmeni, uz kura “būs jauns vārds rakstīts, ko neviens nezina, kā vien tas, kas to dabū”. Neviens cits nebūs spējīgs iekļūt mūsu personīgajās zināšanās par Dievu, kuras mums tad būs, tāpat kā šajā dzīvē diez vai ir iespējams piekļūt cita ticīgā garīgumam un viņa attiecībām ar Dievu. Zināmā mērā Valstība katram no mums būs kaut kas cits, kaut gan šī dažādība būs sasaistīta visu lielajā kopībā, veidojot Kristus kolektīvo līgavu, kas izpaudīs to pašu Dievu, un visiem būs viens un tas pats “dinārijs dienā”.

Apkoposim šo nodaļu. Mēs uzskatām, ka nevajadzētu iedomāties Valstību tikai kā patreizējās dzīves sarūgtinājumu pārvarēšanu. Aklo izdziedināšanai, tuksnešu atdzīvināšanai utt. nevajadzētu mūsu acīs pārvērsties par pašmērķi. Mums jāsaprot aiz šādu parādību fiziskās puses doma par to, ka tas viss pieteiks uzvaru pār grēku. Tāpēc Jēzus Lk. 5:24 saka, ka nav būtiskas atšķirības starp brīnuma radīšanu un piedošanu kādam. Pastāv cieša saistība starp fizisko un garīgo ārstēšanu, īpaši skaidri saskatāmu veidā, kādā Kristus brīnumi ir aprakstīti. Tautas slavinās Kungu Tūkstošgadē ne tikai par labāku fizisko apkārtējo vidi, kurā tās dzīvos; tās slavēs Kungu par Viņa žēlastību un uzticību piedošanā saskaņā ar senajiem apsolījumiem (Ps. 117:1,2).

Dieva Valstības piedāvājums nav jāuzskata par izdaudzinātu apdrošināšanas polisi; ne dziļi sirdī, nedz mūsu sprediķos. Mums jāsludina citiem Dieva mīlestību un žēlastību, kas ir Viņa galvenās īpašības. Pilnīga to izpausme ir tas, par ko runā Valstības Evāņģēlijs. Mūsu Kungs staigāja apkārt, sludinādams Valstības Evāņģēliju (Mt. 4:23), bet diez vai Viņš kādreiz dedzīgi nodevās Jesajas pravietojumu par Valstību izklāstam, kā mēs to esam raduši darīt. Tā vietā Viņš nemitīgi runāja par Dieva mīlestību, stāstot līdzības, kas ilustrē visas Viņa mīlestības pilnā rakstura šķautnes, un kā Dievs gribētu, lai mēs uz to atsauktos. Tagad, protams, mēs patiešām nevaram saprast vai atsaukties uz Dieva mīlestību, ja mums nav pamatīgas patiesās Bībeles mācības izpratnes par Viņu. Tomēr tikpat pareizi ir arī tas, ka aprobežoties *tikai* ar to nenozīmē patiesi zināt Dievu. Tas ir tikai nepieciešamais priekšnosacījums, vitāli svarīgs pirmais pakāpiens dzīvai saskarsmei ar Viņu, ko mēs demonstrējam ar visu savu dzīvi.

28. NODAĻA: TŪKSTOŠGADE - KUR IR TĀS ATŠĶIRĪBA?

Personīgās attiecības Valstībā

Agrāk mēs parādījām, ka Valstībā pastāvēs zināma hierarhija. Tomēr nevajag domāt, ka izveidosies kaut kāda neveiklība attiecībās starp mums un tiem svētajiem, kuri stāvēs “augstāk” par mums. Mūsu Kungs izteica grūtus vārdus Lk. 12:42: “Kas gan ir uzticamais un saprātīgais nama turētājs, ko kungs iecels pār savu saimi...” mums visiem individuāli ir

apsolīts, ka mēs tiksīm iecelti par pārvaldniekiem pār *visu*, kas ir Jēzum. Ar “visu” jāsaprot ticīgie, kā liecina Bībeles vardu nozīmes rādītājs (concordance). Eklēsija *ir* Kristus miesa, “pilnība, kas visu visur piepilda” (Ef. 1:22,23). Ieturēsim pauzi, lai papriecātos par to, ka Jēzus *eksistē* vienīgi ticīgajiem. Viņš pats ir apsolījis katram no mums, ka noliks mūs “pār savu saimi”, t.i., pār visiem svētajiem. Katrs no mums vadīs cits citu, tāpēc, ka visi mēs būsim ļoti līdzīgi Kungam Jēzum; taču citā nozīmē Valstībā pastāvēs garīgas slavas hierarhija.

Mums ir liels mierinājums zināt, ka Valstībā mēs atkal ieraudzīsim mirušos ticīgos. Tomēr mums nav jādomā, ka mēs viņus satiksīm pilnīgi tajā pašā fiziskajā veidolā, kādā mēs tagad zinām otru. Padzīvojis brālis, kuru es pazinu tikai kā grumbainu vecu cilvēku, hroniskas slimības izkropļota māsa ... ja es viņus satiktu tādus, kādi viņi bija spēku plaukumā, vai bez viņu tagadējām fiziskajām slimībām, droši vien es viņus nepazītu. Mums jāuzmanās, lai mūsu skatiens uz Valstību nebūtu pārāk cilvēciskots. Tas nebūs tikai patīkamās Kristadelfiešu dzīves turpinājums, kādu mēs dzīvojam tagad, ar to atšķirību, ka gala tai nebūs. Dieva dabas, kā fiziskās tā arī mentālās, dinamisms un necilvēcīgais spēks būs arī mūsos. Mums nebūs arī tādu pašu *cilvēcisku* attiecību, kādas mums ir tagad. Piemēram, mēs nebūsim vīrieši vai sievietes, nepastāvēs arī laulības saites, kādas mēs tās pazīstam tagad.

Tomēr nav šaubu, ka mēs pazīsim mūsu mīļos Valstībā, *kaut kādā veidā*. Mēs *redzēsīm* Valstībā Ābrahāmu. Fiziski, protams, mēs viņu nepazīsim; viņš arī nestaigās ar izkārtņi: ‘Ābrahāms’. Bet mēs viņu pazīsim, redzot viņa ticības garīgās īpašības. *Tā* arī mīlošs vīrs atšķirs un pazīs savu māsu-sievu Valstībā. Dziļi izprotot viņas garīgumu, viņš spēs to pazīt no jauna, un viņi radīs prieku viens otra sabiedrībā. Par patiesu viņu attiecību pamatu kļūs garīgās lietas, kā tas būtu bijis šajā dzīvē. Jāsaka, ka ir atbaidoši viegli atrasties absolūti negarīgās attiecībās ar mūsu brāļiem un māsām, īpaši ar mūsu ģimenes ticīgajiem locekļiem. Mūsu mūžīgās kopības dziļums ir atkarīgs no mūsu *patreizējās garīgās* tuvības līmeņa. Mūsu attiecības patiesībā nedrīkst būt tikai ‘fiziskas’ kā starp vienas reliģiskas biedrības locekļiem.

Tās attiecības, kuras, iespējams, mums jāupurē tagad Kunga vārdā, uzplauks pilnā spēkā Valstībā. Padomājiet, kā Anna upurēja Samuēlu Dievam, kaut gan viņa būtu vēlējusies paturēt savu karsti mīlēto dēlu pie sevis mājās. Aprakstā teikts, ka viņa *aizdeva* Samuēlu Kungam. Bet šajā dzīvē viņa vairs nesaņēma viņu atpakaļ; tātad tam jānotiek Valstībā. Interesanti ir padomāt par Jēzus un Marijas attiecībām Valstībā. Tuvība, ko viņi upurēja, tad tiks atjaunota.

Mūsu savstarpējās attiecības būs atkarīgas no mūsu garīgajām īpašībām. Katram no mums būs vārds vai individuāls raksturs (Atkl. 2:17). Mēs sapratīsimies ne ar vārdu kā valodas elementu palīdzību, bet

pateicoties tām īpašībām, kuras tie atspoguļo. Saglabāt tās pašas cilvēciskās attiecības uz visiem laikiem būtu pilnīgi nepieņemami. Mums jau tagad ir jāattīsta mūsu attiecību garīgais aspekts, it īpaši starp vīriem un sievietēm, vecākiem un bērniem.

Tūkstošgade – kur ir tās atšķirība?

Mums jāņem vērā, ka lāsts nebūs pilnībā noņemts Tūkstošgadē; dumpja sēklas, kas atklāti parādīsies perioda beigās, tur atradīsies visu laiku. Mirstīgajiem piespiedu kārtā nebūs jāatsaucas uz mūsu sludināšanu; un tā kā cilvēku daba nebūs ne par matu mainījusies, jāsapaida, ka pastāvēs pietiekoši liela pretestības pakāpe mūsu mācībai, vai arī nespēja dzīvot saskaņā ar mācību to vidū, kas to būs pieņēmuši.

Ir pietiekoši daudz mājienu uz to, ka Tūkstošgade nebūs vispārēja svētlaieme; netrūks nelaimju pazīmju. Slavas mākonis virs Ciānas kļūs par to, “kas dos pavēni no saules karstuma dienā un pajumti negaisā un lietū”. (Jes. 4:6). Bez šaubām, simboliskais paziņojums par to visu mirstīgajiem visai redzami tiks apstiprināts ar vienkāršu praktisku mācību, ka Jahves slava nesīs patvērumu no straujām klimata izmaiņām, kas vēl joprojām mirstīgajiem nebūs ideāls. Ecēh. 46:4 brīdina, ka dedzināmais upuris nākotnes templī jānes no dzīvniekiem bez vainas, ar to parādot, ka Tūkstošgades periodā vēl joprojām būs slimi dzīvnieki. Valdnieks Kungs Jēzus fiziski būs klāt templī, lai katru sestdienu pienestu šos upurus, teikts šajā stāstījumā. Tajā laikā, kad mūsu spēkos būs momentā atrasties tur, kur mēs vien vēlēsīties, daudzkārt ir uzsvērts, ka Kristus galvenokārt fiziski atradīsies Jeruzalemē. “Kad valdnieks (Jēzus – Dan. 9:25) upurē labprātīgi dedzināmo vai pateicības upuri” (Ecēh. 46:12), parāda, ka Jēzus laiku pa laikam labprātīgi upurēs. Pat Jēzum būs gribas brīvība Viņa izvēlē kalpot Dievam. Pat Savā augstajā stāvoklī Jēzus pēc Savas gribas *izvēlēsies* kā izteikt Savu mīlestību pret Tēvu. Cik gan daudz vairāk tas attiecas uz mums? Mūsu Dieva slavināšana nekādā gadījumā nebūs piespiesta vai automātiska. “No tautas īpašuma valdniekam nekā nebūs ņemt, tam nebūs atņemt tautas mantu” (Ecēh. 46:18) – tā ir 72.psalma valoda par Jēzu; “Savu īpašumu viņš var atstāt saviem dēliem”. Jēzus “dēli” – tie ir ticīgie, Viņa garīgie bērni. Tas norāda, ka Tūkstošgadē un Valstībā arī pastāvēs īpašuma jēdziens. Mēs lielākoties piekopsim “sēdošu” dzīves veidu nekā atradīsimies pastāvīgā kustībā. Tas arī atbilstu pirmtēliem, kas norāda, ka mums jāpārņem priesteru loma kā Vecajā Derībā.

Mums teikts, ka Valdnieka dotais viņiem tiks “mantojumā” viņu dēliem (Ecēh. 46:16). Tā kā tiešā nozīmē mums nebūs dēlu, ko tas var nozīmēt? Acīmredzot, stāstījumu par nākotnes templi vajadzēja zināmā mērā uzrakstīt valodā, kas būtu saprotama Ecēhiēla laika cilvēkiem. Tempļa pravietojumi *būtu varējuši* piepildīties pirmo reizi tā atjaunošanas

laikā; tādēļ tika lietota tāda valoda. Zemes atrašanās mūsu īpašumā pēc mantojuma, sekojoši, attieksies uz mūsu mūžīgo zemes īpašumu. Vēl agrāk Ecēhiēls runā par Goga uzbrukumu Izraēlai pēdējās dienās ar daudziem zirgiem un šķēpnešiem, bez šaubām izmantojot to dienu valodu mūsdienu apbruņojuma aprakstīšanai.

“Kritiņu vai saplosītu lopu vai putnu gaļu priesteriem nebūs ēst” (Ecēh. 44:31), norāda uz to, ka dzīvnieki mirst un pat nogalinās cits citu (“saplosīs”). Un tad nāk prātā Jes. 11:9: “Ļauna neviens vairs nedarīs (konteksts ietver arī dzīvniekus) un negrēkos Manā svētajā kalnā”. Šis pretrunas atrisinājums ir apgalvojumā, ka dzīves apstākļi, kas raksturīgi Valstībai, vairāk izpaudīsies Tā Kunga kalnā, “Ciānas kalnā, ko Viņš iemīlējis”, un kur atradīsies templis. Bet šis kalns izpletīsies (Dan. 2:44), lai aizpildītu visu zemi. Tas ir viens no daudzajiem norādījumiem, kurus apskatīsim sīkāk nākamajā nodaļā, ka lāsts tiks īpaši noņemts Jeruzalemes apkārtnē, kaut gan šis svētības izplatīsies pa zemi līdz ar Evanģēlija pieņemšanas izplatīšanos.

Vienmēr ir pastāvējuši iebildumi pret domu par dzīvnieku upurēšanu Tūkstošgadē. Tomēr no redzes viedokļa par atbildību Dieva priekšā nav atšķirības starp dzīvnieku un augu upurēšanu. Tas apstākļi, ka dzīvnieki Tūkstošgades laikā mirst un cits citu nogalinās, nav pretrunā ar faktu, ka lāsts nebūs pilnībā noņemts. Būs mirstīgie priesteri, tiešie Cadoka pēcnācēji, kam “nebūs tērties tādās drānās, kas dzen sviedrus” (Ecēh. 44:18). Acīmredzot, Ādams līdz savai grēkā krišanai nesvīda, viņa nolādējums bija vaiga sviedros iegūt sev barību. Cadoka dēli tādēļ vēl joprojām atradīsies zem šī lāsta. Viņi nevarēs ņemt par sievu šķirteni (Ecēh. 44:22), ar to parādot, ka vēl joprojām būs sastopamas sāpes no sarautām ģimenes saitēm, pat mirstīgo priesteru ģimeņu vidū.

Priesteru zemes nevarēs mainīt un nevarēs pārdot (Ecēh. 48:14), kas norāda uz komerciālu darījumu iespējām Tūkstošgadē. Līdz tam laikam, kamēr Dieva ceļi nepārņems cilvēkus, kaut kādā mērā turpinās pastāvēt tirdzniecība un naudas apgrozība mirstīgo cilvēku vidū. Priesteriem, kuri atradās zem Likuma, nebija dota atļauja iejaukties tāda veida lietās, tas pats, droši vien, paliks spēkā arī attiecībā uz svētajiem Tūkstošgadē. Neh. 9:23-25 teikts, ka Ābrahāma dzimumam būs īpašumā mājas, piepildītas ar visādiem labumiem, pagānu bagātību, kā tas bija ar Izraēlu, kad pirmo reizi piepildījās apsolījums, kas bija dots Ābrahāmam. Iespējams, ka zināmā mērā pasaules bagātības nonāks svēto kontrolē, vai visdrīzāk, dabiskā Izraēla kontrolē; kaut gan jāatceras, ka pēdējo dienu tiesas laikā notiks tāda veida lietu masveida iznīcināšana.

Pravietojumi par Valstību dod mājienu, ka parādīsies īpaša terminoloģija, kas saistīta ar Dieva pielūgšanu Valstībā, līdzīgi tam, kā mēs runājam par “brālību”, “atceres dievkalpojumu” utt. – vārdkopas, kuras saprotamas tikai ticīgajiem. “Sauks tevi par Tā Kunga pilsētu, par

Israēla Svētā Ciānu” (Jes. 60:14) – ir tāda veida piemērs. Tā vietā, lai teiktu : “Mēs pulcējamies *Jeruzalemē*”, mirstīgie runās par “Tā Kunga pilsētu”. Jes.61:6 sniedz citu piemēru: “Bet jūs sauks par *Tā Kunga priesteriem* un turēs par mūsu Dieva *kalpiem*. Tas viss runā par jaunu domāšanas veidu un savu domu izteikšanu to mirstīgo vidū, kas atsauksies uz mūsu aicinājumu. Tā patiesi būs pasaules attieksmes maiņa pret Izraēlu, kā dabisko, tā arī garīgo.

“Tad tuksnesis kļūs par augļu dārzu, un dārzs būs kā mežs” (Jes. 32:15) – nozīmē, ka daudz mazāk uzmanības tiks veltīts nepieciešamībai iegūt pārtiku, tik stipri izmainīsies zemes auglības pakāpe. Tas ir tas apstāklis, ko ir vērts ņemt vērā, kad tiek apspriests, cik ļoti Tūkstošgades periods atšķirsies no tā, ko mēs pārdzīvojam tagad. Augļu koki augs savvaļā mežā, neprasot pastāvīgu kopšanu. Tādā veidā izbrīvētais laiks dos mirstīgajiem cilvēkiem iespēju padomāt par Dieva ceļiem. Laika trūkums ikdienas darba un rūpju lokā ir pats parastākais attaisnojums uzmanības trūkungam attiecībā uz Evāņģēliju.

Grēks Tūkstošgades periodā

“Nedomājiet vairs par seniem notikumiem un neievērojiet to, kas jau sen bijis!” (Jes. 43:18) – t.i., par to, kas sacīts iepriekšējos pantos, kas stāsta par Izraēla grēcīgumu Ēģiptē. No šiem vārdiem izriet, kā šķiet, ka viss, kas attiecas uz grēku, tiks izsvītrots no mūsu atmiņas. Tomēr, tas, ko mēs esam mācījušies no grēcīgās miesas pieredzes, paliks ar mums mūžībā. Jēzus, neskatoties uz Savu tikumisko diženumu, kam ir Dievišķa daba, ir aizvien spējīgs *just līdz* mums mūsu nespēkā, jo Viņš iestājas par mūsu grēku piedošanu (Ebr. 4:15). Dodot padomu nelaimīgajiem grēciniekiem Tūkstošgadē, mēs arī būsim saglabājuši tādu pat spēju iejusties viņu situācijā, kāda ir tagad Jēzum attiecībā pret mums.

No šejienes rodas jautājums: “Cik lielā mērā Tūkstošgades periodā pastāvēs grēks?” Uz 1 000 gadiem sasaistītais velns, acīmredzot, lielākoties nozīmē grēka izpausmju nepastāvēšanu kaut kādā politiskā formā nekā to, ka pati visu mirstīgo cilvēku daba būtu kaut kādā veidā mainījusies, neatkarīgi no viņu atsaucības Evāņģēlija aicinājumam. Apzinoties tiesāšanas briesmas, kas nāca līdz ar Kristus atgriešanos uz zemi, daudzi mirstīgie, bez šaubām, atsauksies uz Evāņģēliju baiļu iespaidā, jūtot, ka tas ir tas, kas viņiem *jādara*, nevis patiesi iemīlot Dieva patiesību. Zīmīgi ir tas, ka daudzos pravietojumos par tautām, kas paklausīs Kristus vadībai, ir izmantots ebreju vārds, kas nozīmē *tēlotu paklausību*. Psalmā 66:3 teikts par “visu pasauli”, kas saka Dievam: “Cik bijājami lieli ir Tavi darbi! Tavas varenības dēļ Tavā priekšā noliecas (ebr. val. – ‘padodas, tēlojot paklausību’) pat Tavi ienaidnieki”. Līdzīgi piemēri atrodami arī Ps. 81:15 un 18:45.

Iztirzājot grēku Tūkstošgadē, ir jāpadomā par šajā periodā atraidīto svēto vietu. Atkl. 14:11 runāts par mocību dūmiem, kas ceļas augšup “mūžu mūžos” Jēra un Viņa Svēto Eņģeļu klatbūtnē. Ka tas turpinās “mūžu mūžos”, vedina domāt par to, ka vienmēr pastāvēs atgādinājums par grēcinieku tiesāšanu, un Tūkstošgades periodā jau nu noteikti. Grūti iedomāties, kā tas tiks īstenots. Bet kaut kādā veidā vienmēr pastāvēs atgādinājums par to svēto atraidīšanu tiesā, kas nav šīs žēlastības cienīgi. Tas būs spēcīgs atgādinājums Tūkstošgades perioda mirstīgajiem; tas varētu būt kaut kas, ar ko mēs atgādinām viņiem par grēka nopietnību.

2. Pēt. 3:7 runāts par debesīm un zemi, ko glabā “bezdievīgo cilvēku tiesas un pazušanas dienai”, bet pēc tam tieši norāda, ka “viena diena Tam Kungam ir kā tūkstoš gadi un tūkstoš gadi kā viena diena”. Ņemot vērā, ka pati tiesa var būt ļoti īslaicīga, vai tas varētu nozīmēt, ka tiesas diena vai ēra turpināsies 1 000 gadu (Tūkstošgadē), kaut gan paši grēcīgie cilvēki, droši vien, nomirs diezgan ātri? Tūkstošgade būs periods, kura laikā zeme pakāpeniski attīrīsies no “bezdievīgo cilvēku” grēku rezultātiem.

Sacelšanās

Saprātīgi ir pieņemt, ka Tūkstošgades laikā nomainīsies apmēram trīs paaudzes. Bērns mirs 100 gadu vecumā (Jes. 65:20), kad šodien par bērnu sauc to, kam ir no pieciem līdz piecpadsmit gadiem. Ja par bērnu uzskatīs simtgadīgu cilvēku, tas nozīmē, ka mūža ilgums palielināsies desmitkārt. Vidējais mirstīgā ticīgā mūža ilgums sasniegs 700 gadus; tieši tāpēc mēs domājam, ka Tūkstošgadē būs tikai trīs paaudzes. Mēs agrāk atzīmējām, ka atkrišana no ticības parasti parādās trīs paaudzes pēc patiesas ticības atdzimšanas. Acīmredzot, tāds pats traģisks modelis būs novērojams Tūkstošgadē. Ecēh. 37:25 runā par to, kā Izraēla dzīvos uz zemes, Valstībā, “*tie ... un viņu bērni un bērnu bērni mūžīgi*” viņu valdnieka Dāvida vadībā; atkal netieši norādot uz trim paaudzēm? Salīdziniet ar teikto par “jūsu dēliem un jūsu meitām” Joēla 3:1 (salīdz. ar Ap. d. 2:39), kas, acīmredzot, runā par divām paaudzēm, kam ir Svētā Gara spēks pēc Piecdesmitās dienas (Vasarsvētkiem). Šis pravietojums īstenosies nākotnē Valstībā; vai tas nenotiks pirmajās divās īsto ebreju ticīgo paaudzēs, kuriem būs Gara dāvanas, lai palīdzētu Evāņģēlija izplatīšanā? Viņi būs spēcīgi iesaistīti sludināšanā Tūkstošgades agrīnajos laikos.

Sacelšanās nāk no Goga un Magoga. Šis dumpis var notikt tajos ģeogrāfiskajos apgabalos, kas atbilst Gogam no Ecēh. 38, vai, kas ir tuvāk patiesībai, Goga/Magoga uzbrukums pēdējās dienās simbolizēs sacelšanos Tūkstošgades beigās. Viņu motīvs būs vēlēšanās gūt lielāku laupījumu, izmantojot sev par labu vājo aizsardzību vietai, kas viņiem liekas kā paradīze zemes virsū. Tie paši motīvi atklāsies pēdējās sacelšanās laikā. Ievērojiet, ka viņi uzbruks Jeruzalemei, jo dzīves

apstākļi, Valstības labklājības izpausmes tajā būs īpaši saredzamas salīdzinājumā ar pārējo zemi. Šim dumpim būs atbalsts “četros zemes galos” (Atkl. 20:8), tas ies plašumā. “Sātans” nenozīmē kādu abstraktu ļaunumu; tas ir grēks, kas izpaužas kādā, vai nu personā, vai arī organizācijā. Liekas, ka šāda kustība, cilvēces grēka kolektīvs iemiesojums, gūs atbalstu Tūkstošgadē. Par dumpiniekiem rakstīts, ka “to skaits ir kā jūras smiltis”; nav iespējams atturēties no salīdzinājuma ar patieso Ābrahāma dzimumu, kas attēlots tāpat. Šī sakarība var nozīmēt, ka sacēlušies sazvērniece ir atkritēji no patiesā Ābrahāma dzimuma – ārēji viņi parādīsies kā dzimums, kas izliekas pakļaujamies paklausībai Evanģēlijam, un tad veidojot atkritumu.

Sacelšanās notiks, “kad tūkstoš gadu būs *pagājis*” (Atkl. 20:5). “Pārējie mirušie neatdzīvojās, pirms nebija pagājis tūkstoš gadu”. Tas varētu likt domāt, ka šis dumpis kaut kādā veidā attiecas uz “pārējiem mirušajiem”, kas tiks augšāmcelti un tiesāti 1 000 gadu beigās. Iespējams, ka otrās tiesas laikā atraidītie, kam piemītis Ābrahāma dzimuma tikai ārējās izpausmes, pievienosies šim dumpim.

Ievērojiet, ka “tautas” sapulcēsies, lai saceltos *pēc* Tūkstošgades perioda un otrās augšāmcelšanas un tiesas. Kas ir šīs “tautas”, kas redz, ka otrā tiesa ir pagājusi un Tūkstošgade beigusies, un uz šo laiku sapulcējušās kopā? Acīmredzot, tām ir jābūt saistītām ar visu tautu atraidīto atbildīgo pārstāvjiem, kas tiks pagaidām aizsūtīti atpakaļ uz mājām, uz dažādiem zemes ģeogrāfiskajiem punktiem. Līdzīgi tam, kā atbildīgie, kas atraidīti pirmās tiesas laikā, varēs savām acīm ieraudzīt Tūkstošgades daļu (salīdz. ar Mozu, kurš ieraudzīja Apsolīto zemi ar atraidītajiem ebrejiem, kas redzēja Ābrahāmu, ienākošu Valstībā ar āžiem, kas redzēja pieņemamās avis), tie, kurus piemeklēs tāds pats liktenis otrās tiesas laikā, varēs kādu laiku eksistēt slavenajā mūžības laikmetā. Pastāv daudz problēmu ar šo pantu no Atkl. 20 skaidrošanu. Šie ir tikai pieņēmumi!

29. NODAĻA: TAUTAS TŪKSTOŠGADES PERIODĀ

Ir pamats domāt, ka nolādējums, kas saistīts ar valodu sajaukšanu pie Bābeles torņa, zināmā mērā būs padarīts vājāks Tūkstošgades periodā. Daudzviet ir minētas *tautas*, kas nāk pielūgt Dievu un pakļaujas Viņa Evanģēlijam. Pēdējā sacelšanās notiks to *tautu* dēļ, kuras būs sapulcinājuši Gogs un Magogs. Tomēr arī pirms Bābeles torņa notikumiem pastāvēja kaut kāda valstiskuma koncepcija. Pēc Lielajiem plūdiem (pirms-Bābeles laiks) “atzarojās salu iedzīvotāji savās zemēs, pēc savām valodām, pēc savām ciltīm, savās tautās ... Sema dēli pēc savām ciltīm, pēc savām valodām, savās zemēs un savās tautās ... no tiem pēc plūdiem izplatījās šīs tautas zemes virsū; visai pasaulei toreiz

bija viena mēle un vienāda valoda” (1. Moz. 10:5,31,32; 11:1). Tādā veidā pasaulē bija viena *valoda*, bet dažādas *izloksnes*. Tas norāda, ka valoda bija viena, bet bija daudz dažādu runas veidu, dialektu, kas skaidri sadalīja cilvēkus tautās.

Viegli ir iedomāties līdzīgu scenāriju arī Tūkstošgades periodā. Ja mums atkal tiks dotas brīnišķīgās Gara dāvanas Tūkstošgadē, tās ieklaus sevī arī valodas, t.i., spēju sludināt citās valodās. Mēs jau parādījām, ka valodu zināšana Piecdesmitās dienas svētkos (Vasarsvētkos) – tā ir tikai situācijas Valstībā priekšnojauta. Ievērojiet, ka Piecdesmitās dienas svētku dāvanas bija spēja runāt dažādos (ebreju?) dialektos, t.i., dialektos, kas būtiski atšķīrās. Analoģiski, Tūkstošgades periodā varētu būt viena universāla valoda (ebreju?), kurā būs tik daudz dialektu, ka arī Tūkstošgadē pastāvēs reālas valodas barjēras. Tas fakts, ka pastāvēja tikai viena valoda, ļāva pasaules tautām apvienoties ap vienotu mērķi – Bābeles torņa celtniecību (1. Moz. 11:6). Tūkstošgadē šis mērķis, bez šaubām, būs tieši pretējs: tā būs *Dieva* slavas celšana, ne cilvēku.

1.Kor. 15:24 runā par Tūkstošgades “galu”, kad Kristus “būs iznīcinājis katru valdību, varu un spēku”; Viņš valdīs līdz tam laikam, kamēr Viņš noliks zem kājām “visus ienaidniekus”. Tūkstošgades periodā vēl joprojām eksistēs Kristus ienaidnieki, tāpat kā cilvēku līderi un varas, kas zināmā mērā būs Viņam opozīcijā, līdz kamēr tie būs galīgi apspiesti Tūkstošgades “galā”. Tāpat kā Salamana valdīšanas raksturīga iezīme bija vietējie pārvaldītāji, kas vēl joprojām pastāvēja apkārtējās zemēs, tā arī Kristus Valstības laikā figurēs sava veida vietējie pārvaldnieki, kurus, iespējams, nevarēs piespiest pakļauties Viņam. Nepieciešams laiks, lai neliels akmens sagrautu cilvēku ķēniņvalstis un pilnībā nodibinātu Dieva Valstību. Cef. 3:19 sacīts par ebrejiem, kurus slavina un godina visas tautas, kas tos bija apspiedušas. Klaidu zemes – Krievija, Vācija un citas – atzīs Dieva tautas garīgo statusu. Tas pats par sevi norāda uz to, ka cilvēce nebūs viengabalaina. *Tautas* lems, ka jāiet pielūgt Dievu uz Jeruzalemi (Cah. 14:16); vai tas nav mājiens uz augstākā līmeņa tautu līderu lēmumu, kā arī visu tautu vienkāršo cilvēku individuālo vēlēšanos?

Uzaicinājums nākt uz Jeruzalemi izskanēs Kristus valdīšanas pašā sākumā; “Un pāri palikušie no visām tautām, kas bija karojušas pret Jeruzālemi, ik gadus dosies augšup, lai tur pielūgtu Ķēniņu, To Kungu ...” (Cah. 14:16). Cits pierādījums tam ir Goga kapuvietu apraksts, kas ar savu smaku apturēs “garāmejošos” septiņu mēnešu garumā, kamēr Goga karotāji paliks neapglabāti (Ecēh. 39:11,12). Šie “garāmgājēji”, neapšaubāmi, attiecas uz tiem mirstīgajiem, kas dodas uz Jeruzalemi, lai vērstos pie Dieva, kas būs tiešas Goga iznīcināšanas sekas. Mēs jau agrāk parādījām, ka šo svētceļojumu mērķis būs vēlēšanās sasniegt lielāku Dieva atziņu. “Miers” būs dots nākotnes Templī (Hag. 2:9) – “Jeruzālemes miers”. Valstības “kalns” pakāpeniski “pacelsies pār

pakalniem”, t.i., mazajām tautām, kas vēl joprojām pastāvēs Tūkstošgades periodā.

Parasti ar “mieru” saprot mieru ar Dievu, kas iestājas piedošanas rezultātā. Piedošana, tādējādi, zināmā mērā tiks dāvāta Jeruzalemē. Tas varētu attiekties uz Šķīstīšanas (Attīrīšanas) dienas atzīmēšanu Tūkstošgadē; piedošana var tikt dāvāta jebkurā laikā, bet oficiāli tas notiks šo svinību laikā. Tāpēc Ciāna kļūs par “visas zemes prieku”, jo tā būs uzvaras pār grēku simbols, kas iespējama Kristū. Tādā veidā Ps. 47:7-8 paredz, ka cilvēki dziedās slavas dziesmas Dievam “saprātīgi”. Par šīs slavināšanas cēloni nebūs tikai atvieglojuma sajūta pēc pēdējo dienu nelaimēm. Mājiens uz to pašu ir arī Jer. 3:17: “Tanī laikā sauks Jeruzālemi par Tā Kunga troni, un tur saplūdīs visas tautas Tā Kunga Vārda dēļ un nestaiģās vairs pēc savas ietiepīgās un ļaunās sirds domām”. Viņi nenāks uz Jeruzalemi valdzinājuma dzīti, bet gan iemīlējuši Dieva *Vārdu*/raksturu un atsacījušies no saviem grēkiem. Mih. 4:2 arī apraksta tautu, kas paceļas uz Templi, tāpēc ka cilvēki nolēmuši, “lai mēs staigājam Viņa tekas!” Un atkal tautu nākšana uz Jeruzalemi asociējas ar grēku nožēlu un vēlmi bagātināties Dieva zināšanā, kas nāk caur viņiem dāvāto piedošanu.

Ja mums ir lemts kļūt par tiem, kas vedīs šos cilvēkus uz Jeruzalemi, mums jau tagad jālolo smalka garīguma mīlestība, Valstībā neskatot vis materiālu piepildījumu, bet gan pilnīgu Dieva rakstura izpausmi, ko mēs esam iemīlējuši. Mūsu Valstības Evanģēlija sludināšanā mums ir jāiedveš mīlestība pret Dieva ceļiem, lai cilvēki vēlētos kristīties pareizo iemeslu dēļ; viņi vēlēsies būt Valstībā, lai gūtu iespēju slavināt Dieva taisnprātību. Parāk bieži mēs sludinām cilvēkiem, par gala rezultātu uzskatīdami kristīšanu, tā vietā, lai izmainītu viņu domāšanas veidu, lai viņi nostātos uz ceļa, kas ved uz bezgalīgo Dieva izpausmi Viņa Valstībā. Tas attiecas arī uz bērnu mācīšanu. Galvenais jau nav panākt viņu iegremdēšanos ūdenī; ‘Lieliski! Viņi to izdarīja! Šajā dzīvē es tomēr neesmu pats pēdejs neveiksminieks’.

Slavināšana Tūkstošgades periodā

Tautas nāks uz Ciānu ar dziedāšanu; kā Salamans mācīja cilvēkiem garīgās gudrības dziesmas, tā, iespējams, darīs arī Kristus. Valstībā, teica Dāvids, “es Tevi slavēšu un pateikšos ar cītaru skaņām” (Ps. 71:22-24, tas ir Valstības kontekstā). Tas varētu nozīmēt, ka svētie lietos tieši šos instrumentus Dieva slavināšanai. Tomēr mums nevajag pārāk paļauties uz mūsu cilvēciskajiem priekšstatiem. Vissvarīgākais ir slavināšanas iemesls. Tūkstošgadē “slavas dziesmas ... nesīs pateicības upuri Tā Kunga namā”, “jo labs ir Tas Kungs un Viņa žēlastība paliek mūžīgi!” (Jer. 33:11). Ievērojiet, cik ļoti slavināšana ir līdzīga dzīvnieku upuru pieņemšanai. Ar tādu pašu rūpību, kā bija gatavoti tie, tiks gatavota arī

mūsu Dieva slavēšana. Tā nebūs pilnīgi spontāna; tas ir cilvēka skats uz slavēšanu. Cilvēki nesīs Viņam “pateicības upurus”, kā Dāvids gribēja, lai cilvēki to darītu Vecās Derības ietvaros (Ps. 107:21,22). 3. Moz. 7:12 apraksta miera upuri kā “pateicības upuri”. Līdzīgas izteiksmes lietošana Valstības kontekstā Ps. 107 dod pamatu domāt, ka par miera upura pieņemšanas ekvivalentu būs mūsu lūgšanas Dievam, kas ir vienlīdz mūsu labprātīgās uzticības un rūpīgas sagatavošanās rezultāts. Un arī šajā dzīvē mums ir jānes šis “pateicības upuris”; Mozus Likuma garam, t.i., pateicības upurim *jāizpildās* mūsos; Likums netika vienkārši iznīcināts un viss. Tādējādi Dieva slavēšana Jeruzalemē nebūs vis izslavētie Billija Grehēma mītiņi; Dieva slavināšanas virzošais spēks būs pareiza Dieva izpratne, kas iegūta Viņa vārda vadībā un patiesas Viņa rakstura iepazīšanas Viņa piedošanas rezultātā.

IZRAĒLA TŪKSTOŠGADĒ

Jer. 31:6 stāsta par to, kā Tūkstošgadē, pēc Jaunās Derības pieņemšanas, Izraēls teiks: “Celieties, iesim uz Ciānu pie Tā Kunga, mūsu Dieva!” Viņu dedzība iespaidos apkārtējās tautas; *viņu* svētceļojums uz Ciānu aprakstīts gandrīz tādiem pašiem vārdiem (Jes. 2:3). Cah. 8:23 apraksta, kā “desmit vīru no dažādām tautām un valodām (tas nozīmē, ka vēl joprojām pastāvēs tautas un valodas) satvers vienu jūdu vīru aiz svārku stērbeles un teiks: mēs iesim ar jums kopā”. Te, redzams, ir runāts par Tūkstošgades agrīnajiem gadiem, kad Izraēla pirmo reizi uzkāps Ciānā pēc kļūda gadiem pasaulē. Tā, Tūkstošgades periodā ebreji “staigās Tā Kunga Vārdā” (Cah. 10:12), pasludinot Dieva Vārdu/raksturu un demonstrējot Viņa žēlastību paši ar savu klātbūtni un slavināšanu. Tā viņi izpildīs sākotnējo Dieva ieceri par viņiem kā par misionāru tautu, kas apliecinātu Viņa Vārdu visai pasaulei. “Turiet un dariet (Viņa baušļus), jo tā būs jūsu gudrība un saprašana to tautu priekšā, kuras, kad tās dzirdēs visus šos likumus (par kuriem tiem pateiks Izraēls), teiks: tiešām, šī lielā tauta ir saprātīga un gudra tauta” (5. Moz. 4:6).

Tūkstošgadē ebrejiem tiks dotas Gara dāvanas (Joēla 3:1-3). To vidū būs ļoti svarīga pravietošanas dāvana, t.i., spēja runāt Dieva iedvesmotu vārdu. Tas var nozīmēt, ka Bībele nebūs vienīgā mirstīgo cilvēku rokasgrāmata. Dieva atklāsme mirstīgajiem var nākt ebreju sniegtās mācības rezultātā.

Mēs zinām, ka līdzīgi tam, kā neliels akmens pakāpeniski piepilda zemi, arī Valstības pilnība neiestāsies acumirkļi uz visas zemes tai brīdī, kad uz tās atgriezīsies Jēzus. Ir pamats domāt, ka daudzie pravietojumi par dižajām nākotnes svētībām Valstībā attieksies galvenokārt uz dabisko Izraēlu un tās zemi. Tas ir Nehēvs (tuksnesīgs apgabals ... tuksnesis Izraēlā), kas priecāsies un “ziedēs kā puķu lauks”. Tā, bez šaubām, to

saprastu Jesajas laika ebreji. Vājas kļuvušās rokas un dreboši ceļgali pēdējo dienu ebreju atlikumam nostiprināsies, zinot, ka “atriebība nāk un Dieva atmaksa! Viņš pats nāk un jūs izglābs!”, t.i., Izraēlu. “*Tad* aklo acis atvērsies ... *tad* klibais (salīdz. ar “ļodzīgiem ceļiem”) lēkās ... un *tur* būs līdzens ceļš – ceļš, ko sauks par svēto ceļu ... Tā Kunga atsvabinātie pa to (lielo ceļu) atgriezīsies mājās un ar gaviļēm pārnāks Ciānā”, kur viss tas īstenosies (Jes. 35).

VALSTĪBAS PAPLAŠINĀŠANĀS

Mēs zinām, ka līdzīgi tam, kā neliels akmens pakāpeniski piepilda zemi, Valstības pilnība neiestāsies acumirkļi uz visas zemes tai brīdī, kad uz tās atgriezīsies Jēzus. Valstības bieži attēlo kalnu veidā. Tās sastāv arī no cilvēkiem; kalna/Valstības paplašināšanās tādēļ attiecas uz pakāpenisku mirstīgo pievēršanu ticībai, kam seko Valstības apstākļu iestāšanās viņu dzīvē, piemēram, kā tas ieskicēts Jes. 65:20-25. Agrāk mēs jau parādījām, ka tādi fragmenti attiecas tikai uz mirstīgajiem, kas pieņēmuši Evāņģēliju. Tā kā tas notiks pakāpeniski, kā akmens “izplešas”, lai aizpildītu visu pasauli, tā arī apstākļi Valstībā, tādi kā auglīga zeme, nesāpīga bērnu dzimšana utt., arī izplatīsies pakāpeniski un selektīvi. “Ļaunu neviens vairs nedarīs un negrēkos *visā Manā svētajā kalnā*” (Jes. 11:9), kurš izplatīsies pa visu zemi. Šie apstākļi, sekojoši, izplatīsies līdz ar Evāņģēlija pieņemšanu. Dzīvnieki necīnīsies cits ar citu “svētajā kalnā” (Jes. 11:6-8), tomēr Ecēhiēla pravietojumi māca, ka Tūkstošgades periodā, iespējams, būs mēģinājumi upurēt saplosītus zvērus. Tādi dzīvnieki, tātad, nāks no rajoniem, kas vēl nav kļuvuši par “svētā kalna” daļu.

“Tur vairs nebūs”, t.i., Jeruzalemē un “Manā tautā” šīs patreizējās dzīves bēdu un nelaimju (Jes. 65:19-21), kas ir norādījums uz to, ka nākotnē Valstības apstākļi nebūs universāli, bet būs raksturīgi tieši Izraēla zemei un tiem mirstīgajiem ticīgajiem, kas atsauksies uz Evāņģēliju. Viņi (“Mani izredzētie”) “nedēstīs vīnadārzus, lai citi ēstu tā augļus” utt. Tas apstāklis, ka mirstīgo vidū vēl joprojām pastāvēs gribas brīvība, bet viņu cilvēciskā daba paliks neizmainīta, nozīmē, ka Evāņģēlijs bieži tiks atraidīts, un tāpēc Valstības apstākļi nekļūs vispārēji. Jes. 61:5 teikts, ka Tūkstošgades periodā “sveši ļaudis ganīs jūsu lopus, un svešinieki būs jūsu arāji un jūsu vīna dārznieki”, kad tajā laikā arī Jes. 65:21-24 mums teica, ka Dieva tauta vairs nebūs par vīnkopjiem un zemkopjiem citu labā. Mozus likumā Dieva nodoms bija, lai katram izraēlietim būtu savs personīgais vīna dārzs (2. Moz. 22:4); savukārt, mēs redzējām, ka Likums bija pravietojums par lietu stāvokli Tūkstošgadē *Izraēlai*. No visa tā var secināt, ka Jes. 65:21-24 nerunā par *katra* mirstīgā pieredzi Tūkstošgadē,

bet drīzāk par to, ko pieredzēs dabiskais Izraēls un tie mirstīgie, kas pieņems Evangēliju.

Sekojošie fragmenti sniedz skaidrāku Valstības paplašināšanās ainu:

- “Lai kalni nes tautai mieru un pakalni taisnību!” (Ps. 72:3). Šiem “kalniem” ir jāattiecas uz to, kas sastādīs lielo Valstības kalnu, toties “pakalniem” ir jāattiecas uz mums, kas atnesīs mieru mirstīgajiem, pasniedzot tiem Evangēlija mācību par Dieva mīlestību un taisnprātību. Miers cilvēkiem tiks *atnests*, līdzīgi tam, kā akmens pakāpeniski aizpilda zemi.
- “Es nostiprināšu tavu dzimumu (Jēzus) uz mūžiem un celšu tavu troni uz radu radiem” (Ps. 89:5) norāda, ka Kristus tronis pakāpeniski pacelsies, vai tā vara izplatīsies visas Tūkstošgades gaitā. Līdzīgi arī 1. Vēstulē Korintiešiem 15 runāts par Kristus valdīšanu pār tautām, kas pakāpeniski pieaug spēkā līdz Tūkstošgades “galam”.
- “Viņa Valstība ies plašumā, un miers būs bez gala” (Jes. 9:6) arī jāattiecas uz pakāpenisku miera izplatīšanos līdz ar Dieva Evangēlija izplatīšanos.
- *Kad* “cietēji un nabagi (Jesajas bieži izmantotā valoda, lai aprakstītu tos, kas apzinājās savu garīgo nabadzību) meklē ūdeni ... Es, Tas Kungs, tos paklausīšu ... Es likšu upēm iztecēt no kailiem kalniem ... Es darīšu tuksnesi par ūdens ezeru un sausu zemi par ūdens avotiem” (Jes. 41:17-19), vedina domāt, ka Valstības apstākļi nenāks nekritiski visiem mirstīgajiem. Kad cilvēki (dabiskais Izraēls, Jes. 41 precīzā kontekstā) patiesi meklē Dievu, *tad* viņiem tiek doti fiziskie labumi.
- Šo fizisko labumu dēļ, kas nāks līdz ar Evangēlija pieņemšanu, pastāvēs daudz tāda tipa liekulīgas paklausības, par ko runāts agrāk, kā tas notika pirmajā gadsimtā un ko izsauca Svētā Gara dāvanas. Tomēr ir pamats domāt, ka Tūkstošgades periodā būs daudz patiesi pievērsto ticībai. Mēs esam visas Dieva garīgās radības “pirmie augļi”, vai tas nozīmētu, ka Tūkstošgadē daudz vairāk cilvēku pievērsīsies Dievam nekā bija izpirkti visos iepriekšējos 6 000 Dieva nodoma gados?
- Vārdus “saka Tas Kungs: “Es tevi paklausīju žēlastības laikā” (Jes. 49:8) Pāvils citējis 2. Kor. 6, piemērojot tos mums. Tāpēc nākošajam pantam Jes. 49:9 arī jāattiecas uz mums: “un lai sacītu cietumniekiem: nāciet laukā! – bet tiem, kas sēd tumsā: nāciet gaismā! ... tie neizsalks un neizslāps, tos nespiedīs ne karstums, ne saules svelme, jo viņu apžēlotājs tos vadīs, tos vedīs pie ūdens avotiem un atspirdzinās” (Jes. 49:10). Tādā pašā veidā, kā mēs baudījām “žēlastības laiku” mūsu dzīvē, mēs spēsim palīdzēt mirstīgajiem izmantot “žēlastības laiku” Tūkstošgadē. *Ja* tikai viņi to izdarīs, viņi “neizsalks un neizslāps”.

- Līdzīgi Ps. 67:6,7 runāts par tautām, kas slavē Dievu Tūkstošgadē, *tad* “zeme” dos “savus augļus”, kad pasaules tautas pienācīgā veidā slavinās Dievu. Mēs atkal redzam, ka Valstības labumi attiecas uz cilvēkiem, kas pieņēmuši Evangēliju.
- “Tāpat tas jums darāms septītā mēneša pirmajā dienā par tiem, kas apgrēkojušies maldos vai nezināšanā” (Ecēh. 45:20) – šeit konkrēti teikts par upuriem par grēku nezināšanas dēļ. Tas, ko saka par nezināšajiem, parāda, ka Evangēlijs neizplatīsies vienā brīdī pār visiem, un tāpēc Valstība drīzāk paplašināsies, nevis nākošajā rītā aptvers visu zemi uzreiz.
- Mūsu pieņēmumi ir skaisti apkopoti Ecēhiēla pravietojumā par dzīvības upi (simbolizē Evangēliju), kas iztek no Jeruzalemes, kā rezultātā kūr vien tā tek, parādās mežs no veselīgiem kokiem, un tautām atnes dziedināšanu. Tas parāda, ka Valstības fiziskie labumi tiks doti tikai cilvēkiem, kas atsauksies Evangēlija mācībai. “Visa dzīvā radība ... kur šī upe tek, mantos dzīvību”, kā dabiski, tā arī garīgi (Ecēh. 47:9). Tieši uz šo pantu atsaucās Jēzus Jņ. 7:38: “Kas Man tic, kā rakstos sacīts (Ecēhiēlam), no viņa miesas plūdis dzīvā ūdens straumes”. Caur sludināšanu Garā mēs kļūsim par šo dzīvā ūdens upi. Taču frāze: tie, kas “nekļūs ... veselīgi, tie būs sāls” (Ecēh. 47:11) parāda, ka būs tādi, kas atteiksies no mūsu sprediķiem. Rakstos sāls tiek izmantota kā Dieva tiesas un neapdzīvotas vietas simbols (5. Moz. 29:23; Soģu 9:45; Jer. 17:6). Tas nozīmē, ka Tūkstošgadē pastāvēs dažas vietas, kas būs kā “sāls” tā iemesla dēļ, ka viņi atgrūda Evangēliju. Mēs atkal rodam iemeslu domāt, ka ne uz *visas* zemes pastāvēs Valstības apstākļi, ar kuriem mēs esam ļoti pazīstami.
- Izteicienā “kalnos plūdis saldais vīns” (Joēla 4:18) runāts par mūsu Evangēlija sludināšanas darbu. Latviskā ‘plūdis’ ekvivalents senebreju valodā bieži lietots attiecībā uz mācības *ieplūšanu*. Šeit no kalniem plūst vīns un piens; it kā mācības ieplūšana attiektos arī uz fiziskajiem labumiem.
- Jēzum piederēs Valstība, Jēkaba nams, kam nebūs gala (Lk. 1:33). Mēs zinām, ka Viņa Valstība “vairosies”, un tai nebūs robežu; tas, protams, nozīmē, ka Kristus kundzība pār ticīgo prātiem arvien pieaugs, bet mūsu attiecības ar Kristu pakāpeniski kļūs dziļākas. Tāpat nostiprināsies Viņa vara pār mirstīgajiem ticīgajiem. Gudrība un zināšanas būs šo laiku drošības garantants un līdz ar to pakāpenisku vairošanos vairosies arī mirstīgo ticīgo fiziskās un garīgās vides miers un drošība.

30. NODAĻA: DABAS RADĪBA

Dabas radības garīgais aspekts

Ir pietiekams pamats domāt, ka Dievs negrib, lai mēs uztvertu dabas radību kā garīgā jutīguma apdalītu. Tā kā dabīgā pasaule ir Eņģeļu kontrolē, visi tās elementi ir zināmā mērā to izpausme. Tas var būt par iemeslu sekojošiem Bībeles norādījumiem, ka mums ir jāskatās zināma garīgās apziņas pakāpe dabas radībā:

- Cilvēks, kurš nezina Dieva ceļus līdzinās dzīvniekiem (Ps. 49). Tomēr visiem cilvēkiem, tādā vai citādā pakāpē, piemīt morālā apziņa. Ja viņi atrodas tādā pašā garīgajā stāvoklī kā dzīvnieki, kas attiecas uz viņu atbildību Dieva priekšā, vai ir iespējams secināt, ka arī dzīvniekiem piemīt zināma morāles pakāpe? Vai arī viņi var saskatīt Dieva ceļus un apzināties Viņu, nenesot Viņa priekšā atbildību?
- Dievs vērsās pie Daniēla lauvām, Balaāma ēzelienes un Ēlijas kraukļiem. Šie dzīvnieki ir attēloti kā būtnes, kas atbild uz Dieva norādījumiem. Ījaba grāmatas beigās mēs lasām, ka leviatāns pielūdz Dievu, lūdzot Viņam kaut ko (Īj. 40:27). Dievs pat saka, ka Viņš spēlējas ar Savām dzīvnieku radībām un attiecas pret tām, kā kungs pret kalpiem (Īj. 40:23,24).
- Koki un augi priecājas par otro atnākšanu nākotnē (salīdz. Ps. 96:11-13 ar Ap.d. 17:31). Jāzeps Flāvījs ziņo, ka pirms m.ē. 70.gada dabā bija vērojamas dīvainas zīmes; kā tas būs pēdējās dienās, kā prototipi tie bija?
- “Jaunie lauvas rūc pēc laupījuma un gaida savu barību no Dieva” (Ps. 103:21), līdzīgi leviatānam, kas arī lūdza pēc barības.
- Rom. 8:21 attiecas uz dabas radību. *Visa* pasaule karsti gaida Dieva dēlu atklāsmi un parādīšanos godībā. *Visa* “radība pakļauta iznīcībai nevis aiz savas patikas”: tā nebija viņu vaina, ka lāsts nāca pār viņiem. “*Visa* radība vēl aizvien līdz ar mums klusībā nopūšas un cieš sāpes”, tiecoties piedalīties Dieva garīgās radīšanas slavas paušanā. Dzīvnieku skumjas un rūgtums nāk no to kaislīgās vēlēšanās sagaidīt to dienu, kad “arī pati radība tiks atsvabināta un iegūs Dieva bērnu apskaidrību un svabadību”.
- Jer. 8:7,8 runā par “stārķi apakš debess”, lietojot šo tēlu kā vēstījumu Izraēlai, kas noklīdusi no ceļa. Viņš saka, ka dzīvnieki nojauš nākotnes notikumus, ko tiem atnesīs Dievs, un jo vairāk tas būtu jājūt Dieva tautai. Tāpat kā stārķis nebūvē sev skaistu ligzdu pirms pārlidojuma, tā arī Dieva tautai nevajag to darīt tieši pirms tās aicinājuma.
- Ebr. 1:12 runā par dabas radību kā par uzvalku, ko satīs un noliks. Tieši tāpat Ījaba grāmatā dabas radība tiek salīdzināta ar Dieva tērpa rotājumu. Ja Dievs pats tajā tērptas, tad tai ir kaut kādā mērā jābūt ar Viņu personīgi saistītai, nevar būt, ka tai nav nekāda sakara ar Dieva pašatklāsmi cilvēkam.

- Ps. 69:35 runāts, ka *visam*, kas ir jūrās, debesīs un uz zemes, jāslavē Dievs. Tas nevar attiekties uz ticīgajiem visās šajās vietās. Atkl. 5:13 lieto analogisku valodu, lai aprakstītu, kā visa radība “debesīs, virs zemes, apakšzemes, jūrā” slavēja Dievu par Kristus pacelšanu Debesīs. Mirušie neslavē Dievu. Rodas iespaids, ka visa dzīvā radība kaut kādā veidā slavē Dievu.
- Ījaba 35:11 runāts par to, ka Dievs *mūs* māca vairāk nekā dzīvniekus, it kā Viņš tos kaut kādā mērā *mācītu*. Pāvila teiktais “vai ne pati daba jūs māca ...” parāda, ka viņš zināja, ka dabas būtnēm patiesi piemīt *kaut kas*, kam var mūs iemācīt. Piemēram, dabas fiziskais stāvoklis Izraēlā atspoguļo Dieva tautas stāvokli. 3. Moz. 18:25 sacīts, ka tā kā “zeme ir apgānījusi ... Es pie tās piemeklēšu viņu pārkāpumus, tā ka zeme izspļaus savus iedzīvotājus”. Atkal un atkal pravieši vērsa savus vārdus uz Izraēla *zemi* (piem., Ecēh. 7; Hoz. 1:2; Am. 7:10; Mal. 3:12; Hab. 2:8; Ecēh. 9:9; 14:13), tā kā šī zeme bija tik cieši saistīta ar tautu. Tādēļ fiziskais prieks, kas atnāks uz zemi, atspoguļos tās iedzīvotāju garīgo prieku, parādot, ka daudzi no tiem nožēlos grēkus un pieņems Evāņģēliju. Iespējams pat, ka daži koki šajā zemē burtiskā nozīmē tiks izdziedināti, lai atbilstu tai garīgai dziedināšanai, kas tur arī būs vērojama (Ecēh.47:12). Līdzīgi tam, kā koki nes augļus ik mēnesi, arī mēs, iespējams, dosim regulāri kādu īpašu garīgu svētību cilvēkiem, kas dzīvos mūsu pakļautībā. “Visi ļaudis nāks ikkatrā jaunajā mēnesī un ik nedēļas sabatā Mana vaiga priekšā Dievu pielūgt” (Jes. 66:23) visdrīzāk nozīmē, ka mirstīgie nāks *mūsu* priekšā, nekā katru nedēļu ies uz Jeruzalemi.
- “Ļauna neviens (arī dzīvnieki) vairs nedarīs ... jo zeme būs Tā Kunga atziņu pilna” (Jes. 11:9) parāda, ka arī dzīvnieki būs kaut kādā veidā Tā Kunga atziņu iespaidoti.

Dabas radība Tūkstošgades periodā

Ja visas dabas nolādējumam Tūkstošgadē ir stipri jāsamazinās, tad mēs varam sagaidīt, ka dabas garīgajam aspektam ir stipri jāattīstās. Sekojošie fragmenti norāda, kā tas notiks:

- Aprakstījis kā savvaļas zvēri izpostīs Babilonu, Jes. 35:1 turpina runāt par to, kā “prieccāsijs tuksnesis un izkaltusī nora”, skumjās radības, kuras Dievs kādreiz izmantoja, lai apzīmētu Savu ienaidnieku izputināšanu. Pastāvēs saskaņa starp tuksneša un dzīvnieku fizisko stāvokli, jo dzīvnieku dēļ tuksnesis uzziedēs. Jes. 35:8,9 runā par svēto ceļu, “kur nebūs lauvas un plēsīgu zvēru”, jādomā tāpēc, ka šajā teritorijā dzīvnieku agresivitāte tiks likvidēta. Tas, ka *tur* nebūs plēsīgu zvēru, var nozīmēt, ka tie būs citos zemes apgabalos, ko vēl nebūs aptvēruši Valstības apstākļi.

- Jes. 35:6,7 LXX satur mājienu, ka pastāvēs ūdens kanāls, kas plūdīs uz tuksnešiem no Jeruzalemes. Šis kanāls sadalīsies vēl vairākās ūdens plūsmās. Jes. 2:2-4 arī runa ir par plūsmu: pie Tā kunga nama “saplūdīs visas tautas”, it kā tautas garīgais stāvoklis attiektos uz ūdens fizisko tecēšanu un Dieva svētībām.
- “Meža zvēri būs Man pateicīgi ... ka Es ūdeni esmu devis tuksnesī” Savai tautai (Jes. 43:20). Tuksnesī dzīvojošo cilšu pateicība par šīm lietām būs dibināta uz dabas radības pateikšanos Dievam. Tā kā pat šajā dzīvē tie lūdz Dievu dot viņiem barību un ūdeni, vēl jo vairāk tie liksmos, kad Dievs tiem to bagātīgi dos Tūkstošgadē.
- Jes. 44:23 runā par prieku, kas pārņems mežus un kokus, “jo Tas Kungs ir Jēkabu atpestījis un ir Israēlā pagodināts”. Līksmību par Izraēlas atpestīšanu paudīs arī visa dzīvā radība (sk. iepriekšējo piezīmi attiecībā uz Jes. 43:20).
- Bieži rodas priekšstats, ka sēdēt zem sava vīna- un vīģes koka nozīmē laiski pavadīt laiku, gandrīz netērējot spēkus. Tomēr Am. 9:13 sniedz mums centīga lauksaimnieciska darba ainu, kad arājs iet pa pēdām pļāvējam, kas strādā ar patiesu aizrautību. Tā, lielā fiziskā svētība mudinās dabiskā Izraēla Dieva tautu uz cītīgu un priekpilnu strādāšanu. Tas, ka tiek īpaši uzsvērta vīna darīšana šajā un arī citos pravietojumos, bez šaubām, norāda uz milzīgo centību, kas izpaudīsies attiecībā pret darbu Kristus labā.

Tuksneši Tūkstošgadē

Jes. 42:15 teiktais jāskata saistībā ar Evanģēlija izplatīšanos Tūkstošgadē. Tomēr ir sacīts, ka drīzāk arī kalni tiks nopostīti un “ezeri izžūs”, nekā tuksneši kļūs par ezeriem. Tas ir absolūtā pretstatā tam, kas sacīts Jes. 41:18, kur aprakstītas svētības Tūkstošgades laikā, kas nāks pār tiem cilvēkiem, kas pieņēmuši Evanģēliju. Tas norāda uz to, ka dabas stāvoklis atspoguļos tautu garīgo reakciju uz Labo Vēsti: ja cilvēki to atraidīs, tad viņu dzīves fiziskie apstākļi izrādīsies pilnīgi pretēji tiem, kādi pastāvēs vietās, kurās Evanģēliju pieņēma. “Kur tagad stāv tūkstotis vīnakoku ... būs tikai ērkšķi un čūkšļi” (Jes. 7:23,25) ir tādu ieplānoto svētību atcelšanas cits piemērs tiem, kas ietiepīgi noraida Labo Vēsti. Tā kā sātans *būs* sasaistīts, stihiskās nelaimes *kļūs* ievērojami vājākas, un tomēr ar to nosacījumu, ka cilvēki pieņems Evanģēliju; tādējādi, mēs varam secināt, ka pamatā mirstīgie pieņems Evanģēliju. Un tā, mirstīgie priesteri nenēsās līnu audumus, lai nesvīstu (Ecēh. 44:18); tas, acīmredzot, ir norādījums uz smaga darba “vaiga sviedros” lāstu. Patiešām, tāda darba, kas dzen sviedrus, apjoma samazināšana nenotiks automātiski, tas notiks paklausības rezultātā, dotajā gadījumā pavēles par apģērba izpildīšanu.

Joēla 4:19, Valstības sakarā, par Ēģipti un Edomu runāts kā par zemēm, kas būs “tuksnešains klajums” Tūkstošgadē, jādomā tāpēc, ka tās noraida Evāņģēliju. Šī iemesla dēļ Cah. 14:18 brīdina par to, ka ja Ēģipte neatzīmēs Būdiņu svētkus, tai nebūs lietus. Tādā pašā garā Dievs brīdina Seīru (Edomu): “Visai zemei par prieku (Tūkstošgades periodā) Es likšu tev kļūt par tuksnesi ... Es tevi darīšu par mūžīgu kailatni, tavās pilsētās neviens vairs nedzīvos”, un tās nepiedzīvos uzplaukumu, kā tas Tūkstošgadē būs citās teritorijās (Ecēh. 35:14,9). Bābele taps “par tuksnesi un par izkaltušu zāļu klajumu” (Jer. 50:12). Izraēlas neapdzīvotā tuksneša zeme Nehēva izmainīsies (“ziedēs kā puķu lauks” – Jes. 35:1,2), bet Bābele kļūs tāda, kāda tā kādreiz bijusi. Lāsti pār Izraēlu pāries uz tās grēkus nenozēlojušiem ienaidniekiem, un par to liecinās to zemju fiziskais stāvoklis. Tātad, Valstības pravietojumu fiziskās pārpilnības nenāks pār šīm nācijām, kaut gan jādomā, ka vairums pārējo nāciju *būs* atsaukušās.

31. NODAĻA: DIEVA PARADĪZE

Cerībai uz Valstību jāklūst par apžilbinošu gaismu mūsu dzīvē; apbrīnojami, cik daudz ieskatu par to laiku var gūt, sekojot norādēm uz to, kuras tika pastāvīgi dotas tēlu un simbolu mācības apgūšanas gaitā. Ēdenes dārza izpētīšana ir viens no ceļiem, kas ļauj mums precīzi iedomāties Valstības elementus. Mēs pieņemam, ka sākotnēji Dārzs atradās Jeruzalemes apvidū ar centru tempļa kalna rajonā un ka turpat atradās Dieva tronis, no kurienes tecēja upe un visas labās lietas atradās turpat. Tūkstošgades gaitā “visa no jauna iekārtošanas” laikā šis scenārijs atkārtosies.

Ēdenes atrašanās vieta

- Vairāki fragmenti nepārprotami saista Ēdeni ar Jeruzalemi un Izraēlu:
- 1) Ecēhiēla 28:13,14: “Tu biji Ēdenē, Dieva dārzā, visādi dārgakmeņi rotāja tavu tērpu: sardions, topāzs, jaspiss, hrizolīts, berils, onikss, safīrs, rubīns un smaragds, no zelta bija tava tērpa apmales un izgreznojumi, kas bija darināti tai dienā, kad tevi iecēla. Tu biji svaidīts ķerubs, kas sargā, Es biju tevi iecēlis, svētajā Dieva kalnā tu staigāji degošu akmeņu vidū”. Šis pravietojums attiecas uz Tiru un runā par tās svarīgo vietu pielūgšanā templī; tas var attiekties tikai uz Hīrāmu, par kuru rakstīts, ka viņš bija Dāvida draugs visu mūžu un, iespējams, jaunpievērstais. Dzīve “Ēdenē, Dieva dārzā” (13.p.) saistīta ar atrašanos “svētajā Dieva kalnā” (14.p.), sekojoši, Ciānas kalns, tempļa kalns, bija Ēdenes daļa.
  - 2) Daudz ir saskares punktu starp Kristu, kā sievietes dzimumu, Ģetzemanes dārzā un Ievu Ēdenes dārzā, piem., “ko Tu Man esi

devis” (Jņ. 17:11) atgādina Ādama izteicienu “Tā sieva, ko Tu man devi” (bija par iemeslu, ka es kļuvu grēcīgs Tavās acīs – kā mēs izrīkojāmies ar Jēzu krustā tajā pašā dārzā). Ne mazāks ir arī kontrasts starp cīņu pret kārdināšanu, kas notika šajā dārzā.

- 3) Jes. 51:3: “Tas Kungs sajūt žēlastību pret Ciānu, žēlastību pret visām tām drupu kaudzēm, Viņš padarīs visu tās tuksnešu kopu par Ēdeni un tās tuksnesīgo klajumu par Tā Kunga dārzu. Tur radīsies tad prieks un līksmība, tur atskanēs pateicības un slavas dziesmas”. Šeit mēs redzam saikni starp Izraēlas zemi un Ēdeni. 1. Moz. 13:10 – pants, kas redzami vedina uz to pašu domu: “Un Lats pacēla savas acis un ieraudzīja savā priekšā visu Jordānas apgabalu, ka tas bija bagāts ar ūdeni ... kā Tā Kunga dārzs”. Vai “tas tuksnesis” nevarētu būt vieta apkārt Sodomai, kas ievērojami izmainīsies pēc Nāves jūras atvaseļošanas? Sodoma un Gomora atradās Jordānas līdzenumā uz ziemeļiem no Nāves jūras. Šī vieta ir taisni uz austrumiem no Jeruzalemes, un tas izskaidro, kāpēc Jes. 51 teikts, ka tā kļūs par īpašu pateicības un slavas dziesmu vietu, jo šeit, domājams, būs tā vieta, kur pulcēsies svētceļnieki pirms kāpšanas tempļa kalnā, lai ieietu templī, kura vārti būs austrumos (Ecēh. 46:1). Un tā, “Tā Kunga dārzs” ir saistīts ar apvidu apkārt tempļa kalnam. Šeit iederas atcerēties vārdus no Ecēh. 36:35: “Tad sacīs: šī zeme, kas agrāk bija tukša un kaila, ir tagad kā Ēdenes dārzs, un pilsētas, kas bija drupu kaudzes un bija izpostītas un sagrautas, tagad ir nocietinātas un apdzīvotas”. Šīs pieminētās pilsētas ir Sodoma un Gomora; vairums citu svarīgu pilsētu jau bija no jauna uzceltas šajā zemē, bet Ecēh. 36 uzrakstītajam jāpiepildās pēc Kristus atgriešanās. Ne jau tagad zemes auglība ir tik pasakaina, kā to pareģo pravietojumi. Tātad šī “tukšā” zeme – Izraēla vai Sodomas apvidus uz austrumiem no Jeruzalemes, kā mēs pieņemam – aprakstīta kā “Ēdenes dārzs”. Vai arī: aprakstītais apvidus ir templis vai Jeruzaleme, tā kā vārdu “sagrautas” (izpostītas) no Ecēh. 36:35 bieži pielietoja, aprakstot šo vietu iznīcināšanu uzbrukuma rezultātā. “Pilsētas” tādā gadījumā nāktos uzskatīt kā vārdu pastiprinošā ebreju valodas daudzskaitlī, kas nozīmētu lielpilsētu – Jeruzalemi. Jeremijas 12 un citi pravietojumi apstiprina šo domu, izmantojot tuksneša tēlu tempļa un Jeruzalemes izpostīšanas atspoguļošanai: “Es atteicos no Sava nama (tempļa) ... tie padarījuši Manu jauko tīrumu par kailu noru” (Jer. 12:7,10). Tāpat arī Jes. 64:10: “Ciāna ir tuksnesis, un Jeruzāleme ir drupu kaudze!”
- 4) Raudu dziesmas 2:6: “Viņš noplēsis Savu mājokli kā dārzu, izpostījis Savu sanāksmju vietu” (Jeruzalemē). Šī panta kontekstā: Jeremija apraud to, ka Dievs nav pasargājis templi, pat ja pārējā zeme bija izpostīta. Viņš apraksta Dieva tempļa aizsardzības noņemšanu kā

dārza dzīvžoga noņemšanu. Tādā veidā, tempļa apkārtnē asociējas ar Dieva dārzu – Ēdeni.

- 5) Joēla 2:1,3: “Pūtiet tauri Ciānā, saceliet trauksmi Manā svētajā kalnā, satrūkstieties, visi zemes iedzīvotāji! ... zeme tās priekšā ir kā Ēdenes dārzs, bet aiz tās ir tikai tukša kailatne”. Atkal Ēdene tiek saistīta ar Izraēlas zemi un Jeruzalemi. Interesanti ir salīdzināt 3.pantu ar tā skanējumu Septuagintā (grieķu val. izdotie jūdu Raksti, apm. 300 gadus pirms m.ē.): “zeme to priekšā ir prieka paradīze (Ēdene), bet aiz tās tuksnesīgs līdzenums”, iespējams, atsauce uz Sodomu un Gomoru, “līdzenuma pilsētām”, tā atkal saistot tās ar Ēdeni.
- 6) Jes. 66:17: “visi, kas svētījis un šķīstās elku dārzos (aiz viena koka dārza vidū – angļu AV) ...” tā ir atsaukšanās uz laba un ļauna atzīšanas koku Ēdenē un galvenokārt apraksta priesteru negantību templī, līdz ar to saistot Ēdeni ar templi.
- 7) Daudz sarežģītāku argumentāciju dod terminoloģijas pētīšana Jesajas 14, Ecēhiēla 28 un 31. Zemāk mēs uzskaitīsim acīm redzamākās līdzības starp šiem fragmentiem. Var atzīmēt, ka terminus “Asīrija” un “Bābele” bieži lieto vienu otra vietā; īpaši labi tas redzams Jesajas 14, kas Jesajas laika kontekstā vairāk attiecās uz Asīrijas Sanheribu nekā uz Babilonu, kurai Jesajas pravietošanas laikā nebija vēlā ņemamas varas. Šis pravietojums 25.pantā runā par Izraēlas zemē satriekto Asūru, it kā turpinot pravietojumu par tā ķēniņa bojāeju, kas centās sagrābt Jeruzalemi. Tādējādi, Ecēhiēla 31, kur runāts par Asīriju, ir komentārs Jes. 14, bet abi šie fragmenti kopā lieliski saskan ar Tiras vēsturi, kā tā ir attēlota Ecēhiēla 28. Par pamatu šai analogijai ir tas, ka abi ķēniņi, Asīrijas un Tiras, tiecās izmainīt pielūgšanas sistēmu templī Jeruzalemē. Sanheribs gribēja uzstādīt troni tempļa kalnā (salīdz. Jes. 14:13 un Ps. 48:3 un ievērojiet daudzās zīmes 48.ps. par Sanheriba aplenkuma likvidēšanu Jeruzalemē), kad Hīrāms, nebūdamas vairs mierā tikai ar fizisku materiālu piegādi Jahves pielūgšanai (sk. Ecēh. 28:13; Tirā taisītās bungas Dāvida laikos bija patiesās pielūgsmes instrumenti, piem., 1. Sam. 10:5; Ps. 150:4; bungas bija taisītas no “ciedru koka” – 2. Sam. 6:5, kas nāca no Hīrāma, 1. Ķēn. 5:8), tiecās pēc Virspriestera goda. Ecēhiēla 28:13,14 apraksta Hīrāma pārvietošanās brīvību tempļa teritorijā (13.p.: “Ēdenē, Dieva dārzā”), un Septuagintas (LXX) 13.pants apraksta visus krūšu zīmes dārgakmeņus rotājam Hīrāmu, it kā viņš sevi būtu padarījis par krūšu zīmi; viņš arī darināja “ligzdiņas” – padziļinājumus dārgakmeņiem, kas norāda uz to, ka viņš radīja savu personīgo priesteru ekipējumu. Ecēhiēls 28.nodaļā šīs darbības apraksta kā Hīrāma uzturēšanos “Ēdenē”. Un Ecēhiēla 28.nodaļā ir arī citas atsauces uz Ēdeni: 14.pantā piem., “svaidīts ķerubs”, 15.pantā – “Nevainojams tu biji savos ceļos no tās dienas, kad tevi iecēla par ķēniņu” un 13.panta

daudzie dārgakmeņi, kas atgādina Ēdenes aprakstu 1. Moz. 2 kā vietas, kas bagāta ar dārgakmeņiem.

Jes. 14 un Ecēh. 31 attēlo Sanheriba centienus kā vēlēšanos kļūt par ķēniņu Ciānas kalnā, paceļot sevi augstāk par cipresēm un ciedrām Ēdenes dārzā. Jes. 37:24 runāts par Sanheriba lielīšanos uzkāpt “kalnos, paša Libanona kalna galā ... kalnu augstumos” (salīdz. ar Jes. 14:13 “uz saiešanas kalna pašos ziemeļos”, t.i., Jeruzalemē, Ps. 48:2), “es nocirtu tā ciedru mežu ciprešu izlasi”. “Libanons” šeit izmantots, lai aprakstītu apvidu apkārt Jeruzalemei, kā Jozuas 1:4, kur Libanons, vieta, kur stāvēja Jozuas apmetnes, bija teritorija Jordānas lejtecē – tur, kur agrāk, pēc mūsu domām, bija Ēdene. Ecēh. 31:3 salīdzina Sanheriba lepņību ar “ciedra koku Libānā”. Ja atceramies Jes. 14, tas attiecas uz viņa derdzīgo lielību, kad viņa armijas atradās Jeruzaleses pievārtē. Ciedru un ciprešu koki, kas izjuta godbijīgas bailes Sanheriba priekšā Ēdenes dārzā, attiecas uz baiļpilnajiem Jeruzaleses valdītājiem. Cipreses un ciedri ir Izraēlas līderu simbols arī citās Rakstu vietās: Hoz. 14:9; Jes. 2:13; Nah. 2:2,3 (atkal asīriešu uzbrukuma kontekstā) un Cah. 11:1,2,4. Sekojoši, Ēdene un Dieva dārzs, kur auga šie metaforiskie koki, bija telpa ap Jeruzalemi. Sanheriba sapnis pacelties pāri ebreju līderiem – cipresēm un ciedriem no Ecēh. 31 – ir aprakstīts Jes. 14:13 kā viņa vēlēšanās pacelties augstu “pār Dieva zvaigznēm”, t.i., Izraēlas politisko debesu līderiem (sk. Dan. 12:3 un tā ebreju kontekstu).

Varētu polemizēt, ka 1. Moz. 2 skaidri iezīmē Ēdenes atrašanās vietu attiecībā pret četrām upēm. Tomēr nav ticams, ka šo upju tecējums nav izmainījies pēc Lielajiem plūdiem. Ir pietiekami daudz liecību tām dziļajām pārmaiņām, kas skārušas visu Arābiju pēc Lielajiem plūdiem, kas aprakstīti 1. Mozus grāmatā. 1. Moz. 2:10 stāsta par šīm četrām upēm kā par upju iztekām, augštecēm, nelielām upītēm, bet ne kā par lielām upēm, kāda ir mūsdienu Eifrata. Tas vedina domāt, ka apraksti 1. Moz. 2:11-14 ir Mozus laikam atbilstoši komentāri par to, kādas šīs četras upes palika pēc plūdiem. Paturot to prātā, ievērosim lietoto darbības vārdu laikus 1. Moz. 2: “upe iztecēja (pagātne) no Ēdenes ... vienas vārds ir (tagadne) Pišona, tā plūst (tagadne)...”. Līdzīgi piemēri, kad atrašanās vietas rakstītāja laikam raksturīgās detaļas ir pievienotas stāstam, ir raksturīga piecu Mozus grāmatu iezīme, piem., 1. Moz. 14:2: “sāka karot pret ... Belas, tas ir, Coāras ķēniņu ... Sidimas ielejā, kur tagad Sāls jūra”; sk. arī 7,15, 17.

Rakstos lielākā daļa daudz vēlāku norāžu uz Ēdeni norāda uz Izraēlu vai Jeruzaleses apvidu; šķiet, ka neviena no norādēm nepievērš mūs tās tradicionālajai vietai. Atsaukšanās uz “Ēdenes dēliem”, kurus Asīrija uzvarēja pie Babilonas, it nemaz negrauj piedāvāto teoriju; līdzīgi tam, kā mēs tagad norādījām vietu, kur izvietojās Ēdene, tā, atbilstoši šo norāžu

izlasīšanai, senatnē cilvēkus, kas dzīvoja Eifratas rajonā, nosauktu par “Ēdenes dēliem”. Kā secina visi, kas studējuši Ecēhiēla 38.nodaļu, vietvārdi var būt maldinoši un tie nemaz nenorāda, ka vieta atbilst tās uzrādītajam nosaukumam. Grūti saprast, kāpēc Ēdenei būtu vajadzējis atrasties Bābeles vietā ar visām tās asociācijām ar grēku un ar cilvēku dēliem. Daudzās saiknes starp Ēdeni un pasaules stāvokli Tūkstošgades laikā kļūst daudz nozīmīgākas, ja tās ģeogrāfiskais izvietojums ir Jeruzalemes apkārtnē, par cik daudzi Tūkstošgades apraksti galvenokārt attiecas uz Izraēlas zemi un Jeruzalemi. Sekojošie fragmenti ir to citātu atlase, kas netieši norāda, ka Valstības apstākļus varēs daudz uzskatāmāk vērot Izraēlā/ Jeruzalemē, nekā citur pasaulē:

- 1) Atkl. 21:27: tikai svētos ielaidīs jaunajā pilsētā.
- 2) Atkl. 22:3: “nekas tur nebūs vairs nolādēts”, šajā pilsētā – tas nevar attiekties uz visu pasauli.
- 3) Jes. 11:7-9 apraksta dzīvniekus, kas dzīvo mierā un paziņo, ka tie “ļauņa neviens vairs nedarīs ... visā Manā svētajā kalnā”; bet zvēri vēl cits citu plosīs un nogalinās, kaut arī retāk kā tagad, visā pārējā pasaulē Tūkstošgades gaitā – sk. Ecēh. 44:31).
- 4) Jes 65: 20: “tur (t.i., Jeruzalemē) nebūs nedz zīdaiņa, kas tikai nedaudz dienu dzīvo ...”. Viss šis pravietojums par dzīves apstākļiem Tūkstošgadē saistīts ar 17.pantu: “Es radīšu jaunas debesis un jaunu zemi”. “Debesis un zeme” bieži simbolizē Izraēlas valsti. “Es radīšu jaunas debesis un zemi” ir saskanīgs ar “Es radu ... Jeruzālemi priekam”. Patiesi, visi Jesajas pravietojumi par Valstību ir tas ko viņš drīzāk redzēja “par Jūdu un Jeruzālemi” nākotnē (Jes. 1:1), nekā par visu pasauli.
- 5) 72.psalms un citi Rakstu fragmenti, kas apraksta zemes auglību galvenokārt attiecas uz Izraēla zemi – citur būs tuksneši, sk. Joēla 4:19.
- 6) Fragmenti par dzīvi zem sava personīgā vīna- un vīģes koka un par to, ka nebūs vairs darba citu labā, attiecas tikai uz šo zemi, jo Jes. 61:5 apraksta darbu citu labā Tūkstošgadē un Jer. 32:43 ir norādījums uz naudas izmantošanu tajā laikā.
- 7) Ābrahāmam dotie apsolījumi, kas saturēja “Valstības Evanģēliju”, pirmkārt attiecas uz Izraēla zemi. “Es svētīšu tos, kas tevi svētī ... un tevī būs svētītas visas zemes ciltis (1. Moz. 12:2,3) – tas pilnībā var īstenoties tikai Valstībā. Zemes svētīšana, sekojoši, balstīsies uz dabiskā Izraēla svētību. “Svētais Kalns” – vārdkopa, ko bieži lieto nākamās Valstības aprakstam, ir vieta, kas atdalīta no pārējās pasaules; tas saskaņojas ar Dan. 2, kas apraksta nelielu akmeni, kas atgriežas uz zemi – t.i., Eļļas kalnu (Ap.d. 1:11,12) un kļūst par lielu kalnu, piepildot visu Izraēlas zemi un tad pasauli. Ja mēs ar “zemi” domājam Izraēlas zemi, tad Daniēla tēla metāli drīzāk attiecas uz

varām, kas valdīja Izraēlā, nekā uz pasaules impērijām, līdz ar to izzūd citu pasaules impēriju pastāvēšanas problēma babiloniešu un persiešu laikos. Tāpēc tautas saka: “Uzkāpsim Kunga Kalnā (viens no parastajiem Valstības simboliem); viņi nedzīvo “kalnā”, kurš ir tikai Izraēlā.

- 8) “Vienā laikā varēs kārtot zemi sējai un pļaut... visi kalni pilēs no salda vīna” Izraēlā *tāpēc ka* “tad Es atsaukšu atpakaļ Savu Israēla tautu no trimdas ... Es viņus iedēstīšu stipri viņu pašu zemē” (Am. 9:13-15).
- 9) Tas, ka Ēdenē bija kalns, apstiprinās ar četrām upēm, kas no tā iztecēja; tām bija vajadzīgs kalns. Iederās, lai šis kalns būtu tikpat ievērojams jaunajā Ēdenē, un lai no tā plūstu dzīvā ūdens straumes, kā tas bija sākotnēji. Mums ir vienmēr jāatceras, ka Tūkstošgade būs “visa piepildīšanās laiks”. Starp citu, interesanti ir atzīmēt šī kalna nozīmi arī kā vietas, uz kuru Ābrahāms veda upurēt savu dēlu (Moria = ‘Tas Kungs sagādās’, Jeruzaleme = ‘Tas Kungs sagādās mieru’), kā Dāvida laika Jebusu, un citu svarīgu notikumu vietu. Četras l. Mozus grāmatā minētās upes ir nākošās dzīvības upes simbols:

Pišona = ‘brīvi plūstošā’ – salīdz. ar Atkl. 21:6; 22:17: “kas grib, lai ņem dzīvības ūdeni bez maksas”;

Gihona = ‘straume’ – šī upe ir, droši vien, tā pati “Gihonas augšējā ūdens izteka” (2. Laiku 32:30), par ko sacīts, ka tā sākas Ciānas kalnā, kas atkal saista Ēdeni ar Jeruzalemi;

Hidekela = ‘dzīvais ūdens’

Eifrata = ‘pārplūstošā, saldā’.

Izskatās, ka sākumu šīm četrām upēm dos jaunā dzīvības upe, kas, kā teikts Joēlam, Ecēhiēlam, Caharijam un Atklāsmes gr., parādīsies nākotnē, no šejienes arī atsaukšanās uz “ūdens avotiem” (daudzskaitlī) Jeruzalemes apvidū nākotnē, piem., Ps. 87:7, Jes.49:10 (salīdz. “karstumu un saules svelmi” ar Atkl. 22:5, kas tādā veidā vārdus no Jesaja grāmatas padara attiecināmus uz svētajiem jaunajā Jeruzalemē): Atkl. 7:17 (Jēra tronis būs Jeruzalemē). Iespējams, ka “ūdens” no Ecēh. 47:1 nozīmē vairākas straumes, kas sākas tempļa kalnā. Līdzīgi kā upes apūdeņoja Ēdeni, tās arī apūdeņos īpašo, svētīto apvidu apkārt Jeruzalemei Valstībā. “Taču Dieva pilsētu (Ēdeni) iepriecina Viņa strauti (daudzsk.)” – Ps. 46:5.

Joēla 4:18 mēs redzam jaunu avotu, kas tek uz austrumiem no Jeruzalemes un apūdeņo Sitimas ieleju, kas atrodas tieši uz austrumiem no jaunās Jeruzalemes. Tas atkal nozīmē, ka vislielākā dzīvības upes iedarbība būs jūtama galvenokārt šajā apvidū uz austrumiem no Jeruzalemes, kur sākotnēji atradās Ēdene.

Liekas, ka Rakstus caurstrāvo viena tēma, ka visas labās lietas ir saistītas ar Ēdeni, tādējādi to padarot par lielisku Valstības modeli. 1. Moz. 2 apraksta dārgakmeņus un zeltu, kas sastopami Ēdenes teritorijā. Vārds 'Ēdene' 2. Sam. 1:24 tulkojumā atbilst vārdam "rotājumi", aprakstot purpura krāsas ar zeltu rotātos tērpus, ko Sauls deva Izraēla meitām – pārpilnības aina. Kā mēs jau redzējām, Ecēh. 28:13,14 arī saista Ēdeni ar dārgakmeņu un bagātību pārpilnību. To saprotot, mēs skaidri redzam, ka 36.psalms komentē Ādama grēkā krišanu Ēdenē, pretnostatot grēka un čūskas pieviltos, kas izraidīti no Ēdenes, tiem, kas paliks tur uz visiem laikiem:

3.pants "Viņš pats sevi mierina: noziegums paliks apslēpts" – kā Ādams mēģināja apslēpt savu grēku ar vīģes koka lapām. LXX: "viņš rīkojies viltīgi Dieva priekšā" – čūska.

4.pants "Viņš vairs nedara, kas sapratīgs un labs" – čūska ir pati gudrākā no visiem dzīvniekiem; "Viņa mutes vārdi ir nelietīgi un pilni viltības".

5.pants "Ļaunumu viņš neatmet" - Ādams

13.pants "Reiz kritīs tie, kas dara ļaunu, viņi sabruks un vairs nepiecelties" – čūska nolādēta "līst uz vēdera" Ēdenē.

Tad seko pretnostatījums tiem, kas mantos Ēdeni:

6.pants "Kungs, Tava žēlastība sniedzas līdz debesīm" – neskatoties uz Ādama grēku.

7.pants "Dieva kalni" – divi kalni Ēdenē?

8.pants "Tavu spārnu pavēnī" – ķerubi, kas sargā ceļu uz dzīvības koku.

9.pants "Viņi mīlojas pie Tava nama labumiem" – Dieva namam Ēdenē jābūt no jauna uzceltam, un tajā jābūt visa labā pārpilnībai, kā tas bija agrāk; "Tu viņus dzirdini no sava prieka (Ēdenes) straute" (salīdz. ar Lk. 12:37).

10.pants "Jo pie Tevis ir dzīvības avots" – dzīvības avota ūdens jaunajā Ēdenē.

Jer. 51:34 Dievs saka, ka "Bābeles ķēniņš" Viņu "ir ēdis, iznīcinājis", paņemot gūstā Izraēlu; viena no Viņa rūgtākajām raudu dziesmām ir, ka Bābele "aprija kā pūķis un ar mums ('labumiem' – angļu AV) pildīja savu vēderu", kas tādā veidā Ēdeni ar tās labumiem saista ar Izraēlu un tās tautu. Taču *eden* parasti tulko kā 'stabu kājas' attiecībā uz svētnīcu. Tas saistās ar domu, ka nākamo templi cels Ēdenes apvidū. "Tā Kunga, tava Dieva" acu (t.i., Eņģeļu) pieminēšana, kas "bez mitēšanās skatās" uz Izraēlas zemi, kaut gan tās tauta ir atraidīta un aizraidīta no zemes, kļūst labāk saprotama, ja tas ir tāpēc, ka ķerubi, kas apsargā dzīvības koku atrodas pie tā, kaut arī neredzami, bet nepārtraukti vērojot Ēdeni un seno dzīvības koka atrašanās vietu, vienmēr gatavi tai dienai, kas darīs dārzu un koku atkal redzamus.

Jaunās Jeruzalemes aprakstu praviešu rakstos un Atklāsmes grāmatā var labāk saprast, ja pieņem, ka Ēdene tiešām būs atjaunota šajā apvidū. Cah. 14:8-11 dod pamatu pilsētas attēlošanai Atklāsmes grāmatā un ieslēdz sevī Ēdenes galvenos elementus: “dzīvi tekoši ūdeņi” (Hidekela), kas iztek no “paaugstinājuma” Jeruzalemē un “nekas tur nebūs vairs nolādēts” (kā Atkl. 22:3 pārfrāzē Cah. 11.p.: “Tur tad dzīvos ļaudis, nebaidāmie no lāsta, un visa Jeruzāleme dzīvos drošībā”).

Atkl. 21 un 22, acīmredzot, apraksta “dzīvības kokus”, jo tie ir “ielai vidū un upei abās pusēs, kurus apūdeņo dzīvības upe, kas iztek no “Dieva un Jēra goda krēsla” svētajā kalnā. Mēs jau runājām, ka Ēdenē bija kalns, un pats no sevis uzprasās pieņēmums, ka Dieva tronis atradās uz tā paša kalna pirms grēkā krišanas. Ecēh. 47:12 teiktais arī nozīmē, ka jaunais dārzs sastāvēs tikai no dzīvības kokiem, kuru “lapas nekritīs” – tām pretstatītas spoži spīdošās vīģes koka lapas, kuras Ādams un Ieva izmantoja, lai piesegtu savu grēku un kas būtu tik ātri savītušas. Cits mājiens uz to ir dzīvības koku attēlojums kā “ēdamu augļu koku”, kas nozīmē, ka atšķirībā no 1. Moz. 1:29 un 2:9 teiktā, kur visi koki bija labi barībai, izņemot dzīvības koku, šeit tikai dzīvības koka augļi būs paredzēti pārtikai. Līdzīgi, Atkl. 22:17, aprakstot jauno Ēdeni, runā par to, ka slāpstošie dzers “dzīvības ūdeni bez maksas”, kas atgādina mums agrāk teikto: “no visiem dārza kokiem ēzdams ēd” – izņemot laba un ļauna atzīšanas koku un dzīvības koku. Dārzs tagad sastāv no dzīvības kokiem un ar tiem saistīto ūdeni, kuru var lietot par velti. Jaunās upes un kalni ir attēloti kā pilnīgi gan fiziskā, gan arī garīgā ziņā – piem., Jeruzalemē patiesi būs augsts kalns, kas simbolizēs faktu, ka Dieva ceļi ir pacelti pāri tautām, un dzīvības upe, kas fiziski dziedinās zemi, simbolizējot neauglīgu tautu garīgo izveseļošanu. Tāpēc, kā mums šķiet, mēs uzticamo ticīgo daudzo apbalvojumu aprakstu varam skaidrot vārdu tiešajā nozīmē: mēs tik tiešām ēdīsim dzīvības koku augļus jaunās Ēdenes centrā, t.i., Jēra goda krēsla tuvumā, kur notiks tiesa (vai cildināšanas ceremonija); mēs burtiski plūksim to koku lapas, ar kurām dziedinās nāciju slimības (Ecēh. 47:12), kas simbolizē to, ka tautu dziedināšanu nodrošina Dievs ar svēto palīdzību.

Atkl. 22:2 stāsta par “ielu”, kas iet cauri pilsētai, kuras vidū un abās pusēs ir dzīvības koku audzes, kas tādējādi norāda, ka jaunā Jeruzāleme un jaunā Ēdene ir sinonīmi. Pilsētas pamati (*edens*) ir no dārgakmeņiem – kuru pārpilnība, kā mēs redzējām, ir saistīta ar burtisko Ēdeni. Atkl. 22:14 atkal vienādo pilsētu un Ēdeni, sakot, ka tie, “kam būtu daļa pie dzīvības koka”, var “pa vārtiem ieiet pilsētā”. Atkl. 22:3 saka mums, ka Dieva tronis būs “tur”, t.i., dzīvības koku audzē (ne upē - sk. kontekstu), kā Ēdenē, kur Dieva tronis atradās dārzā, kurā auga galvenokārt koki (“no visiem dārza kokiem” – citi augi nav pieminēti), tāpat kā jaunā Ēdene sastāv tikai no dzīvības kokiem. Uzaicinājums brīvi ēst “no visiem

dārza kokiem” atbalsojas aicinājumā “ņemt dzīvības ūdeni bez maksas” – dzīvības ūdeni no upes Ēdenē. Atkl. 21:27 uzsver, ka nekāds nelabais – “neviens, kas dara negantību un melo” – neieies jaunajā Ēdenē, kā tas bija agrāk. Jaunā Dārza centrs būs Kristus tronis, un Kristus tad visādā ziņā būs dzīvības un zināšanu koks.

Šī saikne starp pilsētu un Dieva paradīzi rosina uzdot interesantu jautājumu par to, ka pilsētas apraksti Atklāsmes 21 un 22, šķiet, ir pretrunā ar tās attēlojumu Ecēhiēla 40-48:

Atklāsmes grāmata	Ecēhiēls
21:27 vienīgi tie, kas ierakstīti dzīvības grāmatā, varēs ieiet pilsētā.	45:6 pilsēta ir dabiskajam Izraēlam (Cah. 8:5 – bērni rotaļājas tās ielās). 44:11; 46:9 parastie mirstīgie ieiet tajā.
21:25 pilsētas vārti nekad nebūs aizslēgti.	44:1 dažreiz vārti ir aizslēgti.
22:5; 21:23 Dieva slava ir gaismā, kurā aptumšosies saule un mēness.	45:17; 46:1,3 mēness spīd pilsētā.
22:14 ienākošie pilsētā ēdīs no dzīvības koka.	Pilsētā – mirstīgie priesteri.
21:22 pilsētā nav tempļa.	Pilsētā ir templis.
Īstais templis jau ir Kristus asinīm slacīts.	45:20 templim ir vajadzīga regulāra šķīstīšana (“tas būs templim par salīdzināšanu”), apslacinot ar upura asinīm.

Šīs ir tikai dažas no daudzajām neatbilstībām; taču abas pilsētas, kā teikts, ir uzceltas lielā kalnā. Nekāda pieņemama izskaidrojuma tam nav, izņemot pieņēmumu, ka lielais Ciānas kalns, Dieva tronis Ēdenē, sašķelsies divos lielos kalnos, kā tas ir pravietots Cah. 14:4, Ecēhiēla templis tiks uzcelts uz viena no tiem, bet Svēto pilsēta no Atklāsmes grāmatas – uz otra. Cah. 14 teikts, ka no viena no kalniem divas reizes gadā tecēs upes, kamēr upe no Atkl. 22 tek pastāvīgi, kā rezultātā dzīvības koki zied katru mēnesi; vēl viena norāde uz to, ka kaut gan starp šīm divām pilsētām ir zināma līdzība, tās tomēr ir divas atsevišķas pilsētas. Tādējādi, Ecēhiēla templis un pilsēta liekas esam Atkl. 22 samazināta kopija, it kā lai parādītu mirstīgajiem dievlūdzējiem, uz ko viņi var tiekties. Iespējams, ka tas balstās uz atšķirību, kādu pravieši redz starp Ciānu, tempļa kalnu (kas jāskata kā nākamais Dieva tronis ar tam apkārt mītošajiem svētajiem), un ‘Ciānas meitu’, kas ir apdzīvota pilsēta, kas nākotnē būs pilsēta, kur bērni spēlēsies uz ielām, kur dzīvos mirstīgie un citu tautu viesi, ar templi ebrejiem tajā. Līdzīga atšķirība rodama Jes. 24:23: “Tas Kungs Cebaots pārņems ķēniņa varu Ciānas kalnā un Jeruzālemē (it kā tas būtu divas dažādas vietas) un to vecaju (svēto pilsētā) priekšā parādīsies mirdzošā godībā”. Vēl viens iespējams

pamatojums tādām izkārtojumiem ir skaidri iezīmēta atšķirība starp “Tā Kunga namu un ķēniņa namu” (1. Ķēn. 9:10) Salamana laikā, kas ir skaidrs Kristus Valstības prototips. Ķēniņa personīgais mājoklis tādā gadījumā saistās ar svēto pilsētu, bet Tā Kunga nams – templis – būs Ecēhiēla templis, kura izmēri būs precīzi tādi paši kā Salamana templim.

Kaut mēs šajā dzīvē iedvesmas pilni censtos iedziļināties Gara lietās, lai arī mums atrastos vieta jaunajā pilsētā!

Piezīmes

1) Saistība starp Jesajas 14, Ecēhiēla 28 un 31

Ecēhiēla 28	Ecēhiēla 31	Jesajas 14
	:5	:13
:2	:10	:14
:7		:12
:8	:15	:15
:10	:18	
:12	:8	:4
:13	:18,8	:8
:16	:11	:12
:17		:16
:19		:16,17

2) Šeit es apkopāju liecības, kas dotas citās vietās, kas parāda, ka vārdi “Asīrija” un “Bābele” bieži tiek lietoti ar vienu un to pašu nozīmi: Jes. 13:8 daļa no “sprieduma par Bābeli” atgādina to, kas sacīts Ps. 48:6,7 par Sanheriba asīriešu karaspēku; Jes. 13:21,22 atbalsojas par Asīriju rakstītais; pravietojumi par Bābeli Jes. 47 atkārtojas Nahuma 3:4,5,16 un Cef. 2:13,15 jau attiecībā uz Asīriju. Miha saka Ciānai 4:10: “tagad ... tev ... jānonāk līdz Bābeleļ”, it kā tam būtu jāstenojas jau tūlīt, taču viņš pravietoja asīriešu uzbrukuma laikā. 2. Laiku 33:11 saka, ka Asīrijas ķēniņš aizveda Manasi uz Bābeli, t.i., atpakaļ uz Asīriju. Ezras 6:1 Dārija aprakstīts kā Bābeles ķēniņš, bet 22.p. to sauc par Asīrijas ķēniņu.

Šis saukums starp Asīriju un Bābeli kļūst saprotams, ja ņem vērā, ka šīs abas tautas sākumā runāja vienu valodu un tām bija viena kultūra, bet Asīrijas ķēniņš Sargons sevi sauca par babiloniešu dievu pārstāvi.

PIELIKUMS I: “VAI TO IR MAZ, KAS TIKS IZGLĀBTI?”

Caur kristīšanos mēs kļūstam par garīgā Izraēla locekļiem, un tāpēc visai dabiskā Izraēla pieredzei zināmā mērā jāklūst par svarīgu brīdinājumu mums. Tas fakts, ka Bībelē tik ievērojams Dieva atklāsmju skaits attiecas uz ebrejiem, vēl vairāk izgaismo šo domu. Baismīgi ir tas, ka dabiskais Izraēls izrādījās garīgi nespējīgs. Kamēr ciltautiešiem bija lemts kļūt par

daudz ražīgāku garīgu augļus nesošu koku, sekojošas liecības mudina domāt, ka mums nevajadzētu būt pārāk pārliecinātiem par to, ka garīgais Izraēls būs labāks par dabisko. Liekas, ka Dievam uzticīgā tauta ir vienmēr bijusi atlikuma atlikums.

- Eklēzija tuksnesī (Ap.d. 38) tika kārdināta principā izdarīt tos pašus grēkus, ar ko kārdina arī mūs (1. Kor. 10:1-10). Divas reizes Pāvils cenšas ieskaidrot šo faktu: “Tas ir noticis mums par brīdināšanas zīmi ... un viss tas viņiem noticis zīmīgā kārtā un ir rakstīts (t.i., stājās spēkā noteikts iedvesmošanas spēks) par brīdinājumu mums” (6.,11.pp.). Pāvils, liekas, lasa daudz kristiešu, kas nenāk no ebreju vidus, slēptās domas: ‘Tas bija Izraēls, taču mēs, pagānu tautas, esam aicinātas tāpēc, ka mēs būsim labāki’, un brīdina mūs: “Tādēļ, kas šķietas stāvam, lai pielūko, ka nekrīt. Jūs piemeklējis vēl tikai cilvēcīgs pārbaudījums” (12.,13.pp.). Citiem vārdiem to varētu izteikt: “Ebrejiem (cilvēkiem) piemita tā pati cilvēciskā daba, kas ir arī jums; ja jūs domājat, ka jūs tai varat pretoties labāk nekā viņi, tad tāda garīga pašpārliecinātība novedīs jūs pie krišanas”. Tāds viedoklis ir klajā pretrunā ar mūsu dabisko vēlmi saklausīt, ka mēs pavisam noteikti iegūsim pestīšanu tādi, kādi mēs esam, bez nosacījumiem un bez nepieciešamības konfliktēt ar mūsu grēcīgo dabu. Tāpēc Pāvils rezumē, ka tikai garā gudrie būs spējīgi pieņemt viņa argumentāciju: “Es runāju kā ar sapratīgiem cilvēkiem. Spriediet paši par maniem vārdiem” (15.p.).

- Pāvila līdzība par eļļas koku Rom. 11 brīdina, ka kaut kādā ziņā ebreju “atzari” ir par labākiem atzīstami nekā pagānu (11:24; 3:2; Jņ. 4:22). Tā kā mēs turamies ar ticību, “nesi iedomīgs, bet pilns bijības! Jo ja Dievs nav taupījis dabīgos zarus, Viņš arī tevi netaupīs!” (Rom. 11:20,21). Šeit vienskaitļa vietniekvārda “tu” izmantošana rada iespaidu, ka katrs pagānu ticīgais Dieva mērķa īstenošanas plānā turas savā vietā kā ar tievu diedziņu piešūts, salīdzinājumā ar ebrejiem.”Es jūs, brāļi, negribu atstāt neziņā par šo noslēpumu, lai jūs neklūtu pašgudri” (25.p.).
- Ar Gara palīdzību Pāvils nonāca līdz atskārsmei, ka Jesaja *deklarēja skaļi* un dedzīgi domu par to, ka kaut gan teorētiski ir daudz cilvēku, kas attiecas uz “Izraēlu” un ir to vidū, kas ir Ābrahāma dzimums, glābts tiks tikai to atlikums. Pāvila vārdi nozīmē, ka tas attiecas arī uz mums (Jes. 10:22 salīdz. ar Rom. 9:27).
- “Daudzi” no tiem, kurus aicināja Kristus, viņu Kungs, un kas pastāvīgi lauza maizi Viņa klātbūtnē, kur divi vai trīs sapulcējās, ticot, ka viņi ir Kristū, atklās, ka viņi ir atraidīti, un *vienkārši nebūs spējīgi saprast, kāpēc viņi ir atraidīti* (salīdz. Lk. 13:24-27 ar Mt. 18:20). Visiem tiem, kas domā, ka vairākumam kristadelfiešu ir noteikti jāsaņem pestīšana, vajag padomāt vēlreiz. Mēs paļaujamies uz Dievu, ka būsīm

glābti, bet “daudzi” (grieķu val. var nozīmēt ‘vairākums’, bet ne vienmēr) tiks neizskaidrojamā (viņiem pašiem) kārtā atraidīti, neskatoties uz to, ka viņi bija pārliecināti, ka dzīvojuši labu Kristadelfiešu dzīvi.

- Izraēlas slacīšana ar asinīm caur Mozu un pēc tam viņa aiziešana uz četrdesmit dienām (pārbaudes laiks), atgriešanās pēc manāmas kavēšanās pie cilvēkiem, kas iegrimuši uzdzīvē ar tikai nedaudziem patiesi ticīgajiem – tam visam jānorāda uz mūsu Kunga pacelšanos Debesīs pie Tēva pēc krusta apslacīšanas ar Viņa asinīm un uz Viņa sekojošu atgriešanos. Kristus vārdi Mt. 24:48-50 liecina, ka Viņš šo gadījumu iztulko šādi: “Jaunais kalps sacīs savā sirdī: mans kungs kavējas nākt (salīdz. “Kur paliek Viņa apsolītā atnākšana?” ar tautu, kas jūt, ka Mozus kavējas atgriezties) un iesāks ... plītēt ar plītniekiem (salīdz. “tauta apsēdās ēst un dzert” – 1. Kor. 10:7), tad šā kalpa kungs nāks ... tādā stundā, kas viņam nav zināma, un to satrieks” – atgādinājums par to, kā Levija dēli negaidīti sāka sist tautu, Mozum atgriežoties. Ja Mozus atgriešanās no kalna tiešām simbolizē otro atnākšanu, tad no tā izriet, ka jaunās Izraēlas vairākums arī nebūs gatavs Kunga Jēzus atnākšanai.
- “Tāpēc, kamēr apsolījums ieiet Viņa atdusā mums vēl pastāv, bīsimies, ka kāds no mums neizrādītos to nesusniedzis. Jo arī mums Evāņģēlijs ir pasludināts tāpat kā viņiem (Ebr. 4:1,2). Kā Rom. 11, arī šeit mums atstāts rīkojums “bīties” no reālas iespējas arī mums sevi parādīt tā, kā to darīja dabiskais Izraēls. Pastāv ļoti spilgta līdzība, kurā runāts par ceļojumu pa dzīves tuksnesi, un kur pārgājiens pāri Sarkanajai jūrai simbolizē kristīšanu, ikdienas mannas ēšana atbilst Dieva vārda lasīšanai utt. Šī līdzība ir pieminēta ļoti daudzās Rakstu vietās. Tomēr tikai ļoti neliela daļa to, kas nokristījās Sarkanajā jūrā, īstenībā sasniedza Apsolīto zemi. Vai mēs varam gaidīt, ka līdzība ar jauno Izraēlu šajā punktā aprausies? Vairāk nekā 40 gadu garumā saņemto ziņu izpēte žurnālā “*The Dawn*” parāda, ka uz katrām trīs kristībām vidēji sanāk viena atkrišana. Pievienojiet šim skaitam tos, kas miruši garīgi un pēkšņi jums atklāsies atbaidošā līdzība starp dabisko un garīgo Izraēlu.

Izraēlas pašreizējais materiālisms un nevērība pret savu reālo atbildību Dieva priekšā var būt zināmā mērā līdzīgi jaunās Izraēlas pozīcijai. Nākošie vārdi atklāj, kāpēc iznīcībai jāskar “visu Izraēlu”: “Kad Ješurūns (Izraēls) aptaukojās ... tad viņš atstāja Dievu, savu radītāju, un nicināja savas pestīšanas klinti (Jēzu). Tie Viņu dusmoja ar svešiem dieviem ... jauniem, kas agrāk nav bijuši (televīzija, greznas automašīnas un svētki) un ko jūsu tēvi nav bijušie (Ābrahāms? Pāvils? Robert Robertss?) ... Tas Kungs to redzēja ... un Viņš teica: Es paslēpšu Savu vaigu no viņiem un

skatīšu, kāds būs viņu gals (iznīcināšana atklās mūsu patieso krāsu) ...jo (tie ir) bērni bez ticības ... Es viņus dzeldināšu ar kādu ģekīgu tautu (zvēru) ...Es krāšu ļaunumu pār viņiem ... badā tie izģindīs un sērgās tie izdēdēs un iznīks (ticīgie, kā tie aprakstīti Atkl. 7:14-17, būs atpestīti pēdējās dienās no tādām nelaimēm kā bads, karstums, svelme); un Es vēl pret viņiem sūtīšu zvēru (Daniēla) zobus ... Kaut viņi būtu tik gudri un kaut viņi saprastu, kaut viņi ieraudzītu savu galu” (5. Moz. 32:15-17, 19-21,23,24,29). Iespējams, ka šis pēdējais pants sasaucas ar Dan. 12:10: “bet sapratīgie (pēdējās dienās) to sapratīs”.

Daži var nospriest, ka mūsu apskatītās lietas ir pārmērīgi negatīvas. Taču augstāk minētie Bībeles fakti tādi ir. Mums pastāvīgi jāatceras, ka Dievs negrib, ka kāds no Viņa tautas nebūtu apžēlots. Izraēlas vēsture konkrēti ir augstākās Dieva žēlsirdības un pacietības attiecībā pret grēcīgo cilvēku piemērs. Mēs bijām izvēlēti tāpēc, ka Dieva mērķis bija, lai mēs iemācītos no Izraēlas kļūdām un tāpēc iepriecinātu Dievu, ko nedarīja viņi. Tas pats par sevi akcentē pastāvīgas tās vēstures pārslasīšanas un pārdomāšanas svarīgumu. Mēs nekad nevaram pietiekošā mērā aptvert grēka mānīgumu mūsos pašos; mūsu daba ir tāda pati kā Izraēla daba. Tieši tāpēc mums ir nepieciešams pastāvīgs brīdinājums, lai mēs nejustos pēc dabas pārāki par viņiem. Izraēls kopumā zaudēja cīņā ar savu cilvēcisko dabu; bet Dievs bija pati mīlestība un pacietība attiecībās ar viņiem un atraidīja viņus ar lielu sāpi Savai Personīgajai dabai, kuras būtība ir mīlestība un žēlastība. Tam, protams, ir jāiedvesmo un brīnīšķīgi jāuzmundrina mūs visus, kas pieder jaunajai Izraēlai, kas, atšķirībā no dabiskās Izraēlas, vismaz cenšas savā nespēkā cīnīties pret grēku.

PIELIKUMS II: ZVĒRS

Par Dieva tautas ienaidnieka politiskās izpausmes simbolu Rakstos kļūst zvērs. Ēģipte, Asīrija, Bābele, Roma, ebreji un pāvesta vara – tie visi ir aprakstīti kā “zvērs” to agresijā attiecībā pret patiesi ticīgajiem. Atklāsmes grāmatas zvēru dažādi autori ir pārlicinoši saistījuši ar vismaz trim atsevišķām varām – Romu, Izraēlu un katolicismu. Kamēr šie izskaidrojumi ir pareizi attiecībā uz noteiktiem vēstures periodiem, šī darba autors jūt, ka “zvēram” jābūt ar īpašu pēdējo dienu nozīmi. Ir dotas daudzas liecības, kas parāda, ka vēsturiskajam Bābeles zvēram būs pēdējo dienu līdzinieks. Šajā grāmatā jau ir daudz runāts par šo tēmu; šis pētījums iezīmēs sava veida fonu.

Čūska

Zvēra simbolisma pamatprincips atrodams 1. Moz. 1:28, kur cilvēkam teikts “valdīt (ebr. val. “saberzt pulverī”, salīdz. ar Dan.2:35: “satriekt”)

...pār katru dzīvu radījumu”. Tam vajadzēja iemācīt viņus valdīt pār miesas dzīvnieciskajiem instinktiem. Patiesi, Stronga Bībeles vārdu izskaidrojumā ebreju vārdam “zvērs” atbilst “jēla miesa”. Tāpēc ir saprotams, kāpēc sātans (grēks), zvērs un čūska ir savstarpēji saistīti Atkl. 12:9, un kāpēc Sal. pam. 28:15 “bezdievis, kas valda” ir pielīdzināts mežonīgam lācim un lauvam; zvērs iemieso grēcīgu cilvēku, kurš to kontrolē. Apokalipses zvēram, kas iznāk no zemes (Atkl. 13:11), jāatgādina mums parasto izteicienu 1. Moz. 1:25 “zemes zvēri”.

Čūska ir dzīvniecisko vēlmju, kas ir zvēros, iemiesojums un tādējādi kļūst par vēlāko pravietojumu ‘zvēru’ prototipu. Čūska, būdama visviltīgākā no visiem zvēriem (1. Moz. 3:1, 14), norāda uz pēdējo dienu zvēru, kas pacelsies pāri visām tautām; un tas, ka tā ir nolādēta visu zvēru vidū (1. Moz. 3:14), norāda uz pēdējo dienu zvēra varas nogāšanu zemāk par visiem Tūkstošgades dienās. Kā čūska niekojās ar garīgajām lietām, bet nenesa morālu atbildību, tā arī pēdējo dienu zvērs rīkosies līdzīgi.

Šis zvērs ir grēka izpausme; konflikta jēga starp to un Kristu otrās atnākšanas laikā ir ietverta atklātā Kristus uzvaras pār grēku, kas ir zvēra virzošais spēks, pasludināšanā. Tādējādi, Jes. 51:13 Asīrijas zvērs aprakstīts vārdiem, ko pārņēma Ebr. 2:14-18, kur teikts par cilvēciskās dabas “velnu”. Kristus uzvara nozīmēs ne tikai Izraēlas glābšanu no arābu apspiedējiem. Divkāršajam konfliktam starp čūsku/zvēru un sievieti (Kristu) un starp attiecīgajiem dzimumiem tāpēc jāizpaužas pēdējās dienās (1. Moz. 3:15). Zvēra uz laiku nodarītajiem kaitējumiem svētajiem jāklūst skaidri redzamiem pēdējās dienās – mēs jau agrāk izskatījām pravietojumus par iznīcināšanu, kas nāks pār dabisko un garīgo Izraēlu. Galīgā čūska/zvēra iznīcināšana un sievietes dzimuma attaisnošana notiks Armagedonā. Atkl. 12:17 atsaucas uz 1. Moz. 3:15, aprakstot ar sievieti un viņas dzimumu karojošo pūķi. Mēs jau agrāk runājām par šīs Rakstu vietas norādi uz pēdējām dienām.

Līdzīgi tam kā čūska maldināja Ādamu un Ievu, pēdējo dienu zvērs maldinās ticībā vājos. Čūska/zvērs pirmā gadsimta ebreju iemiesojumā aprakstīta kā svēto pavadinātāja ar viltīgas jūdaistu argumentācijas palīdzību (2. Kor. 11:3). Šie cilvēki izmantoja visu savu daiļrunību (salīdz. Rom. 16:18 ar Jūdas 15), liekot domāt, ka viņu prototips – čūska pierunāja Ievu apēst augli pēc ilgstošām pārrunām, kaut arī nefiksētām uz papīra (2). Zvēra aģenti pēdējo dienu eklēsijā pielietos līdzīgu ilgstošu publisku uzstāšanās taktiku, izmantojot ārēji spēcīgus argumentus. Viņu politiskais atzars darīs to pašu, lai iznīcinātu dabiskā Izraēla ticību, sekojot Rabsaka piemēram, kurš vērsās pie ebrejiem asīriešu iebrukuma laikā. Tā kā viņš bija ebrejs-atkritējs, var sagaidīt, ka viņa pēdējo dienu līdzinieks varētu būt ebreju līderis-pārbēdzējs arābu pusē, kas mudinās Izraēlu kapitulēt. Līdzīgi varētu būt arī īpašs “grēka cilvēks”, kas līdzīgā veidā centīsies apvārdot garīgo Izraēlu. Viņa apraksts 2. Tes. 2:3 atgādina

Jūdas aprakstu – vai tas nozīmētu, ka viņš būs no ticības atkāpies eklēsis loceklis?

Šiem diviem ļaundariem kā pretstati var būt “divi liecinieki”, kuri augšāmcelsies (Atkl. 11:3), kas apspriests 12.nodaļā. Čūskas notiesāšana bija ar Dieva balsi (salīdz. Kristus, vārds), kas skanēja dārzā, saucot grēcīgās puses uz tiesu. Tas sasauca ar Kristus otro atnākšanu un Viņa sprieduma izteikšanu Viņa lomā, kad Vārds tapa miesa (Atkl. 19:13; 1. Moz. 3:8).

Zvērs vienmēr ir asociējies ar pseidogarīgumu, kas zaimo patieso Dieva izpausmi. Mēs agrāk parādījām, ka tas raksturo pēdējo dienu Bābeles/zvēra izpausmes. Pastāv sakarība starp Dieva izpausmes zvēriem un ķerubiem Atkl. 4:7, patiesi, vārdi “zvērs” ebreju valodā un “dzīva būtne” (“dzīvnieks”) tiek lietoti kā sinonīmi un Atklāsmes grāmatā “dzīva būtne” ir lietota ķeruba apzīmēšanai. Sekojoši, zvērs un zvēri pārstāv sistēmas, kuras melīgi apgalvo, ka tās ir Dieva izpausmes līdzekļi. Tas visskaidrāk saskan ar islama un arī ar katolicisma pretenzijām.

To visu ņemot vērā, ir zīmīgi, ka Jes. 14:29 runā par Asīriju kā par “odzi”, kas dzimusi no “čūskas saknes”, t.i., tā bija čūskas dzimums. “Tās auglis būs spārnains pūķis” – tā ir Jes. 6:2 valoda, kur runāts par serafiem. Tādējādi, čūskas asīriešu dzimums ir saistīts ar pseidoserafu un viltus Dieva izpausmi.

Zvēra noteikšana

Daudzu Bībeles studentu domas šķiet pievērsušās precīzai pēdējo dienu zvēra politiskās personības noteikšanai. Tai vietā ir nepieciešama rūpīga Bībeles tekstu analīze, lai noteiktu, ko šis zvērs *DARA* attiecībā pret Dieva tautu. Kad parādīsies sistēma, kas veiks šīs sagaidāmās darbības, tad tie, kam ir ausis, lai dzirdētu, vairs nešaubīsies par to, *KAS* tad ir šis zvērs.

Kad tas ir pateikts, attiecībā uz Izraēlas iepriekšējiem ienaidniekiem zvēra simbolikai ir tik gara vēsture, ka liekas saprātīgi pieņemt, ka zvērs, galvenokārt, attiecas uz Izraēlas arābu kaimiņiem. 5. Moz. 32:24 saista Izraēlai apkārtesošo tautu zvērus ar 1. Mozus grāmatas čūsku: “Es vēl pret viņiem sūtīšu zvēru zobus un pīšļos līdzējas čūskas indi (salīdz. ar 1. Moz. 3:14). Sakarība starp čūsku un zvēriem parādīta arī Jes. 30:6. “Zvēru zobu” uzbrukums Izraēlai galīgi noslēgsies ar izpostīšanu arābu ekspansijas rezultātā, kas ir paredzēta Joēla 1:6,7, kur nākotnes asīrieši (Joēla 1:15) aprakstīti kā sagraibuši Izraēlu savos “dzerokļos” un plēš nost mizu Izraēlas vīna un vīģes kokiem (salīdz. ar Jes. 9:12 attiecībā pret filistiešiem).

Avis un vilki

Izraēla kā Dieva ganāmpulka avs ir izplatīts Bībeles tēls. Katru reizi, kad avju gani uz ilgāku laiku kļuva bezrūpīgi, šī aina tika paplašināta, lai aprakstītu Izraēlai apkārtesošo tautu “plēsīgos zvērus”, kas ielaužas tās zemē un plosa tās ganāmpulku. Hoz. 13:6-8 ir tipisks fragments par šo tēmu. 7. un 8.panti šīs tautas salīdzina ar lauvu, leopardu un lāci, kas visas ir tās nācijas, kas minētas Dan. 7 un sastāda milzīgo arābu kundzības sistēmu, kas aprakstīta Dan. 2.

Visas šīs trīs zvēra nācijas ir vienota “plēsīgā zvēra” sastāvdaļas tieši tāpat kā visas Dan. 2 tēla tautas ir pēdējo dienu konfederācijas, kuras priekšgalā ir ‘Bābele’, sastāvdaļas: “Es pret viņiem kļūšu kā lauva, un kā leopardas ...kā lāču māte ... meža zvēriem būs viņus saplosīt!” (Hoz. 13:7,8). Līdzīgi Jes. 56:9,10; Jer. 30:16 un Ecēh. 34:5 attēlo Bābeles savvaļas zvērus un ap Izraēlu dzīvojošās arābu tautas kā uzbrūkošas izraēliešu ganāmpulkam tā pagulēt mīlošo ganu dēļ. Kad Izraēla pamodīsies garīgi, *tā* pati būs līdzīga zvēram arābu tautu avju bara vidū (Mih. 5:8), kas ir tās tēmas turpinājums, ka ebreji dara arābiem to, ko tie nodarīja viņiem.

Iespējams, ka 5. Moz. 28:26 arī runā par apkārtējo tautu zvēriem: “Un tavs līķis kļūs par barību visiem debesu putniem un visiem zemes zvēriem, un nebūs neviena, kas tos aizdzīs”. Šeit domāti tie plēsīgie putni, ko aizdzina Ābrahāms, kad ar viņu tika noslēgta derība. Tā, kad Izraēla stingri turējās pie derības, apkārtējās arābu tautas tai netika pielaistas tuvu. Tieši tāpat Ecēh. 34:25 teiktais ir saistīts ar derības ar Izraēlu noslēgšanu pēdējās dienās un “plēsīgo zvēru” izdzīšanu no tās zemes.

Atkal un atkal Izraēlas arābu ienaidnieki tiek pielīdzināti “lauku zvēriem”. Šo atsauču saraksts ir iespaidīgs: Hoz. 2:12; Ecēh. 5:17; 14:15; Ps. 80:13; Jer. 7:33; 15:3; 16:4; 19:7; 5. Moz. 7:22. Ījaba grāmatā arābu iekarotāji arī nosaukti par “lauku zvēriem ... plēsīgiem zvēriem” (Īj. 5:22, 23). Droši vien šajā fragmentā vārdu “zvēri” var uztvert pastiprinātā daudzskaitlī (ebr.), t.i., kā “lielais zvērs”, kas simbolizē visus dažādos Izraēlas ienaidniekus. Šo daudzo ienaidnieku pielīdzināšana vienam zvēram redzama Ecēh. 34:28, kur “pagāni” (Izraēlas ienaidnieki) salīdzināti ar “meža zvēru” vienskaitlī angļu AV, latviešu tulkojumā daudzskaitlī. Atkl. 17 parāda zvēru (vienskaitlī), kas ietver sevī zināmu skaitu tautu (galvu/ragu).

Bābele

Zvēra simbolika tika daļēji izmantota attiecībā pret Bābeli. Bābeles ķēniņam Nebukadnēcaram bija dota zvēra sirds, un viņš tika sūtīts dzīvot zvēru vidū (Dan. 4:13), lai nodemonstrētu viņa iemiesošanos zvērā. “Zemes zvēri”, t.i., apkārtējās arābu tautas bija viņa kontrolē (Dan. 2:38), tādā veidā esot Bābeles zvēra, “plēsīgā zvēra” daļa (Ecēh. 14:21). Bābeles karaspēks pielīdzināts “zvēriem” Jer. 34:20,21. Kā Dievs deva

varu Asīrijai un Bābelei, lai sasniegtu Savu mērķi (Jes. 10), tā Viņš darīs ar pēdējo dienu zvēru (Atkl. 13:5,7). Zvēra apraksts, kas ved cilvēkus gūstā (Atkl. 13:10) parāda citu tā radniecību ar Asīriju/Bābeli, kuru garās gūstekņu virknes bija labi zināmas. Zvērs, kas lika cilvēkus to pielūgt (Atkl. 13:12), atgādina Nebukadnēcara pavēli attiecībā uz tēlu Duras klajumā (Dan. 3:1,5). Vēsturiskie “meža zvēri” bija saistīti ar tuksnesi (Jes. 43:20), tāpat kā Atkl. 17:3 zvērs ir tuksneša vara.

Bābeles zvēri

Izraēlas arābu kaimiņi apvienojās ar Bābeli savā uzbrukumā Izraēlai. Jeremija to apraksta: “Visas šīs zemes tagad Es esmu nodevis Sava kalpa Bābeles ķēniņa Nebukadnēcara rokās, un pat lauku dzīvniekus Es esmu piešķīris viņam, lai tie viņam kalpotu ... visām tautām (ap Izraēlu) ... jākalpo viņam” (Jer. 27:5-7; 28:14). Ps. 79:1,2 ir fragments, kura saikne ar Atkl. 11 skaidri norāda uz tā piederību pēdējām dienām, un kurš runā par apkārtējo arābu tautu zvēru konfederācijā ar Bābeli.

Kā rāgi neieredz Bābeli/netikli un iet pret to, lai to iznīcinātu (Atkl. 17:16), tā zvēra tautas, kas kādreiz bija apvienotas ar Bābeli, ies pret to un apmetīsies tajā (Jer. 50:39; Jes. 13:21). Pilsētas drupās guļošie zvēri pārstāv vienu pār otru valdošās tautas (Cef. 2:14,15).

Piezīmes

- (1) Džonam Tomasam “Izraēla cerībā” ir lieliska nodaļa, kas veltīta čūskas amoralitātei, t.i., tās morāles apziņas trūkumam.
- (2) Džons Tomass (“Izraēla cerība”) interpretē to līdzīgā veidā, sakot, ka “Vai tad tiešām Dievs ir teicis ...?” (1. Moz. 3:1) netieši norāda uz Rakstos nefiksētas sarunas turpinājumu.

Papildus uzdevums

Par labu mājas darbu tiem, kas vēlas, var kļūt Ījaba grāmatas beigās aprakstīto “zvēru” interpretācija. ‘Behemots’ ir ebreju vārds, kas citviet ir tulkots kā ‘zvērs’ (Īj. 40:15). Leviatāns un ‘behemots’ šķiet izmantoti kā Dieva būtības izpaušmei, tā arī zvēra politisko aspektu izteikšanai, kā tas nosaukts citviet.

PIELIKUMS III: ANTIKRISTA PRINCIPS

Mēs esam pazīstami ar grēka iemiesojumu cilvēka tēlā, ko sauc par “sātanu”, pretinieku. Šis simboliskais cilvēks ir pilnīgs pretstats Kungam Jēzum Kristum. Šī priekšmeta pētīšanas procesā Rakstos kļūst skaidrs, ka mēs esam tikai aisberga virsotnē. Šim simboliskajam cilvēkam pieder valstība un gandrīz visi Kunga Jēzus un Viņa Dieva Valstības tainsprātības atribūti. Apskatīsim šo līdzību:

<p>Sātanam ir valstība (Lk. 11:18) Šīs valstības vara un slava ir viņam Dieva <i>dota</i>, bet viņš var to nodot, kam grib (Lk. 4:6). Viņam ir eņģeļi (Mt. 25:41; 2. Kor. 12:7). Vara pār nāvi (Ebr. 2:14, salīdz. ar Hoz. 13:14; Atkl. 1:18; 20:6). Spēks tiesāt cilvēkus (1. Tim. 3:6). Tiesas vieta un atmaksas sistēma, kuras pamatā ir tādi paši principi kā Kristum (salīdz. Mt. 6:1 ar 2.,16.pp.). Notiesātie grēcinieki uzaicināti uz Dieva tiesas “dzīrēm”, un tiem doti piemēroti kāzu tērpi (Cef. 1:7,8), kas ir Valstības parodija (Mt. 22:2,3). Viņš – tēvs (Jņ. 8:44). Viņam ir bērni (salīdz. Ap.d. 13:10; 1. Jņ. 3:10 ar Ebr. 2:13). Viņam piemīt gudrība, kas ir pretēja Dieva gudrībai (Jēk. 3:15- 17). Ieroči (Lk. 11:22). Spēks (Ap.d. 26:18). Gara “dziļumi” (salīdz. Atkl. 2:24 ar Rom. 11:33; 1. Kor. 2:10; Ef. 3:18). Sēkla, ko viņš sēj (Mt. 13:39). Tronis (Atkl. 2:13; 2. Tes. 2:4). Noslēpums (2. Tes. 2:7; Atkl. 2:24).</p>	<p>“Viltus vara ... zīmes ... brīnumi” (2. Tes. 2:9; Atkl. 13:13). Stāv pie cilvēku labās rokas (Ps. 109:6,31; 16:18; 110:1). Līdzīgs zibenim (salīdz. Lk. 10:18 ar 17:24). Ieliek cilvēku sirdīs nodomus (salīdz. Jņ. 13:2 ar 2. Kor. 8:16). Viņš – dēls, kas atklāsies (2. Tes. 2:4) tāpat kā Kristus (Lk. 17:30). Viņš ir tas, kas “nāk” (2. Kor. 11:4) – frāze, tik bieži lietota attiecībā uz Kungu Jēzu (Lk. 7:19-20; Jņ. 7:27,31).”Viņš atklāti parādīsies tikai tad, kad būs pienācis viņa laiks” (2. Tes. 2:6), tāpat kā Kristus (Lk. 17:24). Viņš – “šīs pasaules dievs”, kurš apstulbojis cilvēku sirdis (salīdz. 2. Kor. 4:4 ar 4:6). Viņš ieņems vietu Dieva templī (2. Tes. 2:4). Viņam ir “darbi” (1. Jņ. 3:8). Metaforiski nonāks no debesīm uz zemi pēdējās dienās (Atkl. 12:12). Viņam ir bezdievības maize un vīns (Sal. Pam. 4:17). Viņa sekotāji “turas” pie Kristus, tāpat kā patiesie mācekļi (līdzīgi vārdi Kol. 2:9; Mt. 28:19 salīdz. ar Mt. 26:4, 48, 50,55,57). “Netaisnais parādīsies atklāti”, tāpat kā Kristus (2. Tes. 2:8).</p>

Kalpošanas loģika

Katru no šiem atribūtiem var saskatīt mūsu Kungā Jēzū Kristū un tajā, kas saistīts ar Viņa Valstību. Šis uzskaitījums, bez šaubām, nav pilnīgs. Tomēr lietas būtība ir pietiekoši skaidra. Bībeli labi pārzinošs lasītājs atklās, ka pastāv divas sistēmas, divas valstības, kuras mums atklāj Vārds: sātanu valstība un Dieva Valstība. Šis priekšmets ir tik konkrēts, ka dažkārt ir pilnīgi iespējams, ka tas, kas saistīts ar sātanu, ar nolūku

aprustīts valodas stilā, kas atgādina Dieva Valstību. Piemēram, Pāvils savu slimību apraksta kā sātana eņģeli (2. Kor. 12:7). Dieva Valstība un sātana valstība ir absolūti pretējas viena otrai, starp tām nav nekādas, pat daļējas sakritības, nekāda kopīga pamata. Dieva tauta, vai tie, kas patiesi atzinuši Viņa Valstību, pašos pamatos ir atdalīti no sātana valstības. Protams, ikdienišķajā dzīvē mēs krītam kārdinājumā uzskatīt, ka mūsu dzīvē dažreiz var pastāvēt tāda sakritība, ka mēs varam priecāties par pasaulīgo dzīves veidu *un* tiem labumiem, par kuriem mēs sapņojam uz tā pamata, ka mēs būsim Valstībā; ka mēs varam būt daļēji atkāpušies no ticības, *bet* daļēji uzticīgi reliģijai, ka mums var būt nedaudz gan *tā*, gan *tā*. Taču, ja mēs pareizi saprotam domu, ka starp sātana valstību un Dieva Valstību nav nekādu sakritību, mums galu galā kļūs pilnīgi skaidrs, ka vai nu visu, vai – neko.

Kad Kungs Jēzus runāja par to, ka nav iespējams kalpot diviem kungiem, vienu Viņš apzīmēja kā “Mamonu” (mantu, latviešu tulkojumā), pilnīgu pretstatu Dievam. Viņš turpina izskaidrot šo domu: “Tāpēc ... *nezūdaities* savas dzīvības dēļ ... tāpēc jums *nebūs zūdīties* un sacīt: ko ēdīsim, vai: ko dzersim, vai: ar ko ģērbsimies? ... Bet dzenieties papriekš pēc Dieva valstības ... *nezūdaities (nedomājiet) nākamā rīta dēļ ...*” (Mt. 6:24,25, 27,28,31,33,34). Acīmredzot, mūsu Kungs redzēja “Mamonā” (mantā) – šajā anti-Dieva iemiesojumā noteiktu prāta ievirzi. Viņam bija tāds pats uzskats par “sātanu” kā mums, ka tas ir grēka iemiesojums cilvēka prātā. Tāpat Viņš “Dieva Valstības” meklēšanu uzskatīja par zināmu analogiju drīzāk kalpošanai Dievam nekā mamonam. Mums gribētos, lai pastāvētu kāda trešā kategorija: Dievs, mamons un kaut kas starp tiem; mēs tāpat varētu dīki spriedelēt, ka derētu, ja tiesas dienā būtu trīs cilvēku kategorijas: pieņemtie, atraidītie un trešie. Tomēr, gan tas, kas būs pēc tam, gan tas, kas ir tagad, šobrīd – par to neliecina. Skaidri to saprotot, mēs izdarīsim pareizus praktiskus secinājumus. Ja mēs kalpojam Dievam, lai neko neveltam mamonam, nespēlēsim azarta spēles, nemelosim un nekrāpsim un nestaigāsim virs bezdibeņa.

Nepolitiskas valstības

Sātana valstībai ir savi pilsoņi, pār kuriem tas arī valda. Viņa valstība ir šīs pasaules cilvēki, kurus vada miesas kāre. Kad šīs pasaules valstības kļūs par Dieva Valstību otrās atnākšanas laikā (Atkl. 11:15), tas būs kas vairāk nekā tikai fiziska politiskās vadības atdošana. “Tam Kungam pieder zeme un viss, kas to piepilda, zemes virsus un viss, kas uz tā dzīvo” (Ps. 24:1). Gala iznākumā politiskā vara pieder Dievam pat tagad (Rom. 13:1-4). Domai par šīs pasaules valstu nodošanu Dievam ir jāattiecas uz sātana varas beigām; tad pasaule balstīsies ne uz “miesas kārbām”, bet gan uz Dieva likumiem.

Sātana valstība nav politiska valstība. Tas ir ietekmes faktors, domāšanas veids, noteikts dzīves veids, kura principi izpaužas cilvēka apziņā un visā viņa uzvedībā. Dieva Valstība ir antitēze sātana valstībai. To, ka sātana valstība, kas ir pilnīgs pretstats Dieva Valstībai, pastāv pierāda kaut vai tas, ka kaut kādā neparastā veidā pastāv arī Dieva Valstība šobrīd, kaut gan tā, protams, izpaudīsies arī politiski Kristus atgriešanās laikā. Dieva Valstība pastāv tādā pašā nozīmē kā arī sātana valstība: kā ietekmes faktors, domāšanas un dzīves veids, kuru nosaka noteikti principi, kas izpaužas cilvēka apziņā un uzvedībā. Tieši tāpēc Kunga Jēzus līdzības, kas apraksta Dieva Valstību, nestāsta par politisku valstību, bet gan par rīcības principiem, kuriem jānosaka mūsu attieksme pret dzīvi šodien. Dieva Valstība tādā neparastā veidā tika atņemta ebrejiem un nodota mums, lai mēs varētu nest tās augļus (Mt. 21:43). Politiskā valstība jau ir paņemta no Izraēlas (Ecēh. 21:31-32).

Atdalīšanās loģika

Viss teiktais nozīmē, ka nepārprotami ir jāpastāv šķirtnei starp mums un pasauli. Mēs esam Dieva Valstība sātana valstības ielenkumā. Tāpēc ir pilnīgi pareizi, ka mēs neželējam pūles, lai neļautu sātana valstības ceļiem šķērsot mūsu eklēsiju.

Velns – tas ir krāpnieks, viņam pieder viltus Dieva Valstība; antikrists izpaužas kā Kristus atdarinājums. Ja mēs iedomājamies, ka tas patiesi ir Kristus, tad tie, kas māca melīgo doktrīnu par Kristu, ir Kristus miesas daļa, un tas nozīmē, ka mēs esam apmānīti; mēs esam ievesti maldos ar šķietamu patiesību. Dažkārt sātans vai velns izmantoti kā pasaules vai cilvēku politiskās sistēmas alegorija, piemēram, Romas impērijas Atklāsmes grāmatā. Tā cēlonis ir tajā apstākļi, ka pasaules vai cilvēku impērijas ir celtas uz miesas nodomiem, pēc īstā sātana līdzības. Tādā veidā, uzvara pār pasauli ir analogiska uzvarai pār velnu (salīdz. 1. Jņ. 5:4 ar 2:13,14); “visa pasaule ir grimusi ļaunumā”, to kontrolē velns (1. Jņ. 5:19). Miesas un acu kārtība (Bībeles velns) – tas ir “viss, kas ir pasaulē” (1. Jņ. 2:16). Tādējādi, mūsu pašu personīgais sātans, ļaunā iesākuma kārtība mūsos, tādā vai citādā veidā ir savienībā ar pasauli ap mums. Pasaule bija ielikta mūsu sirdīs (Salamans mācītājs 3:11).

Pasaules sistēmas

Tas paskaidro, kāpēc dažādas pasaules impērijas, kas pieminētas Bībelē, ir aprakstītas Dieva Valstības valodā; tās ir Dieva antivalstības. Ņemsim Bābeli:

Bābele	Dieva Valstība
Veseris (Jer. 50:23).	Līdzīgi Dieva vārds aprakstīts tajā pašā pravietojumā (Jer. 23:29).
Bija jaunpievērstie un pravieši (Jer.	Tas pats – Valstībai.

<p>50:36,37). Kalns (Jer. 51:25). “Zelta pilsēta” (Jes. 14:4 vienā no tulkojumiem) ar biežām greznotām sienām (Jer. 51:58), ar jūru un kanāliem (Jer. 51:36). “Nospieda ... ļaudis ... verdzībā”, no dzelzs zižļa “drebēja ķēniņu valstis” (Jes. 14:6,16). “Spožā zvaigzne” (Jes. 14:12). Alka būt paceltai augstāk par Eņģeļiem Debesīs (Jes. 14:13) “Jaunava” (Jes. 47:1) “Bābeles ķēniņš, Mans kalps” (Jer. 25:9). Bābelei, līdzīgi Persijai, bija ķēniņš un septiņi padomnieki pie viņa troņa (Ezras 7:14). “Viņš nokāva, ko vien gribēja, un arī dzīvu atstāja, ko gribēja; viņš paaugstināja, ko gribēja, un tāpat pazemoja, ko gribēja” (Dan. 5:19).</p> <p>Bābeles valstība “redzama līdz pašam pasaules galam” (Dan. 4:8). Bābeles, Midiāna un Persijas ķēniņu likumi netika pārkāpti (ebr. – netika iznīcināti, bija mūžīgi), Dan. 6:8.</p> <p>Deva Izraēlai ķēniņu, nosaucot to par “Cedekiju”. “Tas Kungs mūsu taisnība” – Kristus falsifikācija, kurš ir īstais “Kungs mūsu taisnība” Izraēlai (Jer. 23:6). Bābeli “atmodināja” Dievs (Hab. 1:5,6).</p> <p>Tērpta dārgā audumā (Atkl. 18:16).</p>	<p>Dan. 2:44-45. Jaunās Jeruzalemes Atkl. 21,22 un tās sienu, pamatu utt. apraksts, netieši norādot, ka Bābele ir viltus Dieva pilsēta. Salīdz. ar Kungu Jēzu (Ps. 110:2; Atkl. 19:15).</p> <p>Atkl. 22:16. Kā tas notika ar Kristu (Ebr. 1,2).</p> <p>Kā Izraēla (Jes. 37:22). Tas pats – par Kristu.</p> <p>Kā Kristus un septiņi gari Viņa troņa priekšā (Atkl. 1:4; 4:5).</p> <p>Tas atgādina Jahves aprakstu kā Dieva, Kurš rīkojas un rīkosies, kā Viņš vēlas (salīdz. ar 5. Moz. 32:39; 1. Sam. 2:6-8; 112:7,8; Lk. 1:52). Kā Kristus krusts.</p> <p>Nemainīgā Dieva vārda imitēšana: Jes 34:16; 45:23 (fragmenti, kuru tiešais konteksts saturēja Dieva spriedumu sakarā ar asīriešu/babiloniešu paziņojumiem par to, ka viņu ķēniņu vārdi nav izmaināmi. Dievs dos Izraēlai reālu Kristu.</p> <p>Tieši šo fragmentu (Hab. 1:5,6) Pāvils citēja, lai apstiprinātu to, ka Dievs augšāmcēla Kristu (Ap.d. 13:41 – viņš Bābeli saskatīja īstā antikrista tēlā! Kā Kristus līgava.</p>
---	--

<p>Babilonieši izpostīja Jeruzalemi, izjauca visu tempļa iekārtojumu pa grupām atkarībā no metāla, no kura priekšmeti bija gatavoti (zelts, sudrabs un varš, un salauza tos gabalos – 2. Ķēn. 25:13-16). Ziemeļu ķēniņš, kura prototips ir Bābele, uzbruks Izraēlai kā vētra (Dan. 11:40). Tautas, kas pēdējās dienās būs ar viņu, būs “vienisprātis” (Atkl. 17:13). Saka savā sirdī: “tikai es esmu tāda, citas tādas nav nevienas” (Jes. 47:8).</p>	<p>Dažus gadus pēc tam Daniēls 2.nodaļā teica, ka īstais Mesija salauzīs nākošo Bābeles valstību, kas ietvers sevī zeltu, sudrabu un varu.</p> <p>Pateikts tieši tā, kā būs jādara Dievam, vētra – tā ir Dieva izpausmes valoda (Ecēh. 1:4). Kā tie ticīgie, kas būs kopā ar Kristu.</p> <p>Jes. 45:6,21.</p>
---	---

Comment [VS1]:

Hamurapi, viens no agrīnajiem Bābeles ķēniņiem, uzdeva sevi par pseidomesiju, runājot par sevi valodā, kas bija raksturīga pašam Dievam. Uzmanīgs lasītājs saskatīs daudz kopīga Hamurapi vārdos ar Tēva un Dēla aprakstiem: “Visaugstie dievi *piesauca mani* un Es, patiesi, esmu *gans, kas nes pasauli*, kura *scepteris ir taisnprātība*; mana slavenā *ēna* sniedzas pāri *manai pilsētai, savā klēpī Es nēsāju* šo tautu ... lai stiprie *nevarētu apspiest* vājos un lai *taisnību nestu bāreņiem un atraitnēm, Es esmu uzrakstījis šos vārdus* uz sava pieminekļa. Un vēl jo šerpāk: Es Hamurapi, *gans, kas dibinājis mūžīgo Valstību, kas netiks nodota citiem*”, un to pateicis, viņš sāk deklarēt svētību sarakstu paklausīgajiem un nolādējumu sarakstu nepaklausīgajiem, kas atgādina 5. Moz. 28. Mēs atkal esam aisberga virsotnē; Vecās Derības valoda tik ļoti atgādina apkārtējo tautu ticējumus un reliģiskos paziņojumus, kas īstenībā uzdeva sevi par viltus Jahves Valstību.

Viss, kas šeit bija teikts par Bābeli, ir tikai nedaudzi tāda veida piemēri. Šis valodas stils izmantots arī attiecībā uz citiem Izraēlas arābu ienaidniekiem. Tāpēc Sodoma, Dievam uzticīgo atlikuma (Lats) vajātāja un pēdējo dienu ļaunās pasaules simbols, izpaudās kā Ēdenes dārzs visā tā tīrajā skaistumā (1. Moz. 13:10). Adonisedeks, Jeruzalemes ķēniņš (Joz. 10:1), bija Melhisedeka dubultnieks. Apokaliptiskie zvēri, acīmredzot, aprakstīti Dieva Valstībai līdzīgos izteicienos, un šie apraksti Atklāsmes grāmatas ietvaros tuvinās Dieva Valstības atspoguļojumam. Lieta tāda, ka šie zvēri ir vienmēr bijuši un arī pēdējās dienās ir viltus Dieva valstību izpausme.

Zvēri	Dieva Valstība
Pūķim ir Enģeļi (Atkl. 12:9). Tas, tēlaini izsakoties, atnāk no	Kā Kristum ”

debesīm uz zemi (12:10).	”
Runā par mums dienām un naktīm	”
Dieva troņa priekšā (12:10).	”
Uz tā pieres – vārds (13:1).	”
Tam dots spēks, tronis un vara	”
(13:12).	”
“Dara lielas brīnumu zīmes”	”
(13:13,14).	
Tam uzticamajiem sekotājiem ir	Ecēh. 9:4; Atkl. 7:3.
zīme uz rokas un pieres (13:16;	
20:4), tie ir “apzīmogoti”.	
Visa pasaule pielūdz zvēru (13:12).	Visa pasaule pielūgs Dievu (15:4).
Tā sekotāju “skaits ir kā jūras	Kā Ābrahāma dzimums.
smiltis” (20:8).	
Tā sekotāji ir “vienisprātis”	Kā tas būs ar mums.
(17:13), un izplatīti pa visu pasauli.	
Sieva, tērpta “purpurā un sarkanā	Salīdz. ar Kristus upurdrēbēm.
audumā” ar kausu (17:14).	
Zvērs bija, ir un būs (17:8-11); tas	Dievs bija, ir un būs (16:5).
ir atgādinājums par Jahves Vārdu.	

Zvēru valstības, kā agrāk Babilonija un Asīrija, bija viltus Dieva valstības. Tās parādās, lai nestu to, kas saistīts ar viņu valstību, un pārliecinātu pasaulīgi domājošos cilvēkus nostāties viņu pusē. Tas viss ir Ēdenes drāmas atkārtots uzvedums: čūska apsolīja vienlīdzību ar Dievu, Dieva gudrību, kaut arī patiesībā tā bija čūskas gudrība. Ādams un Ieva ar prieku pieņēma šo piedāvājumu atšķirībā no Kunga Jēzus, kurš atteicās baudīt vienlīdzību ar Dievu (Vēstules filipiešiem 2.nodaļa ir pilna ar norādēm uz 1. Moz. 3 aprakstītajiem notikumiem). Ēdenē notikušais pēc būtības ir alegorija un visu miesas kārtību un grēka prototips (1. Jņ. 2:16 = 1. Moz. 3:6). Jebkurai mūsu iekārei piemīt tādas kārdināšanas elements: mēs gribam dabūt to, kas izskatās pēc Valstības, uz vietas un tūlīt. Daudz vispārinātākā līmenī daudzi no mums tiecas pēc mājīgiem sasniegumiem, kas saistīti ar mūsu aizraušanos, pēc mājīga miera un savas labās mājas un bankas bilances “drošības”, kamēr šīs lietas īstenībā ir viltus sasniegumi, viltus miers un drošība, sātana valstības miers un drošība – Kristus Valstības garīgo sasniegumu, miera un drošības imitācija. Par pilnīgi uzskatāmu piemēru šeit var būt Rabsaka piedāvājums Jeruzalemes iedzīvotājiem: “Ja jūs atteiksities no Jahves kā sava Dieva, Asīrijas ķēniņš dos jums Valstību, kur katrs no jums “ēdīs no sava paša vīnakoka un ikviens no sava paša vīģeskoka” (Jes. 36:16); to sakot, Rabsaks citēja neko citu kā vārdus no Mihas 4:4 par Dieva Valstību, kas aprakstīta Dieva Valstībai piemītošā izteiksmē. Ebreji nokļuva izvēles priekšā: vai

nu Dieva Valstība, vai arī sātana valstība, kas aprakstīta Dieva Valstībai raksturīgajā izteiksmē. Tieši tāpat pasaule mums apkārt nesnauž. Tā aktīvi cenšas mūs apmānīt. Starp mums un šo pasauli, ieskaitot tajā arī maldus ceļus ejošo “kristietību”, pastāv spriedze, kas ātri izšķir, kuram no mums jāpiedalās Dieva Valstības glābšanā un kurš izvairās no sātana valstības nosodīšanas. Vidusceļa nav.

Palīdzība turpmāk

Sekojošais palīdzēs izskaidrot mazākais četras uzmanības vērtas Bībeles tēmas:

- daudzi slikti cilvēki Bībelē aprakstīti valodas stilā, kas ir tuvs tam, kādā tika attēlots Kungs Jēzus; par tādu piemēru var kalpot Sauls. Cits piemērs – Kīrs. Tas nenozīmē, ka tāpēc viņi bija taisni. To pašu var sagaidīt arī tad, kad mēs būsim sapratuši Antikrista principu. Izrādās, ka bieži par lietām, kas saistītas ar sātana valstību, apzināti ir runāts Dieva Valstības valodā; tāpēc par sātanu teikts kā par “šīs pasaules dievu” (2. Kor. 4:4), kam, līdzīgi kā Dievam, ir eņģeļi (Mt. 25:4; Atkl. 12:9). No tā apjoma, kas sacīts par Antikristu, mums jāsaprot, kāpēc Bībelē tik plaši pielietots šis paņēmiens.
- Acīmredzot, atraidītie svētie piedalīsies sātana, zvēra, antikrista tiesās. Tāpēc Bābelei kaklā bija pakārts dzirnakmens, un tā iemesta jūrā (Atkl. 18:21), tieši tāpat kā atraidīto svēto tiesas aprakstā. Viņus saspiedīs Kristus akmens (Mt. 21:44) tieši tāpat kā tas uzkrītis Bābeles konfederācijas tautām un saburzīs tās pulverī (Dan. 2:34). Kungs nozīmēs savam neuzmanīgajam kalpam tiesas vietu kopā ar “neticīgiem” (Lk. 12:46). Tas kļūs saprotams tikai tad, ja mēs uztversim domu, ka pastāv tikai divas valstības: Dieva un sātana. Dieva necienīgie īstenībā bija sātana valstībā, un tāpēc viņi cietīs no viņiem sagatavota soda. Tāpēc mums jānodalās no Bābeles, sātana valstības, vai arī mēs kopā ar to būsim notiesāti (Atkl. 18:4). Līdzīgā veidā Izraēlas atkritēju notiesāšana ļoti bieži tika aprakstīta tiesas pār apkārtējām tautām valodā (piem., Joēla 1:5; 10:12 = Jes. 16:10; Ecēh. 16:37-39 = Atkl. 17:16; Jer. 16:9 = Atkl. 18:23; Jer. 49:4 = Jer. 31:22; Jer. 51:27 = Joēla 1:4; 2:1; Jer. 50:13 = Jer. 19:8). Soda kauss, ko dzers Izraēla, tiks dots arābu tautām, kas lika tai ciest (Jes. 51:22-23). Tas ir princips, kas ietverts Atkl. 18:6; tas, ko mūsdienās Bābele dara attiecībā pret dabisko un garīgo Izraēlu, tiks nodarīts tai. Ticību nodevusi Izraēla bieži ir aprakstīta tā kā arābu tautas; to piemeklēs tas pats sods, tāpēc ka faktiski tā ir pārdevusi savas pirmdzimtā tiesības. Izraēla “sēdēja ... kā arābs tuksnesī” (Jer. 3:2). Jūda tiks notiesāts kopā ar Ēģipti, Moābu un Amonu, apgraizītais kopā ar neapgraizītajiem (Jer. 9:24,25). Tādējādi, Rom. 9:8 par neticīgo Izraēlu sacīts kā par “miesīgiem bērniem”, kas ir atgādinājums par

arābu Ismaēlu; tas pats arī Gal. 4:23. Vēstules romiešiem pirmās nodaļas pierāda mums, ka sodu saņems kā ebreji, tā arī pagāni, tāpēc ka kā vieni, tā otri ir grēcīgi.

- Tautu sodīšana tika attēlota līdzīgā valodas stilā, vienalga kad un kur arī tā nenotiktu. Tā, tiesa pār Bābeli Atkl. 18 pamatojas uz tiesu pār Ēģipti, kā tā aprakstīta Ecēh. 32:4-10, bet Ēģiptes sodīšana Ecēh. 29:4 ir tas pats, kas Goga sodīšana Ecēh. 38:4. Viss tiesas pār Ēģipti apraksts satur daudzas saiknes ar to, kas paredzams Izraēlai. Savā apspiestībā *viņi* sauks pēc Jahves (Jes. 19:20), ko darīja Izraēls, kad cieta vajāšanas no Ēģiptes puses (2. Moz. 2:23; 14:10). Tam ir liels skaits piemēru. Bez šaubām, lieta būtībā ir tāda, ka visas pasaules tautas jebkurā laikā un jebkurā vietā pamatā ir sātana valstība, un Dieva Valstība tās iznīcinās. Dieva Valstībai, kurai piederam mēs, nav laika un ģeogrāfisko robežu.
- Dieva Valstības nepolitiskais aspekts atkal un atkal paceļas Jaunajā Derībā. Tā saprašanai mums palīdzēs priekšstats par to, ka Dieva Valstība ir pilnīgs pretstats sātana valstībai, kurai arī ir vairāk abstrakts nekā politisks raksturs. Lai pilnīgāk apjaustu Jēzus Kristus un Viņa Valstības skaistumu, vajag saprast, ka Viņš ir antikrista, sātana antitēze.

Jaunajā Derībā ir tēze par to, ka pēdējās dienās eklēsijā iefiltrēsies “grēka cilvēks”, kurš parādīsies, lai kļūtu par apustuli, un kurš savienībā ar arābu zvēru, pasaulei uzkundzējušos varu, novedīs eklēsiju līdz pagrimumam. Tas ir antikrists, viltus dievs. Viņa atrašanās eklēsijas templī ir līdzīga tam, kā arābam Tobijam bija istaba dievnamā, istaba, kurai vajadzēja simbolizēt vietu, kur dzīvo Dieva tauta kopā ar Viņu Pašu (salīdz. Neh. 13:7 ar Jes. 14:1-3). Šis viltus dievs aizņems šo vietu, kā savā laikā Tobijs, tāpēc ka eklēsija nespēs stingri norobežot to, kas attiecas uz Dieva Valstību no tā, kas attiecas uz sātana valstību. Viņi tiks maldināti ar šķietamo šo divu valstību līdzību. Antikrista klātbūtne eklēsijā būs par zīmi, no kā mēs “noprātīsim, ka ir pēdējā stunda” (1. Jņ. 2:18); 2. Tes. 2:3 un Mk. 13:5,14 runā par to pašu. Tādas viltus mācības eklēsijā atpazīšana būs tas, kas pateiks ticīgo atlikumam par patiesu Kristus atgriešanās tuvošanos. Ja “grēka cilvēkam” kaut kādā veidā jābūt saistītam ar arābu zvēru, par ko mēs runājam 23.nodaļā, tad var būt, ka netveramā līdzība galvenajos islama un Vienotas Ticības principos izmantota, lai liktos, ka atšķirības starp tiem ir minimālas. Musulmaņi stipri tic vienotam Dievam un paradīzes atjaunošanai uz zemes, bet musulmaņi – šiīti (aptuveni 99% irāņu un 60% irākiešu) gaida divpadsmitā Imama (kas pēc viņu ticības tika pacelts debesīs) atgriešanos, lai tas valdītu pār pasauli. Musulmaņu mošejas ir viltus Dieva templi, kas projektēti kā īstie templi ar ārējo pagalmu un divām svētnīcām. Kā Ādams sagribēja vienlīdzības ar Dievu

(sk. mājienu par viņa krišanu Filip. 2), par ko tika sodīts ar neiespējamību noslēpties, kaunu un kailumu, tieši tā tiks sodīts Edoms (Jer. 49:10), tāpēc ka tas pārāk stipri gribēja būt līdzīgs Dievam, tāpat kā Bābele Jes. 14:13, un kā mēģinās darīt grēka cilvēks (2. Tes. 2:4). Attiecība starp Bābeli, Edomu un Dievu zaimojošo grēka cilvēku norāda uz to, ka viņš ir saistīts ar arābu/islama reliģisko Dieva zaimošanu.

The Last Days, Duncan Heaster. Latvian edition. Carelinks, PO Box 152, Menai NSW 2234 AUSTRALIA www.carelinks.net email info@carelinks.net

Comment [VS2]:

Comment [VS3]: E